

SLUJITORII EVANGHELIEI

Ellen G. White

Prefață

Această ediție revizuită și extinsă a cărții Slujitorii Evangheliei nu are nevoie de multe cuvinte introductive. Prima ediție, publicată în anul 1892, și-a găsit un loc aproape în fiecare cămin adventist. Ea a devenit un manual deosebit de prețuit pentru sfătuirea și instruirea pastorilor și a tuturor celorlalți misionari angajați în această lucrare.

De la publicarea primei ediții, pana neobosită a autoarei a produs multe materiale de un interes vital pentru poporul adventist. Munca la această carte a fost finalizată după ce autoarea și-a încheiat activitatea ca vorbitor și scriitor. Prin urmare, ea reprezintă o compilație din scrierile deja existente. Cartea Slujitorii Evangheliei este rodul vieții unei persoane pe care Dumnezeu a binecuvântat-o într-o măsură deosebită ca „sol” al Său, spre slava Numelui Lui și pentru consolidarea acestei mișcări încă de la începuturile ei. De aceea, valoarea și importanța cărții merită toată aprecierea.

Rugăciunea noastră stăruitoare este ca Duhul Sfânt, care a elaborat aceste solii de sfătuire, să fie prezent pentru a întipări învățăturile în inima tuturor celor care le citesc. Editorii.

Capitolul 1

În slujba domnului Hristos

În fiecare perioadă a istoriei acestui pământ, Dumnezeu a avut oameni pregătiți pentru orice ocazie în care a fost nevoie de ei, oameni cărora le-a spus: „Voi sunteți martorii Mei”. În fiecare epocă au existat oameni evlavioși, care au adunat razele de lumină ce străluceau pe calea lor și au vestit cuvintele lui Dumnezeu. Enoh, Noe, Moise, Daniel și lista lungă de patriarhi și profeți -- toți aceștia au fost slujitori ai neprihănirii. Ei nu au fost infailibili, ci oameni slabi și supuși greșelii, dar Domnul a lucrat prin ei, pentru că s-au consacrat în slujba Sa.

De la înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos, Capul bisericii, a continuat să lucreze în lume, folosindu-Se de ambasadorii Săi aleși, prin care le-a vorbit oamenilor și a împlinit nevoile lor. Poziția celor chemați de Dumnezeu în lucrarea de sfătuire și de propovăduire a învățaturii necesare pentru zidirea bisericii este caracterizată de o responsabilitate deosebit de serioasă. Ca slujitori ai lui Hristos, ei trebuie să-i îndemne stăruitor pe oameni să se împace cu Dumnezeu și pot aduce la îndeplinire această misiune doar dacă primesc înțelepciune și putere din cer.

Slujitorii lui Dumnezeu sunt simbolizați prin șapte stele aflate sub protecția și grija specială a Aceluia care este „Cel dintâi și Cel de pe urmă”. Influența plăcută, ce trebuie să domnească în biserică, depinde de acești slujitori ai lui Dumnezeu, care au datoria de a reprezenta iubirea lui Hristos. Stelele cerului se află sub conducerea lui Dumnezeu. El le face să strălucească și călăuzește mișcarea lor. Fără această lucrare a lui Dumnezeu, ele ar ajunge niște stele căzătoare. Tot așa este și cu slujitorii Săi. Ei sunt doar niște unelte în mâinile Sale, iar binele pe care îl îndeplinesc este înfăptuit prin puterea Sa.

Domnul Hristos este onorat de faptul că, prin lucrarea Duhului Sfânt, face din slujitorii Săi o binecuvântare pentru biserică, mai mare decât sunt stelele pentru pământ. Mântuitorul trebuie să fie temeiul reușitei lor. Dacă vor privi la Isus așa cum a privit El la Tatăl Său, vor aduce la îndeplinire lucrările Sale. Când vor depinde întru totul de Dumnezeu, El le va da strălucirea Sa pentru ca ei să o reflecte în lume.

Străjeri spirituali

Slujitorii Domnului Hristos sunt păzitorii spirituali ai poporului care le-a fost încredințat spre îngrijire. Lucrarea lor a fost asemănată cu aceea a unor străjeri. În timpurile străvechi, deseori, santinelele stăteau pe zidurile cetăților, în poziții favorabile, de unde puteau să supravegheze punctele importante, ce trebuiau păzite, și puteau să semnaleze apropierea unui vrăjmaș. Siguranța tuturor celor aflați în cetate depindea de credincioșia străjerilor. La intervale de timp stabilite, li se cerea să se strige unul pe altul, ca să se asigure că toți veghează și că nici unuia nu i s-a întâmplat vreun rău. Strigătul voios de salut sau de alarmă era purtat de la unul la altul, fiecare repetând chemarea, până când aceasta făcea înconjurul cetății.

Domnul îi declară fiecărui slujitor al Său: „Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: «Răule, vei muri negreșit!» și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, ... tu îți vei mântui sufletul” (Ezechiel 33, 7-9).

Aceste cuvinte ale profetului declară responsabilitatea solemnă a acelor care sunt chemați să fie păzitorii bisericii, ispravnici ai tainelor lui

Dumnezeu. Ei trebuie să stea ca niște străjери pe zidurile Sionului pentru a da semnalul de alarmă, când se apropie vrăjmașul. Dacă, din vreun motiv, simțurile lor spirituale devin atât de amorțite, încât nu sunt în stare să sesizeze pericolul, și poporul piere, pentru că ei nu au reușit să dea semnalul de alarmă, Dumnezeu va cere din mâna lor sângele celor pierduți.

Străjerii de pe zidurile Sionului au privilegiul de a trăi așa de aproape de Dumnezeu și de a fi atât de sensibili la influența Duhului

Său, încât El să poată lucra prin ei pentru a le spune celor păcătoși că sunt în pericol și pentru a-i îndruma spre locul de adăpost. În calitate de aleși ai lui Dumnezeu, pecetluiți cu sângele consacrării, ei trebuie să-i salveze pe oameni de la distrugerea iminentă. Ei trebuie să-i avertizeze cu credincioșie pe semenii lor cu privire la rezultatul sigur al fărâdelegii și să apere interesele bisericii. Străjerii lui Dumnezeu nu-și pot permite niciodată să-și micșoreze vigilența. Lucrarea care le-a fost încredințată necesită exercitarea tuturor capacităților lor. Glasurile lor trebuie să se înalțe asemenea unui sunet de trâmbiță și să nu transmită niciodată o notă șovăitoare și nesigură. Ei nu trebuie să lucreze pentru un salariu, ci pentru că nu pot face altfel, deoarece își dau seama că, dacă vor da greș în ce privește predicarea Evangheliei, asupra lor planează un blestem.

Credincioșia în slujire

Pastorul care este conlucrător cu Domnul Hristos va fi pe deplin conștient de sfințenia lucrării lui și de munca și sacrificiul care i se cer pentru a o aduce la îndeplinire cu succes. El nu caută comoditatea și confortul propriu. El uită de sine. Când merge în căutarea oii pierdute, un astfel de lucrător nu-și dă seama că el însuși este obosit, înfometat și înfrigurat. El are în vedere un singur scop -- salvarea celor pierduți.

Adesea, cel care slujește sub steagul însângerat al lui Emanuel este solicitat să depună un efort eroic și să manifeste o îndelungă răbdare. Dar soldatul crucii stă, fără să clinească, în prima linie a bătăliei. Când vrăjmașul îl asaltează cu înverșunare, el se îndreaptă spre cetatea de scăpare pentru a primi ajutor. El face apel la făgăduințele Domnului și este întărit pentru îndeplinirea îndatoririlor prezente. El este conștient de faptul că are nevoie de putere cerească. Biruințele pe care le câștigă nu-l conduc la înălțare de sine, ci îl fac să se bazeze din ce în ce mai mult pe Cel Atotputernic. În timp ce își pune toată încrederea în această putere, el este făcut în stare să prezinte solia mântuirii atât de convingător, încât aceasta sensibilizează inima ascultătorilor și îi determină să răspundă.

Domnul Își trimite slujitorii să vestească solia Cuvântului vieții. El nu-i trimite să predice „o filozofie și o amăgire deșartă”, nici „știința pe nedrept numită astfel”, ci Evanghelia, „puterea lui

Dumnezeu pentru mântuire” (Coloseni 2, 8; 1 Timotei 6, 20; Romani 1, 16). Apostolul Pavel îi scria lui Timotei următoarele: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățatori după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba” (2 Timotei 4, 1-5).

Slujitorii Evangheliei, solii lui Dumnezeu pentru semenii lor, nu ar trebui să piardă niciodată din vedere misiunea și responsabilitățile pe care le au. Dacă pierd legătura cu Dumnezeu, ei se află într-un pericol mai mare decât ceilalți oameni și pot exercita o influență spre rău mai puternică.

Satana veghează continuu asupra lor, așteptând ca ei să cultive vreo slăbiciune prin care să poată lansa un atac plin de succes împotriva lor. Cât de triumfător se simte el când reușește să-i învingă! Un ambasador al lui Hristos care nu veghează și este surprins nepregătit îi permite marelui vrăjmaș să câștige multe suflete de partea lui.

Adevăratul slujitor al Evangheliei nu va face nici o faptă care ar putea micșora sfințenia poziției lui. El se va comporta circumspect și va fi înțelept în conduita lui. Va lucra așa cum a lucrat Hristos și va proceda în toate situațiile așa cum a procedat Domnul. El își va folosi capacitățile pentru a le vesti mântuirea tuturor celor ce nu o cunosc. Inima lui va fi plină de o dorință arzătoare după neprihănirea lui Hristos. Înțelegându-și nevoia proprie, el va căuta stăruitor puterea pe care trebuie să o primească pentru a putea prezenta adevărul cu simplitate, umilință și credincioșie, așa cum este el în Isus Hristos.

Exemple de statornicie

Slujitorii lui Dumnezeu nu primesc nici onoare, nici recunoaștere din partea lumii. Ștefan a fost ucis cu pietre pentru că L-a predicat pe Hristos cel răstignit. Pavel a fost închis, bătut, lovit cu pietre și, în cele din urmă, condamnat la moarte deoarece a fost un sol credincios al lui Dumnezeu pentru neamuri. Apostolul Ioan a fost exilat pe Insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos” (Apocalipsa 1, 9). Pentru lume, aceste exemple ale statorniciei manifestate prin puterea divină sunt o mărturie a credincioșiei făgăduințelor lui Dumnezeu, a prezenței Sale continue și a harului Său susținător.

Viitorul vrăjmașilor lui Dumnezeu nu este luminat de nici o speranță a nemuririi glorioase. Marii conducători militari cuceresc națiuni și zdrobesc jumătate din armatele lumii, dar mor dezamăgiți și exilați. Adesea, filozofii

care străbat universul cu gândul lor descoperă pretutindeni manifestările puterii lui Dumnezeu și sunt încântați de armonia lor, dar nu reușesc să vadă în aceste minuni uimitoare Mâna divină, care le-a făcut pe toate. „Omul pus în cinste, și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai” (Psalmii 49, 20). Dar eroii credinței sunt beneficiarii unei moșteniri de o valoare mai mare decât orice bogăție pământească, o moștenire care va împlini dorințele arzătoare ale sufletului lor. Poate că lumea nu-i cunoaște și nici nu vrea să-i recunoască, dar ei sunt înscriși în raportul cărților cerești ca fiind cetățeni ai cerului și vor avea parte de măreția și de slava veșnică.

Cea mai mare lucrare, cel mai nobil efort, în care se pot angaja oamenii este acela de a-i îndruma pe cei păcătoși spre Mielul lui Dumnezeu. Adevărații pastori sunt colaboratori cu Domnul în îndeplinirea scopurilor Sale. Dumnezeu le spune: „Mergeți, învățați și predicați-L pe Hristos. Instruiți-i și educați-i pe toți cei care nu cunosc harul Său, bunătatea și mila Sa. Învățați-i pe oameni. «Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?»” (Romani 10, 14).

„Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărățește!» Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărâmături ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, și răscumpără Ierusalimul. Domnul Își descoperă brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor, și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru” (Isaia 52, 7.9.10).

Cei care lucrează pentru Hristos nu trebuie să gândească niciodată și, cu atât mai puțin, să vorbească despre eșecul lucrării lor. Domnul Isus ne face eficienți în toate lucrurile. Duhul Său trebuie să fie sursa inspirației noastre și, dacă ne așezăm în mâinile Sale spre a fi niște mijloace de răspândire a luminii, resursele noastre pentru facerea binelui nu se vor epuiza

niciodată. Putem lua din plinătatea Sa și putem primi din harul Său, care nu cunoaște nici o limită.

Capitolul 2

Sfințenia lucrării

Pastorul este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu pentru oameni și trebuie să-L reprezinte pe Domnul său prin gândurile, prin cuvintele și prin faptele lui. Când a fost ales ca sol al legământului, lui Moise i s-a spus: „Fii tâlmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu” (Exod 18, 19). În zilele noastre, Dumnezeu alege oameni pentru a fi solii Săi, așa cum l-a ales pe Moise, și mare este blestemul care poate veni asupra acelor care dezonoarează chemarea sfântă sau micșorează standardul care le-a fost stabilit prin viața și lucrarea Fiului lui Dumnezeu.

Pedeapsa care a venit peste Nadab și Abihu, fiii lui Aaron, arată cum îi privește Dumnezeu pe acei slujitori ai Săi care își dezonoarează slujba sfântă. Acești oameni erau consacrați în lucrarea preoției, dar nu învățaseră să se stăpânească pe ei înșiși. Obiceiul îngăduinței de sine, îndelung cultivat, câștigase controlul asupra lor într-o asemenea măsură, încât nici chiar responsabilitatea slujbei lor nu a avut puterea de a-l învinge.

În timpul serviciilor de închinare, când rugăciunile și laudele poporului se înălțau spre Dumnezeu, Nadab și Abihu, aflați parțial sub influența alcoolului, și-au luat cădelnițele, au pus foc în ele și au aprins tămâie. Dar ei au încălcat porunca lui Dumnezeu, folosind „foc străin” în locul focului sfânt, pe care îl aprinsese Dumnezeu Însuși. Din cauza acestui păcat, un foc a coborât de la Dumnezeu și i-a mistuit sub privirile poporului. „Moise a zis lui Aaron: «Aceasta este ce a spus Domnul, când a zis: «Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor»»” (vezi Levitic 10, 1).

Misiunea lui Isaia

Când a intenționat să-l trimită pe Isaia cu o solie pentru poporul Său, Dumnezeu i-a dat mai întâi o viziune, îngăduindu-i să vadă Sfânta Sfintelor din interiorul Sanctuarului. Deodată, poarta și perdeaua interioară a templului au fost date la o parte și profetului i s-a permis să privească înăuntru, în Sfânta Sfintelor, unde nu putea să intre nici măcar profetul. Acolo l-a văzut pe Iehova șezând pe un tron înalt, iar slava Sa umplea templul. În jurul tronului stăteau serafimii, asemenea unor gărzi care se aflau lângă Marele Împărat și reflectau slava care îi învăluia. Cântecul lor de laudă și adorare răsunau în tonuri tot mai înalte, iar stâlpii porții se cutremurau, ca și când ar fi fost zguduite de un cutremur. Acești îngeri cu buze neîntinate de păcat rosteau laude la adresa lui Dumnezeu. „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!” strigau ei. „Tot pământul este plin de mărirea Lui!” (vezi Isaia 6, 1-8).

Când vedeau slava lui Dumnezeu, serafimii aflați în jurul tronului erau atât de plini de respect, încât nu îndrăzneau nici măcar o singură clipă să privească unii la alții cu admirație. Laudele lor erau pentru Domnul oștirilor. Iar când priveau în viitor, spre timpul în care întregul pământ urma să fie umplut de slava Lui, cântecul triumfător răsună, repetându-se de la unul la altul, într-un cor melodios: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor”. Ei îl slăveau pe Dumnezeu plini de recunoștință pentru că se aflau în prezența Sa, bucurându-se de zâmbetul aprobării Sale, și nu își doreau nimic mai mult. Cea mai înaltă dorință a lor era împlinită prin faptul că purtau chipul Său, împlineau poruncile Sale și I se închinau.

În timp ce profetul asculta aceste cântece de laudă, slava, puterea și maiestatea Domnului se desfășurau sub ochii lui, iar, în lumina acestei descoperiri, propria întinare sufletească i se dezvăluia cu o claritate izbitoare. Chiar și cuvintele lui i se păreau murdare și respingătoare. Cu o profundă umilință, el a strigat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze

necurate... și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6, 5).

Umilirea lui Isaia a fost sinceră. Când a văzut contrastul clar dintre caracterul divin și cel omenesc, el s-a simțit întru totul neputincios și nevrednic. Cum putea să-i vorbească poporului despre cerințele sfinte ale lui Iehova?

„Dar”, scrie el, „unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: «Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!»” (Isaia 6, 6.7).

Apoi, Isaia a auzit glasul Domnului spunând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” și Domnul l-a întărit prin atingerea divină. El a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6, 8).

Când privesc prin credință în Sfânta Sfintelor și văd lucrarea Marelui nostru Preot din Sanctuarul ceresc, slujitorii lui Dumnezeu își dau seama că sunt niște oameni cu buze necurate, care au rostit adesea cuvinte fără rost. Când văd contrastul dintre propria nevrednicie și desăvârșirea Domnului Hristos, ei sunt disperați. Cu inima smerită, simțindu-se întru totul nevrednici și nepotriviți pentru marea lor lucrare, ei strigă: „Sunt pierdut”. Dar, dacă își umilesc inima înaintea lui Dumnezeu, asemenea lui Isaia, lucrarea făcută pentru profet va fi adusă la îndeplinire și pentru ei. Buzele lor vor fi atinse de cărbunele aprins de pe altar și, uitând de ei înșiși, vor fi cuprinși de simțământul măreției, al puterii și al dorinței lui Dumnezeu de a-i ajuta. Ei vor fi conștienți de sfințenia lucrării care le este încredințată și vor detesta orice i-ar putea face să-L dezonzoreze pe Acela care i-a trimis să vestească solia Sa.

Atingerea cărbunelui aprins simbolizează curățirea și reprezintă, de asemenea, puterea eforturilor adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu. Tuturor celor care se consacră pe deplin, așa încât Domnul să poată atinge buzele lor, le sunt adresate cuvintele: „Holdele sunt gata pentru seceriș. Mergeți să lucrați și Eu voi coopera cu voi”.

Pastorul care a fost pregătit în felul acesta va avea o mare putere de influență spre bine în lume. Cuvintele lui vor fi potrivite, curate și adevărate, pline de simpatie și de iubire. Faptele lui bune vor fi un ajutor și o binecuvântare pentru cei slabi. Domnul Hristos va fi alături de ei fără încetare, conducându-le gândurile, cuvintele și faptele. Un astfel de lucrător este hotărât să-și biruie mândria, invidia și egoismul și, pe măsură ce se străduiește să-și aducă la îndeplinire acest angajament, dobândește tot mai multă putere spirituală. Printr-o comuniune neîncetată cu Dumnezeu, el devine puternic în ce privește cunoașterea Sfintelor Scripturi. El are părtășie cu Tatăl și cu Fiul și, respectând continuu voința divină, ajunge să fie tot mai bine pregătit pentru a adresa cuvintele potrivite spre a îndruma sufletele rătăcitoare la staulul lui Hristos.

Capitolul 3

Câmpul este lumea

„Pe când trecea pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său, Andrei, care aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari. El le-a zis: «Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni». Îndată ei au lăsat mrejele și au mers după El. De acolo a mers mai departe și a văzut pe alți doi frați: pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor, Zebedei, și își cârpeau mrejele. El i-a chemat. și îndată, ei au lăsat corabia și pe tatăl lor și au mers după El” (Matei 4, 18-22).

Ascultarea promptă și necondiționată a acestor oameni, fără a li se promite nici un fel de salariu, pare remarcabilă, dar chemarea Domnului Hristos a avut o putere de convingere deplină. Domnul Hristos dorea ca, prin legătura cu Sine, să facă din acești pescari umili mijlocul prin care oamenii urmau să fie scoși din slujba lui Satana și aduși în slujba lui Dumnezeu. În această lucrare, ei aveau să devină martorii Săi, vestind lumii adevărul Său, neamestecat cu tradițiile și speculațiile filozofice ale oamenilor. Însoțindu-L pretutindeni și însușindu-și virtuțile Sale, ei urmau să fie calificați pentru a deveni pescari de oameni.

Așa au fost chemați primii ucenici în slujba Evangheliei. Timp de trei ani, ei au lucrat în colaborare cu Mântuitorul și, prin învățăturile Sale, prin lucrările Sale de vindecare și prin exemplul Său, au fost pregătiți să ducă mai departe lucrarea pe care a început-o El. Prin simplitatea credinței și printr-o slujire umilă și curată, ucenicii au fost învățați să poarte responsabilități în lucrarea lui Dumnezeu.

Acestea sunt niște lecții pe care trebuie să le învățăm din experiența apostolilor. Ei au avut o loialitate de fier față de principii. Apostolii nu au fost niște oameni care să cadă sau să se descurajeze, ci au fost plini de respect și de zel pentru Dumnezeu, fiind motivați doar de scopuri și aspirații nobile. Deși au fost la fel de slabi și de neajutorați ca orice alt slujitor care este angajat în lucrarea lui

Dumnezeu, ei și-au pus toată încrederea în Domnul. Bogăția lor a fost cultura minții și a sufletului și oricine Îl va face pe Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și totul în toate poate avea această bogăție. Apostolii au trudit mult ca să învețe lecțiile primite în școala lui Hristos, dar nu au trudit în zadar. Ei s-au atașat de cea mai mare putere și au dorit arzător și continuu o înțelegere mai profundă, mai înaltă și mai vastă a realităților veșnice, ca să-i poată prezenta cu succes lumii nevoiașe comorile adevărului.

Astfel de lucrători sunt necesari acum, oameni care se vor consacra fără rezerve pentru a descoperi Împărăția lui Dumnezeu unei lumi care zace în nelegiuire. Lumea are nevoie de oameni cu o gândire vastă, oameni principiali, care își dezvoltă fără încetare capacitatea de înțelegere și discernământul. Este o mare nevoie de oameni care pot folosi tiparul cu rezultatele cele mai bune, pentru ca adevărul să prindă aripi, ajungând cât mai repede la orice neam, la orice limbă și la orice popor.

Evanghelia vestită în toate țările

Lumina adevărului trebuie să strălucească pretutindeni, pentru ca inimile să poată fi sensibilizate și convertite. Evanghelia trebuie să fie propovăduită în toate țările. Slujitorii lui Dumnezeu să lucreze atât în apropiere, cât și în depărtare, măbind parcelele cultivate ale viei Domnului și mergând în regiunile îndepărtate. Ei trebuie să lucreze în aceste zile din urmă, pentru că vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. Păcătoșii

trebuie să fie îndrumați la Mântuitorul cel înălțat pe cruce, iar invitația: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii” trebuie să fie adresată de multe voci. Când lucrătorii vor merge în alte țări, plini de zel și de dragoste față de Dumnezeu, bisericile de acasă vor fi înviorate, deoarece fiecare membru al bisericii va considera succesul lucrătorilor ca fiind subiectul unei preocupări personale profunde.

Este nevoie de oameni serioși și plini de sacrificiu de sine, care să apeleze la Dumnezeu și să se roage, mijlocind cu un strigăt puternic și cu lacrimi pentru sufletele aflate în pragul ruinei. Fără semănarea seminței nu poate exista nici un seceriș și fără efort nu poate fi nici un rezultat. Avraam a fost chemat să plece din locul natal, spre a fi un purtător de lumină pentru păgâni. El a ascultat necondiționat. „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc... și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11, 8). Tot așa, în zilele noastre, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să meargă acolo unde îi cheamă El, încrezându-se în Domnul pentru a-i călăuzi și pentru a le da succes în lucrarea lor.

Starea cumplită a lumii pare să arate că moartea Domnului Hristos a fost aproape zadarnică și că Satana a triumfat. Majoritatea locuitorilor acestui pământ au ales să i se supună vrăjmașului. Dar noi nu am fost amăgiți. Fără a lua în considerare triumful aparent al lui Satana, Domnul Hristos Își continuă lucrarea în Sanctuarul ceresc și pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu descrie nelegiuirea și decăderea morală care există în lume, în zilele noastre. Când vedem împlinirea profeției, credința noastră în triumful final al Împărăției lui Hristos ar trebui să fie întărită.

Avertizarea sfântă și solemnă trebuie să fie proclamată în zonele cele mai dificile și în orașele cele mai păcătoase, în orice loc unde lumina întregitei solii a Evangheliei încă nu a ajuns. Fiecare om trebuie să audă ultima invitație la ospățul nunții Mielului. Solia adevărului prezent trebuie să fie propovăduită din oraș în oraș, din țară în țară, nu cu paradă, ci prin puterea

Duhului Sfânt. Când principiile pe care Mântuitorul nostru a venit să le descopere prin cuvintele și prin viața Sa sunt prezentate cu simplitatea Evangheliei, puterea soliei se va face simțită de la sine. În acest veac, fiecare lucrător trebuie să primească o viață nouă, care vine de la Izvorul vieții. Oh, cât de puțin înțelegem dimensiunile vaste ale misiunii noastre! Avem nevoie de o credință stăruitoare și hotărâtă și de un curaj ferm. Timpul nostru este scurt și trebuie să lucrăm cu un zel susținut.

„Câmpul este lumea” (Matei 13, 38). Noi înțelegem ce cuprinde această expresie mai bine decât apostolii care au primit însărcinarea de a predica Evanghelia. Întreaga lume este un câmp misionar vast, iar noi, cei care cunoaștem de multă vreme solia Evangheliei, ar trebui să fim încurajați de gândul că, în zonele care au fost cândva greu accesibile, acum putem intra cu ușurință. Țări care până nu demult erau închise față de Evanghelie își deschid porțile și cer să le fie explicat Cuvântul lui Dumnezeu. Regii și prințesele deschid porțile care au fost închise mult timp, invitându-i să intre pe cei ce vestesc crucea lui Hristos. Secerișul este într-adevăr mare. Numai veșnicia va dezvălui rezultatele eforturilor bine orientate, care se depun acum.

Providența merge înaintea noastră și Puterea infinită conlucrează cu eforturile omenești. Ochii care nu văd cum lucrează Domnul sunt cu adevărat orbi și urechile care nu aud chemarea adresată de Marele Păstor oilor Sale sunt surde.

Domnul Hristos dorește mult să-și extindă influența asupra tuturor minților omenești. El dorește neapărat să pună amprenta chipului și a caracterului Său asupra fiecărui suflet. Când a fost pe pământ, Domnul a simțit o nevoie neapărată după simpatie și cooperare, pentru ca Împărăția Sa să se poată extinde și să cuprindă întreaga lume. Acest pământ este proprietatea Sa, pe care a cumpărat-o cu un preț, și Domnul dorește să-i facă pe oameni liberi, curați și sfinți. „Pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea,

a disprețuit rușinea” (Evrei 12, 2). Peregrinajul Său pe pământ a fost însuflețit de gândul că toate eforturile Sale istovitoare nu vor fi în zadar, ci vor câștiga omul înapoi la loialitatea față de Dumnezeu. Prin sângele care a fost vărsat pentru lume, încă mai sunt de câștigat biruințe care vor aduce o slavă veșnică lui Dumnezeu și Mielului. Neamurile vor primi moștenirea Sa și zonele cele mai îndepărtate ale pământului vor intra în proprietatea Lui. Domnul Hristos va vedea rodul muncii Sale și va fi mulțumit (vezi Isaia 53, 11).

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele, dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale. Ridică-ți ochii împrejur, și privește: toți se strâng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe, și fiicele tale sunt purtate pe brațe. Când vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie, și îți va bate inima și se va lărgi, căci bogățiile mării se vor întoarce spre tine, și vistieriile neamurilor vor veni la tine”. „Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui, și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor” (Isaia 60, 1-5; 61, 11).

Misiunea încredințată ucenicilor ne este încredințată și nouă. și astăzi, la fel ca atunci, Mântuitorul crucificat și înviat trebuie să fie înălțat înaintea tuturor celor care sunt fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Dumnezeu are nevoie de păstori, de învățători și de evangheliști. Slujitorii Săi trebuie să proclame solia mântuirii, mergând de la ușă la ușă. Vestea iertării prin Hristos trebuie să fie dusă la fiecare neam, la fiecare seminție, la fiecare limbă și la fiecare popor. Solia aceasta nu trebuie să fie vestită în cuvinte timide și lipsite de viață, ci într-o manieră clară, hotărâtă și răscolitoare. Sute de oameni așteaptă să fie avertizați să-și salveze viața. Lumea are nevoie să vadă în creștini o dovadă a puterii religiei lor. Soliile milei nu sunt necesare doar în câteva locuri, ci în întreaga lume.

Gândurile celui care va înțelege iubirea inegalabilă a Mântuitorului vor fi înnobilate, inima lui va fi curățită și caracterul lui va fi schimbat. El va deveni o lumină a lumii, reflectând într-o anumită măsură această iubire uimitoare. Cu cât vom contempla mai mult crucea lui Hristos, cu atât mai mult ne vom însuși cuvintele apostolului care a spus: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Galateni 6, 14).

Capitolul 4

Responsabilitatea pastorului

Apostolul Pavel îi scria lui Timotei următoarele: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4, 1.2).

Această însărcinare solemnă, încredințată unui om atât de zelos și de credincios cum era Timotei, este o mărturie puternică în privința importanței și a responsabilității lucrării slujitorilor Evangheliei. Chemându-l pe Timotei înaintea curții de judecată a lui Dumnezeu, apostolul Pavel îi poruncește să predice doar Cuvântul, nu obiceiurile și zicalele omenești, și să fie gata să mărturisească pentru Dumnezeu oricând i s-ar ivi o ocazie favorabilă -- în fața unor adunări numeroase sau în cercuri particulare, în călătorie sau la gura sobei, vorbindu-le atât prietenilor, cât și dușmanilor, indiferent dacă se află în siguranță sau este expus la greutăți, la pericole, la critici și la pierderi.

Temându-se că blândețea lui Timotei și caracterul lui reconciliant ar putea să-l determine să evite o parte esențială a lucrării sale, Pavel l-a îndemnat să fie credincios în ce privește dezaprobarea păcatului și chiar să-i muștre cu asprime pe cei care erau vinovați de păcate grave. Totuși el trebuia să îndeplinească această lucrare cu „toată blândețea și învățătura”. Timotei trebuia să dezvăluie răbdarea și dragostea lui Hristos, explicându-și și confirmându-și muștrările prin adevărurile Cuvântului.

A urî și a muștra păcatul și, în același timp, a arăta milă și duioșie față de cel păcătos este o realizare dificilă. Cu cât vom fi mai stăruitori în

eforturile noastre de a atinge sfințirea inimii și a vieții, cu atât vom fi mai sensibili în ce privește sesizarea păcatului și cu atât îl vom dezaproba cu mai multă hotărâre. Trebuie să ne ferim de o severitate necuvenită față de cei care greșesc, dar, de asemenea, să fim atenți să nu pierdem din vedere caracterul extrem de rău al păcatului. Față de cei greșiți trebuie să arătăm o răbdare și o dragoste asemenea Domnului Hristos, dar în același timp să ne ferim de pericolul de a manifesta o toleranță atât de mare față de greșelile lor, încât să considere că nu merită nici o mustrare și să o respingă, tratând-o ca pe ceva necuvenit și nedrept.

Responsabilitatea pentru suflete

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să ajungă într-o legătură apropiată cu Domnul Hristos și să urmeze exemplul Său în toate lucrurile -- în curăția vieții, în renunțarea la sine, în bunăvoință, în sârguință și perseverență. Câștigarea de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie preocuparea lor principală. Ei trebuie să lucreze așa cum a lucrat Hristos, cu iubire răbdătoare și cu un simțământ de întristare pentru păcat, depunând un efort hotărât și neîncetat.

John Welch, un slujitor al Evangheliei, simțea o responsabilitate atât de mare pentru suflete, încât se trezea adesea în timpul nopții ca să înalțe înaintea lui Dumnezeu rugăciunile sale de mijlocire pentru salvarea lor. Într-o ocazie, soția lui l-a rugat să se gândească la sănătatea lui și să nu riște atât de mult, expunându-se pericolului de a se îmbolnăvi. Răspunsul lui a fost: „Oh, femeie, eu trebuie să răspund pentru trei sute de suflete și nu știu ce se întâmplă cu ele”.

Într-un orașel din New England a fost săpată o fântână. Când lucrarea era aproape încheiată, pământul s-a surpat, acoperind un om care se afla încă pe fundul fântânii. Imediat au fost chemate ajutoare, iar mecanicii, fermierii,

comercianții și juriștii din apropiere s-au grăbit să-l salveze fără întârziere. Mâini binevoitoare au adus îndată frânghii, scări, cazmale și lopeți. Toți strigau: „Salvați-l! Oh, salvați-l!”

Oamenii au lucrat cu disperare, până când fruntea li s-a acoperit de sudoare și brațele au început să le tremure din pricina efortului. În adâncul fântânii a fost introdusă o țeavă lungă prin care l-au strigat pe omul îngropat, cerându-i să răspundă, dacă mai este în viață. Atunci s-a auzit răspunsul: „Sunt în viață, dar grăbiți-vă. Este îngrozitor aici, înăuntru”. Ei și-au înnoit eforturile cu un strigăt de bucurie. În cele din urmă, omul a fost găsit și salvat, iar bucuria tuturor părea să ajungă până la ceruri. Vestea: „Este salvat!” a răsunat pe toate străzile orașului.

Oare a fost un zel, un interes și un entuziasm prea mari pentru a salva doar un singur om? Cu siguranță că nu, dar ce este pierderea vieții trecătoare, în comparație cu pierderea mântuirii? Dacă pericolul pierderii unei vieți stârnește un simțământ așa de puternic în inimile omenești, nu ar trebui ca pierderea unui suflet să stârnească un interes mult mai profund în inima celor care pretind că înțeleg pericolul în care se află cei ce sunt despărțiți de Hristos? Oare, în lucrarea de salvare a sufletelor, slujitorii lui Dumnezeu nu vor manifesta un zel tot așa de mare cum a fost zelul manifestat pentru salvarea vieții aceluia om îngropat într-o fântână?

Foamea după pâinea vieții

O femeie evlavioasă a făcut odată următoarea remarcă: „Oh, dacă am putea auzi Evanghelia curată, care era predicată cândva la amvon! Pastorul nostru este un om bun, dar nu înțelege nevoile spirituale ale oamenilor. El împodobește crucea de pe Golgota cu flori frumoase, care ascund toată rușinea și batjocurile. Sufletul meu înfometează după Pâinea vieții. Cât de înviorător ar fi pentru sutele de suflete sărmane asemenea mie să audă

cuvinte biblice, simple și clare, care să hrănească inima noastră!”

Este nevoie de oameni ai credinței, care să fie preocupați nu numai să predice, ci și să păstorească poporul. Este nevoie de oameni care să umble zilnic cu Dumnezeu, care să aibă o legătură vie cu Cerul, ale căror cuvinte să aibă puterea de a aduce convingerea în inimi. Pastorii trebuie să lucreze nu doar pentru a-și putea etala talentele și inteligența, ci pentru ca adevărul să poată străpunge sufletul, asemenea unei săgeți venite de la Cel Preaînalt. După ce a ținut o predică inspirată din Biblie, care a adus o convingere profundă în inima unuia dintre ascultătorii lui, un pastor a fost întrebat:

. Crezi cu adevărat ce ai predicat?

. Desigur, a răspuns el.

. Dar este cu adevărat așa? a întrebat nerăbdător ascultătorul.

. Desigur, a spus pastorul, în timp ce își căuta Biblia.

Atunci omul a izbucnit:

. Oh, dacă acesta este adevărul, ce trebuie să facem noi?

„Ce trebuie să facem noi?” s-a gândit pastorul. „Noi”? Ce voia să spună omul acela? Întrebarea s-a strecurat în sufletul lui. Pastorul s-a retras pentru a-L ruga pe Dumnezeu să-i spună ce să facă. În timp ce se ruga, mintea lui a fost stăpânită de gândul copleșitor că trebuia să prezinte lumii muribunde realitățile solemne ale veșniciei. Timp de trei săptămâni, locul său la amvon a fost liber. El căuta un răspuns la întrebarea: „Ce trebuie să facem?”

Pastorul s-a întors la datorie cu o nouă ungere de la Cel Sfânt. El și-a

dat seama că predicarea lui din trecut lăsase o mică impresie asupra ascultătorilor. Acum simțea povara unei responsabilități teribile pentru suflete. Când a venit la amvon, nu a fost singur. El avea de făcut o mare lucrare, dar știa că Dumnezeu nu-L va părăsi. Acest pastor a înălțat pe Mântuitorul și iubirea Sa inegalabilă înaintea ascultătorilor. În biserica lui a avut loc o descoperire a Fiului lui Dumnezeu și o învioreare spirituală a început să se răspândească în bisericile din districtele apropiate.

Urgența lucrării lui Hristos

Dacă și-ar da seama cât de curând vor fi chemați locuitorii pământului înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, pastorii noștri ar lucra mai stăruitor pentru a-i conduce pe oameni la Hristos. Ultima încercare va veni în curând asupra tuturor oamenilor. Vocea harului va continua să fie auzită doar puțin timp. Invitația plină de bunătate: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7, 37) nu va mai putea fi vestită multă vreme. Dumnezeu le adresează oamenilor de pretutindeni invitația Evangheliei. Solii pe care îi trimite Dumnezeu trebuie să lucreze armonios și neobosit, așa încât toți să știe că ei au fost cu Isus și au învățat de la El.

Despre Aaron, marele preot al poporului Israel, este scris că „va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului” (Exod 28, 29). Ce simbol frumos și elocvent este acesta cu privire la iubirea neschimbătoare a Domnului Hristos pentru biserica Sa! Marele nostru Preot, pe care Îl reprezenta Aaron, îi poartă pe copiii Săi în inima Sa. Oare slujitorii Săi de pe pământ nu ar trebui să împărtășească iubirea, simpatia și interesul Lui?

Numai puterea divină va înmuia inima celui păcătos și îl va aduce la Hristos în pocăință. Prin propriile puteri, nici un mare reformator sau învățător, nici măcar Luther, Melancthon, Wesley sau Whitefield, nu ar fi

putut găsi calea spre inimi și nici nu ar fi avut rezultatele pe care le-au avut acești oameni. Dar Dumnezeu a vorbit prin ei. Oamenii au simțit influența unei puteri superioare și, involuntar, au cedat în fața ei. În zilele noastre, aceia care uită de ei înșiși și se bazează pe Dumnezeu pentru succesul în lucrarea de salvare a sufletelor vor beneficia de cooperarea divină și eforturile lor vor avea rezultate glorioase.

Mă simt obligată să spun că activitatea multora dintre pastorii noștri este lipsită de putere. Dumnezeu așteaptă să-și reverse harul asupra lor, dar ei lasă să treacă zi după zi, având doar o credință rece și formală, prezentând numai teoria adevărului, dar fără acea putere vitală, care vine dintr-o legătură cu Dumnezeu și care trimite cuvintele rostite direct în inima oamenilor. Ei sunt pe jumătate adormiți, în timp ce pretutindeni în jurul lor se află suflete care pier în întuneric și greșală.

Acei slujitori ai lui Dumnezeu a căror inimă radiază de iubirea față de Domnul Hristos și față de semenii lor caută să-i aducă la viață pe cei ce sunt morți în fărădelegile lor. Avertizările și îndemnurile voastre stăruitoare trebuie să pătrundă în conștiința lor. Rugăciunile voastre fierbinți trebuie să le sensibilizeze inima și să-i conducă plini de pocăință la Mântuitorul. Voi sunteți ambasadorii lui Hristos, trimiși să proclame solia mântuirii. Aduceți-vă aminte că lipsa consacrării și a înțelepciunii voastre poate schimba decizia unui suflet, trimițându-l la moarte veșnică. Nu vă puteți permite să fiți neglijenți și indiferenți. Aveți nevoie de putere, iar Dumnezeu este dispus să vă dea această putere, fără nici o reținere. Tot ce vă cere El este o inimă umilă și pocăită, care dorește să creadă și să accepte făgăduințele Sale. Trebuie doar să folosiți mijloacele pe care Dumnezeu le-a așezat la îndemâna voastră și veți obține binecuvântarea.

Capitolul 5

O nouă perspectivă

Ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ. În fața noastră se află o mare misiune -- încheierea lucrării de vestire a ultimei solii de avertizare adresate lumii păcătoase. Domnul va lua oameni de la plug, de la munca viei și din alte domenii de activitate și îi va trimite să vestească lumii această solie.

Lumea este într-o stare de dezordine totală. Când privim la această imagine, perspectiva ni se pare descurajatoare. Dar tocmai pe oamenii care ne fac să fim descurajați Domnul Hristos îi întâmpină cu o asigurare plină de speranță. El vede în ei calități care îi vor face capabili să ocupe un loc în via Sa. Dacă vor învăța continuu, prin providența Sa, Domnul îi va face să fie niște oameni pregătiți pentru o lucrare pe măsura abilităților lor. Prin împărtășirea Duhului Sfânt, El le va da capacitatea de a se exprima cu putere.

Pionierii trebuie să intre în multe zone în care nu s-a lucrat deloc. Strălucirea viziunii Mântuitorului cu privire la această lume va inspira încredere în sufletul multor lucrători care, dacă vor începe să lucreze cu umilință și cu toată inima, se vor dovedi a fi niște oameni potriviți la timpul potrivit și în locul potrivit. Domnul Hristos cunoaște toată nenorocirea și disperarea lumii, la vederea căroro unii dintre lucrătorii noștri cu mari capacități s-ar pleca împovărați de o descurajare atât de mare, încât nici măcar nu ar ști cum să înceapă lucrarea care le revine în calitate de conducători de seamă, aflați pe treapta de sus a scării. Metodele lor precise sunt lipsite de valoare. Ei pot sta deasupra scării, spunând: „Urcați aici în locul în care ne aflăm noi”. Dar sărmanele suflete nu știu nici măcar unde să pună piciorul.

Inima Domnului Hristos este înviorată când îi vede pe cei care sunt săraci din toate punctele de vedere. Inima Sa este înviorată deoarece El îi privește altfel pe cei blânzi și împovărați, ea este înviorată deoarece El vede foamea aparent neastâmpărată după neprihănire și incapacitatea multora de a începe să lucreze pentru El. El spune bun venit tocmai acestei stări de lucruri, care i-ar descuraja pe mulți pastori. Domnul corectează evlavlia noastră plină de greșeli, încredințând responsabilitatea lucrării pentru săracii și nevoiașii din locurile aspre ale pământului unor oameni care au o inimă capabilă să-i iubească pe cei neștiutori și rătăciți.

Domnul îi învață pe acești lucrători cum să-i abordeze pe aceia pe care El dorește să-i ajute. Ei vor fi încurajați când vor vedea porțile care se deschid în fața lor, îngăduindu-le să pătrundă în zone în care pot face o lucrare misionară medicală. Pentru că nu se încred în ei înșii, acești lucrători îi atribuie lui Dumnezeu toată slava. Măinile lor pot fi aspre și neîndemânatic, dar inima lor este înclinată spre milă. Ei sunt plini de dorința fierbinte de a face ceva pentru a ușura suferința atât de răspândită, iar Domnul Hristos este prezent ca să-i ajute. El lucrează prin aceia care discern îndurarea în mijlocul nenorocirii și câștigul dincolo de pierderea tuturor lucrurilor. În prezența Aceluia care este Lumina lumii, în mijlocul tuturor greutăților, se zăresc privilegiile, în confuzie, apare ordinea, iar dincolo de situația care pare a fi un eșec, se văd succesul și înțelepciunea lui Dumnezeu.

Frații mei și surorile mele, apropiați-vă de oameni în lucrarea voastră de slujire. Încurajați-i pe cei descurajați. Tratați nenorocirile ca pe niște binecuvântări deosebite și necazurile ca pe niște dovezi ale îndurării. Lucrați într-o manieră care să facă să răsară speranța în locul disperării.

Oamenii simpli trebuie să-și ocupe locul ca slujitori ai lui Dumnezeu. Împărtășind necazurile semenilor lor, așa cum a împărtășit Mântuitorul

necazurile omenirii, prin credință, ei Îl vor vedea pe Domnul lucrând alături de ei.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare!” (țefania 1, 14). Aș dori să-i spun fiecărui lucrător: „Mergeți înainte cu o credință umilă și Domnul va fi cu voi. Dar vegheați și rugați-vă. Aceasta este știința lucrării voastre. Puterea Îi aparține lui Dumnezeu. Lucrați depinzând de El și aduceți-vă aminte că sunteți împreună lucrători cu El. Domnul este Ajutorul vostru. Puterea voastră vine de la El. El va fi înțelepciunea voastră, neprihănirea voastră, sfințirea și răscumpărarea voastră. Purtați jugul lui

Hristos, învățând de la El, zi de zi, umilința și blândețea Sa. El va fi mângâierea și odihna voastră”. -- Testimonies for the Church 7:270-272.

Mântuitorul cunoaște adâncimea nenorocirii și a disperării lumii și știe cum să aducă alinare. El vede la fiecare pas sufletele aflate în întuneric, împovărate de păcat, de necaz și durere. Dar El vede și posibilitățile lor. El vede înălțimea la care pot ajunge. Deși ființele omenești au abuzat de binecuvântările primite, și-au risipit talentele și au pierdut demnitatea divină primită de la Dumnezeu, Creatorul trebuie glorificat prin răscumpărarea lor.

Domnul Hristos S-a bucurat de faptul că a putut să facă pentru urmașii Săi mai mult decât puteau ei să ceară sau să gândească. El a știut că adevărul însoțit de atotputernicia Duhului Sfânt va birui în lupta cu răul și că steagul însângerat va flutura triumfător deasupra urmașilor Săi. El a știu că viața ucenicilor Săi credincioși va fi asemenea vieții Sale -- un șir neîntrerupt de biruințe care nu sunt înțelese astfel pe acest pământ, dar vor fi recunoscute în veșnicie.

„V-am spus aceste lucruri”, a spus El, „ca să aveți pace în Mine. În

lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33). Domnul Hristos nu a dat greș, nici nu S-a descurajat, iar urmașii Săi trebuie să manifeste o credință la fel de temeinică și neschimbătoare. Ei trebuie să trăiască așa cum a trăit El și să lucreze asemenea Lui, pentru că ei depind de El ca Învățător și Conducător al lor.

Ei trebuie să aibă curaj, energie și perseverență. Deși în calea lor pot apărea obstacole aparent imposibil de trecut, ei trebuie să meargă înainte prin harul Său. În loc de a deplânge dificultățile, ei sunt chemați să le depășească. Ei nu trebuie să dispere pentru nimic, ci să spere totul în toate. Domnul i-a legat de tronul lui Dumnezeu cu lanțul de aur al iubirii Sale fără egal. Scopul Său este ca influența cea mai înaltă din univers, care se revarsă din Izvorul puterii, să fie a lor. Ei trebuie să aibă puterea de a se împotrivi răului, o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu o pot învinge, o putere care îi va face în stare să biruie așa cum a biruit Hristos.

Capitolul 6

Hristos, exemplul nostru

Domnul nostru Isus Hristos a venit în lumea aceasta ca un slujitor neobosit al nevoilor omenești. „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8, 17), ca să poată împlini fiecare nevoie a omenirii. El a venit să îndepărteze povara bolii, a mizeriei și a păcatului. Misiunea Sa a fost să le aducă oamenilor o vindecare deplină. El a venit să le dea sănătate, pace și desăvârșirea caracterului.

Situațiile și nevoile celor care au căutat ajutorul Său au fost diferite, dar nici unul dintre cei care au venit la El nu a plecat fără a fi ajutat. Din El se revărsau valuri de putere vindecătoare și oamenii erau făcuți sănătoși din punct de vedere trupesc, mintal și sufletesc.

Lucrarea Mântuitorului nu a fost restrânsă la un timp sau un loc anumit. Mila Sa nu a avut limite. El și-a extins lucrarea de vindecare și de învățare la o scară atât de vastă, încât nu a existat în Palestina nici o clădire suficient de spațioasă pentru a primi mulțimile care se adunau în jurul Său. Spitalul Său se afla pe dealurile înverzite ale Galileii, pe drumurile principale, pe malul mării, în sinagogi și în orice loc unde bolnavii puteau fi aduși la El. În fiecare oraș și în fiecare sat prin care trecea, Își puna mâinile peste cei suferinzi și îi vindeca. Ori de câte ori inimile erau pregătite să primească solia Sa, El le mângâia cu asigurarea iubirii Tatălui lor ceresc. Pe parcursul zilei, Domnul le slujea tuturor celor care veneau la El, iar seara le acorda atenție aceluia care trebuiau să muncească în timpul zilei pentru a-și întreține familiile.

Domnul Isus a simțit o responsabilitate copleșitoare pentru mântuirea oamenilor. El a știut că, dacă nu avea loc o schimbare hotărâtă a principiilor

și scopurilor neamului omenesc, toți oamenii urmau să fie pierduți. Aceasta a fost povara sufletului Său și nimeni nu a putut aprecia greutatea care apăsa asupra Sa. Atât în copilărie, cât și în tinerețe și la maturitate, El a fost singur. Totuși era minunat să fii în prezența Sa. Zi de zi întâmpina încercări și ispite, zi de zi venea în contact cu răul și simțea puterea lui asupra celor pe care căuta să-i binecuvânteze și să-i mântuiască. Cu toate acestea, El nu a căzut și nici nu S-a descurajat.

În toate lucrurile, Domnul a renunțat la dorințele personale, subordonându-le cu strictețe misiunii Sale. El și-a proslăvit viața, îndeplinind totul cu supunere față de voința Tatălui Său. În tinerețe, când mama Sa, găsimu-L în școala rabinilor, I-a spus: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi?”, El a răspuns: „De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2, 48.49).

Domnul Isus a trăit o viață de continuu sacrificiu de sine. El nu a avut nici o casă în lumea aceasta, cu excepția adăpostului pe care I-l ofereau prietenii binevoitori, care Îl găzduiau ca pe un călător. El a venit să trăiască în locul nostru ca unul dintre oamenii cei mai săraci, să umble și să lucreze printre cei nevoiași și suferinzi. Fără a fi recunoscut și onorat, El a trăit în mijlocul acelor pentru care a făcut atât de mult.

Isus Hristos a fost întotdeauna răbdător și voios, iar cei necăjiți Îl salutau ca pe un sol al vieții și al păcii. El a înțeles nevoile bărbaților și femeilor, ale copiilor și tinerilor și le-a adresat tuturor invitația: „Veniți la Mine”.

În timpul slujirii Sale, Domnul Isus a dedicat mai mult timp lucrării de vindecare a bolnavilor decât activității de predicare. Minunile Sale au dovedit adevărul cuvintelor pe care le-a rostit, că El a venit nu să-i nimicească pe oameni, ci să-i mântuiască. Oriunde mergea, toți cei care

beneficiau de mila Lui se bucurau de sănătate și își puneau la încercare puterile redescoperite. Mulțimile se adunau în jurul lor pentru a-i auzi vorbind despre lucrările pe care le făcuse Domnul. Pentru mulți, vocea Sa a fost primul sunet pe care l-au auzit vreodată. Numele Său a fost primul cuvânt pe care l-au rostit vreodată. Chipul Său a fost primul chip pe care l-au privit vreodată. Cum să nu-L iubească ei pe Domnul Isus și cum să nu-L laude? Când trecea prin orașe și prin cetăți, Domnul era asemenea unui râu care răspândea viață și bucurie...

Mântuitorul a făcut din fiecare lucrare de vindecare o ocazie de a sădi principiile divine în mintea și în sufletul oamenilor. Acesta a fost scopul activității Sale. El a împărțit binecuvântări pământești, ca să poată influența inima oamenilor să accepte Evanghelia harului Său.

Domnul Hristos ar fi putut ocupa locul cel mai înalt printre învățătorii națiunii iudaice, dar a preferat mai degrabă să le vestească Evanghelia celor săraci. El a mers din loc în loc, pentru ca aceia care se aflau pe drumuri și la răspântii să poată auzi cuvintele adevărului. Vocea Sa era auzită explicând Sfintele Scripturi pe malul mării, pe coasta muntelui, pe străzile cetăților și în sinagogi. Adesea îi învăța pe oameni în curtea de afară a templului, pentru ca neamurile să poată auzi cuvintele Sale.

Învățăturile lui Hristos cu privire la Scriptură erau atât de diferite de explicațiile cărturarilor și fariseilor, încât captivau întru totul atenția oamenilor. Rabinii insistau asupra tradiției și asupra teoriilor și speculațiilor omenești. Adesea, scrierile și învățăturile unor oameni cu privire la Scriptură erau așezate în locul Scripturii înseși. Subiectul învățaturii lui Hristos era Cuvântul lui Dumnezeu. Celor care Îi puneau întrebări, le răspundea simplu: „Stă scris”, „Ce spune Scriptura?”, „Cum citești în Scriptură”. În orice ocazie favorabilă, când un prieten sau un dușman stârnea interesul ascultătorilor, Domnul prezenta Cuvântul. El a predicat solia Evangheliei cu claritate și putere. Cuvintele Sale răspândeau un potop de lumină asupra învățăturilor

patriarhilor și profeților, iar Scripturile erau ascultate de oameni ca și când ar fi fost o descoperire nouă. Ascultătorii Săi nu mai percepuseră o semnificație atât de profundă niciodată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Simplitatea învățaturii lui Hristos

Niciodată nu a mai existat un evanghelist asemenea Domnului Hristos. El era Maiestatea cerului, dar S-a umilit, luând asupra Sa natura noastră, ca să-i poată întâlni pe oameni acolo unde se aflau ei. Domnul Hristos, Solul legământului, a adus veștile bune ale mântuirii, adresându-le tuturor oamenilor, bogați și săraci, liberi și robi. Renumele Său ca Mare Vindecător s-a răspândit pretutindeni în Palestina. Ca să-I poată cere ajutorul, bolnavii mergeau în locurile prin care urma El să treacă. În aceleași locuri veneau, de asemenea, mulți oameni nerăbdători să asculte cuvintele Sale și să primească atingerea mâinii Sale. În felul acesta, El a mers din oraș în oraș, predicând Evanghelia și vindecându-i pe cei suferinzi, ca Împărat al slavei, îmbrăcat în haina umilă a naturii umane.

Domnul Isus a participat la marile sărbători anuale ale poporului și le-a vorbit nenumăraților participanți absorbiți de ceremoniile exterioare, aducând veșnicia în atenția lor. El le-a adus tuturor comorile aflate în tezaurul înțelepciunii. Limbajul pe care l-a folosit era așa de simplu, încât ascultătorii Săi nu puteau să nu-l înțeleagă. Prin metodele Sale specifice, Domnul i-a ajutat pe toți cei necăjiți și suferinzi. Cu duioșie, cu bunătate și amabilitate, El le-a slujit sufletelor bolnave de păcat, aducându-le vindecare și putere.

Ca Prinț al învățătorilor, El a căutat să ajungă la inima oamenilor, vorbindu-le despre lucrurile pe care le cunoșteau cel mai bine și care le erau familiare. Domnul le-a prezentat ascultătorilor adevărul, așa încât să rămână pentru totdeauna în mintea lor, împletit cu amintirile cele mai sfinte. El i-a

învățat în așa fel, încât îi făcea să simtă că se identifică pe deplin cu interesele și fericirea lor. Învățătura Sa era directă, ilustrațiile Sale erau așa de potrivite, cuvintele Sale așa de sensibile și încurajatoare, încât ascultătorii Săi erau fermecați. Simplitatea și seriozitatea caracterizau fiecare cuvânt pe care îl adresa celor nevoiași.

Pentru bogați și pentru săraci, deopotrivă

Domnul Hristos a trăit o viață așa de ocupată! Zi de zi, putea fi văzut intrând în locuințele umile ale sărăciei și necazului, adresându-le celor descurajați cuvinte de speranță și liniștindu-i pe cei tulburați. El mergea pretutindeni, plin de bunătate, duioșie și milă, încurajându-i pe cei disperați și mângâindu-i pe cei întristați. Oriunde mergea, Domnul aducea cu Sine binecuvântarea.

Deși slujea nevoilor celor săraci, Isus urmărea de asemenea să găsească mijloace de a ajunge la cei bogați. El căuta să-i cunoască pe fariseii înstăriți și educați, pe nobilii iudei și pe conducătorii romani. El accepta invitațiile lor, participa la sărbătorile lor și Se familiariza cu interesele și ocupațiile lor, ca să poată găsi calea spre inima lor și să le poată dezvălui bogățiile nepieritoare.

Domnul Hristos a venit în lumea aceasta pentru a arăta că, primind puterea cerească, omul poate trăi o viață curată. El a împlinit nevoile oamenilor cu o răbdare neobosită și o dispoziție plină de simpatie de a veni în ajutorul lor. Prin atingerea blândă a harului, El a alungat îndoiala și neliniștea din suflet, schimbând vrăjmășia în iubire și necredința în încredere...

Domnul Hristos nu a recunoscut nici o deosebire de naționalitate, poziție socială sau crez. Cărturarii și fariseii au dorit să obțină din darurile

Cerului un beneficiu local și național și să excludă restul familiei lui Dumnezeu care se afla în lume. Dar Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire. El a venit să arate că darul milei și al iubirii Sale este la fel de neîngrădit ca aerul, lumina sau ploaia care înviorează pământul.

Viața Domnului Hristos a pus bazele unei religii în care nu există caste, o religie prin care iudeii și neamurile, oamenii liberi și sclavii sunt frați și egali înaintea lui Dumnezeu. Faptele Sale nu erau influențate de nici o problemă politică. El nu făcea nici o deosebire între prieteni și vrăjmași, vecini sau străini. Inima Sa era sensibilă la orice suflet care înseta după apa vieții.

El nu trecea cu vederea nici o ființă umană, ca și când ar fi fost lipsită de valoare, ci căuta să-i ofere remediul vindecător fiecărui suflet. Indiferent cine erau cei care se aflau în compania Sa, El le prezenta o învățătură potrivită cu timpul și circumstanțele. Fiecare atitudine de neglijență sau de insultă manifestată de oameni față de semenii lor Îl făcea mai conștient de nevoia lor după simpatia Sa divino-umană. El căuta să le inspire speranță celor mai aspri și mai neatrăgători oameni, prezentându-le asigurarea că pot deveni nevinovați și buni, ajungând să aibă un asemenea caracter, încât toți să vadă că sunt copii ai lui Dumnezeu.

Adesea, Domnul Isus cunoștea persoane care alunecaseră sub controlul lui Satana și nu aveau nici o putere de a se smulge din capcanele lui. Acestor oameni descurajați, bolnavi, ispitiți și căzuți, Domnul le adresa cuvinte pline de mila cea mai duioasă, cuvinte de care aveau nevoie și pe care le puteau înțelege. Alții se găseau într-o luptă crâncenă cu vrăjmașul sufletelor. Pe aceștia îi încuraja să persevereze, asigurându-i că vor birui, pentru că îngerii lui Dumnezeu erau de partea lor și aveau să le dea biruința.

El a stat ca oaspete de onoare la masa vameșilor și, exprimându-și

simpatia și prietenia, a recunoscut demnitatea naturii umane, iar oamenii doreau nespus să ajungă vrednici de încrederea Sa. Cuvintele

Sale aduceau în inimile însetate o binecuvântare și o putere dătătoare de viață. Ele inspirau noi îndemnuri spre bine, iar celor alungați de societate li se oferea posibilitatea de a trăi o viață nouă.

Deși a fost iudeu, Domnul Isus S-a asociat fără rețineri cu samaritenii, anulând obiceiurile fariseice ale națiunii Sale. El a acceptat ospitalitatea acestor oameni disprețuiți, în ciuda prejudecăților lor. A dormit sub același acoperiș cu ei, a stat la masa lor și a mâncat hrana pregătită și servită de mâinile lor, a predicat pe străzile lor și i-a tratat cu amabilitate și cu bunătatea cea mai mare. În timp ce-i atrăgea la Sine, câștigându-le inima prin legăturile simpatiei omenești, harul Său divin le aducea mântuirea pe care iudeii o respinseseră. -- The Ministry of Healing, 17-26.

Capitolul 7

Hristos ca învățător

Răscumpărătorul lumii mergea pretutindeni, făcând bine. Când le vorbea oamenilor, adresându-le cuvintele adevărului veșnic, El urmărea cu mare atenție orice schimbare de pe chipul ascultătorilor. Fețele care exprimau interes profund și plăcere, ascultând cuvintele Sale, îi ofereau o mare satisfacție. Iar când adevărul rostit cu claritate atingea vreun păcat sau vreun idol îndrăgit, El observa schimbarea înfățișării, privirea rece, aspră și respingătoare, care spunea că adevărul nu era binevenit. Domnul Isus știa că ascultătorii Săi aveau nevoie tocmai de o mustrare deschisă a păcatului și lumina pe care o răspândea El în încăperile întunecate ale minții lor ar fi putut fi cea mai mare binecuvântare pentru ei, dacă ar fi acceptat-o.

Lucrarea Domnului Hristos a fost aceea de a expune în propoziții simple, și totuși în așa fel încât să fie înțelese cu claritate, adevăruri care, dacă erau respectate, ar fi adus pace și fericire în suflet. El putea să privească dincolo de suprafață și să vadă păcatele cultivate, care ruinau viața și caracterul și îndepărtau sufletele de Dumnezeu. El prezenta aceste păcate pentru ca toți să le poată înțelege în adevărata lor lumină și să renunțe la ele. Domnul vedea niște supuși promițători tocmai în aceia care păreau cei mai împietriți oameni. El știa că ei vor primi lumina și vor deveni urmașii Săi credincioși.

Inima Mântuitorului se umplea de voieșie, când săgețile adevărului străpungeau inima ascultătorilor Săi, pătrunzând dincolo de barierele egoismului și aducând umilința, pocăința și, în cele din urmă, recunoștința. Când privea mulțimea de ascultători din jurul Său și recunoștea printre ei aceleași chipuri pe care le văzuse în ocaziile anterioare, fața Sa exprima bucurie, pentru că acolo se aflau viitorii supuși ai Împărăției Sale.

Solii lui Hristos, pe care El îi trimite în Numele Său, vor avea aceleași simțăminte și același interes. Iar cei care sunt ispitiți să creadă că munca lor nu este prețuită și sunt înclinați să se descurajeze ar trebui să-și aducă aminte că Domnul Isus a fost nevoit să se ocupe de inimi la fel de împietrite și a trecut printr-o experiență mai dificilă decât experiența prin care trec ei sau prin care vor fi nevoiți să treacă vreodată. El i-a învățat pe oameni cu o iubire răbdătoare. Înțelepciunea Sa profundă și cercetătoare cunoștea nevoile tuturor ascultătorilor Săi și, când îi vedea refuzând solia păcii și a iubirii, pe care El venise să le-o vestească, Domnul simțea în adâncul inimii Sale o durere nespusă.

Mântuitorul lumii nu a venit cu o înfățișare impresionantă și nici nu a etalat o înțelepciune pământească. Oamenii nu au putut vedea slava Fiului lui Dumnezeu dincolo de aparența naturii Sale omenești. El a fost „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința”. Pentru oameni, El era „ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat”, „n-avea nici frumusețe” care să le atragă atenția (Isaia 53, 2.3). Dar Domnul a declarat: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea” (Isaia 61, 1).

Domnul Hristos îi căuta pe oameni acolo unde se aflau ei. El le prezenta adevărul cu cea mai mare putere și într-un limbaj simplu, așa încât să fie clar pentru mintea lor. Prin credința în El, săracii umili și oamenii cei mai neînvățați puteau înțelege adevărurile cele mai înalte. Nimeni nu avea nevoie să consulte un doctor învățat pentru a-i explica semnificația cuvintelor Sale. El nu-i încurca pe cei neînvățați cu raționamente ciudate și nici nu folosea cuvinte neobișnuite și elevate, pe care ascultătorii Săi nu le cunoșteau. Cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată a avut un mod de prezentare cât se poate de concret, simplu și practic.

„Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume” (Ioan 1, 9). Lumea a avut marii ei învățători, oameni cu un intelect uriaș și cu o putere de înțelegere uimitoare, oameni ale căror declarații au stimulat gândirea și au deschis perspectivele unor domenii vaste ale cunoașterii, iar acești oameni au fost onorați ca îndrumători și binefăcători ai neamului lor. Cu toate acestea, există un Învățător care ocupă un loc mai înalt decât toți. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1, 12.18).

În trecutul istoriei, până acolo unde se extind rapoartele omenești, putem identifica un șir de mari învățători ai lumii, dar Lumina a existat înainte de ei. După cum luna și stelele din sistemul solar strălucesc datorită luminii soarelui, tot așa, în măsura în care învățătura lor este adevărată, marii învățători ai lumii reflectă razele Soarelui Neprihănit. Fiecare comoară a gândirii umane și fiecare scipire a intelectului vin de la Acela care este Lumina lumii.

Capitolul 8

O învățătură pentru timpul nostru

Experiența lui Enoh și a lui Ioan Botezătorul arată cum ar trebui să fie experiența noastră. Trebuie să studiem mult mai bine viața acestor bărbați, dintre care primul a fost înălțat la cer fără să vadă moartea, iar al doilea a fost chemat înainte de prima venire a lui Hristos, pentru a pregăti calea Domnului.

Experiența lui Enoh

Despre Enoh este scris că a trăit șaiszeci și cinci de ani și a avut un fiu. După aceea, el a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. Enoh Îl iubise și Îl respectase pe Dumnezeu și păzise poruncile Sale și înainte de această perioadă, dar, după nașterea primului său fiu, el a ajuns la o experiență mai înaltă, dezvoltând o legătură mai apropiată cu Dumnezeu. Când a văzut dragostea copilului față de tatăl său, încrederea simplă în protecția sa și când a simțit în propria inimă duiosia

profundă față de întâiul său născut, Enoh a învățat o lecție prețioasă cu privire la iubirea minunată pe care a arătat-o Dumnezeu față de oameni, prin darul Fiului Său, și cu privire la încrederea pe care o pot avea copiii lui Dumnezeu în Tatăl lor ceresc. Iubirea infinită și de nepătruns pe care a dovedit-o Dumnezeu prin Hristos a devenit subiectul meditației lui, zi și noapte. El a căutat cu tot zelul sufletului să le descopere această iubire oamenilor care trăiau în jurul lui.

Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu nu a fost într-o stare de transă sau în viziune, ci în toate îndatoririle vieții lui de zi cu zi. Enoh nu a devenit un

pustnic, retrăgându-se cu totul din lume, pentru că el avea de făcut o lucrare pentru Dumnezeu în lume. El a fost un slujitor statornic al lui Dumnezeu în familie și în relațiile lui cu semenii, ca soț, părinte, prieten și cetățean.

În timp ce trăia o viață de muncă activă, Enoh își păstra cu fermitate comuniunea cu Dumnezeu. Cu cât lucrările lui erau mai mari și mai urgente, cu atât rugăciunile lui erau mai stăruitoare și mai perseverente. Din când în când, pentru anumite perioade de timp, el întrerupea legătura cu societatea. După ce stătea o vreme printre oameni, lucrând pentru binele lor prin învățăturile și exemplul său, Enoh se retrăgea un timp în singurătate și liniște, însetat după acea cunoaștere pe care numai Dumnezeu o poate oferi.

Printr-o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin. Fața lui radia de o lumină sfântă, aceeași lumină care a strălucit pe chipul Domnului Isus. După ce revenea din aceste perioade de comuniune divină, chiar și cei nereligioși vedeau cu uimire amprenta Cerului pe chipul lui.

O dată cu trecerea secolelor, credința lui a devenit tot mai puternică și iubirea lui tot mai arzătoare. Pentru Enoh, rugăciunea era ca o respirație a sufletului. El trăia în atmosfera Cerului.

După ce au început să-i fie descoperite evenimentele viitoare, Enoh a devenit un predicator al neprihănirii, vestindu-le solia lui Dumnezeu tuturor celor care voiau să audă cuvintele de avertizare. Chiar în țara unde Cain încercase să fugă de prezența divină, profetul lui Dumnezeu a făcut cunoscute evenimentele minunate care îi fuseseră descoperite în viziune. „Iată”, declara el, „că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși

nelegiuți” (Iuda 14.15).

Puterea lui Dumnezeu care lucra împreună cu slujitorul Său era simțită de toți ascultătorii. Unii au acordat atenție avertizării și au renunțat la păcatele lor, dar mulțimea și-a bătut joc de solia lui solemnă. Slujitorii lui Dumnezeu vor trebui să vestească lumii din ultimele zile o solie asemănătoare, și această solie va fi tratată de majoritatea oamenilor în același fel, cu neîncredere și batjocuri.

Pe măsură ce anii treceau și valul vinovăției omenești devenea tot mai adânc, norii judecății divine se întunecau din ce în ce mai tare. Cu toate acestea, Enoh, martorul credinței, și-a păstrat comportamentul, avertizând, invitând, învățând și luptându-se să stăvilească valul nelegiurii și să oprească săgețile răzbunării.

Oamenii din acea generație își băteau joc de Enoh și îl considerau nebun, pentru că nu căuta să adune aur sau argint sau să dobândească proprietăți pe acest pământ. Inima lui era îndreptată spre comorile veșnice. El privise cetatea cerească. Îl văzuse pe Împărat în slava Sa, stând în mijlocul Sionului. Cu cât nelegiuirea devenea mai mare, cu atât mai fierbinte era dorul lui după căminul lui Dumnezeu. Deși se afla încă pe pământ, el locuia prin credință în Împărăția luminii.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5, 8). Timp de trei sute de ani, Enoh căutase curăția inimii, ca să poată fi în armonie cu Dumnezeu. El umblase cu Dumnezeu, timp de trei secole. Zi de zi, el dorise nespuse o legătură mai apropiată cu Dumnezeu, iar comuniunea aceasta a ajuns atât de apropiată, încât Dumnezeu l-a luat la Sine. Enoh stătuse în pragul lumii veșnice, fiind doar la un pas de țara sfinților, iar în cele din urmă, porțile cerești s-au deschis. În cele din urmă, umblarea lui cu Dumnezeu, care se desfășurase așa de mult timp pe pământ, a continuat, iar

Enoh a pășit pe porțile cetății sfinte, fiind primul om care a intrat acolo.

„Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea... Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11, 5).

La o asemenea comuniune ne cheamă Dumnezeu. Sfințenia caracterului celor care vor fi răscumpărați dintre oameni la cea de a doua venire a Domnului trebuie să fie ca a lui Enoh.

Experiența lui Ioan Botezătorul

În timp ce își trăia viața în ținuturi pustii, Ioan Botezătorul era învățat de Dumnezeu. El studia revelația lui Dumnezeu în natură. Fiind călăuzit de Duhul Sfânt, el cerceta surburile profetice. Domnul Hristos a fost subiectul studiului și al meditației lui, zi și noapte, până când mintea, inima și sufletul lui au fost umplute de viziunea glorioasă a venirii Sale.

El L-a văzut pe Împărat în toată frumusețea Sa și s-a pierdut din vedere pe sine. Ioan Botezătorul a văzut maiestatea sfințeniei și și-a dat seama că el este un om nevrednic și lipsit de putere. Dar solia pe care trebuia să o proclame era solia lui Dumnezeu. El urma să reziste prin puterea și neprihănirea lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul a fost pregătit să îndeplinească lucrarea de sol al Cerului, fără să fie intimidat de oameni, pentru că privirile lui fuseseră ațintite spre Cel Divin. El a putut să stea fără teamă în prezența monarhilor pământești, deoarece se închinase tremurând înaintea Împăratului împăraților.

Ioan și-a proclamat solia fără argumente complicate și fără teorii subtile. Vocea lui s-a auzit în pustie, surprinzătoare și serioasă, totuși plină de speranță, spunând: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”

(Matei 3, 2). Această solie i-a impresionat pe oameni cu o putere nouă și neobișnuită, stârnind interesul întregii națiuni. Mulțimile au venit în pustie.

țărani neînvățați și pescarii din împrejurimi, soldații romani din subordinea lui Irod, căpitani cu săbiile la brâu, pregătiți să reprime orice manifestare care ar fi semănat cu o răscoală, avarii colectori de taxe din gheretele lor și preoții, membri ai Sinedriului, îmbrăcați în filacteriile lor, toți îl ascultau pe Ioan ca fermecați, chiar și fariseii și saducheii, batjocoritorii insensibili și reci, toți plecau cu zâmbetul înghețat pe buze și cu inima străpunsă de simțământul vinovăției pentru păcatele lor. Irod a ascultat solia chiar din palatul lui și, deși era un conducător mândru și împietrit de păcate, a tremurat la auzul chemării la pocăință.

În veacul acesta, când ne aflăm chiar înainte de cea de-a doua venire a Domnului Hristos pe norii cerului, trebuie să se îndeplinească o lucrare asemănătoare lucrării lui Ioan Botezătorul. Dumnezeu cheamă oameni capabili, care vor pregăti un popor pentru a sta în picioare în ziua cea mare a Domnului. Solia care a precedat lucrarea publică a Domnului Hristos a fost: Vameși și păcătoși, pocăiți-vă! Farisei și saducheii, „pocăiți-vă, căci Împărăția cerului este aproape!” Ca un popor care crede în apropiata revenire a Domnului Hristos, noi avem de vestit o solie: „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeuul tău” (Amos 4, 12).

Solia noastră trebuie să fie tot așa de directă ca solia lui Ioan. El i-a muștrătat pe regi pentru nelegiuirea lor. El nu a ezitat să proclame Cuvântul lui Dumnezeu, fără a ține cont de faptul că viața lui era în pericol. Lucrarea noastră în acest veac trebuie îndeplinită cu aceeași credincioșie.

Pentru a vesti o astfel de solie așa cum a vestit-o Ioan, trebuie să avem o experiență spirituală asemenea lui. În viața noastră trebuie să aibă loc aceeași lucrare. Să-L vedem pe Dumnezeu și, privindu-L, să ne pierdem din

vedere pe noi înșine.

Ioan a avut o fire cu greșelile și slăbiciunile comune tuturor oamenilor, dar atingerea iubirii divine l-a schimbat. După ce Domnul Hristos și-a început lucrarea, ucenicii lui Ioan au venit la el, plângându-se că toți oamenii Îl urmează pe noul Învățător. Atunci, Ioan a arătat cât de clar înțelegea el relația lui cu Mesia și câtă bucurie simțea întâmpinându-L pe Cel căruia Îi pregătise calea.

„Omul nu poate primi”, a spus el, „decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină»” (Ioan 3, 27-30).

Privind la Mântuitorul, prin credință, Ioan s-a ridicat la înălțimea renunțării de sine. El nu a căutat să-i atragă pe oameni, ci să înalțe gândurile lor tot mai sus, până la Mielul lui Dumnezeu. El însuși a fost doar un glas, un strigăt în pustie. Acum acceptase cu bucurie tăcerea și retragerea în anonim, pentru ca ochii tuturor să poată fi întorși spre Lumina vieții.

Cei loiali chemării lor ca soli ai lui Dumnezeu nu vor căuta propria onoare. Iubirea de sine va fi înghițită de dragostea pentru Hristos. Ei vor recunoaște că lucrarea lor este să proclame, asemenea lui Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1, 29).

Sufletul profetului, golit de sine, a fost umplut de lumina divină. Prin cuvintele sale, care erau aproape un corespondent al cuvintelor lui Hristos Însuși, Ioan a mărturisit spre slava Mântuitorului: „Cel ce vine din cer”, a spus el, „este mai presus de toți, cel ce este de pe pământ, este pământesc vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toți”. „Căci

Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu” (Ioan 3, 31.34).

Aceasta este slava lui Hristos, pe care o împărtășesc toți urmașii Săi. Mântuitorul a putut să spună: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5, 30). Iar Ioan a declarat: „Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură”. Tot așa este și în privința urmașilor lui Hristos. Noi putem primi lumina cerului numai când suntem dispui să fim goliți de sine. Putem înțelege caracterul lui Dumnezeu și putem să-L acceptăm pe Domnul Hristos prin credință numai dacă suntem de acord să aducem fiecare gând în supunere față de Hristos. și tuturor celor care fac așa, Duhul Sfânt le este dat fără măsură. În Hristos „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El” (Coloseni 2, 9.10).

Ioan nu a trăit o viață inactivă, caracterizată de o tristețe ascetică sau de izolare egoistă. Din când în când, el mergea printre oameni și era în permanență un observator atent al lucrurilor care se petreceau în lume. Din refugiul lui liniștit, Ioan privea desfășurarea evenimentelor. Cu o înțelegere luminată de Duhul Divin, el studia caracterul oamenilor, ca să poată înțelege modul în care trebuia să le vestească solia cerului, așa încât să ajungă la inima lor. Ioan Botezătorul a avut un simțământ de responsabilitate față de misiunea lui. Prin meditație și rugăciune, în singurătate, el a căutat să-și pregătească sufletul pentru lucrarea vieții sale.

Capitolul 9

Pavel, apostolul neamurilor

Cel mai remarcabil dintre oamenii chemați să predice Evanghelia lui Hristos a fost apostolul Pavel. El este un exemplu pentru fiecare pastor în ce privește loialitatea, devotamentul și efortul neobosit. Experiențele și învățăturile lui în legătură cu sfințenia lucrării de păstorire sunt o sursă de ajutor și inspirație pentru toți cei angajați în slujba Evangheliei.

Înainte de convertirea sa, Pavel a fost un persecutor aprig al urmașilor lui Hristos. Dar, când se afla la porțile Damascului, a auzit o voce care i-a vorbit, o lumină cerească a strălucit în sufletul lui și Domnul Hristos cel crucificat i s-a descoperit, schimbând întregul curs al vieții lui. Din acel moment, dragostea pentru Domnul slavei, pe care Îl persecutase necruțător în persoana sfinților Săi, a devenit mai importantă ca orice. Apostolului Pavel i s-a încredințat misiunea de a face cunoscută „taina” care fusese „ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16, 25). „El este un vas pe care l-am ales”, i-a spus Îngerul lui Anania, „ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Faptele Apostolilor 9, 15).

Pe tot parcursul timpului său îndelungat de slujire, Pavel nu a șovăit niciodată în ce privește supunerea față de Mântuitorul său. „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă”, le scria el filipenilor, „dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3, 13.14).

Viața apostolului Pavel a fost caracterizată de o activitate intensă și de

o mare diversitate. El a călătorit din oraș în oraș și din sat în sat, vestind crucea lui Hristos, câștigând suflete pentru Evanghelie și întemeind biserici. Aceste biserici au beneficiat de o grijă continuă din partea lui, iar apostolul Pavel le-a scris multe epistole cu învățături. Uneori a lucrat, practicându-și meseria pentru a câștiga pâinea zilnică. Dar, în ciuda faptului că a trăit o viață plină de activitate, nu a pierdut niciodată din vedere marele său scop -- să înainteze fără șovăire spre ținta înaltei sale chemări.

Apostolul Pavel ducea cu el pretutindeni atmosfera cerului. Toți cei care erau asociați cu el simțeau influența unității lui cu Domnul Hristos. Faptul că propria viață exemplifica adevărul pe care îl proclama conferea o putere convingătoare lucrării sale de predicare. În aceasta constă puterea adevărului. Influența naturală și neconștientizată a unei vieți sfinte constituie cea mai convingătoare predică în favoarea creștinismului. Argumentele, chiar și atunci când sunt incontestabile, pot provoca doar opoziție, dar un exemplu evlavios are o putere întru totul irezistibilă.

Inima apostolului ardea de dragoste față de păcătoși. El și-a investit toate energiile în lucrarea de câștigare a sufletelor. Niciodată nu a trăit un lucrător mai perseverent și mai altruist. Apostolul Pavel a prețuit binecuvântările primite ca fiind tot atâtea avantaje ce trebuiau folosite pentru binecuvântarea altora. El nu a pierdut nici o ocazie de a vorbi despre Mântuitorul sau de a-i ajuta pe cei ce treceau prin necazuri. Ori de câte ori putea găsi o audiență, el căuta să combată greșeala și să îndrepte pașii oamenilor pe calea neprihănirii.

Pavel nu a uitat niciodată responsabilitatea pe care o avea în calitate de slujitor al lui Hristos sau faptul că, dacă s-ar fi pierdut suflete din cauza lipsei lui de credincioșie, Dumnezeu l-ar fi considerat răspunzător. „De aceea vă mărturisesc astăzi”, declara el, „că sunt curat de sângele tuturor” (Faptele Apostolilor 20, 26). Iar cu privire la Evanghelie, el spunea: „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să

întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1, 25-29).

Aceste cuvinte pun înaintea slujitorilor lui Hristos un standard înalt. Totuși acest standard poate fi atins de toți cei care învață zilnic în școala lui Hristos, așezându-se sub conducerea Marelui Învățător. Puterea aflată la dispoziția lui Dumnezeu este nelimitată și, dacă se încrede în Domnul Hristos, pastorul care își simte marea nevoie spirituală poate fi sigur că va primi acel element care va fi o mireasmă de viață spre viață pentru ascultătorii lui.

Scrierile apostolului Pavel arată că slujitorul Evangheliei ar trebui să fie un exemplu al adevărurilor pe care le prezintă, așa încât să nu dea „nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba să nu fie defăimată” (2 Corinteni 6, 3). El îi scria lui Tit următoarele: „Sfătuiește de asemenea pe tineri să fie cumpătați, și dă-te pe tine însuți pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățatură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine, și să nu poată să spună nimic rău de noi” (Tit 2, 6-8).

În epistola sa către credincioșii corinteni, apostolul Pavel ne-a lăsat o descriere a propriei lucrări: „Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi, prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului,

prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea, în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul, ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim, ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți, ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli, ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți, ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile” (2 Corinteni 6, 4-10).

Inima apostolului Pavel era plină de un simțământ profund și statornic al propriei responsabilități. El a lucrat într-o relație strânsă cu Acela care este izvorul dreptății, al milei și al adevărului. El se baza pe crucea lui Hristos, ca fiind singura lui garanție a succesului. În timp ce înainta cu perseverență, în ciuda ostilității lumii și a împotrivirii vrăjmașilor lui, iubirea Mântuitorului era pentru apostolul Pavel o motivație puternică și continuă, care îl susținea în lupta cu eul și în conflictele cu răul.

În aceste zile de pericol, biserica are nevoie de o armată de lucrători asemenea apostolului Pavel, care s-au pregătit să fie folositori, au o experiență profundă în domeniul spiritual și sunt plini de zel și seriozitate. Este nevoie de oameni sfințiți și cu spirit de sacrificiu, oameni curajoși și loiali, în a căror inimă s-a format chipul lui Hristos, „nădejdea slavei” (Coloseni 1, 27), și care să „predice Cuvântul” (vezi 2 Timotei 4, 2), cu buzele atinse de focul sfânt. Din cauza lipsei unor astfel de lucrători, lucrarea lui Dumnezeu slăbește, greșelile fatale întinează moralitatea asemenea unei otrăvi mortale și dezamăgesc speranțele unei mari părți din neamul omenesc.

Cine va păși în față pentru a lua locul purtătorilor credincioși și istoviți ai stindardului, care își dau viața pentru cauza adevărului? Vor fi dispuși tinerii noștri să accepte răspunderea sfântă din mâna părinților lor? Se pregătesc ei să ocupe locurile rămase goale din pricina morții celor credincioși? Oare îndemnul apostolului va fi ascultat și oare va fi auzită chemarea la datorie, în mijlocul provocărilor egoismului și al ambiției, care îi

amăgesc pe tineri?

Capitolul 10

Tinerii în lucrarea de slujire

Importanța lucrării de slujire a Evangheliei nu trebuie să fie micșorată cu nimic. Nici o activitate nu ar trebui îndeplinită într-o manieră în care slujirea Cuvântului să fie privită ca o lucrare de importanță secundară. Ea nu este așa. Cei care micșorează importanța lucrării de păstorie Îl înjosesc pe Domnul Hristos. Păstoria, cu diferitele ei domenii, este activitatea cea mai nobilă, iar tinerilor ar trebui să li se amintească mereu că nici o altă lucrare nu este mai binecuvântată ca slujirea Evangheliei.

Nu-i împiedicați pe tinerii noștri să intre în lucrarea de păstorie. Există pericolul ca, prezentându-li-se unele perspective strălucite de viitor, unii să fie atrași departe de calea pe care Dumnezeu îi îndeamnă să meargă. Unii care ar fi trebuit să se pregătească pentru lucrarea pastorală sunt încurajați să se orienteze spre studii în domeniul medical. Domnul cere mai mulți lucrători pentru via Sa. El ne spune: „Întăriți avanposturile. Trebuie să aveți străjeri credincioși în fiecare parte a lumii”. Tineri, Dumnezeu vă cheamă! El are nevoie de armate întregi de tineri cu inimă largă și minte deschisă, care au o iubire profundă față Hristos și față de adevăr.

Dimensiunea capacității sau a pregătirii intelectuale are consecințe mult mai mici decât spiritul în care vă angajați în această lucrare. Nu de oameni mari și învățați sau de predicatori elocvenți are nevoie lucrarea. Dumnezeu cheamă oameni care I se vor dăruia Lui pentru a fi umpluți cu Duhul Său. Lucrarea în slujba lui Hristos și a omenirii cere oameni sfințiți, cu sacrificiu de sine, care pot înainta fără oprire, suportând batjocura. Ei trebuie să fie puternici și curajoși, pregătiți pentru acțiuni importante, și să facă un legământ cu Dumnezeu prin jertfă.

În lucrarea de slujire nu este loc pentru oameni inutili. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să dea o socoteală deplină pentru lucrarea lor. Ei nu vor fi niște leneși, ci, în calitate de propovăduitori ai Cuvântului, își vor investi toate energiile pentru a fi niște lucrători credincioși. Slujitorii lui Dumnezeu nu vor înceta niciodată să învețe. Ei trebuie să fie conștienți fără încetare de caracterul sacru al lucrării și de marile responsabilități ale chemării lor, așa încât să nu fie niciodată în situația de a-I aduce lui Dumnezeu o jertfă cu defecte, un dar care nu-i costă nici studiu, nici rugăciune.

Domnul are nevoie de oameni cu o viață spirituală intensă. Fiecare lucrător poate fi înzestrat cu putere de sus și poate înainta cu credință și speranță pe calea pe care Dumnezeu îl îndeamnă să meargă. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în inima lucrătorului tânăr și consacrat. El este inteligent, serios și puternic și găsește, în sfatul lui Dumnezeu, un izvor inepuizabil de resurse.

Dumnezeu a chemat acest popor spre a vesti lumii solia apropiatei veniri a lui Hristos. Noi trebuie să le adresăm oamenilor ultima chemare la ospățul Evangheliei, ultima invitație la nunta Mielului. Există mii de locuri unde chemarea nu a fost încă auzită și mulți credincioși care încă nu au proclamat solia. Adresez din nou un apel către tinerii noștri: Nu v-a chemat Dumnezeu să vestiți această solie?

Câți dintre tinerii noștri vor intra în lucrarea lui Dumnezeu, nu pentru a fi slujiți, ci pentru a sluji? În trecut, au existat oameni care își îndreptau toată atenția spre fiecare suflet, spunând: „Doamne, ajută-mă să salvez acest suflet”. Acum, situațiile de acest fel sunt rare. Câți lucrează, înțelegând pericolul în care se află cei păcătoși? Câți se gândesc la aceia despre care știu că sunt în pericol, aducându-i înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și implorându-L să-i salveze?

Apostolul Pavel a putut să spună despre biserica timpurie: „și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea” (Galateni 1, 24). Oare nu ar trebui să ne străduim să trăim în așa fel, încât să poată fi spuse și despre noi aceleași cuvinte? Celor care Îl vor căuta cu toată inima, Domnul le va pune la dispoziție căile și mijloacele necesare. El dorește ca noi să înțelegem călăuzirea divină, manifestată prin pregătirea câmpurilor de lucru și a căilor prin care să le ocupăm cu succes.

Pastorii și evangheliștii trebuie să petreacă mai multe ore în rugăciune stăruitoare pentru cei care sunt convinși de adevăr. Aduceți-vă aminte că Domnul Hristos este cu voi întotdeauna. El a pregătit cele mai prețioase manifestări ale harului Său pentru a-i întări și a-i încuraja pe lucrătorii umili și sinceri. Prin urmare, reflectați asupra altora lumina pe care Dumnezeu a făcut-o să strălucească asupra voastră. Cei care procedează astfel Îi aduc Domnului darul cel mai valoros. Inima acelor care răspândesc vestea bună a mântuirii este plină de spiritul laudei...

Numărul celor angajați în lucrarea de păstorire nu trebuie micșorat, ci sporit într-o mare măsură. Acolo unde se află un singur pastor, trebuie să fie adăugați alți douăzeci, iar dacă Duhul lui Dumnezeu îi conduce, acești douăzeci vor prezenta adevărul în așa fel, încât se vor mai adăuga încă douăzeci.

Demnitatea lui Hristos, înalta poziție a slujbei Sale Îi dau dreptul de a impune condițiile după cum dorește. Pe măsură ce se apropie de desăvârșirea credinței și a iubirii față de frații lor, urmașii Săi trebuie să devină tot mai puternici în ce privește proclamarea adevărului. Dumnezeu a pregătit un ajutor divin pentru toate situațiile de urgență, în care resursele noastre omenești sunt insuficiente. El ne dă Duhul Sfânt ca să ne ajute în fiecare strâmtorare, să întărească speranța și siguranța noastră, să ne ilumineze

mintea și să ne purifice inima. El intenționează să asigure mijloace suficiente pentru realizarea planurilor Sale. Vă îndemn să cereți sfat de la Dumnezeu. Căutați-L cu toată inima și „faceți orice vă va zice” (Ioan 2, 5). -- Testimonies for the Church 6:414, 415.

Cu o asemenea armată de lucrători cum sunt tinerii noștri, bine pregătiți și înzestrați cu putere, cât de curând ar putea fi vestită în întreaga lume solia despre Mântuitorul cel răstignit și înviat, care va veni în curând. Cât de curând ar putea veni sfârșitul -- sfârșitul suferinței, al necazului și al păcatului! Cât de curând și-ar putea primi copiii noștri moștenirea, acolo unde „cei neprihăniți vor stăpâni țara, și vor locui în ea pe vecie”, unde „nici un locuitor nu zice: «Sunt bolnav!»” și unde „nu se va mai auzi... nici glasul plânsurilor, nici glasul țipetelor” (Psalmii 37, 29; Isaia 33, 24; 65, 19). -- Education, 271.

Capitolul 11

Tinerii trebuie să poarte răspunderi

„V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău” (1 Ioan 2, 14).

Pentru ca lucrarea să poată înainta în toate ramurile ei, Dumnezeu are nevoie de vigoare, zel și curaj tineresc. El a ales tinerii ca să ajute la progresul cauzei Sale. A alcătui planuri cu o minte limpede și a le aduce la îndeplinire cu mâini curajoase necesită energii proaspete și depline. Tinerii și tinerele sunt invitați să-I dea lui Dumnezeu puterea tinereții lor, pentru ca, prin exercitarea capacităților lor, prin gândirea lor ascuțită și prin faptele lor pline de vigoare, să-I poată aduce slavă lui Dumnezeu și mântuire semenilor lor.

Luând în considerare înalta lor chemare, tinerii noștri nu ar trebui să caute amuzamente sau să trăiască pentru satisfacții egoiste. Motivația care îi inspiră la acțiune trebuie să fie mântuirea oamenilor. Prin puterea pe care le-a dat-o Dumnezeu, ei trebuie să se ridice deasupra oricărui obicei care degradează și înrobește. Ei trebuie să cântărească bine căile pe care merg, amintindu-și că și alții vor veni pe urmele lor.

Nimeni nu trăiește pentru sine. Toți oamenii exercită o influență, fie spre bine, fie spre rău. Din acest motiv, apostolul îi îndeamnă pe tineri să fie treji. Cum ar putea fi altfel, când își aduc aminte că trebuie să fie conlucrători cu Hristos, părtași cu El la renunțare și sacrificiu de sine, la îndurarea Sa și la bunătatea Sa plină de duiosie?

La fel de sigur cum i-au fost adresate lui Timotei, tinerilor din ziua de

azi le sunt adresate cuvintele: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului”. „Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (2 Timotei 2, 15.22; 1 Timotei 4, 12).

În poporul nostru, cei care poartă poverile trec la odihnă. Mulți dintre cei care au fost printre cei mai de seamă în aducerea la îndeplinire a reformelor instituite de noi, ca popor, au trecut deja dincolo de pragul vârstei a treia și puterea lor fizică și intelectuală este în scădere. Cu îngrijorarea cea mai profundă, se poate pune întrebarea: Cine va ocupa locul lor? Cui trebuie să-i fie încredințate responsabilitățile vitale ale bisericii, când actualii purtători ai stindardului vor cădea la datorie? Nu putem decât să privim cu nerăbdare la tinerii de azi, ca la unii care trebuie să ia asupra lor aceste poveri și cărora trebuie să le fie încredințate aceste răspunderi. Ei trebuie să preia lucrarea de acolo de unde o lasă ceilalți, iar calea pe care o vor urma va decide dacă moralitatea, religia și adevărata evlavie vor învinge sau dacă imoralitatea și necredința vor corupe și vor anula tot ce este de valoare.

Cei care sunt mai în vârstă trebuie să-i educe pe tineri, prin învățătura și prin exemplul lor, să împlinească cerințele pe care societatea și Creatorul lor le au cu privire la ei. Asupra acestor tineri trebuie așezate responsabilități serioase. Întrebarea este: Sunt ei capabili să se stăpânească pe ei înșiși și să stea demni și curați, prin puterea pe care le-a dat-o Dumnezeu, respingând orice urmă de nelegiuire?

Niciodată până acum nu au fost în joc interese așa de mari, niciodată nu au fost rezultate care să depindă într-o asemenea măsură de o generație ca aceasta, care este pe punctul de a intra pe scena evenimentelor. Tinerii nu ar trebui să se gândească nici măcar o singură clipă că pot ocupa vreo poziție de

răspundere într-o manieră acceptabilă, fără a avea un caracter bun, tot așa cum nu se pot aștepta să culeagă struguri din spini și smochine din măracini.

Un caracter bun trebuie clădit cărămidă cu cărămidă. Acele trăsături care îi vor face pe tineri în stare să lucreze cu succes pentru Dumnezeu trebuie să fie obținute printr-o exercitare sârguincioasă a capacităților lor, prin folosirea fiecărui avantaj pe care li-l oferă Providența și printr-o legătură strânsă cu Izvorul înțelepciunii. Ei nu trebuie să se mulțumească să-și stabilească standarde joase. Iosif și Daniel sunt modele bune și demne de urmat, iar viața Mântuitorului este de asemenea un model desăvârșit pentru ei.

Tuturor le este dată o ocazie de a-și dezvolta caracterul. Toți trebuie să-și ocupe locul rânduit lor în marele plan al lui Dumnezeu. Domnul l-a primit pe Samuel din fragedă copilărie, deoarece inima lui a fost curată. El a fost închinat lui Dumnezeu, ca o jertfă consacrată, iar Domnul l-a făcut un mijloc de răspândire a luminii. Dacă tinerii din zilele noastre se vor consacra așa cum s-a consacrat Samuel, Domnul îi va primi și îi va folosi în lucrarea Sa. Ei vor fi în stare să spună despre viața lor așa cum a spus psalmistul: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale” (Psalmii 71, 17).

Necesitatea de a pregăti lucrători

În curând, tinerii vor trebui să poarte poverile pe care acum le duc lucrătorii mai în vârstă. Noi am pierdut timp, neglijând să le oferim tinerilor o educație practică temeinică. Lucrarea lui Dumnezeu progresează continuu și trebuie să ascultăm porunca: Mergeți înainte! Este nevoie de tineri și tinere care să nu fie influențați de circumstanțe, care umblă cu Dumnezeu, care se roagă mult și depun eforturile cele mai stăruitoare pentru a aduna toată lumina pe care o pot aduna.

Cel care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să investească cele mai înalte energii intelectuale și morale, pe care le-a primit prin înzestrare naturală, prin cultivare și prin harul lui Dumnezeu, dar succesul lui va fi proporțional mai degrabă cu măsura consacrării și a sacrificiului de sine pe care le manifestă în îndeplinirea lucrării sale decât cu însușirile lui naturale sau dobândite. Efortul stăruitor și continuu de a obține multiple calificări pentru succes este necesar, dar, dacă Dumnezeu nu conlucrează cu omul, nu se poate realiza nimic bun. Harul divin este marele element al puterii mântuitoare, fără el toate eforturile omenești sunt fără rost.

Ori de câte ori are o lucrare de făcut, Domnul îi cheamă nu numai pe conducători, ci pe toți lucrătorii. Astăzi, El cheamă tinerii și tinerele, care sunt puternici și activi din punct de vedere fizic și intelectual. El dorește ca ei să se angajeze în lupta împotriva domniilor și a stăpânirilor spirituale ale nelegiurii, cu toate puterile creierului, ale oaselor și ale mușchilor lor, care sunt noi și sănătoase. Dar ei trebuie să beneficieze de pregătirea necesară. Unii tineri se grăbesc să intre în lucrare fără a fi cu adevărat pregătiți. Ei nu înțeleg că, înainte de a-i învăța pe alții, ei înșiși au nevoie să fie învățați. Ei arată spre oameni care, deși au avut pregătire puțină, au lucrat cu destul de mult succes. Dar succesul acestor persoane s-a datorat faptului că au lucrat cu toată inima și cu tot sufletul. și cât de eficientă ar fi putut fi munca lor, dacă ar fi primit mai întâi o educație corespunzătoare!

Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de oameni eficienți. Educația și pregătirea sunt considerate, pe bună dreptate, ca o pregătire esențială pentru activitățile din viața obișnuită, dar cât de esențială este o pregătire cuprinzătoare pentru lucrarea de predicare a ultimei solii de har pentru lume! Această pregătire nu poate fi obținută doar ascultând predici. Tinerii din școlile noastre trebuie să poarte poveri pentru Dumnezeu. Ei trebuie să primească o educație cuprinzătoare, sub îndrumarea unor profesori cu experiență. Ei ar trebui să facă tot ce este posibil pentru a-și folosi timpul

studiind și punând în practică toate cunoștințele dobândite. Pentru a ajunge un pastor sau un lucrător de succes în orice ramură a cauzei lui Dumnezeu, este nevoie de studiu serios și muncă sârguincioasă. Valoarea darurilor pe care Dumnezeu ni le-a dăruit spre a fi dezvoltate cu înțelepciune va crește doar printr-o cultivare continuă.

Adesea, tinerilor noștri li se face un mare rău, îngăduindu-li-se să înceapă să predice, în ciuda faptului că nu cunosc suficient de bine Scripturile, așa încât să poată prezenta credința noastră în mod inteligent. Unii care intră în lucrare sunt novici în ce privește Scripturile. De asemenea, ei sunt incompetenți și ineficienți și în alte domenii. Ei nu știu să citească Scripturile fără ezitări, fără să pronunțe greșit cuvintele și fără să încurce textele astfel, încât Cuvântul lui Dumnezeu să nu aibă de suferit. Înainte de a încerca să stea în fața publicului, cei care nu știu să citească în mod corect ar trebui să învețe și să ajungă în stare să-i învețe pe alții.

Profesorii din școlile noastre sunt obligați să se dedice cu mai multă atenție studiului, ca să poată fi pregătiți să-i instruiască pe alții. Acești profesori nu sunt acceptați până când nu au trecut printr-o examinare minuțioasă și până când capacitatea lor de a preda nu a fost verificată de judecători competenți. Nici în ce privește examinarea pastorilor nu ar trebui să se manifeste o precauție mai mică. Aceia care sunt pe punctul de a începe să se ocupe cu lucrarea sfântă de a le predica oamenilor adevărul Bibliei ar trebui să fie examinați cu atenție de oameni credincioși și experimentați.

Modul de predare din școlile noastre să nu fie același cu cel din alte colegii și seminare. Să nu fie la un nivel inferior, deoarece subiectul de studiu cel mai important trebuie să fie acea cunoaștere care este esențială pentru a pregăti un popor capabil să reziste în marea zi a lui Dumnezeu. Studenții să fie pregătiți să-I slujească lui Dumnezeu nu numai în viața aceasta, ci și în cea viitoare. Domnul cere ca școlile noastre să-i pregătească pe studenți pentru împărăția spre care se îndreaptă. În felul acesta, ei vor fi în

stare să cultive armonia sfântă și fericită a celor răscumpărați...

Cei care au fost pregătiți pentru slujire să-și ocupe repede locul în lucrarea Domnului. Este nevoie de lucrători care să meargă din casă în casă. Domnul cere să fie depuse eforturi hotărâte în locurile în care oamenii nu știu nimic despre adevărul Bibliei. Lucrătorii trebuie să meargă în casele oamenilor, să prezinte studii biblice, să se roage și să cânte. Acum, chiar acum este timpul să împlinim marea însărcinare: „și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28, 20). Cei care îndeplinesc această lucrare trebuie să fie pregătiți în ce privește cunoașterea Scripturilor. Arma lor de apărare să fie: „Stă scris”. Dumnezeu ne-a dat lumină asupra Cuvântului Său, pentru ca noi să o putem oferi semenilor noștri. Adevărul rostit de Hristos va atinge inimile. Un „Așa a zis Domnul” va ajunge cu putere la urechile oamenilor și roadele vor apărea ori de câte ori va fi făcută o lucrare sinceră.--
Counsels to Teachers, 535-540.

Capitolul 12

Educația pentru lucrarea misionară

„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9).

Munca lucrătorului creștin nu este ușoară sau lipsită de importanță. El are o vocație înaltă, care trebuie să-i modeleze întreaga viață. Cel care se consacră unei lucrări așa de sfinte trebuie să depună toate energiile pentru a o aduce la îndeplinire. El trebuie să-și pună ținte înalte, deoarece nu va atinge niciodată un standard mai înalt decât acela pe care caută să îl atingă. El nu poate răspândi lumină, dacă nu a primit-o mai întâi. Înainte de a avea suficientă înțelepciune și experiență pentru a deveni un învățător capabil să deschidă Scripturile înaintea celor ce se află în întuneric, el trebuie să învețe. Pe cât este de sigur că Dumnezeu i-a chemat pe oameni ca să fie împreună lucrători cu El, pe atât este de sigur faptul că El i-a chemat să aibă parte de pregătirea cea mai bună cu putință, pentru a reprezenta adevărurile sfinte și înalte ale Cuvântului Său.

Cei care doresc să se dedice lucrării lui Dumnezeu ar trebui să fie educați și instruiți în scopul acesta, ca să poată fi pregătiți să o îndeplinească în mod inteligent. Să nu creadă că pot păși dintr-o dată pe treptele mai înalte ale scării. Cei ce doresc să aibă succes trebuie să înceapă de pe prima treaptă și să urce pas cu pas. Lor le sunt acordate privilegiile și ocazii favorabile în vederea dezvoltării și trebuie să depună toate eforturile posibile spre a învăța cum să facă lucrarea lui Dumnezeu în mod demn de acceptat.

Oriunde lucrează, în Europa sau în America, pastorii noștri trebuie să

caute tineri pe care să-i pregătească pentru un serviciu activ în marele câmp de bătălie al lui Dumnezeu. Toți cei ce pretind că sunt slujitorii lui Hristos au de făcut o lucrare pentru El. Însuși numele de slujitor transmite ideea de a fi angajat, de a lucra și de a avea o responsabilitate. Dumnezeu l-a înzestrat pe fiecare cu puteri care trebuie să fie folosite în slujba Sa. El i-a dat fiecăruia o lucrare specială și cere ca fiecare capacitate să fie dezvoltată spre slava Sa.

Instruirea soldaților

Chiar în fața biroului nostru de editură din Basel, Elveția, se află un parc mare, de mai multe pogoane, destinat de guvern antrenamentelor militare. Zi după zi, aici, în anumite perioade ale anului, vedem cum soldații sunt instruiți. Ei se antrenează în îndeplinirea tuturor sarcinilor militare, pentru ca, în caz de război, să poată fi pregătiți să răspundă chemării guvernului de a se angaja în serviciul activ.

Într-o zi, a fost adus un cort frumos. Apoi a urmat un exercițiu de ridicare și de strângere a cortului. S-au dat instrucțiuni cu privire la așezarea lui într-o ordine corespunzătoare, fiecare om având de îndeplinit sarcina lui specifică. Cortul a fost ridicat și strâns de mai multe ori.

O altă companie a adus multe tunuri mici și ofițerii i-au învățat pe soldați cum să mute aceste tunuri cu rapiditate din loc în loc, demontând carul tunului și așezând arma, gata pentru utilizare, pentru ca apoi să atașeze iarăși cu rapiditate cele patru roți, așa încât tunul să fie pregătit pentru a fi pus în mișcare într-o clipă.

Au fost aduse ambulanțe, iar sanitarii au fost învățați cum să îngrijească răniții. Bărbații au fost așezați pe tărgi și le-au fost pansate capul și membrele, ca și când ar fi fost răniți pe câmpul de bătălie. Apoi, au fost puși în ambulanță și duși din acel loc.

Ore întregi, soldații sunt antrenați să-și desfacă ranițele și să le așeze repede în poziție, lângă o persoană. Ei sunt învățați cum să-și pună armele la un loc și cum să le ia înapoi repede. Sunt antrenați să atace inamicul și sunt instruiți să execute tot felul de manevre.

Așa se desfășoară antrenamentul militar, pregătindu-i pe soldați pentru orice situație de urgență. Oare aceia care luptă în bătălia pentru Prințul Emanuel ar trebui să fie mai puțin stăruitori și sânguincioși în pregătirea lor pentru războiul spiritual? Cei care se angajează în această mare lucrare trebuie să ia parte la antrenamentul necesar. Înainte de a fi pregătiți să conducă, ei trebuie să învețe să respecte ordinele.

Facilitățile pentru instruire

În privința lucrării speciale de pregătire, trebuie să aibă loc un progres hotărât. În toate conferințele noastre ar trebui să fie puse în aplicare planuri bine organizate pentru instruirea și pregătirea celor care doresc să se dedice lucrării lui Dumnezeu. Centrele noastre misionare din orașe oferă ocazii favorabile pentru educația în domeniul lucrării misionare, dar acestea nu sunt suficiente. Școlile noastre ar trebui să aibă facilitățile cele mai bune cu putință în vederea pregătirii de lucrători atât pentru țara noastră, cât și pentru teritoriile din străinătate. De asemenea, în bisericile noastre mai mari, ar trebui să fie școli speciale de instruire, în care tinerii și tinerele să fie pregătiți spre a deveni lucrători pentru Dumnezeu. Iar pastorii noștri ar trebui să acorde o atenție mult mai mare susținerii și educării lucrătorilor mai tineri.

Când se face efortul de a prezenta adevărul într-un loc important, pastorii noștri ar trebui să acorde o atenție specială instruirii și pregătirii acelor care urmează să colaboreze cu ei. Este nevoie de colportori și de persoane pregătite să prezinte lecturi biblice în familii, așa încât, în timp ce

pastorii predică doctrina și Cuvântul, acești colaboratori, la rândul lor, să le poată atrage atenția oamenilor asupra adevărului.

Pastorii noștri care au plecat în locuri importante pentru a organiza adunări de corturi au făcut adesea o greșeală serioasă, prin faptul că și-au dedicat tot timpul predicării. Ar trebui să aibă loc mai puțină predicare și mai multă instruire, spre a-i învăța pe oameni și de asemenea pe tineri cum să lucreze cu succes. Pastorii ar trebui să devină eficienți în ce privește lucrarea de a-i învăța pe alții cum să studieze Biblia, precum și de a-i educa și de a-i pregăti pe aceia care doresc să devină lucrători pentru Dumnezeu. Ei trebuie să fie gata să-i sfătuiască și să-i instruiască pe cei care sunt nou-veniți la credință și care par să aibă aptitudinea de a lucra pentru Domnul...

Toți cei care vor să fie niște lucrători eficienți trebuie să dedice mult timp rugăciunii. Comunicarea dintre Dumnezeu și suflet trebuie să fie păstrată fără încetare, pentru ca lucrătorii să poată recunoaște vocea Conducătorului lor. Biblia trebuie să fie studiată cu atenție. Asemenea aurului, adevărul lui Dumnezeu nu se află întotdeauna chiar la suprafață, ci se obține doar printr-o cugetare serioasă și printr-un studiu stăruitor. Acest studiu nu numai că va depozita în minte cea mai valoroasă cunoaștere, ci va întări și va extinde puterile intelectuale, conferind capacitatea de a aprecia corect lucrurile veșnice. Principiile divine trebuie să fie aplicate în viața de zi cu zi. Dacă întreaga viață va fi modelată după marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, caracterul va fi întărit și înnobilit.

Cel care caută să se califice pentru lucrarea sfântă a lui Dumnezeu ar trebui să fie atent ca să nu meargă singur pe terenul vrăjmașului, ci să aleagă societatea unor oameni care îl vor ajuta să obțină cunoștința divină. Dumnezeu a îngăduit ca Ioan, ucenicul iubit, să fie exilat pe Patmos, unde a fost despărțit de luptele și de agitația lumii, izolat de orice influență exterioară și separat chiar de lucrarea pe care o iubea. În aceste condiții, Domnul a putut să intre în comuniune cu el, descoperindu-i evenimentele

finale ale istoriei acestui pământ. Ioan Botezătorul s-a retras în pustie pentru ca acolo să primească de la Dumnezeu solia pe care urma să o vestească -- o solie care trebuia să pregătească drumul pentru venirea Domnului.

În măsura în care putem, trebuie să evităm orice influență care ar tinde să ne abată mintea de la lucrarea lui Dumnezeu. Îndeosebi cei care sunt tineri în credință și nu au experiență ar trebui să fie atenți, ca nu cumva, fiind încrezători în ei înșiși, să se așeze singuri în calea ispitei.

Cei care încep să lucreze corect vor simți nevoia de a-L avea pe Isus cu ei la fiecare pas și vor considera că educarea și cultivarea minții și a comportamentului reprezintă o datorie pe care o au față de ei înșiși, o datorie cerută de Dumnezeu și esențială pentru succesul lucrării.

Mulțumirea de sine

Unii care se gândesc să devină misionari pot să creadă că sunt atât de avansați în cunoaștere, încât nu au nevoie de acest antrenament special, dar tocmai aceia care cred astfel sunt cei care au cea mai mare nevoie de o pregătire mai detaliată. Când vor cunoaște mult mai mult cu privire la adevăr și cu privire la importanța lucrării, își vor da seama de neștiința lor și de lipsa lor de eficiență. Dacă își vor cerceta cu atenție propria inimă, vor vedea în ei înșiși un asemenea contrast față de caracterul curat al lui Hristos, încât vor striga: „Cine este suficient de pregătit pentru această lucrare?” Atunci, se vor strădui cu o profundă umilință să se așeze într-o legătură strânsă cu Hristos. Pe măsură ce vor birui înclinațiile egoiste ale inimii firești, ei vor începe să meargă pe calea pe care îi conduce Domnul Hristos. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119, 130). Dar cei care au o părere înaltă despre abilitatea și realizările lor sunt așa de plini de simțământul propriei importanțe, încât Cuvântul lui Dumnezeu nu găsește nici o ocazie de a-i instrui și de a-i lumina.

Mulți cred că sunt potriviți pentru o lucrare despre care abia dacă știu ceva și, dacă încep să lucreze într-o manieră marcată de simțământul propriei importanțe, nu vor reuși să primească acea cunoaștere pe care trebuie să o dobândească în școala lui Hristos. Ei sunt sortiți să lupte cu multe dificultăți, deoarece sunt întru totul nepregătiți. Acești oameni vor continua să fie lipsiți de experiență și de înțelepciune, până când își vor da seama de marea lor ineficiență.

Cauza lui Dumnezeu a pierdut foarte mult datorită unor lucrări defectuoase, îndeplinite de oameni care au aptitudini, dar nu au beneficiat de o instruire corespunzătoare. Ei s-au angajat într-o lucrare pe care nu au știut să o organizeze și au obținut doar niște rezultate mici. Ei nu au făcut nici măcar a zecea parte din ce ar fi putut face, dacă ar fi primit o educație corectă de la început. Acești lucrători au prins câteva idei, și-au pregătit câteva predici pentru început și, cu aceasta, progresul lor s-a încheiat. De atunci, se poticnesc de fiecare dată, fără a fi drepti nici față de ei înșiși, nici față de lucrare. Ei nu par să aibă suficient interes, să-și pună în mișcare energiile latente sau să-și folosească la maximum puterile spre a deveni lucrători eficienți. Ei nu fac eforturi pentru a alcătui planuri cuprinzătoare și bine gândite, iar lucrarea lor se dovedește a fi deficitară în fiecare aspect.

Unii au renunțat cuprinși de descurajare și au început să practice alte ocupații. Dacă acești oameni și-ar fi așezat pașii cu umilință și cu răbdare pe treapta de jos a scării și apoi, cu o energie perseverentă, ar fi urcat pas cu pas, folosind cu atenție privilegiile și ocaziile care s-au aflat la îndemâna lor, ar fi putut deveni lucrători capabili și folositori, care să se dovedească pe deplin vrednici de lucrarea lor și de care Domnul să nu Se rușineze.

Dacă depind de propria înțelepciune limitată, cei care își propun să lucreze pentru salvarea sufletelor vor da greș cu siguranță. Dar, dacă au o

păreră umilă cu privire la ei înșiși și se bazează întru totul pe făgăduințele lui Dumnezeu, El nu-i va lăsa niciodată singuri. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” Noi avem privilegiul de a fi conduși de un Sfătător înțelept.

Pe cei umili, Dumnezeu îi poate face puternici în slujba Sa. Cei care răspund cu supunere la chemarea datoriei, dezvoltându-și aptitudinile la maximum, pot fi siguri că vor primi ajutorul divin. Îngerii vor veni ca niște soli ai luminii, ca să-i ajute pe aceia care își vor face partea cu toată puterea lor și apoi vor avea încrederea că Dumnezeu va coopera cu eforturile lor.

Tuturor celor care s-au hotărât să devină lucrători pentru Dumnezeu să li se imprime gândul că trebuie să dovedească faptul că sunt niște oameni convertiți. Un tânăr care nu are un caracter puternic și evlavios nu va fi o cinste pentru adevăr. Fiecare lucrător trebuie să aibă o inimă curată și pe buzele lui să nu se găsească nici un cuvânt înșelător. El trebuie să-și aducă aminte mereu că, pentru a avea succes, trebuie să-L aibă pe Hristos de partea lui și că fiecare păcat, oricât de tainic ar fi, este cunoscut de Acela pentru care lucrează.

Păcatul a distrus chipul divin din om. Acest chip poate fi refăcut prin Hristos, dar noi putem deveni părtași ai naturii divine numai prin rugăciune stăruitoare și prin biruirea eului...

Adevărații truditores în via Domnului vor fi niște oameni ai rugăciunii, ai credinței și ai renunțării la sine, care își țin în frâu poftele și pasiunile firești. Acești oameni vor dovedi în viața lor puterea adevărului pe care îl prezintă altora, iar munca lor nu va fi fără efect.

Cel care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să fie pregătit să depună

cele mai înalte energii intelectuale și morale cu care a fost înzestrat prin natură, prin cultivare și prin harul lui Dumnezeu, dar succesul lui va fi proporțional mai degrabă cu măsura consacrării și a sacrificiului de sine cu care își îndeplinește lucrarea decât cu însușirile lui naturale sau dobândite. Eforturile stăruitoare și neîncetate de a dobândi calificări pentru a fi folositor sunt necesare, dar, dacă Dumnezeu nu conlucrează cu omul, nu se poate realiza nimic. Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Harul divin este marele element al puterii mântuitoare, fără el toate eforturile omenești sunt fără rost. -- Testimonies for the Church 5:583.

Capitolul 13

Tinerii misionari

Tinerii care doresc să devină misionari, colportori sau vânzători de carte ar trebui să beneficieze mai întâi de o instruire prin care să ajungă la un anumit nivel de cultură intelectuală, precum și de o pregătire specială pentru ocupația lor. Cei care sunt needucați, neinstruiți și lipsiți de maniere nu sunt pregătiți să înceapă o activitate în care Cuvântul lui Dumnezeu este combătut de persoane influente, talentate și educate. De asemenea, ei nu se vor putea confrunta cu succes nici cu învățăturile false, în care ideile religioase sunt combinate într-o manieră ciudată cu filozofia, și nu vor putea să prezinte argumente care necesită cunoștințe atât în domeniul științei, cât și al adevărului biblic.

Îndeosebi aceia care au în vedere lucrarea de păstorire ar trebui să înțeleagă importanța metodei biblice de educație pastorală. Ei ar trebui să se dedice lucrării cu toată inima și, în timp ce studiază în școli, să învețe de la Marele Învățător blândețea și umilința lui Hristos. Dumnezeu Își păstrează legământul și a făgăduit că va răspunde la rugăciune și va revărsa Duhul Său Sfânt asupra acestor elevi în școala lui Hristos, ca să poată deveni niște slujitori ai neprihănirii.

Pentru ca adevărul și religia Bibliei să-și poată găsi locul în inimă, trebuie să fie îndeplinită o lucrare dificilă de deșurubare a erorilor și a doctrinelor false din mintea oamenilor. Colegiile noastre au fost înființate tocmai spre a fi un mijloc rânduit de Dumnezeu spre a-i educa pe tineri și pe tinere pentru diferitele departamente ale lucrării misionare. Voia lui Dumnezeu este ca din aceste colegii să iasă cât mai mulți lucrători. Dar Satana, hotărât să împiedice atingerea acestui scop, i-a cucerit adesea chiar pe aceia pe care Dumnezeu a dorit să-i califice pentru a fi folositori în

lucrarea Sa.

Sunt mulți care ar lucra, dacă ar fi îndemnați să intre în lucrarea de slujire, și care, lucrând, și-ar mântui propriul suflet. Biserica ar trebui să-și înțeleagă marea răspundere pe care și-o asumă, ascunzând lumina adevărului și reținând harul lui Dumnezeu în interiorul granițelor ei restrânse, în timp ce banii și influența ar trebui să fie folosiți fără reținere pentru a aduce în câmpul misionar persoane competente.

Sute de tineri ar fi trebuit să se pregătească pentru a lua parte la lucrarea de răspândire a semințelor adevărului de-a lungul tuturor apelor. Noi vrem oameni care să ducă până departe biruințele crucii, oameni care să persevereze în condiții de descurajare și lipsuri, care să aibă zelul, hotărârea și credința că nu pot lipsi din câmpul misionar...

Limbile străine

Există printre noi unii care ar putea învăța cu ușurință și rapiditate o limbă străină, calificându-se pentru a proclama adevărul în alte țări. În biserica timpurie, misionarii au fost înzestrați în mod miraculos cu o cunoaștere a limbilor străine în care erau chemați să predice bogățiile de nepătruns ale lui Hristos. Dacă Dumnezeu a fost doritor să-i ajute pe slujitorii Săi, atunci oare ne putem îndoi că binecuvântarea Sa nu se va revărsa asupra eforturilor noastre de a-i pregăti pe aceia care au talentul cunoașterii limbilor străine și care, cu o încurajare corespunzătoare, ar fi dispuși să le prezinte conașionalilor lor solia adevărului? Noi am fi putut avea mai mulți lucrători în teritoriile misionare din străinătate, dacă aceia care au început să lucreze în aceste zone s-ar fi folosit de fiecare talent aflat la îndemâna lor...

În unele situații, poate că va fi necesar ca tinerii să învețe limbi străine.

Ei pot face aceasta cu succesul cel mai mare, întovărășindu-se cu oamenii și dedicând, în același timp, o parte a fiecărei zile pentru studiul limbii. Totuși acesta ar trebui să fie doar un pas pregătitor în vederea educării celor care se află chiar în teritoriile misionare și care, cu o instruire corespunzătoare, pot deveni lucrători. Este esențial ca aceia care vorbesc limba maternă a oamenilor din diferite națiuni să fie îndemnați să intre în lucrare.

Este foarte dificil ca un om de vârstă mijlocie să învețe o limbă străină și, cu toate eforturile lui, îi va fi aproape imposibil să vorbească așa de bine și corect, încât să fie un lucrător eficient. Nu ne putem permite să lipsim centrele misionare din țara noastră de influența pastorilor de vârstă mijlocie și de a celor mai înaintați în vârstă, trimițându-i în zone îndepărtate, ca să se angajeze într-o lucrare pentru care nu sunt calificați și pentru care nici o instruire, oricât de mare, nu-i va face în stare să se adapteze. Oamenii trimiși într-o asemenea lucrare lasă locuri goale, pe care lucrătorii fără experiență nu le pot suplini.

Tinerii sunt necesari pentru locurile dificile

Biserica poate să întrebe dacă tinerilor li se pot încredința responsabilitățile serioase legate de înființarea și conducerea misiunilor străine. Eu răspund: Dumnezeu a plănuit ca ei să fie instruiți în colegiile noastre și prin asocierea în lucrare cu oamenii care au experiență, așa încât să fie pregătiți spre a fi folositori în diferite locuri ale cauzei Sale.

Noi trebuie să manifestăm încredere în tinerii noștri. Ei ar trebui să fie niște pionieri în fiecare lucrare ce implică trudă și sacrificiu, în timp ce slujitorii suprasolicitați ai lui Hristos ar trebui să fie priviți ca niște sfătuitori, meniți să-i încurajeze și să-i binecuvânteze pe cei care duc luptele cele mai grele pentru Dumnezeu. Acestor părinți cu experiență, Providența le-a încredințat poziții dificile, de răspundere, încă din fragedă tinerețe, pe

vremea când nici puterile lor fizice, nici cele intelectuale nu erau pe deplin dezvoltate. Mărimea răspunderii care le-a fost încredințată a pus în mișcare energiile lor și implicarea lor activă în lucrare a contribuit la dezvoltarea lor fizică și intelectuală.

Sunt căutați tineri. Dumnezeu îi cheamă în teritoriile misionare. Fiind destul de liberi de griji și responsabilități, ei sunt într-o situație mai favorabilă pentru angajarea în lucrare decât cei care trebuie să asigure educația și susținerea financiară a unor familii numeroase. Mai mult decât atât, tinerii se pot adapta mai repede la un climat nou și la o societate nouă și pot suporta mai bine greutățile și neplăcerile. Cu tact și perseverență, ei pot ajunge la inima oamenilor printre care se află.

Puterea vine prin exercițiu. Toți cei care folosesc talentele pe care li le-a dat Dumnezeu vor avea aptitudini sporite pe care să le dedice în slujba Sa. Cei care nu fac nimic în lucrarea lui Dumnezeu nu vor reuși să crească în har și în cunoașterea adevărului. Dacă o persoană s-ar întinde pe un pat și ar refuza să-și folosească membrele, și-ar pierde curând orice putere de a le folosi. Tot astfel, creștinul care nu își va exercita puterile care i-au fost date de Dumnezeu nu numai că nu va reuși să crească în Hristos, dar își va pierde și puterea pe care a avut-o; el va deveni un paralizat spiritual.

Numai aceia care se străduiesc să-i ajute pe alții cu dragoste de Dumnezeu și de semenii sunt cei care ajung puternici și bine întemeiați în adevăr. Adevăratul creștin lucrează pentru Dumnezeu, nu din impuls, ci din principiu, nu o zi sau o lună, ci întreaga viață...

Domnul cheamă slujitori ai Evangheliei. Cine va răspunde? Nu toți cei ce se înrolează în armată trebuie să fie generali, căpitani, sergenți sau chiar caporali. Nu toți au aceleași griji și răspunderi pe care le au conducătorii. Există și alte feluri de munci grele care trebuie făcute. Unii trebuie să sape

tranșee și să zidească fortificații, alții să stea ca santinele și alții să ducă solii. Deși sunt doar câțiva ofițeri, este nevoie de mulți soldați pentru a forma o companie și pentru a constitui o armată; totuși succesul ei depinde de conștiinciozitatea fiecărui soldat. Lașitatea sau trădarea unui singur om poate aduce dezastrul asupra unei armate întregi.

Acela care i-a încredințat „fiecăruia care este datoriu lui” (Marcu 13, 34), după puterea lui, nu va lăsa niciodată nerăsplătită îndeplinirea conștiincioasă a unei datorii. Fiecare act de loialitate și credință va fi încununat cu dovezile speciale ale favorii și aprobării lui Dumnezeu. Fiecărui lucrător îi este adresată făgăduința: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii” (Psalmii 126, 6). -- Testimonies for the Church 5:390-395.

Mulți tineri din zilele noastre, care cresc asemenea lui Daniel în casa lui din Iudea, studiind Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Sale și învățând lecțiile slujirii conștiincioase, vor ocupa un loc în instituțiile legislative, în sălile de judecată sau în curțile regale, ca martori ai Împăratului împăraților. Nenumărați tineri vor fi chemați la o lucrare mai vastă. Întreaga lume este deschisă pentru Evanghelie. Etiopia își întinde mâinile spre Dumnezeu. Din Japonia, China și India, din țările aflate încă în întuneric pe continentul nostru, din fiecare colț al acestei lumi vine strigătul inimilor lovite de păcat, care doresc să-L cunoască pe Dumnezeul iubirii. -- Education, 262.

Capitolul 14

Educarea vocii în activitatea pastorală

În toată lucrarea noastră pastorală, ar trebui să fie acordată mai multă atenție cultivării vocii. Poate că avem cunoștințe, dar, dacă nu știm cum să folosim corect vocea, lucrarea noastră va da greș. Dacă nu putem îmbrăca ideile noastre într-un limbaj potrivit, ce valoare are educația dobândită? Cunoașterea va fi doar un mic avantaj pentru noi, dacă nu vom cultiva talentul vorbirii, dar, combinată cu abilitatea de a vorbi cu înțelepciune, folosind cuvinte potrivite, rostite într-o manieră care să atragă atenția, cunoașterea este o putere minunată.

Studentii care se așteaptă să devină lucrători ai lui Dumnezeu ar trebui instruiți să vorbească într-o manieră clară și directă, deoarece altfel vor fi lipsiți de o jumătate din influența lor spre bine. Abilitatea de a vorbi limpede, cu tonuri pline, este de neprețuit în orice ramură a lucrării. Această calificare este indispensabilă pentru cei care doresc să devină pastori, evangheliști, lucrători biblici sau colportori. Cei care plănuiesc să intre în aceste domenii ale lucrării ar trebui să fie învățați să folosească vocea într-o asemenea manieră, încât, atunci când le vorbesc oamenilor despre adevăr, să producă o impresie hotărâtă în favoarea binelui. Adevărul nu trebuie prejudiciat printr-o comunicare deficitară.

Colportorul care poate vorbi clar și distinct despre meritele cărții pe care dorește să o vândă va vedea că acest fapt îl va ajuta mult în lucrarea lui. Poate că are ocazia de a citi cu glas tare un capitol din carte și, prin muzicalitatea vocii lui și prin accentuarea cuvintelor, el va putea face în așa fel, încât scena descrisă în carte să se contureze în mintea ascultătorului cu o asemenea claritate ca și când ar putea să o vadă în realitate.

Cel care prezintă lecturi biblice în adunare sau în familie ar trebui să fie în stare să citească într-un ritm liniștit și melodos, care să-i încânte pe ascultători.

Slujitorii Evangheliei ar trebui să știe cum să vorbească expresiv și cu putere, făcând cuvintele vieții veșnice așa de impresionante, încât ascultătorii să nu poată să nu simtă importanța lor. Mă doare când aud vocile defectuoase ale multora dintre pastorii noștri. Asemenea pastori Îl jefuiesc pe Dumnezeu de slava pe care ar fi putut să o aibă, dacă ei s-ar fi educat să adreseze Cuvântul cu putere.

Biruirea defectelor

Nimeni să nu se considere pregătit să intre în lucrarea de slujire pastorală până când nu și-a învins, printr-un efort perseverent, orice defect de exprimare. Dacă încearcă să le vorbească oamenilor fără să știe cum să folosească talentul vorbirii, jumătate din influența lui este pierdută, deoarece nu are suficientă putere pentru a menține atenția ascultătorilor.

Oricând ar avea loc chemarea în lucrare, fiecare persoană ar trebui să învețe să-și controleze vocea, așa încât, atunci când ceva nu merge bine, să nu vorbească pe un ton care să stârnească pasiunile cele mai rele ale inimii. Prea adesea, vorbitorul și cel căruia i se adresează vorbesc într-o manieră aspră și tăioasă. Cuvintele tăioase, dictatoriale, rostite pe un ton aspru, au despărțit prieteni și au dus la pierderea de suflete...

Îndeosebi în adunările de părtășie este nevoie de o exprimare clară și distinctă, pentru ca toți să poată auzi mărturiile rostite și să poată fi binecuvântați prin ele. Când oamenii lui Dumnezeu își relatează experiențele într-o adunare de părtășie, dificultățile sunt îndepărtate și se oferă ajutor.

Dar, prea adesea, mărturiile sunt împărtășite cu o exprimare defectuoasă și neclară și este imposibil să înțelegi corect ce se spune. În felul acesta, deseori, binecuvântarea se pierde.

Cei care se roagă și cei care vorbesc să pronunțe corect cuvintele și să vorbească în tonuri clare, distincte și bine accentuate. Dacă este rostită corespunzător, rugăciunea este o putere spre bine. Ea constituie unul dintre mijloacele folosite de Domnul pentru a le transmite oamenilor comorile prețioase ale adevărului. Dar rugăciunea nu este ce ar trebui să fie, din cauza vocilor deficitare ale celor care o rostesc. Satana se bucură atunci când rugăciunile înălțate spre Dumnezeu sunt aproape imposibil de auzit.

Oamenii lui Dumnezeu trebuie să învețe cum să vorbească și cum să se roage într-o manieră care să reprezinte corespunzător marile adevăruri pe care le dețin. Mărturiile și rugăciunile să fie clare și distincte. În acest fel, Dumnezeu va fi slăvit. Toți trebuie să-și dezvolte cât mai bine cu putință talentul vorbirii.

Dumnezeu ne cheamă să tindem spre o slujire înaltă și desăvârșită. El este dezonorat de exprimarea imperfectă a unuia care, dacă ar depune un efort stăruitor, ar putea deveni un bun mesager al Său. Adevărul este prea adesea prejudiciat de acela care îl vestește.

Domnul îi cheamă pe cei care se află în legătură cu slujirea Sa să acorde atenție cultivării vocii, ca să poată rosti în mod corect adevărurile mari și solemne pe care li le-a încredințat. Nimeni să nu distrugă adevărul printr-o exprimare defectuoasă. Nici unul dintre cei care au neglijat să-și cultive talentul vorbirii să nu presupună că este calificat pentru lucrarea pastorală, deoarece mai întâi trebuie să obțină capacitatea de a comunica eficient.

Enunțurile distincte

Când vorbiți, fiecare cuvânt să fie bine pronunțat, fiecare propoziție să fie clară și distinctă, până la ultimul cuvânt. Mulți coboară tonul vocii când se apropie de sfârșitul propoziției, vorbind așa de neclar, încât puterea ideii este distrusă. Cuvintele care merită să fie adresate merită să fie rostite cu o voce clară și distinctă, cu accente corecte și expresivitate. Dar să nu căutați niciodată cuvinte care să dea impresia că sunteți niște oameni învățați. Cu cât veți fi mai simpli, cu atât cuvintele voastre vor fi înțelese mai bine.

Tineri și tinere, a așezat Dumnezeu în inima voastră dorința de a îndeplini un serviciu pentru El? Atunci, cultivați-vă vocea, dezvoltându-vă la maximum aptitudinea, așa încât să le puteți prezenta cu claritate altora adevărul prețios. Nu cădeți în obiceiul de a vă ruga așa de neclar și cu un ton așa de scăzut, încât rugăciunile voastre să aibă nevoie de cineva care să le explice. Rugați-vă simplu, dar clar și distinct. A lăsa vocea să cadă așa de jos, încât să nu poată fi auzită, nu constituie o dovadă a umilinței.

Celor care plănuiesc să intre în slujba lui Dumnezeu ca pastori, doresc să le spun: „Străduiți-vă cu hotărâre să fiți desăvârșiți în vorbire. Cereți-I lui Dumnezeu să vă ajute în atingerea acestui mare scop. Când vă oferiți să vă rugați în adunare, aduceți-vă aminte că Îi vorbiți lui Dumnezeu și că El dorește să vorbească în așa fel, încât toți cei prezenți să poată auzi și să-și poată uni cererile cu ale voastre. O rugăciune rostită repede, în care cuvintele sunt amestecate, nu este o onoare pentru Dumnezeu și nu le face nici un bine ascultătorilor. Pastorii și cei ce înalță rugăciuni publice să învețe să se roage astfel, încât Dumnezeu să fie slăvit, iar ascultătorii să fie binecuvântați. Aceste persoane să vorbească rar și distinct, cu un ton suficient de puternic pentru a fi auzite de toți, iar ascultătorii să li se poată alătura, spunând «Amin»”. -- Testimonies for the Church 6:380-383.

Unii dintre cei mai talentați pastori ai noștri produc o mare pagubă prin felul lor defectuos de a vorbi. Ei nu ar trebui să fie găsiți încalcând legile lui Dumnezeu cu privire la viață și sănătate, în timp ce îi învață pe oameni despre datoria de a asculta Legea morală a lui Dumnezeu. Pastorii trebuie să stea drept și să vorbească rar, ferm și distinct, să respire adânc la fiecare propoziție și, când pronunță cuvintele, să folosească mușchii abdominali. Dacă vor respecta această regulă simplă, acordând atenție legilor sănătății și în alte privințe, ei își pot păstra viața și capacitatea de a fi folositori o perioadă mult mai lungă decât cei care practică oricare altă profesie. Toracele va deveni mai larg, iar vorbitorul nu va răguși atât de des, chiar dacă va vorbi continuu, un timp mai lung. În loc de a ajunge bolnavi de tuberculoză, dacă vor avea grijă, pastorii vor învinge orice tendință spre această boală.

Dacă pastorii nu se educă să vorbească în conformitate cu legile fizice, își vor sacrifica viața și mulți vor jeli pierderea „acestor martiri ai cauzei adevărului”, în timp ce, în realitate, prin faptul că și-au permis să practice obiceiuri greșite, ei au făcut rău atât pentru ei înșiși, cât și pentru adevărul pe care l-au reprezentat și au jefuit pe Dumnezeu și lumea de serviciul pe care l-ar fi putut aduce. Dumnezeu ar fi avut plăcere ca ei să trăiască, dar ei au comis un suicid lent.

Adesea, felul în care este prezentat adevărul are o mare contribuție în ce privește hotărârea de a fi acceptat sau respins. Toți cei implicați în marea lucrare a reformei ar trebui să cerceteze cum să devină niște lucrători eficienți, ca să poată realiza cât mai mult bine cu putință și să nu diminueze puterea adevărului prin defectele lor.

Pastorii și profesorii ar trebui să se educe în așa fel, încât să articuleze cuvintele cu claritate și distinct, pronunțând fiecare cuvânt cu un sunet plin. Cei care vorbesc repede, din gât, amestecând cuvintele, și își ridică vocea, atingând tonuri înalte și nenaturale, vor răguși repede, iar cuvintele vor

pierde jumătate din puterea pe care ar fi avut-o dacă ar fi fost rostite rar, distinct și nu așa de puternic. Ei atrag compătimirea ascultătorilor, deoarece aceștia își dau seama că vorbitorul își face singur rău și se tem că poate cădea în orice clipă. Faptul că un vorbitor se chinuiește singur, printr-o agitație și o gesticulare frenetică, nu este o dovadă că are zel pentru Dumnezeu. „Deprinderea trupească”, spune apostolul Pavel, „este de puțin folos” (1 Timotei 4, 8).

Mântuitorul lumii dorește să aibă colaboratori care să Îl reprezinte și, cu cât un om este într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, cu atât felul lui de a vorbi, comportamentul lui, atitudinea și gesturile lui vor fi mai lipsite de greșeli. Manierele aspre, necizelate, nu au fost văzute niciodată la Modelul nostru, Isus Hristos. El a fost un reprezentant al Cerului, iar urmașii Săi trebuie să fie asemenea Lui.

Unii gândesc că Domnul îl va pregăti pe om, prin Duhul Său Sfânt, să vorbească așa cum dorește El, dar Domnul nu-și propune să facă o lucrare pe care i-a dat-o omului să o facă. El ne-a dat capacitatea de a gândi și ocazii de a ne educa mintea și comportamentul. Iar după ce noi am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru propria dezvoltare, folosind cât mai bine avantajele care s-au aflat la dispoziția noastră, putem aștepta ca Dumnezeu să răspundă la rugăciunile noastre stăruitoare și să facă, prin Duhul Său, ce nu putem face noi înșine. -- Testimonies for the Church 4:404, 405.

Capitolul 15

“Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat”

Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de oameni eficienți, instruiți să lucreze ca învățători și predicatori. Unii au lucrat cu un anumit succes, fără să fi avut prea multă pregătire într-un colegiu sau o școală, dar ei ar fi putut atinge un succes mai mare și ar fi putut fi niște lucrători mai eficienți, dacă ar fi primit chiar de la început o educație intelectuală.

Lui Timotei, tânărul pastor, apostolul Pavel i-a scris: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2, 15). Lucrarea de câștigare a sufletelor pentru Hristos cere o pregătire atentă. Nimeni nu poate intra în slujba Domnului fără instruirea necesară și, în același timp, să se aștepte la cel mai mare succes. Mecanicii, avocații, comercianții, oamenii care practică orice meserie sau profesie sunt educați pentru domeniul profesional în care doresc să-și desfășoare activitatea. Strategia lor este să devină cât mai eficienți cu putință. Mergeți la o croitoreasă și vă va spune cât de mult s-a trudit înainte de a ajunge să-și cunoască pe deplin meseria. Arhitectul vă va spune cât de mult timp i-a luat să înțeleagă cum trebuie să facă planul unei clădiri frumoase și confortabile. La fel este în toate profesiile pe care le practică oamenii.

Oare slujitorii lui Hristos ar trebui să manifeste o atenție mai mică față de pregătirea pentru o lucrare infinit mai importantă? Ar trebui ei să fie niște ignoranți în ce privește căile și mijloacele folosite pentru câștigarea de suflete? Această lucrare necesită o cunoaștere a firii omenești, un studiu atent și o gândire pătrunzătoare, precum și rugăciune stăruitoare pentru a ști cum să-i abordezi pe oameni cu privire la marile subiecte legate de binele lor veșnic.

Mulți dintre cei chemați să fie conlucrători cu Domnul nu și-au învățat meseria. Ei L-au dezonorat pe Răscumpărătorul lor, intrând în lucrarea Sa fără a avea pregătirea necesară. Sunt unii care, obosiți de cunoașterea superficială pe care lumea o numește rafinement, au mers în cealaltă extremă, și încă una pe cât de necugetată, pe atât de dăunătoare. Ei au refuzat să accepte acea educație și acel rafinement pe care Hristos dorește să le aibă copiii Săi. Pastorul trebuie să-și aducă aminte că el este un educator și că, dacă manierele și vorbirea lui sunt aspre și necultivate, cei care au mai puțină cunoaștere și experiență vor urma exemplul lui.

Cunoașterea superficială

Un pastor tânăr nu ar trebui să fie mulțumit cu o cunoaștere superficială a adevărului, deoarece nu știe unde i se poate cere să mărturisească pentru Dumnezeu. Mulți vor fi nevoiți să stea în fața regilor și a învățaților pământului, ca să răspundă pentru credința lor. Cei care au doar o înțelegere superficială a adevărului nu au reușit să devină lucrători care n-au de ce să le fie rușine. Ei se vor încurca și nu vor fi în stare să prezinte Scripturile cu claritate. Este un fapt demn de plâns că progresul lucrării este împiedicat din cauza lipsei de lucrători educați. Multora le lipsesc calități morale și intelectuale. Ei nu-și solicită mintea și nu caută în adâncuri comoara ascunsă. Pentru că iau doar ce găsesc la suprafață, ei obțin numai acea cunoaștere care se poate găsi la suprafață.

Oare cred acești oameni că, dacă au neglijat să se instruiască și să se educe pentru lucrare, vor fi capabili să ocupe o poziție importantă, atunci când se vor afla sub presiunea circumstanțelor? Își imaginează ei că pot fi niște unelte perfecționate în mâna lui Dumnezeu pentru salvarea de suflete, dacă nu au folosit ocaziile așezate la dispoziția lor, ca să se pregătească pentru lucrare? Cauza lui Dumnezeu cere oameni cu o pregătire

multilaterală, care pot concepe planuri, pot zidi și pot organiza. Iar cei care prețuiesc oportunitățile și posibilitățile lucrării pentru acest timp vor căuta să dobândească, printr-un studiu stăruitor, toată cunoașterea pe care o pot primi din Cuvânt, spre a o folosi în slujirea sufletelor nevoiașe și bolnave de păcat.

Un pastor nu ar trebui să creadă niciodată că a învățat suficient și că de acum își poate micșora eforturile. Educația lui trebuie să continue de-a lungul întregii vieți. El trebuie să învețe în fiecare zi, folosind cunoștințele obținute.

Cei care se pregătesc pentru lucrarea de slujire pastorală să nu uite niciodată că pregătirea inimii este cea mai importantă dintre toate. Nici o cultură intelectuală sau teologică nu poate lua locul acestei pregătiri. Înainte ca lumina care vine de la tronul lui Dumnezeu să poată lumina prin el în întuneric, razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii trebuie să lumineze mai întâi în inima lucrătorului și să-i curețe viața.

În timpul nopții mi-au fost arătate multe situații și mi-au fost descoperite cu claritate multe aspecte legate de lucrarea pe care trebuie să o facem pentru Stăpânul nostru, Domnul Isus Hristos. Aceste cuvintele au fost rostite de Cineva cu autoritate și voi încerca să repet pe scurt instrucțiunile primite cu privire la lucrarea noastră. Solul ceresc a spus:

Lucrarea pastorală devine tot mai slabă, deoarece oamenii își asumă responsabilitatea predicării fără să dobândească pregătirea necesară pentru această activitate. Mulți au făcut o greșeală prin faptul că au primit acreditarea. Ei vor trebui să se apuce de o muncă pentru care sunt mai potriviți decât pentru predicarea Cuvântului. Acești lucrători sunt plătiți din zecime, dar eforturile lor sunt slabe și nu ar trebui să fie plătiți în continuare din aceste fonduri. Lucrarea pastorală își pierde caracterul sfânt în multe feluri.

Cei care sunt chemați în slujba Cuvântului trebuie să fie niște lucrători conștiincioși, cu sacrificiu de sine. Dumnezeu cheamă oameni care înțeleg că trebuie să depună un efort stăruitor, oameni care să lucreze cu inteligență, cu zel, cu spirit de prevedere și competență, manifestând atributele caracterului lui Hristos. Cei angajați în lucrare ar trebui să crească în eficiență în mod continuu. Ei ar trebui să aibă o dorință serioasă de a-și dezvolta capacitățile, știind că, fără o continuă creștere a rezervelor de har, vor fi slabi. Acești lucrători trebuie să caute să obțină rezultate tot mai mari. Dacă lucrătorii noștri vor trăi această experiență, se vor vedea roade. Multe suflete vor fi câștigate la adevăr.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând omenesc. Evlavia -- asemănarea cu Dumnezeu -- este ținta ce trebuie atinsă. Aici, studentului îi este deschisă o cale de progres continuu. El are de realizat un obiectiv, are de atins un standard care include tot ce este bun, curat și nobil. El va înainta cât mai repede cu putință în orice domeniu al adevăratei cunoașteri. -- Education, 18.

Capitolul 16

Colportajul ca mijloc de educație pentru lucrarea pastorală

Una dintre cele mai bune căi prin care tinerii se pot pregăti pentru lucrarea pastorală este activitatea în domeniul colportajului. Este bine ca ei să meargă în sate și orașe pentru a vinde cărți care conțin adevărul pentru timpul nostru. În această lucrare vor găsi ocazii de a adresa cuvintele vieții, iar semințele adevărului, pe care le-au semănat ei, vor răsări și vor aduce roade. Cunoscând diferiți oameni și prezentându-le publicațiile noastre, ei vor câștiga o experiență pe care nu o pot câștiga prin predicare.

Dacă tinerii se angajează în lucrarea de colportaj, plini de o dorință fierbinte de a-i salva pe semenii lor, eforturile lor vor avea ca rezultat un seceriș pentru Domnul. Prin urmare, este bine ca tinerii să meargă să lucreze ca misionari, să propovăduiască adevărul, rugându-se neîncetat pentru o lumină tot mai mare și pentru călăuzirea Duhului Sfânt, ca să poată ști cum să le adreseze cuvinte potrivite celor obosiți. Să folosească orice ocazie de a face bine, amintindu-și că îndeplinesc o lucrare pentru Domnul.

Toți cei care doresc să aibă ocazia de a face o adevărată lucrare pastorală și care se consacră fără rezerve lui Dumnezeu vor găsi în colportaj ocazii favorabile de a vorbi despre multe lucruri care au legătură cu viața veșnică viitoare. Experiența câștigată în felul acesta va fi de cea mai mare valoare pentru cei care se pregătesc pentru lucrarea de slujire pastorală.

Prezența și călăuzirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu îi pregătesc pe lucrători, bărbați și femei, să devină păstori ai turmei lui Dumnezeu. Atunci când cultivă gândul că Hristos este tovarășul lor, vor simți o bucurie sfântă și plină de fior în mijlocul tuturor experiențelor dificile și al tuturor

încercărilor. Ei vor învăța să se roage în timp ce lucrează. Vor fi educați să fie răbdători, buni, plini de bunăvoință și dispuși să ofere ajutor. Ei vor manifesta adevărata amabilitate creștină, amintindu-și fără încetare că Domnul Hristos, tovarășul lor, nu poate aproba cuvinte sau simțăminte aspre și nepoliticoase. Cuvintele lor vor fi curate. Puterea vorbirii va fi considerată un talant prețios, care le-a fost încredințat pentru a îndeplini o lucrare sfântă și nobilă.

Slujitorul lui Dumnezeu va învăța cum să-L reprezinte pe Însoțitorul lui divin, cu care este asociat. El va arăta respect și supunere față de acest Tovarăș sfânt și nevăzut, pentru că el poartă jugul Său și învață să împlinească voia Sa curată și sfântă. Cei care au încredere în acest Ajutor divin se vor dezvolta. Ei vor fi înzestrați cu puterea de a îmbrăca solia adevărului în cuvinte frumoase. -- Testimonies for the Church 6:322.

Continuați, tineri, să-L cunoașteți pe Domnul și veți ști că „El se ivește ca zorile dimineții” (Osea 6, 3). Căutați fără încetare să vă dezvoltați. Străduiți-vă cu seriozitate să aveți o părtășie strânsă cu Răscumpărătorul vostru. Trăiți prin credința în Hristos. Îndepliniți lucrarea pe care a îndeplinit-o El. Trăiți spre a salva sufletele pentru care El și-a dat viața. Încercați pe toate căile să-i ajutați pe aceia cu care veniți în legătură... Vorbiți despre Fratele vostru mai mare, care va desăvârși educația voastră, oferindu-vă învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo. O legătură apropiată cu Acela care S-a dăruit pe Sine ca jertfă pentru a salva o lume ce piere vă va face să fiți niște lucrători buni. -- Idem, 416.

Capitolul 17

Studiul bibliei, necesar pentru a fi eficienți

Tinerii care doresc să se dedice lucrării pastorale sau care deja au făcut aceasta ar trebui să se familiarizeze cu fiecare detaliu al istoriei profetice și cu fiecare lecție prezentată de Domnul Hristos. Printr-o exercitare susținută, mintea devine puternică, vastă și ascuțită. Ea trebuie fie să lucreze, fie să slăbească. Mintea trebuie antrenată să gândească mereu, altfel își va pierde într-o mare măsură capacitatea. Tânărul pastor să se lupte să înțeleagă subiectele dificile aflate în Cuvântul lui Dumnezeu și intelectul lui va fi stimulat pe deplin. În timp ce studiază cu atenție și perseverență marile adevăruri din Scripturi, el va deveni capabil să prezinte predici în care se va afla un mesaj direct și bine definit și care îi vor ajuta pe ascultătorii lui să aleagă calea cea dreaptă.

Pastorul care îndrăznește să prezinte adevărul, în timp ce el deține doar o cunoaștere vagă a Cuvântului lui Dumnezeu, Îl întristează pe Duhul Sfânt. Dar cel care începe cu o cunoaștere mai mică și le spune altora ce știe, căutând în același timp să cunoască mai mult, va ajunge să fie pregătit pentru a îndeplini o lucrare mai mare. Cu cât adună mai multă lumină în sufletul lui, cu atât va fi în stare să le împărtășească altora o iluminare divină mai mare.

În lucrarea de slujire pastorală nu este nevoie de slăbiciune. Solia adevărului pe care o vestim noi este atotputernică. Dar mulți pastori nu-și pun mintea la lucru pentru a studia lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Dacă doresc să aibă putere în activitatea lor de slujire și să câștige o experiență care să-i facă în stare să îi ajute pe alții, acești pastori trebuie să învingă obiceiul indolenței în ce privește gândirea. Dacă pastorii se vor dedica studiului Scripturilor cu toată inima, vor primi o putere nouă. Când sufletul Îl caută pe Dumnezeu, un element divin se unește cu efortul omenesc și inima

în care se află o dorință arzătoare poate spune: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea” (Psalmii 62, 5).

Pastorii care doresc să lucreze eficient pentru mântuirea oamenilor trebuie să fie niște cercetători ai Bibliei și niște oameni ai rugăciunii. A fi neglijent în ce privește studiul Cuvântului, în timp ce încerci să-i înveți pe alții, este un păcat. Cei care înțeleg valoarea sufletelor își dau seama că sunt implicate interese prea mari pentru a îndrăzni să fie neglijenți cu privire la progresul lor în cunoașterea spirituală. Acești pastori aleargă la cetățuia adevărului, unde pot obține înțelepciune, cunoștință și putere pentru îndeplinirea lucrărilor lui Dumnezeu. Ei nu vor rămâne lipsiți de ceea ungere cerească.

Dacă face din Cuvântul lui Dumnezeu tovarășul lui permanent, lucrătorul dobândește o abilitate mai mare de a lucra. El progresează continuu în cunoaștere și devine tot mai capabil să-L reprezinte pe Hristos. El este întărit în credință și le poate prezenta celor necredincioși o dovadă a plinătății harului și a iubirii care sunt în Hristos. Minteia lui este un tezaur din care poate scoate cele necesare pentru împlinirea nevoilor altora. Prin lucrarea Duhului Sfânt, adevărul este întipărit în mintea lui, iar cei cărora le transmite adevărul și pentru care va trebui să dea socoteală într-o zi sunt binecuvântați într-o mare măsură. Cel care se pregătește în felul acesta pentru lucrarea de păstorire este îndreptățit să primească răsplata făgăduită acelor care îi întorc pe mulți la neprihănire.

Lectura cărților care tratează subiectul credinței noastre și citirea argumentelor expuse în scrierile altora constituie un ajutor important și excelent, dar acestea nu-i vor conferi minții cea mai mare putere. Cea mai bună carte din lume pentru obținerea culturii intelectuale este Biblia. Studiul ei solicită mintea, dezvoltă memoria și ascute intelectul mai mult ca studiul tuturor celorlalte subiecte pe care le cuprinde filozofia omenească. Marile subiecte prezentate de ea, simplitatea plină de demnitate cu care sunt tratate

aceste subiecte, lumina oferită cu privire la marile probleme ale vieții întăresc și dezvoltă capacitatea de înțelegere.

În marele conflict care se află în fața noastră, cel care dorește să rămână loial față de Hristos trebuie să pătrundă dincolo de opiniile și doctrinele omenești. Solia mea către pastori, tineri sau vârstnici, este aceasta: „Respectați cu strictețe orele dedicate rugăciunii, studiului Bibliei și cercetării de sine. Rezervați o parte a fiecărei zile pentru studiul Scripturilor și pentru comuniunea cu Dumnezeu. Numai El poate să vă dea aspirații nobile, numai El poate modela caracterul vostru pentru a deveni asemenea celui divin. Apropiați-vă de El în rugăciune stăruitoare, iar El vă va umple inima cu scopuri înalte și sfinte și cu o dorință profundă și fierbinte după curăția și claritatea gândirii.”

O cunoaștere adevărată a Bibliei poate fi obținută numai cu ajutorul aceluși Duh prin care a fost dat Cuvântul. Iar pentru a obține această cunoaștere, trebuie să o trăim. Trebuie să respectăm tot ce ne poruncește Cuvântul lui Dumnezeu. Să cerem tot ce ne făgăduiește. Viața pe care o prezintă Cuvântul este viața pe care trebuie să o trăim, prin puterea lui. Biblia poate fi studiată eficient numai dacă este abordată în felul acesta. -- Education, 189.

Capitolul 18

Pastorii tineri să lucreze cu pastorii mai în vârstă

În pregătirea pentru lucrarea de slujire pastorală, tinerii ar trebui să fie asociați cu pastorii mai în vârstă. Cei care au câștigat experiență în slujire trebuie să-i ia cu ei pe lucrătorii tineri și fără experiență și să lucreze împreună în câmpul de seceriș, învățându-i cum să aibă succes în convertirea sufletelor. Cu bunăvoință și dragoste, acești lucrători mai vârstnici trebuie să-i ajute pe cei tineri să se pregătească pentru lucrarea la care i-ar putea chema Domnul. Iar tinerii care se pregătesc trebuie să respecte sfatul îndrumătorilor lor, cinstindu-le devotamentul și aducându-și aminte că anii lor de muncă le-au dat înțelepciune.

Apostolul Petru adresează bisericii și conducătorilor conferinței un sfat înțelept, în cuvintele următoare: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei. Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har»” (1 Petru 5, 2-5).

Lucrătorii mai vârstnici să fie niște educatori, păstrându-se ei înșiși sub disciplina lui Dumnezeu. Tinerii să simtă că este privilegiul lor să studieze sub îndrumarea unor lucrători mai vârstnici și să poarte orice povară pe care tinerețea și experiența lor îi vor face în stare să o poarte. Așa i-a educat Ilie pe tinerii poporului Israel în școlile profeților, iar tinerii de astăzi trebuie să beneficieze de o instruire asemănătoare. Nu este posibil să-i sfătuești pe tineri cum să acționeze în fiecare situație specifică, dar ei trebuie să fie

instruiți cu credincioșie de lucrătorii mai în vârstă și învățați să privească în permanență la Acela care este autorul și desăvârșitorul credinței noastre.

Apostolul Pavel a înțeles importanța educării lucrătorilor mai tineri. După ce au încheiat o călătorie misionară, Pavel și Barnaba s-au întors pe același traseu și au vizitat bisericile pe care le întemeiaseră, alegând oamenii pe care i-au putut asocia cu ei pentru a-i instrui în vederea lucrării de propovăduire a Evangheliei.

Pavel a făcut din educarea tinerilor în vederea predicării Evangheliei o parte integrantă a lucrării lui. I-a luat pe tineri cu el în călătoriile misionare și în felul acesta ei au câștigat o experiență care, mai târziu, i-a făcut capabili să ocupe poziții de răspundere. După ce s-a despărțit de ei, apostolul Pavel a continuat să păstreze legătura cu activitatea lor, iar scrisorile lui către Timotei și Tit dovedesc cât de profundă era dorința lui ca ei să aibă succes. „și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2, 2).

Acest aspect al activității apostolului Pavel le oferă pastorilor din zilele noastre o lecție importantă. Pastorii cu experiență îndeplinesc o lucrare nobilă când, în loc de a încerca să poarte ei înșiși toate poverile, îi instruiesc pe cei mai tineri și așază poverile pe umerii lor. Este dorința lui Dumnezeu ca aceia care au câștigat experiență în lucrarea Lui să-i instruiască pe tineri în vederea slujirii.

Lucrătorul mai tânăr nu trebuie să ajungă așa de acaparat de ideile și opiniile celui care răspunde de îndrumarea lui, încât să-și piardă personalitatea. El nu trebuie să-și piardă identitatea, conformându-se părerilor celui care îl instruieste într-o asemenea măsură, încât să nu îndrăznească a-și exercita propria judecată, și făcând doar ce i se spune, fără a lua în considerare propria înțelegere cu privire la ce este corect sau greșit.

El are privilegiul de a învăța singur de la Marele Învățător. Dacă cel care este asociat cu el în lucrare urmează o cale care nu se află în armonie cu un „Așa a zis Domnul”, să nu discute despre aceasta cu persoane aflate în afara cercului pastoral, ci să meargă la superiorul său din conducere și să-i prezinte situația, exprimându-și părerea fără rețineri. În felul acesta, cel ce învață poate fi o binecuvântare pentru învățătorul lui. El trebuie să-și îndeplinească datoria cu credincioșie. Dumnezeu nu îl va considera fără vină dacă este de acord cu o cale greșită, indiferent cât de mare ar putea fi influența sau responsabilitatea celui care merge pe această cale.

Tinerii vor fi îndemnați să intre în legătură cu bătrânii purtători ai stindardului, ca să poată fi întăriți și învățați de acești lucrători credincioși, care au trecut prin atâtea lupte și cărora Dumnezeu le-a vorbit adesea prin mărturiile Duhului Său, arătându-le calea dreaptă și condamnând greșeala. Când se ivesc pericole care pun la încercare credința poporului lui Dumnezeu, acești pionieri ai lucrării trebuie să-și relateze experiențele din trecut, când adevărul a fost contestat în perioade de criză asemănătoare și când au fost introduse idei ciudate, care nu veneau de la Dumnezeu. Astăzi, Satana caută ocazii de a dărâma pietrele de hotar ale adevărului, monumentele ridicate de-a lungul drumului parcurs până în prezent, iar noi avem nevoie de experiența lucrătorilor vârstnici, care și-au zidit casa pe stânca puternică și au rămas statornici în loialitatea lor față de adevăr atât pe vreme bună, cât și pe vreme rea.

Capitolul 19

Pastorul tânăr

Tinerii trebuie să intre în lucrarea de slujire pastorală ca niște conlucrători cu Isus, împărtășind viața Sa de renunțare și sacrificiu de sine și dând glas cuvintelor Domnului: „Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17, 19). Dacă se vor supune lui Dumnezeu, El îi va folosi, ajutându-i să aducă la îndeplinire planul Său de salvare a sufletelor. Tânărul care a intrat în lucrarea de slujire pastorală să fie cinstit cu sine însuși și să se gândească serios la chemarea lui, hotărându-se să-și dedice timpul, puterea și influența pentru lucrare, pe deplin conștient de condițiile în care Îi slujește Răscumpărătorului.

Vechii purtători de stindard cad, iar tinerii trebuie să fie pregătiți să ocupe locurile rămase goale, pentru ca solia să poată fi propovăduită în continuare. Lupta hotărâtă trebuie extinsă. Cei care se bucură de tinerețe și putere trebuie să meargă în locurile întunecate ale pământului, pentru a chema la pocăință sufletele care pier. Dar mai întâi ei trebuie să-și curețe templul sufletului de orice întinare și să-L așeze pe Hristos pe tronul inimii lor.

„Fii cu luare aminte”

Fiecărui tânăr care se angajează în lucrarea de slujire pastorală îi sunt adresate cuvintele pe care apostolul Pavel i le-a scris lui Timotei: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii” (1 Timotei 4, 16). Expresia „asupra ta însuși” trebuie să fie în atenția noastră în primul rând. Mai întâi consacrați-vă pe voi înșivă Domnului pentru curățire și sfințire. Un exemplu evlavios va spune mai mult în favoarea adevărului decât cea mai mare

elocvență, neînsoțită de o viață bine ordonată. Aprindeți candela sufletului și umpleți-o cu uleiul Duhului. Căutați să primiți de la Hristos acel har și acea claritate a gândirii care vă vor face în stare să îndepliniți o activitate plină de succes. Învățați de la El ce înseamnă a lucra pentru aceia pentru care și-a dat viața.

„Fii cu luare aminte” mai întâi la tine însuși și apoi la învățătură. Nu lăsa ca inima ta să ajungă împietrită de păcat. Cercetează-ți cu atenție comportamentul și obiceiurile. Compară-le cu lucrurile scrise în Cuvântul lui Dumnezeu și apoi îndepărtează din viața ta orice obicei greșit și orice îngăduință de sine. Îngenunchează înaintea lui Dumnezeu și roagă-L să-ți dea înțelegerea Cuvântului Său. Asigură-te că știi care sunt adevăratele principii ale adevărului, iar atunci când te vei confrunta cu împotrivorii, nu vei fi lăsat să depinzi de puterile proprii, ci îngerii lui Dumnezeu vor fi de partea ta, pentru a te ajuta să răspunzi la orice întrebare care ți-ar putea fi adresată. Păstrează legătura cu Isus zi de zi și atunci cuvintele tale și exemplul tău vor avea o influență puternică spre bine.

Nici o scuză pentru ignoranță

Unii dintre cei care se angajează în lucrarea de slujire pastorală nu înțeleg responsabilitatea pe care o implică această activitate. Ei au niște idei greșite cu privire la calificarea unui pastor. Ei cred că pregătirea pentru lucrarea de păstorire necesită doar un studiu puțin mai atent al științei sau al Cuvântului lui Dumnezeu. Unii dintre cei care predică adevărul prezent sunt așa de deficițari în cunoașterea Bibliei, încât le este greu să citeze corect din memorie un text din Scriptură. Prin faptul că greșesc mereu într-un mod stângaci, ei păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu. Ei denaturează Scripturile și fac Biblia să spună lucruri care nu sunt scrise în ea.

Unii cred că, dacă omul are Duhul Sfânt, o educație sau o cunoaștere

cuprinzătoare a Scripturilor nu are o importanță prea mare. Dar Dumnezeu nu trimite niciodată Duhul Său pentru a aproba ignoranța. Poate că Dumnezeu are milă și îi binecuvântează pe cei care sunt într-o situație în care le este imposibil să obțină o educație, iar uneori binevoiește să facă în așa fel, încât puterea Sa să fie desăvârșită în slăbiciunea lor. Dar aceste persoane au datoria de a studia Cuvântul Său. Lipsa unor cunoștințe în domeniul științei nu este nici o scuză pentru neglijarea studiului Bibliei, deoarece cuvintele Inspirației sunt așa de simple, încât chiar și cel neînvățat le poate înțelege.

Răsplătirea ospitalității

Pastorii tineri ar trebui să se facă folositori oriunde se află. Când îi vizitează pe oameni acasă, ei nu trebuie să stea degeaba, nefăcând nici un efort pentru a-i ajuta pe cei de ospitalitatea cărora se bucură. Obligațiile sunt reciproce. Dacă pastorul beneficiază de ospitalitatea prietenilor, datoria lui este să răspundă la bunăvoința lor printr-un comportament care exprimă atenție și considerație. Gazda poate fi o persoană ocupată, care muncește din greu. Manifestând dispoziția de a ajuta, nu doar așteptând să fie servit, ci servindu-i la rândul lui pe alții, adesea, pastorul poate câștiga inima oamenilor și poate deschide o cale pentru primirea adevărului.

Dragostea de comoditate și, așa putea spune, lenea fac o persoană să fie nepotrivită pentru a fi pastor. Cei care se pregătesc să se angajeze în lucrarea de slujire pastorală ar trebui să învețe să îndeplinească o muncă fizică grea, iar după aceea vor fi mai capabili să desfășoare o muncă intelectuală grea.

Tinerii să-și stabilească niște pietre de hotar bine definite, după care să se poată orienta în situații de urgență. Când vin situații de criză, care solicită o forță fizică bine dezvoltată și o gândire practică puternică și limpede, când trebuie să fie îndeplinită o lucrare dificilă, în care fiecare efort este hotărâtor, când se ivesc dificultăți care pot fi tratate doar printr-o înțelepciune cerească,

atunci tânărul care a învățat să învingă greutatea prin muncă stăruitoare poate răspunde la chemarea de a fi lucrător.

Necesitatea statorniciei

În Epistola lui Pavel către Timotei sunt multe lecții pe care pastorul tânăr trebuie să le învețe. Bătrânul apostol l-a îndemnat pe lucrătorul mai tânăr să înțeleagă necesitatea statorniciei în credință. „Îți aduc aminte”, scria el, „să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu.”

Apostolul Pavel îl ruga stăruitor pe Timotei să-și aducă aminte că fusese chemat cu „o chemare sfântă” să propovăduiască puterea Aceluia care „a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie”, „al cărei propovăduitor și apostol”, declara el, „am fost pus eu și învățător al neamurilor. și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri, dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1, 6-12).

Indiferent de situația în care s-a aflat -- în fața fariseilor încrunțați sau a autorităților romane, în fața gloatei furioase din Listra sau în prezența păcătoșilor condamnați din închisoarea macedoneană, indiferent dacă s-a confruntat cu marinarii loviți de panică de pe vasul naufragiat sau a stat singur în fața lui Nero, pledând pentru propria viață -- , apostolului Pavel lui nu i-a fost niciodată rușine de cauza pe care o susținea. Marele și unicul scop al vieții lui de creștin era să-I slujească Aceluia al cărui Nume îl tratase cândva cu dispreț și nici o împotrivire sau persecuție nu a fost în stare să-l abată de la acest scop. Credința lui, fortificată prin efort și curățită prin

sacrificiu, îl susținea și îl întărea.

„Tu dar, copilul meu”, a continuat Pavel, „întărește-te în harul care este în Hristos Isus. și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos” (2 Timotei 2, 1-3).

Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu va evita greutățile sau responsabilitatea. Cel ce caută cu sinceritate puterea divină din Izvorul care nu seacă niciodată va primi puterea care îl va face în stare să întâmpine și să biruie orice ispită și să îndeplinească îndatoririle pe care Dumnezeu le așază asupra lui. Natura harului pe care îl primește el îi mărește capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Sufletul lui este plin de o dorință fierbinte de a face o lucrare bună pentru Domnul. și pe măsură ce înaintează pe calea credinței, el devine „puternic în harul care este în Hristos Isus”. Acest har îl face în stare să fie un martor credincios al lucrurilor pe care le-a auzit. El nu disprețuiește și nici nu neglijează cunoștința pe care a primit-o de la Dumnezeu, ci le încredințează această cunoștință unor oameni credincioși, care, la rândul lor, îi învață pe alții.

În această ultimă epistolă către Timotei, apostolul Pavel înalță în fața tânărului lucrător un ideal înalt, arătându-i îndatoririle care îi revin în calitate de slujitor al lui Hristos. „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat”, scria apostolul, „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului”. „Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri. și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului” (2 Timotei 2, 15.22-25).-- The Acts of the Apostles, 499-502.

Capitolul 20

Consacrarea

Pentru ca o persoană să fie un pastor plin de succes, este esențial să dețină ceva mai mult decât o cunoaștere teoretică. Cel care lucrează pentru suflete are nevoie de consacrare, integritate, inteligență, hărnicie, energie și tact. Dacă deține aceste calități, nimeni nu poate fi inferior, dimpotrivă, o astfel de persoană va avea o influență impresionantă spre bine.

Domnul Hristos a renunțat la dorințele și preferințele proprii, supunându-le cu strictețe față de misiunea Sa. El a subordonat totul lucrării pe care venise să o aducă la îndeplinire în lumea aceasta. În tinerețe, când mama Sa L-a găsit în școala rabinilor și I-a spus: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare”, El a răspuns: „De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2, 48.49), iar acest răspuns este nota dominantă a întregii Sale vieți și activități.

Același devotament, aceeași consacrare și aceeași supunere față de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, care s-au evidențiat în viața lui Hristos, trebuie să se vadă și la slujitorii Săi. El și-a părăsit căminul în care avea siguranță și pace, a lăsat slava pe care o avea la Tatăl înainte de întemeierea lumii, a renunțat la poziția Sa pe tronul universului și a venit să sufere, ca om supus ispitelor, să trăiască în singurătate, să semene cu lacrimi semințele vieții și să le ude cu sângele Său, vărsat pentru o lume pierdută.

Slujitorii Săi trebuie să meargă să semene semințele adevărului în același fel. Când a fost chemat să devină un semănător al semințelor adevărului, lui Avraam i s-a poruncit: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din

casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12, 1). „El... a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11, 8), ca purtător al luminii lui Dumnezeu, pentru a păstra memoria Numelui Său pe pământ. El și-a părăsit țara, căminul, rudele și toate legăturile sociale plăcute din viața lui pământească, pentru a deveni un pelerin și un străin.

Tot așa apostolul Pavel, în timp ce se ruga în templul din Ierusalim, a primit solia: „Du-te, căci te voi trimite departe la neamuri” (Faptele Apostolilor 22, 21). Prin urmare, toți cei care sunt chemați să I se alăture lui Hristos trebuie să lase totul, ca să-L urmeze. Ei trebuie să rupă vechile relații sociale, să renunțe la planurile vieții și să abandoneze speranțele pământești. Semințele adevărului trebuie să fie semănate cu trudă și lacrimi, în solitudine și cu sacrificiu.

Cei care se consacră lui Dumnezeu cu trupul, sufletul și mintea lor vor primi continuu o nouă înzestrare cu putere fizică, mintală și spirituală. Resursele inepuizabile ale cerurilor se află la dispoziția lor. Hristos le dă suflarea Duhului Său și viață din viața Sa. Duhul Sfânt Își pune la lucru cele mai înalte energii spre a lucra în inimă și în minte. Harul lui Dumnezeu mărește și înmulțește capacitățile lor și fiecare însușire desăvârșită a naturii divine îi ajută în lucrarea de salvare a sufletelor. Prin cooperarea cu Hristos, ei sunt făcuți desăvârșiți în El și, în ciuda slăbiciunii lor omenești, sunt înzestrați cu puterea de a îndeplini lucrările Celui Atotputernic.

Mântuitorul nu va accepta o slujire parțială. Cel care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să învețe zi de zi ce înseamnă renunțarea la sine. El trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu spre a-i cunoaște semnificația și spre a respecta preceptele lui. În felul acesta, el poate să atingă standardul excelenței creștine. Zi de zi, Dumnezeu Se ocupă de el, desăvârșindu-i caracterul, așa încât să reziste în timpul testului final. Zi de zi, cel credincios constituie un experiment sublim, care se desfășoară în prezența oamenilor și a îngerilor, arătând ce poate face Evanghelia pentru ființele omenești căzute.

Când i-a chemat pe ucenicii Săi să-L urmeze, Domnul Hristos nu le-a oferit nici o perspectivă încântătoare în viața aceasta. El nu le-a făcut nici o promisiune cu privire la câștig sau la cinstea lumească și nici ucenicii nu au stabilit vreo condiție cu privire la ce anume ar trebui să primească. În timp ce Matei stătea în locul unde se plăteau taxele, Mântuitorul i-a spus: „«Vino după Mine». Omul acela s-a sculat, și a mers după El” (Matei 9, 9). Matei nu a așteptat ca, înainte de a face vreun serviciu pentru Isus, să ceară un anumit salariu, egal cu venitul obținut din vechea lui ocupație. Fără nici o întrebare sau ezitare, el L-a urmat pe Isus. Pentru el a fost suficient că avea să fie cu Mântuitorul, că putea să audă cuvintele Sale și să se asocieze cu El în lucrarea Sa.

Tot așa s-a întâmplat și cu ucenicii chemați anterior. Când Domnul Isus i-a îndemnat să-L urmeze, Petru și tovarășii lui și-au lăsat imediat corăbiile și năvoadele. Unii dintre acești ucenici aveau prieteni care depindeau de ei în ce privește întreținerea financiară, dar, când au acceptat invitația Mântuitorului, ei nu au ezitat, întrebând: Cum voi trăi și cum îmi voi întreține familia? Ei au ascultat chemarea, iar după aceea, când Domnul Isus i-a întrebat: „Când v-am trimis fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?”-- ei au putut să-I răspundă: „De nimic” (Luca 22, 35).

Astăzi, Mântuitorul ne cheamă în lucrarea Sa așa cum i-a chemat pe Matei, pe Ioan și pe Petru. Dacă inima noastră este impresionată de iubirea Sa, problema recompensei nu va predomina în mintea noastră. Ne vom bucura să fim colaboratori cu Domnul Hristos și nu ne vom teme să ne încredem în purtarea Sa de grijă. Dacă vom alege să depindem de puterea lui Dumnezeu, vom avea o înțelegere clară cu privire la datoria noastră și vom cultiva aspirații neegoiste, viața noastră va fi motivată de un scop nobil, care ne va ridica mai presus de motivele josnice.

Mulți oameni pe care Domnul i-ar putea folosi în lucrarea Sa nu vor auzi vocea Sa mai bine decât oricare altul. Rudele și prietenii, vechile obiceiuri și legături sociale au o influență atât de puternică asupra lor, încât Dumnezeu nu le poate oferi prea multe îndrumări și nu le poate transmite decât o mică măsură a cunoașterii scopurilor Sale. Domnul ar fi făcut mult mai mult pentru slujitorii Săi, dacă ar fi fost pe deplin consacrați față de El și ar fi așezat slujirea Sa mai presus de relația cu rudele și mai presus de orice legătură socială pământească.

Necesitatea unei consacări mai profunde

Timpul în care trăim cere o eficiență mai mare și o consacrare mai profundă. Strig către Dumnezeu: Trimite soli plini de simțământul responsabilității, oameni în a căror inimă a fost răstignită egolatria ce stă la temelia tuturor păcatelor, oameni dispuși să se consacre fără nici o reținere în slujba lui Dumnezeu, al căror suflet este sensibil față de caracterul sfânt al lucrării și față de responsabilitatea chemării lor, oameni hotărâți să nu-I aducă lui Dumnezeu o jertfă schilodită, care nu-i costă nici efort, nici rugăciune.

Odată, ducele de Wellington era prezent în mijlocul unei grupe de creștini care discutau despre posibilitatea de a avea succes în lucrarea misionară pentru păgâni. Ei l-au rugat pe duce să le spună dacă, după părerea lui, asemenea eforturi aveau șansa de a se dovedi un succes pe măsura cheltuielilor. Bătrânul soldat a răspuns:

„Domnilor, care sunt ordinele dumneavoastră de luptă? Succesul nu este o problemă pe care trebuie să o discutați dumneavoastră. Dacă eu am citit corect ordinele, ele sună astfel: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură». Domnilor, respectați-vă ordinele de luptă!”

Frații mei, Domnul vine, iar noi trebuie să depunem toate energiile pentru îndeplinirea lucrării care ne stă în față. Vă adresez apelul de a vă dedica în totalitate lucrării. Domnul Hristos și-a dăruit timpul, sufletul și toată puterea Sa ca să lucreze pentru binele și binecuvântarea omenirii. El a dedicat zile întregi pentru muncă și a petrecut nopți întregi în rugăciune ca să poată fi întărit pentru confruntarea cu vrăjmașul și să poată fi capabil să-i ajute pe cei care veneau la El pentru vindecare. Așa cum putem urmări traseul unui râu după linia de verdeață pe care o produce, tot așa Hristos poate fi văzut în faptele pline de milă care au marcat calea Sa la fiecare pas. Sănătatea a izvorât oriunde a mers El, iar fericirea a rămas în toate locurile prin care a trecut El. Domnul a prezentat cuvintele vieții așa de simplu, încât și un copil le-a putut înțelege. Tinerii au împărtășit spiritul Său de slujire și au căutat să urmeze modelul faptelor Sale pline de milă, susținându-i pe cei care aveau nevoie de ajutor. Orbii și surzii s-au bucurat de prezența Sa. Cuvintele adresate de El celor neștiutori și păcătoși au fost pentru ei un izvor de viață. Domnul și-a împărțit binecuvântările din abundență și fără încetare. În persoana lui Hristos, Tatăl i-a dăruit omului toate bogățiile adunate în tezaurul veșniciei.

Cei care lucrează pentru Dumnezeu ar trebui să înțeleagă într-o măsură la fel de sigură că nu-și aparțin lor înșiși, ca și când ar fi fost sigilați deja cu pecetea lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie stropiți cu sângele jertfei lui Hristos și, în spiritul unei consacrări depline, să fie hotărâți ca, prin harul lui Hristos, să trăiască asemenea unor jertfe vii. Dar cât de puțini dintre noi privesc mântuirea celor păcătoși în lumina în care este văzută de Cer -- ca un plan alcătuit din veșnicie de Dumnezeu! Cât de puțini dintre noi au inima unită cu inima Răscumpărătorului în această solemnă lucrare finală! Abia dacă se manifestă a zecea parte din mila care ar trebui să existe față de cei nemântuiți. Este nevoie de așa de mulți lucrători și totuși cât de puțini simt împreună cu Dumnezeu suficient de mult încât să fie totul sau nimic, doar ca să poată vedea sufletele câștigate pentru Hristos!

Când era pe punctul de a-l părăsi pe Elisei, Ilie i-a spus: „«Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine». Elisei a răspuns: «Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!»” (2 Regi 2, 9). Elisei nu a cerut cinste lumească sau un loc printre oamenii mari de pe pământ. El a dorit nespun de mult o cantitate sporită din duhul dat aceluia pe care Dumnezeu urma să-l onoreze, înălțându-l la cer. El a știut că nimic altceva nu-l putea face capabil pentru lucrarea care i se va cere.

Slujitori ai Evangheliei, dacă această întrebare v-ar fi fost adresată vouă, ce ați fi răspuns? Care este dorința cea mai mare a inimii voastre, în timp ce vă angajați în slujba lui Dumnezeu?

Capitolul 21

Tactul

În lucrarea de salvare a sufletelor este nevoie de înțelepciune și de mult tact. Mântuitorul nu Se abținea niciodată să spună adevărul, dar îl rostea întotdeauna cu iubire. În relația Sa cu alții, El exercita cel mai mare tact și era întotdeauna bun și atent. El nu era niciodată nepolitic, nu adresa niciodată cuvinte aspre fără a fi necesar și nu i-a produs niciodată o durere inutilă unui suflet sensibil. Domnul nu muștra slăbiciunea omenească. El denunța fără teamă ipocrizia, necredința și nelegiuirea, dar când rostea muștrările usturătoare, vocea Sa era plină de lacrimi. El nu a făcut niciodată ca adevărul să pară dur, ci a manifestat întotdeauna o duioșie profundă față de oameni. Fiecare suflet era prețios în ochii Săi. Domnul Isus Se comporta cu o demnitate divină și totuși Se cobora la fiecare membru al familiei lui Dumnezeu, arătându-i atenția și mila cea mai duioasă. El i-a considerat pe toți ca fiind sufletele pe care avea misiunea de a le mântui.

Spiritul de prevedere al lui Pavel

Pastorul să nu creadă că trebuie să le spună celor necredincioși tot adevărul, în orice situație și în fiecare ocazie. El ar trebui să studieze cu atenție pentru a ști când să vorbească și ce să spună și, de asemenea, ce să lase nespus. Aceasta nu înseamnă a înșela pe cineva, ci înseamnă a lucra asemenea apostolului Pavel. „Căci, măcar că sunt slobod față de toți”, le-a scris el corintenilor, „m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți. Cu iudeii, m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m-am făcut ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei

slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei” (1 Corinteni 9, 19-22).

Pavel nu-i aborda pe iudei în așa fel, încât să le stârnească prejudecățile. El nu le spunea mai întâi că trebuie să creadă în Isus din Nazaret, ci insista asupra profețiilor care vorbeau despre Hristos, despre misiunea și despre lucrarea Sa. Pavel își conducea ascultătorii pas cu pas, arătându-le importanța respectării Legii lui Dumnezeu. El acorda cinstea cuvenită legii ceremoniale, arătând că Hristos a fost cel care a instituit sistemul iudaic și serviciul jertfelor. Apoi, îi conducea spre prima venire a Răscumpărătorului și arăta că fiecare aspect specific din serviciul jertfelor s-a împlinit prin viața și moartea lui Hristos.

Pe cei dintre neamuri, Pavel îi aborda prezentând pe Hristos și apoi cerințele obligatorii ale Legii. El le arăta modul în care lumina reflectată de crucea Golgotei conferă semnificație și slavă întregului sistem religios iudaic.

În felul acesta, apostolul și-a diversificat metodele de lucru, adaptând solia la circumstanțele în care s-a aflat. După ce a lucrat cu răbdare, deși a avut un succes destul de mare, totuși mulți oameni nu s-au lăsat convinși. În zilele noastre, unii nu vor fi convinși prin nici o metodă de prezentare a adevărului, iar cel care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să studieze cu atenție metodele cele mai bune prin care poate evita să stârnească prejudecățile și spiritul de împotrivire. În această privință, unii au dat greș. Lăsându-se conduși de înclinațiile lor firești, ei au închis uși prin care, dacă ar fi folosit o metodă diferită de a lucra, ar fi putut găsi acces la inimi, iar prin ele, la alte inimi.

Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să fie niște oameni multilaterali, adică să aibă o gândire vastă. Ei nu trebuie să fie oamenii unei singure idei, înguști

la minte, cu o manieră de lucru stereotipică, incapabili să înțeleagă faptul că metoda lor de a apăra adevărul trebuie să fie diferită în funcție de categoria oamenilor în mijlocul cărora lucrează și în funcție de situațiile în care se află.

Când se confruntă cu înstrăinarea, amărăciunea și împotrivirea, pastorul are de făcut o lucrare delicată. El are nevoie mai mult ca alții de acea înțelepciune care este „întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3,17). Așa cum roua și ploile liniștite cad blând peste plantele ofilite, tot așa cuvintele lui trebuie să cadă blând, atunci când propovăduiește adevărul. El trebuie să câștige suflete, nu să le respingă. El trebuie să studieze, așa încât să aibă aptitudinea necesară spre a acționa în situații pentru care nu sunt reguli precise.

Datorită unei lipse de îndemânare și de înțelepciune din partea lucrătorului, multe suflete au fost orientate într-o direcție greșită și pierdute pentru cauza lui Dumnezeu. Tactul și judecata sănătoasă măresc de o sută de ori eficiența unui lucrător. Dacă va rosti cuvinte potrivite la timpul potrivit și va manifesta un spirit potrivit, el va exercita o influență sensibilizatoare asupra inimii celui pe care încearcă să-l ajute.

În teritorii noi

Când lucrați în teritorii noi, să nu credeți că este datoria voastră să spuneți chiar de la început: Noi suntem adventiști de ziua a șaptea, noi credem că ziua a șaptea este Sabatul, noi nu credem în nemurirea sufletului. Adesea, acest fapt va ridica o barieră teribilă între voi și cei la care doriți să ajungeți. Când aveți ocazia, vorbiți-le despre punctele de doctrină asupra cărora puteți fi de acord. Discutați despre necesitatea unei evlavii practice. Dovediți-le că sunteți creștini, că doriți pacea și că îi iubiți. Lăsați-i să vadă că sunteți niște oameni conștiincioși. În felul acesta, le veți câștiga încrederea

și apoi veți avea suficient timp pentru a le prezenta doctrine. Mai întâi trebuie să fie câștigată inima, să fie pregătit solul, apoi să fie semănată sămânța, prezentând adevărul așa cum este el în Isus.

Dumnezeu îi va ajuta în mod sigur pe aceia care Îi cer înțelepciune. Noi nu trebuie să așteptăm până când se ivesc ocaziile, ci să căutăm ocaziile și să fim întotdeauna pregătiți să prezentăm o dovadă a speranței noastre. Dacă lucrătorul își păstrează gândurile în rugăciune, Dumnezeu îl va ajuta să adreseze cuvinte potrivite la timpul potrivit.

Când căutăm să-i corectăm pe alții, ar trebui să fim atenți la cuvintele noastre. Ele pot fi o mireasmă de viață spre viață sau una de moarte spre moarte. Când adresează o mustrare sau un sfat, mulți își permit să vorbească într-o manieră tăioasă și aspră, rostind cuvinte care nu sunt potrivite pentru a vindeca sufletul rănit. Aceste expresii greșit alese irită spiritul și adesea cei greșiți sunt provocați la răzvrătire.

Toți cei care doresc să apere principiile adevărului trebuie să primească uleiul ceresc al iubirii. Indiferent de circumstanțe, mustrarea trebuie să fie adresată cu iubire. În felul acesta, cuvintele noastre vor produce o reformă, dar nu vor duce la descurajare. Domnul Hristos ne va da puterea necesară, prin Duhul Său Sfânt. Aceasta este partea Sa.

Capitolul 22

Darul de a fi curtenitor

Cei care lucrează pentru Hristos trebuie să fie integri și demni de încredere, statornici ca o stâncă față de principii și, în același timp, buni și curtenitori. A fi curtenitor este unul dintre darurile

Duhului Sfânt. A te ocupa de mintea omenească este lucrarea cea mai mare care i-a fost încredințată vreodată omului, iar cel care dorește să găsească intrare la inimi trebuie să asculte îndemnul: „fiți... miloși, smeriți [curtenitori -- versiunea engleză]” (1 Petru 3, 8). Acolo unde argumentul dă greș, iubirea reușește. Dar o clipă de nerăbdare, un singur răspuns aspru, o lipsă de politețe și de curtoazie creștină în vreun aspect minor pot avea ca rezultat atât pierderea prietenilor, cât și a influenței.

Lucrătorul creștin trebuie să se străduiască să fie așa cum a fost Domnul Hristos pe acest pământ. El este exemplul nostru nu numai în ce privește caracterul Său nepătat, ci și în ce privește răbdarea Sa, duișia și starea Sa de spirit cuceritoare. Viața Sa este o ilustrare a adevăratei curtoazii. El avea întotdeauna o privire binevoitoare și un cuvânt de mângâiere pentru cei asupriți și nevoiași. Prezența Sa aducea o atmosferă mai curată în cămin. Viața Sa era ca un aluat care schimba societatea încetul cu încetul. Deși caracterul Său era curat, El trăia în mijlocul unor oameni aspri, necurtenitori și impulsivi, printre vameși incorecți, samariteni nedrepti, soldați păgâni, țărani needucați și în mijlocul unei mulțimi amestecate. Domnul adresa un cuvânt de simpatie aici, unul acolo. Când vedea oameni obosiți, Se învoia să poarte poverile lor grele. El lua parte la poverile lor și le repeta învățăturile pe care le învățase din natură, despre iubirea, bunătatea și bunăvoința lui Dumnezeu. Domnul Hristos a căutat să le inspire speranță celor mai aspri și mai nepromițători oameni, asigurându-i că pot atinge un asemenea caracter,

încât să se vadă că sunt niște copii ai lui Dumnezeu.

Religia lui Isus sensibilizează orice temperament dur și aspru și șlefuieste manierele necizelate și tăioase. Ea face așa încât cuvintele rostite să fie blânde și comportamentul să fie cuceritor. Să învățăm de la Domnul Hristos cum să combinăm un înalt simț al curăției și integrității morale cu o dispoziție voioasă. Un creștin amabil și curtenitor este cel mai puternic argument care poate fi adus în favoarea creștinismului.

Pentru suflet, cuvintele amabile sunt ca roua și ca ploile blânde. Sfânta Scriptură spune despre Domnul Hristos că harul a fost turnat pe buzele Sale, ca să poată ști cum „să învioreze cu vorba pe cel doborât de întristare” (Isaia 50, 4). Iar El ne îndeamnă: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har”, „ca să dea har celor ce aud” (Coloseni 4, 6; Efeseni 4, 29).

Unii dintre cei cu care intrăm în legătură pot fi aspri și necurtenitori, dar, din acest motiv, voi să nu fiți mai puțin curtenitori. Cel care dorește să-și păstreze respectul de sine trebuie să fie atent, ca să nu rănească inutil respectul de sine al altora. Această regulă ar trebui să fie păzită cu sfințenie în tratarea celor mai necivilizați și mai lipsiți de bun-simț dintre oameni. Voi nu știți ce intenționează Dumnezeu cu aceste persoane aparent nepromițătoare. El a acceptat în trecut persoane care nu erau cu nimic mai promițătoare sau mai atrăgătoare, iar ele au îndeplinit o mare lucrare pentru Dumnezeu. Impresionând inima, Duhul Său a adus la viață fiecare însușire, făcând-o să lucreze cu putere. Domnul a văzut în aceste pietre aspre și necizelate un material prețios, care va rezista la încercarea furtunii, a căldurii și presiunii. Dumnezeu nu vede așa cum văd oamenii. El nu judecă după aparențe, ci cercetează inima și judecă drept.

Domnul Isus ne cere să respectăm drepturile fiecărui om. Drepturile sociale ale oamenilor și drepturile lor în calitate de creștini trebuie să fie

luate în considerare. Toți trebuie să fie tratați cu rafinament și delicatețe, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Creștinismul va face ca un bărbat să fie un gentleman. Hristos a fost curtenitor și amabil chiar și față de persecutorii Lui, iar adevărații Săi urmași vor manifesta aceeași atitudine. Priviți-l pe apostolul Pavel când a fost adus în fața conducătorilor. Discursul lui înaintea lui Agripa este o ilustrare a adevăratei curtoazii, precum și a elocvenței convingătoare. Evanghelia nu încurajează politețea formală, obișnuită în lume, ci amabilitatea și curtoazia care izvorăsc dintr-o adevărată bunătate a inimii.

Nici cea mai mare atenție asupra comportamentului nu este suficientă pentru a elimina orice spirit de ceartă, orice judecată aspră și orice vorbire necuviincioasă. Adevărata noblețe nu se va manifesta niciodată, atâta vreme cât eul este considerat a fi scopul suprem. Iubirea trebuie să se afle în inimă. Motivațiile unui creștin desăvârșit sunt izvorâte dintr-o iubire profundă față de Domnul lui. Preocuparea lui neegoistă pentru binele fraților răsare din rădăcinile dragostei lui față de Hristos. Iubirea conferă milă, bună-cuviință și un comportament plăcut. Ea luminează chipul și îmblânzește vocea, ea înnobilează și înalță întreaga personalitate umană.

Capitolul 23

Decența în comportament

Celor care se ocupă cu lucrurile sfinte le este adresat îndemnul solemn: „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!” (Isaia 52, 11). Dintre toți oamenii, cei cărora Domnul le-a încredințat răspunderi și pe care i-a onorat, cei cărora le-a fost dat un serviciu special de îndeplinit trebuie să fie atenți la cuvintele și la faptele lor. Ei trebuie să fie oameni consacrați, care să-i poată înălța pe semenii lor la un nivel mai înalt, prin faptele lor neprihănite și curate și prin cuvintele lor adevărate, oameni care nu sunt tulburați de orice ispită trecătoare, care au o voință fermă și stăruitoare și a căror țință înaltă este să câștige suflete pentru Hristos.

Satana își îndreaptă ispitele în special împotriva pastorilor. El știe că pastorii sunt doar niște oameni, care nu au nici un har și nici o sfințire proprie, că valorile Evangheliei au fost puse în vase pământești, pe care numai puterea divină le poate face niște vase de cinste. El știe că Dumnezeu a prevăzut ca pastorii să fie niște mijloace puternice pentru mântuirea sufletelor și că ei pot avea succes în activitatea lor numai în măsura în care Îi îngăduie Tatălui veșnic să le conducă viața. Prin urmare, Satana se străduiește cu toată ingeniozitatea lui să-i ducă în păcat, știind că poziția în care se află face ca păcatul lor să fie deosebit de grav, deoarece, păcătuiind, se fac ei înșiși niște slujitori ai răului.

Cei pe care Dumnezeu i-a chemat în lucrarea de păstorire trebuie să dovedească faptul că sunt potriviți să slujească la masa sfântă. Domnul a poruncit: „Fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1, 15). Apostolul Pavel scrie: „Fii o pildă pentru credincioși”. „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora: stăruie în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te

ascultă” (1 Timotei 4, 12.16). „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii” (1 Petru 4, 7).

Trebuie să fim atenți la curăția și la decența în comportament. Să veghem împotriva păcatelor acestui veac degradat. Ambasadorii lui Hristos să nu se înjosească prin conversații lipsite de seriozitate și printr-o atitudine de familiaritate față de femeile căsătorite sau necăsătorite. Să-și păstreze un loc potrivit și o demnitate cuvenită, dar în același timp să fie sociabili și curtenitori față de toți. Ei trebuie să stea departe de tot ce seamănă a familiaritate și profan. Aceasta este o zonă interzisă, pe care nu pot să calce în siguranță. Fiecare cuvânt și fiecare faptă trebuie să aibă menirea de a înălța și de a înnobila. Lipsa de atenție în acest domeniu este un păcat.

Pavel l-a îndemnat cu insistență pe Timotei să mediteze asupra lucrurilor curate și vrednice de primit, pentru ca eficiența lui să fie văzută de toți. Același sfat le este deosebit de necesar oamenilor din veacul prezent. Îi îndemn pe lucrătorii noștri cu privire la necesitatea curăției fiecărui gând și a fiecărei fapte. Noi avem o responsabilitate individuală față de Dumnezeu, și anume aceea de a ne strădui să facem ca lumea să fie mai bună. Deși trebuie să cultivăm sociabilitatea, să nu facem acest lucru doar pentru amuzament, ci pentru un scop mai înalt.

Nu se întâmplă în jurul nostru destule lucruri care arată cât de mare este nevoia de precauție în acest sens? Pretutindeni sunt oameni distruși, altare de familie sfărâmate, cămine ruinate. Are loc o abandonare ciudată a principiilor, standardul moralității este coborât, iar pământul devine repede asemenea Sodomei. Practicile care au adus judecata lui Dumnezeu asupra lumii antediluviene și care au făcut ca Sodoma să fie nimicită prin foc sporesc rapid. Ne apropiem de sfârșit, când pământul va fi curățit cu foc.

Cei în mâinile cărora Dumnezeu a așezat lumina adevărului să se

îndepărteze de orice nelegiuire. Să meargă pe calea dreaptă, stăpânindu-și orice pasiune și orice obicei care ar putea prejudicia în vreun fel lucrarea lui Dumnezeu sau ar putea lăsa o pată asupra caracterului ei sacru. Misiunea pastorului este să reziste ispitelor care sunt pe calea lui, să se ridice deasupra acelor josnicii care degradează gândirea. Prin veghere și rugăciune, el poate să fie atent la propriile puncte slabe, așa încât acestea să devină punctele lui tari. Prin harul lui Hristos, oamenii pot dobândi putere morală, puterea voinței și statornicia scopurilor. În aceste calități se află o forță care îi face în stare să se ridice deasupra ispitelor amăgitoare ale lui Satana și să devină creștini loiali și devotați.

Pastorii să dea un exemplu demn de urmat

Pastorii ar trebui să le dea tinerilor un exemplu demn de urmat, care să corespundă chemării lor sfinte. Ei ar trebui să-i ajute pe tineri să fie deschiși și totuși modești și demni în toate relațiile lor sociale. Zi de zi, ei seamănă semințe care vor răsări și vor aduce roade. Ei trebuie să înlăture din comportament orice asprime, orice lipsă de seriozitate, amintindu-și fără încetare că sunt niște educatori și că, indiferent dacă vor sau nu, pentru cei cu care intră în legătură, ei sunt fie o mireasmă a vieții, fie o mireasmă a morții.

Este nevoie de o disciplinare a spiritului, de o curăție a inimii și a minții. Curăția morală depinde de o gândire corectă și de fapte corecte. Gândurile rele nimicesc sufletul, în timp ce un control corespunzător al gândurilor pregătește mintea să lucreze armonios pentru Domnul. Fiecare gând trebuie să fie supus ascultării de Hristos.

Învățătorii adevărului trebuie să fie niște oameni înțelepți, foarte atenți la cuvintele și la faptele lor. Ei trebuie să fie niște oameni care să hrănească la timp turma lui Dumnezeu și să nu-și permită nici în cea mai mică măsură să adopte niște standarde joase în viață, oameni care să aibă acea credință ce

lucrează prin iubire și curățește sufletul de orice gând și dorință păcătoasă. Astfel de lucrători nu se vor înjosi, coborându-se la nivelul lucrurilor pământești, ei nu vor fi niște robi ai oamenilor sau ai ispitelor lui Satana, ci se vor comporta ca niște bărbați și vor fi puternici. Ei își vor întoarce fața spre Soarele neprihănirii, ridicându-se mai presus de lucrurile josnice, într-o atmosferă liberă de orice întinare spirituală sau morală.

Cel care pune în practică principiile religiei Bibliei nu va fi lipsit de putere morală. Sub influența înnobilitoare a Duhului Sfânt, gusturile și înclinațiile lui devin curate și sfinte. Religia lui Hristos are o înrâurire așa de puternică asupra sentimentelor lui, ea pătrunde așa de adânc la nivelul celor mai profunde motivații interioare, exercită o influență așa de mare asupra vieții și îi conferă caracterului o asemenea stabilitate și fermitate, încât nu poate fi comparată cu nimic altceva. Pe cel care o deține, religia lui Hristos îl conduce tot mai sus, inspirându-i scopuri nobile, învățându-l decența în comportament și atribuind fiecărei fapte demnitatea cuvenită.

Prin ce mijloace își va învinge tânărul propriile înclinații rele și va dezvolta tot ce este nobil și bun în caracterul lui? Să ia aminte la cuvintele: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10, 31). Aici este un principiu care trebuie să caracterizeze fiecare motiv, fiecare gând și fiecare faptă. Pasiunile nesfinte trebuie să fie răstignite. Ele vor protesta zgomotos, cerând să fie îngăduite, dar Dumnezeu a implantat în inimă scopuri și dorințe înalte și sfinte, iar acestea nu trebuie să fie degradate. Noi suntem atrași spre lucrurile josnice numai când refuzăm să ne supunem controlului rațiunii și al conștiinței. Pavel declara: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4, 13).

Dacă vă apropiați de Isus și căutați să vă exercitați profesia, trăind o viață ordonată și purtând conversații evlavioase, pașii voștri vor fi păziți și nu veți rătăci pe căi interzise. Dacă veți veghea continuu și vă veți ruga, dacă veți face totul ca și când ați fi în prezența lui Dumnezeu, veți fi salvați de

căderea în ispită și veți putea să sperați că veți fi păstrați curați, fără pată și neîntinați până la sfârșit. Dacă vă păstrați până la capăt credința de la început, căile voastre vor fi întemeiate în Dumnezeu și ce a început prin har va fi încununat cu slavă în Împărăția lui Dumnezeu. Roadele Duhului sunt dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Dacă Hristos este în noi, vom răstigni firea cu dorințele și poftele ei.

Capitolul 24

Relațiile sociale

Adesea, capacitatea de a fi folositori a tinerilor noștri pastori, căsătoriți și necăsătoriți, este distrusă de atașamentul manifestat față de ei din partea tinerelor femei. Aceste femei nu-și dau seama că ochii altora sunt îndreptați spre ele și că, prin comportamentul lor, au tendința de a prejudicia influența pastorului căruia îi acordă o atenție așa de mare. Dacă ar respecta cu strictețe regulile de bună cuviință, ar fi mai bine pentru ele și cu mult mai bine pentru pastor. Faptul că greșesc în această privință îl așază pe pastor într-o poziție neplăcută și îi determină pe alții să-l privească într-o lumină greșită.

Dar răspunderea în această privință le revine pastorilor înșiși. Ei ar trebui să arate că nu le face plăcere o asemenea atenție, iar dacă s-ar comporta așa cum dorește Dumnezeu, nu ar fi deranjați mult timp. Ei ar trebui să evite orice aparență rea și, când tinerele sunt foarte sociabile față de ei, datorită pastorilor este să le aducă la cunoștință faptul că nu este o atitudine care le face plăcere. Pentru a nu fi aduse reproșuri la adresa lucrării lui Dumnezeu, ei trebuie să respingă avansurile, chiar dacă sunt considerați nepoliticoși. Tinerele care au fost convertite la adevăr și la Dumnezeu vor asculta mustrarea și își vor schimba comportamentul.

Gesturile vulgare, glumele și conversațiile lumești aparțin lumii. Creștinii care au pacea lui Hristos în inimă vor fi voioși și fericiți fără a-și permite să fie ușuratici sau frivoli. Dacă veghează și se roagă, ei vor avea o liniște sufletească și o pace care îi va înălța deasupra oricărui exces.

Când taina evlaviei îi este descoperită slujitorului lui Hristos, ea îl va ridica deasupra satisfacțiilor senzuale și pământești. El va fi părtaș al firii

dumnezeiești, eliberat de stricăciunea care este în lume prin poftă. Comuniunea cu Dumnezeu îl va face plin de roade în cunoașterea voinței lui Dumnezeu și îi va deschide un tezaur de subiecte practice, pe care le poate prezenta oamenilor. Aceste subiecte nu vor stârni frivolitate și zâmbete, ci vor inspira o atitudine solemnă, vor impresiona inimile și vor sensibiliza simțurile morale, pentru a înțelege cerințele sfinte ale lui Dumnezeu cu privire la sentimentele și modul lor de viață. Cei care lucrează în domeniul Cuvântului și al doctrinei ar trebui să fie niște oameni ai lui Dumnezeu, cu o inimă și o viață curată. -- Testimonies for the Church 3:241.

Dintre tinerii care intenționează să se angajeze în lucrarea lui Dumnezeu, unii abia dacă au o vagă înțelegere a sfințeniei și a responsabilității lucrării. Ei au doar puțină experiență în ce privește exercitarea credinței și nevoia stăruitoare a sufletului după Duhul lui Dumnezeu, care aduce roade întotdeauna. Unii oameni capabili, care ar putea să ocupe poziții importante, nu-și dau seama de atitudinea lor greșită. Ei cad într-o stare de jovialitate la fel de natural ca apele care curg la vale. Ei vorbesc lucruri lipsite de sens și glumesc cu tinerele, în timp ce ascultă aproape zilnic adevărurile cele mai solemne și mai tulburătoare. Acești oameni au o religie teoretică, dar inima lor nu este sfințită de adevărurile pe care le aud. Astfel de persoane nu-i vor putea conduce pe alții la Izvorul de ape vii, până când nu vor bea ei înșiși din el.

Acum nu este timp pentru ușurătate, pentru vanitate sau lipsă de seriozitate. Evenimentele istoriei acestui pământ se vor încheia în curând. Apostolul Petru spune: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt»” (1 Petru 1, 13-16).

Gândurile răzlețe trebuie să fie stăpânite și concentrate asupra lui Dumnezeu. Până și gândurile trebuie supuse ascultării de voia lui Dumnezeu. Laudele nu trebuie nici adresate, nici așteptate, deoarece ele vor tinde mai degrabă să favorizeze încrederea în sine decât să crească umilința, mai degrabă să corupă decât să curețe. Oamenii care sunt cu adevărat calificați pentru lucrarea lui Dumnezeu și care simt că au de îndeplinit o parte în această lucrare se vor simți așa de apăsați de un simțământ al sfințeniei ca un car sub povara snopilor. Acum este timpul să depunem eforturile cele mai stăruitoare pentru a birui sentimentele firești ale inimii. -- Testimonies for the Church 3:473, 474.

Un pastor care vestește solia solemnă de avertizare a lumii și care, în timp ce beneficiază de ospitalitatea și de bunăvoința prietenilor și a fraților, își neglijează îndatoririle de păstor al turmei și este neglijent în ce privește comportamentul și exemplul lui, purtând conversații lipsite de seriozitate cu tinerii, glumind și povestind anecdote pentru a provoca râsul, este nevrednic de a fi slujitor al Evangheliei. Înainte de a i se încredința grija „oilor și a mieilor”, el trebuie să fie convertit. Pastorii care sunt neglijenți în îndeplinirea datoriilor care îi revin unui păstor credincios dovedesc faptul că nu sunt sfințiți de adevărurile pe care le prezintă altora și nu ar trebui să fie păstrați ca lucrători în via Domnului, până când nu vor avea un înalt simț al sfințeniei lucrării de pastor. -- Testimonies for the Church 3:233.

Slujitorul lui Hristos ar trebui să fie un om al rugăciunii, o persoană evlavioasă, voioasă, dar niciodată aspră și vulgară, care glumește sau este ușuratică. O atitudine frivolă se potrivește cu profesia de clown și de actor de teatru, dar este întru totul sub demnitatea unui om ales să stea între vii și morți și să fie purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu.

Când taina evlaviei îi este descoperită slujitorului lui Hristos, ea îl va ridica deasupra satisfacțiilor senzuale și pământești. El va fi un părtaș al firii dumnezeiești, după ce a fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.

Comuniunea cu Dumnezeu îl va face plin de roade în cunoașterea voinței lui Dumnezeu și îi va deschide un tezaur de subiecte practice, pe care le poate prezenta oamenilor. Aceste subiecte nu vor stârni frivolitate și zâmbete, ci vor inspira o atitudine solemnă, vor impresiona inima și vor sensibiliza simțurile morale pentru a înțelege cerințele sfinte ale lui Dumnezeu cu privire la sentimentele și modul lor de viață. Cei care lucrează în domeniul Cuvântului și al doctrinei ar trebui să fie niște oameni ai lui Dumnezeu, cu o inimă și o viață curată.

Capitolul 25

Hotărârea și promptitudinea

Este nevoie de oameni independenți, care depun eforturi stăruitoare în atingerea scopurilor lor, nu de oameni care pot fi modelați precum plastilina. Cei care vor ca lucrarea lor să le fie la îndemână, care doresc o cantitate fixă de muncă și un salariu fix și vor să lucreze în condiții pe măsura pregătirii lor, fără să fie necesară nici o adaptare și nici o instruire din partea lor, nu sunt oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă să lucreze pentru El. Un om care nu-și poate adapta aptitudinile pentru aproape orice poziție, dacă nevoile lucrării cer aceasta, nu este potrivit pentru timpul prezent. Cei pe care Dumnezeu îi va implica în lucrarea Sa nu sunt niște oameni moi și fără vlagă, lipsiți de puterea morală a caracterului...

Există oameni care se flatează pe ei înșiși, declarând că, în alte circumstanțe, ar putea face lucruri mari și bune, în timp ce ei nu-și folosesc în nici un fel capacitățile pe care deja le au, lucrând în poziția în care i-a așezat Providența... Calitățile care sunt necesare acum sunt independența și puterea personală. Personalitatea nu trebuie să fie sacrificată, ci modelată, educată și înnobilită....

Lucrarea lui Dumnezeu cere oameni care pot înțelege repede și pot acționa imediat, la timpul potrivit și cu putere. Dacă așteptați să evaluați fiecare dificultate și să cântăriți fiecare situație încurcată pe care o întâmpinați, nu veți face decât puțin. Veți fi nevoiți să vă confrunțați la fiecare pas cu dificultăți și obstacole, pe care va trebui să le învingeți cu o hotărâre fermă, deoarece altfel vă vor învinge ele.

Uneori, în lucrarea lui Dumnezeu, există căi și scopuri alternative și

moduri de acțiune diferite, care par la fel de bune, și tocmai în această situație este necesar cel mai bun discernământ. Dacă dorim să realizăm ceva în atingerea scopului, trebuie să acționăm în momentul de aur. Cea mai ușoară înclinare a balanței în favoarea uneia dintre alternative trebuie să fie sesizată imediat și să fie luată o decizie. Întârzierile îi obolesc pe îngeri. Uneori este chiar mai scuzabil să fie luată o decizie greșită decât să fim într-o continuă nehotărâre, să ezităm, înclinând uneori într-o direcție, iar alteori în alta. Dintr-o asemenea ezitare și îndoială rezultă mai multă confuzie și nefericire decât atunci când acționăm uneori prea grăbit.

Mi-a fost arătat că biruințele cele mai răsunătoare și înfrângerile cele mai îngrozitoare au depins de câteva minute. Adesea, întârzierile, îndoielile, ezitarea și nehotărârea îi oferă vrăjmașului toate avantajele...

Sincronizarea lucrurilor poate avea o mare influență în favoarea adevărului. Deseori, biruințele se pierd prin întârzieri. În lucrarea lui Dumnezeu vor exista situații de criză. Acțiunea promptă și hotărâtă, la timpul potrivit, va câștiga biruințe glorioase, în timp ce întârzierea și neglijența vor duce la mari eșecuri și Îl vor dezonoara pe Dumnezeu. Adesea, deciziile rapide, luate în momentul critic, îl dezarmează pe vrăjmaș, iar el va fi dezamăgit și înfrânt, deoarece se așteptase să aibă timp pentru a plănuși și pentru a lucra prin amăgire...

În timpul pericolelor și al amenințărilor, promptitudinea cea mai mare este absolut necesară. Fiecare plan poate fi conceput bine pentru a duce la obținerea unor rezultate sigure și totuși o mică întârziere poate lăsa ca lucrurile să ia o întorsătură total diferită și scopurile mari, care ar fi putut fi atinse, sunt pierdute din cauza lipsei unei prevederi rapide și a unei acțiuni prompte.

Dacă mintea este educată în așa fel încât să biruie delăsarea, se poate

realiza mult. Există ocazii când precauția și o cântărire atentă sunt necesare, deoarece graba ar fi o nesăbuiță. Dar chiar și în aceste ocazii s-a pierdut mult printr-o ezitare prea mare. Precauția este necesară până la un punct, dar în anumite situații ezitarea și strategia au fost mai dezastruoase decât ar fi fost o nereușită datorată grabei. -- Testimonies for the Church 3:496-498.

Sunt unii care, pentru un timp, au succes în lupta contra dorinței egoiste după confort și plăcere. Ei sunt sinceri și serioși, dar fiecare efort îndelungat și moartea zilnică față de eu îi epuizează și simt o tulburare neîncetată. Indolența li se pare atrăgătoare, în timp ce și moartea eului li se pare de nedorit. Ei își închid ochii somnolenți și, în loc să-i reziste ispitei, cad sub puterea ei.

Îndrumările date în Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă nici un loc pentru compromisul cu răul. Fiul lui Dumnezeu a venit ca să-i poată atrage la Sine pe toți oamenii. El nu a venit să liniștească și să adoarmă lumea, ci pentru a arăta calea îngustă pe care trebuie să călătorească toți cei ce vor ajunge în cele din urmă la porțile cetății lui Dumnezeu. Copiii Săi trebuie să meargă pe urmele Sale și să lupte continuu cu eul, oricare ar fi sacrificiul confortului sau al îngăduinței de sine egoiste și oricare ar fi costul trudei și al suferinței.

Capitolul 26

Culesul fructelor -- Un vis

Într-un vis care mi-a fost dat în 29 septembrie 1886, mergeam împreună cu un grup mare de oameni care căutau afine. În grup erau mulți tineri și tinere gata să ajute la culegerea fructelor. Se părea că ne aflam într-un oraș, deoarece era un teren necultivat foarte mic, dar în jurul orașului se aflau câmpii, dumbrăvi frumoase și grădini cultivate. În fața noastră mergea un car mare, plin cu provizii pentru grupul nostru.

În curând, carul s-a oprit și grupul s-a răspândit în toate direcțiile, în căutarea fructelor. Pretutindeni în jurul carului erau tufe înalte și joase, în care se aflau afine frumoase și mari, dar grupul căuta prea departe ca să le vadă. Eu am început să culeg fructele din apropiere, fiind foarte atentă ca nu cumva să culeg afinele verzi, care erau așa de amestecate cu fructele coapte, încât puteam să culeg doar câte una sau două afine de pe un ciorchine.

Unele dintre afinele frumoase și mari căzuseră pe pământ și erau pe jumătate consumate de viermi și de insecte. „Oh”, m-am gândit eu, „dacă am fi venit în acest loc mai înainte, toate aceste fructe prețioase ar fi putut fi salvate! Dar acum este prea târziu. Cu toate acestea, eu voi culege aceste afine de pe jos și voi vedea dacă mai este ceva bun în ele. Chiar dacă afina este distrusă în întregime, cel puțin pot să le arăt fraților ce ar fi putut găsi, dacă nu ar fi ajuns prea târziu.”

Tocmai atunci, două sau trei persoane din grup au venit în apropiere, plimbându-se în locul în care mă aflam. Ele discutau și păreau foarte preocupate de conversația lor. Văzându-mă, au spus: „Am căutat pretutindeni și nu am putut găsi nici un fruct”. Au privit cu uimire la

cantitatea pe care o aveam eu. Le-am spus: „Mai este mult de cules din aceste tufe”. Ele au început să culeagă, dar s-au oprit îndată, spunând: „Nu este corect să culegem noi aici; tu ai găsit locul acesta și fructele îți aparțin”. Dar eu am răspuns: „Nu contează. Adunați oriunde puteți găsi ceva. Acesta este terenul lui Dumnezeu și acestea sunt afinele Sale, așa că este privilegiul vostru să le culegeți”.

Dar, curând, se pare că am rămas din nou singură. Am auzit toate lucrurile despre care vorbeau și râdeau lângă car. I-am strigat pe cei care erau acolo și i-am întrebat: „Ce faceți?” Ei au răspuns: „Nu am putut să găsim nici o afină, am obosit și ne este foame, am crezut că putem veni la car pentru a mânca. După ce ne vom odihni puțin, vom merge din nou”.

„Dar”, am spus eu, „nu ați adus nimic până acum. Voi mâncați proviziile, fără să ne fi adus nimic. Eu nu pot să mănânc acum, pentru că sunt prea multe fructe de cules. Voi nu le-ați găsit deoarece nu ați căutat suficient de atent. Afinele nu se află la suprafața tufelor, trebuie să le căutați. Este adevărat că nu le puteți culege în cantități mari, dar, dacă veți căuta cu atenție printre afinele verzi, veți găsi fructe foarte frumoase.”

Vadra mea mică s-a umplut curând de afine și le-am dus la car. Am spus: „Acestea sunt cele mai frumoase fructe pe care le-am cules vreodată și le-am strâns în apropiere, în timp ce voi ați obosit, căutându-le departe și fără succes”.

Apoi au venit toți să vadă fructele. Ei au spus: „Acestea sunt niște tufe înalte, puternice și mature. N-am crezut că putem găsi ceva în tufele înalte, așa că am căutat doar tufele mici, dar am găsit numai câteva”.

Apoi am spus: „Vreți să depozitați aceste afine și după aceea să mergeți cu mine, să căutăm mai multe fructe în aceste tufe înalte?” Dar ei nu se

pregătiseră deloc să depoziteze fructele. Erau vase și saci din abundență, dar fuseseră folosite pentru mâncare. Eu am obosit așteptând și în cele din urmă am întrebat: „Nu ați venit să culegeți fructe? Atunci de ce nu sunteți pregătiți să aveți grijă de ele?”

Cineva a răspuns: „Soră White, noi nu ne-am așteptat cu adevărat să găsim nici un fruct într-un loc în care se află așa de multe case și agitație, dar, pentru că pari așa de nerăbdătoare să culegi fructe, am hotărât să venim cu tine. Noi am crezut că vom aduce suficient ca să mâncăm și, dacă nu vom aduna nici un fruct, ne vom bucura de recreație”.

Eu am răspuns: „Nu pot să înțeleg acest fel de muncă. Voi merge din nou să culeg. Ziua deja a trecut, în curând se va înnopta și nu mai putem culege nici un fruct”. Unii au mers cu mine, dar alții au rămas la car, ca să mănânce.

O mică grupă a cules într-un loc și oamenii erau preocupați, discutând despre ceva care părea să-i intereseze mult. Eu m-am apropiat și am văzut că atenția lor era atrasă de un copilaș aflat în brațele unei femei. Am spus: „Mai aveți doar puțin timp și ar fi mai bine să lucrați cât mai puteți”.

Atenția celor mai mulți era atrasă de un tânăr și o tânără care alergau spre car. Când au ajuns la car, erau așa de obosiți, încât au fost nevoiți să stea jos și să se odihnească. și alții se așezaseră pe iarbă, ca să se odihnească.

În felul acesta, ziua a trecut și s-a realizat foarte puțin. În cele din urmă, eu am spus: „Fraților, voi numiți aceasta o expediție reușită. Dacă acesta este modul în care lucrați, nu mă mir de lipsa voastră de succes. Succesul sau nereușita voastră depind de modul în care lucrați. Aici sunt afine, pentru că eu le-am găsit. Unii dintre voi au căutat zadarnic în tufele mici, alții au găsit câteva afine, dar tufele înalte au fost trecute cu vederea pentru că pur și

simplu nu v-ați așteptat să găsiți fructe în ele. Vedeți că fructele pe care le-am cules eu sunt mari și coapte. În scurt timp se vor coace și alte fructe și putem merge din nou la cules. Acesta este modul în care am fost învățată să culeg fructe. Dacă ați fi căutat lângă car, ați fi putut găsi afine la fel de bine ca mine.

Cei care abia încep să învețe să îndeplinească o astfel de muncă vor repeta lecția pe care le-ați dat-o astăzi. Domnul a așezat aceste tufe cu fructe chiar în mijlocul acestor locuri aglomerate și Se așteaptă ca voi să le găsiți. Dar voi ați fost mult prea preocupați să mâncați și să vă amuzați. Nu ați venit aici cu o hotărâre serioasă de a găsi fructe.

Altă dată va trebui să lucrați cu mai mult zel și mai multă seriozitate și cu un scop cu totul diferit, altfel munca voastră nu va avea niciodată succes. Dacă lucrați corect, îi veți învăța pe lucrătorii mai tineri că unele lucruri, cum ar fi mâncatul și recreația, sunt de o importanță minoră. A fost nevoie de un efort mare să aducem carul cu provizii în acest loc, dar voi v-ați gândit mai mult la provizii decât la fructele pe care ar fi trebuit să le duceți acasă, ca rezultat al muncii voastre. Dacă ați fi fost atenți să culegeți mai întâi afinele din apropierea voastră și după aceea să le căutați pe cele care sunt mai departe, pentru ca apoi să vă puteți întoarce să lucrați din nou în apropiere, ați fi avut succes”.

Înșușirile esențiale pentru slujire

Simpatia

Dumnezeu dorește să-i unească pe lucrătorii Săi printr-o simpatie și o afecțiune reciprocă. Sufletul celui credincios este înconjurat de o iubire creștină, care îl face să fie o mireasmă de viață spre viață și Îi dă lui Dumnezeu posibilitatea de a binecuvânta eforturile lui. Creștinismul nu ridică nici un zid de despărțire între om și semenul lui, ci leagă ființele omenești de Dumnezeu și una de alta.

Observați cât de duios și de milos este Domnul în felul în care le tratează pe creaturile Sale. El Își iubește copilul care greșește și îl îndeamnă să se întoarcă. Brațul Tatălui îl cuprinde pe fiul Său pocăit, veșmântul Tatălui îi acoperă zdrențele, inelul este pus pe degetul lui ca semn al apartenenței regale. Totuși cât de mulți privesc la fiul risipitor nu doar cu indiferență, ci și cu dispreț. Asemenea fariseului, ei spun: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” (Luca 18, 11). Dar cum credeți voi că îi privește Dumnezeu pe aceia care, în timp ce pretind că sunt conlucrători cu Hristos, stau lângă sufletul care luptă împotriva potopului de ispite, asemenea fratelui din parabolă, cu încăpățănare, rea voință și dispreț?

Cât de puțin împărtășim noi simpatia lui Hristos în ce privește acea atitudine care ar trebui să constituie legătura cea mai puternică dintre noi și El, și anume compasiunea față de sufletele decăzute, vinovate și suferinde, moarte în nelegiuiri și păcate! Atitudinea inumană a omului față de om este păcatul nostru cel mai mare. Mulți cred că reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, în timp ce dau greș în totalitate în a reprezenta duiosia și marea

Sa iubire. Adesea, aceia pe care îi tratează cu asprime și severitate se află sub presiunea ispitei. Satana luptă cu aceste suflete, iar cuvintele aspre și lipsite de simpatie le descurajează și le fac să cadă pradă puterii ispititorului...

Avem nevoie de mai multă simpatie creștinească, nu doar față de cei care ni se par a fi fără greșală, ci față de sufletele sărmene, suferinde, care luptă și cad adesea în greșeli, păcătuiind și pocăindu-se, ispitite și descurajate. Noi trebuie să mergem la semenii noștri, asemenea Marelui nostru Preot milos, cu duioșie, având milă de slăbiciunile lor. -- The Ministry of Healing, 163, 164.

Integritatea

Pentru timpul acesta este nevoie de oameni cu un curaj încercat și cu o integritate puternică, oameni care nu se tem să-și ridice vocea în apărarea binelui. Fiecărui lucrător aș dori să-i spun: „În toate îndatoririle tale oficiale, fiecare faptă să fie caracterizată de integritate. Toți banii și toate zecimile care îți sunt încredințate pentru un scop special trebuie să fie puse cu promptitudine în locul care le revine. Banii dați pentru lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie însușiți pentru folosul propriu, cu gândul că pot fi restituiți mai târziu. Domnul interzice acest lucru. Aceasta este o ispită de la cel care face numai și numai răul. Pastorul care primește fonduri din vistieria Domnului trebuie să-i dea donatorului o chitanță scrisă, cu suma și data respectivă. Apoi, fără să aștepte ca propriile dificultăți financiare să-l ispitescă să folosească acești bani pentru sine, să-i depună atunci când sunt ceruți și acolo unde trebuie, ca să fie disponibili.”

Unitatea cu Hristos

O legătură vitală cu Marele Păstor îl va face pe subpăstor o reprezentare vie a Domnului Hristos, o adevărată lumină pentru lume.

Înțelegerea tuturor punctelor credinței noastre este esențială, dar este de o importanță chiar mai mare ca pastorul să fie sfințit prin adevărul pe care îl prezintă.

Lucrătorul care știe ce înseamnă a fi una cu Hristos are o dorință și o capacitate tot mai mare de a înțelege însemnătatea slujirii aduse lui Dumnezeu. Cunoștințele lui se măresc, deoarece a crește în har înseamnă a avea o abilitate tot mai mare de a înțelege Scripturile. Un asemenea lucrător este cu adevărat un colaborator cu Dumnezeu. El înțelege că nu este altceva decât o unealtă care trebuie să se lase folosită de mâna Maestrului. El va fi trecut prin încercări, deoarece, dacă nu este verificat în felul acesta, nu-și va cunoaște niciodată lipsa de înțelepciune și de experiență. Dar, dacă Îl caută pe Domnul cu umilință și cu încredere, fiecare încercare va fi spre binele lui. Poate că uneori pare să cadă, dar căderea lui aparentă poate să fie tocmai calea prin care Dumnezeu îl conduce la un adevărat progres și poate să fie un mijloc de a se cunoaște mai bine pe el însuși și de a se încrede mai ferm în Dumnezeu. Este posibil să facă în continuare greșeli, dar învață să nu le repete. El devine mai puternic și mai capabil de a se împotrivi răului, iar ceilalți beneficiază de pe urma exemplului Său.

Umlința

Slujitorul lui Dumnezeu ar trebui să aibă o umilință ușor de remarcat. Cei care au experiența cea mai adâncă în ce privește lucrurile lui Dumnezeu sunt cât se poate de departe de mândrie și înălțare de sine. Deoarece au o concepție înaltă despre slava lui Dumnezeu, ei consideră că locul cel mai umil în slujba Sa este prea onorabil pentru ei.

Când a coborât de pe munte, după patruzeci de zile petrecute în comuniune cu Dumnezeu, Moise nu știa că fața lui strălucea așa de tare, încât îi îngrozea pe cei care îl priveau.

Apostolul Pavel avea o părere foarte umilă despre progresul lui în viața de credință. El vorbea despre sine, numindu-se cel dintâi dintre păcătoși. De asemenea, el a spus: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit” (Filipeni 3, 12). Totuși Pavel fusese deosebit de onorat de Domnul.

Mântuitorul nostru a declarat că Ioan Botezătorul a fost cel mai mare dintre profeți. Cu toate acestea, când a fost întrebat dacă este Mesia, Ioan a spus despre sine că este nevrednic chiar și să dezlege curelele încălțăminteii Domnului său. Când ucenicii lui au venit să se plângă de faptul că toți oamenii mergeau să-L asculte pe noul Învățător, Ioan le-a amintit că el însuși este doar un vestitor al Celui ce urma să vină.

În zilele noastre este nevoie de lucrători care să aibă o astfel de atitudine. Lucrarea lui Dumnezeu se poate lipsi de cei care sunt mulțumiți de ei înșiși. Domnul nostru cheamă lucrători care, simțindu-și nevoia personală după sângele ispășitor al lui Hristos, își îndeplinesc lucrarea încredințată nu cu îngâmfare sau cu mulțumire de sine, ci plini de asigurarea credinței, dându-și seama că vor avea nevoie întotdeauna de ajutorul lui Hristos pentru a ști cum să lucreze cu oamenii.

Zelul

Este nevoie de un zel mai mare. Timpul trece repede și sunt necesari oameni care doresc să lucreze așa cum a lucrat Hristos. Nu este suficient să trăiești o viață liniștită, de rugăciune. Doar meditația nu va împlini nevoia lumii. Religia nu trebuie să fie o influență subiectivă în viața noastră. Noi trebuie să fim niște creștini energici, receptivi, zeloși, plini de dorința de a le vesti altora adevărul.

Oamenii trebuie să audă veștile bune ale mântuirii prin credința în Hristos și solia trebuie să le fie vestită printr-un efort conștiincios și plin de zel. Să li se adreseze apeluri stăruitoare și să se înalțe rugăciuni fierbinți pentru ei. Rugăciunile noastre timide și lipsite de viață trebuie să devină cereri pline de zel.

Consecvența

Caracterul multora dintre cei care se pretind a fi evlavioși este imperfect și unilateral. Ei dovedesc faptul că sunt niște elevi, în școala lui Hristos, care și-au învățat lecțiile insuficient. Unii care au învățat să-L imite pe Domnul Hristos în ce privește blândețea nu arată aceeași sârguință în facerea binelui. Alții sunt activi și zeloși, dar sunt îngâmfați, ei nu au învățat niciodată să fie umili. Iar alții Îl lasă pe Domnul Hristos în afara lucrării lor. Ei pot avea un comportament plăcut, pot arăta simpatie față de semenii lor, dar Mântuitorul nu Se află în inima lor și nu au învățat limbajul cerului. Ei nu se roagă așa cum S-a rugat Hristos și nu prețuiesc oamenii așa cum i-a prețuit El. Acești lucrători nu au învățat să îndure greutatea în eforturile lor de a salva suflete. Unii care nu cunosc puterea transformatoare a harului devin egoiști, aspri și înclinați spre critică. Alții sunt instabili și ușor influențabili, înclinând să urmeze o cale sau alta, cu scopul de a fi pe placul semenilor lor.

Oricât de zelos ar putea fi susținut adevărul, dacă viața de zi cu zi nu dovedește puterea lui sfințitoare, cuvintele rostite nu vor avea nici o valoare. Un comportament inconsecvent împietrește inima și îngustează mintea lucrătorului, așezând pricini de poticnire în calea celor pentru care lucrează.

Viața de zi cu zi

Pastorul ar trebui să evite orice dificultate trecătoare și inutilă, ca să se poată consacra pe deplin chemării lui sfinte. El ar trebui să se roage mult și

să se supună disciplinei lui Dumnezeu, pentru ca viața lui să poată manifesta roadele unei adevărate stăpâniri de sine. Vocabularul lui trebuie să fie corect, așa încât pe buzele lui să nu fie auzite argouri și expresii ieftine. Îmbrăcămintea lui trebuie să fie în armonie cu demnitatea lucrării pe care o îndeplinește. Pastorii și educatorii să se străduiască să atingă standardul prezentat de Sfintele Scripturi. Să nu neglijeze lucrurile mici, care sunt privite adesea ca fiind lipsite de importanță. Deseori, neglijența în ce privește lucrurile mici conduce la neglijența în ce privește responsabilitățile mai mari.

Cei care lucrează în via Domnului au un exemplu care îi încurajează cu privire la ce este și va fi bine în toate veacurile. Ei au de asemenea iubirea lui Dumnezeu, ajutorul îngerilor, simpatia lui Isus și speranța de a câștiga sufletele pentru calea cea dreaptă. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12, 3).

Capitolul 28

“Propovăduiește cuvântul”

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4, 1.2).

În aceste cuvinte directe și convingătoare, datoria slujitorului lui Hristos este exprimată cu claritate. „A propovădui Cuvântul” înseamnă a nu predica păreri și tradiții omenești, fabule plăcute și povestiri senzaționale, cu scopul de a stimula fantezia și de a stârni emoțiile. Pastorul nu trebuie să se înalțe pe sine, ci să stea în fața lumii care piere și să predice Cuvântul ca și când s-ar afla în prezența lui Dumnezeu. În predica lui să nu fie expresii ușurate, glume sau interpretări fanteziste, ci să vorbească într-o manieră sinceră, cu o seriozitate profundă, ca o voce a lui Dumnezeu, care prezintă Sfintele Scripturi. El trebuie să le expună ascultătorilor lucrurile care sunt legate în cea mai mare măsură de binele lor prezent și veșnic.

Frații mei pastori, când stați în fața oamenilor, vorbiți-le despre acele lucruri care sunt esențiale și instructive. Învățați-i marile adevăruri practice, pe care trebuie să le aplice în viața de zi cu zi. Învățați-i despre puterea mântuitoare a lui Isus, „în care avem răscumpărarea... iertarea păcatelor” (Coloseni 1, 14). Străduiți-vă să-i faceți pe ascultătorii voștri să înțeleagă puterea adevărului.

Pastorii ar trebui să prezinte cuvântul sigur al profeției ca fiind temelia credinței adventiștilor de ziua a șaptea. Profețiile din Daniel și Apocalipsa ar trebui să fie studiate cu atenție și, în legătură cu acestea, cuvintele: „Iată

Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1, 29).

Capitolul 24 din Evanghelia după Matei îmi este prezentat din nou și din nou ca fiind un subiect ce trebuie adus în atenția tuturor. Acum trăim într-un timp când profețiile din acest capitol se împlinesc. Pastorii și educatorii noștri să le explice aceste profeții aceluia pe care îi învață. Să lase afară din predicile lor aspectele care au o consecință minoră și să prezinte adevărurile care vor hotărî destinul sufletelor.

Timpul în care trăim impune o vigilență continuă, iar slujitorii lui Dumnezeu trebuie să prezinte lumina cu privire la subiectul Sabatului. Ei ar trebui să-i avertizeze pe locuitorii pământului că Hristos va veni în curând, cu putere și cu mare slavă. Ultima solie de avertizare a lumii trebuie să-i determine pe oameni să înțeleagă importanța pe care Dumnezeu o acordă Legii Sale. Adevărul care urmează a fi prezentat este așa de clar, încât nici un om nelegiuit, care îl aude, să nu se poată scuza, spunând că nu a reușit să înțeleagă importanța ascultării de poruncile lui Dumnezeu.

Mi s-a poruncit să spun: Adunați din Scripturi dovezile că Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea și prezentați aceste dovezi în adunări. Celor care nu au auzit adevărul, să li se arate că toți cei care întorc spatele unui „Așa vorbește Domnul” trebuie să suporte rezultatul comportamentului lor. Sabatul a fost testul loialității față de Dumnezeu în toate veacurile. „Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic”, spune Domnul (Exod 31, 17).

Diplomația în tratarea lucrurilor sfinte

Acum, Evanghelia întâmpină opoziție din toate părțile. Niciodată confederația răului nu a fost mai puternică decât este în prezent. Duhurile răului se asociază cu oamenii pentru a lupta împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Tradiția și erorile sunt înălțate mai presus de Sfintele Scripturi,

rațiunea și știința mai presus de revelație, talentul omenesc mai presus de învățăturile Duhului Sfânt, formele și ceremoniile mai presus de puterea vitală a evlaviei. Păcatele grave i-au despărțit pe oameni de Dumnezeu. Necredința ajunge cu repeziciune o modă. Declarația a mii de oameni este: „Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi”. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să-și ridice vocea ca o trâmbiță și să le arate oamenilor nelegiuirile lor. Predicile ușoare, care sunt rostite adesea, nu lasă nici o impresie durabilă. Oamenii nu-și simt inima străpunsă, deoarece nu le sunt adresate adevărurile clare și tăioase ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Dacă și-ar exprima adevăratele sentimente, mulți dintre cei care pretind a crede adevărul ar spune: De ce este nevoie să se vorbească așa de deschis? De asemenea, ei ar putea să întrebe: De ce Ioan Botezătorul le-a spus fariseilor: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?” (Matei 3, 7). De ce a trebuit el să provoace furia lui Irod, spunându-i că este un păcat să trăiască împreună cu soția fratelui lui? Pentru că a vorbit așa deschis, el și-a pierdut viața. De ce nu a putut el să-și continue activitatea fără a stârni furia lui Irod?

Unii oameni au adus atâtea argumente de acest fel, până când diplomația a luat locul credincioșiei. Păcatul este îngăduit fără a fi muștrat. Oare când se va mai auzi din nou în biserică vocea muștrării credincioase: „Tu ești omul acesta!”? (vezi 2 Samuel 12, 7). Dacă aceste cuvinte nu ar fi așa de rare, am asista la o mai mare manifestare a puterii lui Dumnezeu. Solii Domnului nu trebuie să se plângă de faptul că eforturile lor sunt fără rezultat, atâta vreme cât nu se pocăiesc de plăcerea de a fi aprobați și de dorința de a fi pe placul oamenilor, care îi determină să se abțină de la rostirea adevărului și să strige: „Pace!”, în ciuda faptului că Dumnezeu nu spune pace.

Ar fi fost bine dacă fiecare slujitor al lui Dumnezeu ar fi înțeles sfințenia lucrării și a chemării lui. Ca soli rânduiți de Dumnezeu, pastorii au o responsabilitate teribilă. Ei trebuie să lucreze în Numele lui Hristos, ca

niște ispravnici ai tainelor Cerului, încurajându-i pe cei ascultători și avertizându-i pe cei neascultători. Diplomația lumească nu trebuie să aibă nici o influență asupra lor. Ei trebuie să nu se abată niciodată de la calea pe care Isus le-a poruncit să meargă. Să înainteze prin credință, aducându-și aminte că sunt înconjurați de un nor de martori. Ei nu sunt chemați să spună propriile cuvinte, ci să transmită cuvintele pe care Unul mai mare decât conducătorii pământului le-a poruncit să le spună. Solia lor trebuie să fie „Așa vorbește Domnul”.

Dumnezeu cheamă oameni care să vestească solia Sa, asemenea lui Natan, Ilie și Ioan, fără teamă și fără să țină cont de consecințe, oameni care să rostească adevărul, chiar dacă aceasta le va cere să sacrifice tot ce au.

Ca niște săgeți ascuțite

Cuvintele lui Hristos erau ca niște săgeți ascuțite, care ajungeau la țintă și străpungeau inima ascultătorilor Săi. De fiecare dată când li Se adresa oamenilor, indiferent dacă audiența Sa era mică sau numeroasă, cuvintele Sale aveau un efect mântuitor asupra sufletului. Nici o solie adresată de El nu s-a pierdut. Fiecare cuvânt pe care l-a rostit așeza o responsabilitate nouă asupra celor care îl auzeau. În zilele noastre, pastorii care vestesc cu sinceritate ultima solie a harului pentru lume și se bazează pe puterea lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă că eforturile lor vor fi zadarnice. Deși nici un ochi omenesc nu poate vedea traseul săgeții adevărului, cine poate spune că săgeata nu și-a atins ținta și nu a străpuns sufletul celor care au ascultat? Deși nici o ureche omenească nu a auzit strigătul sufletului rănit, adevărul și-a făcut calea în inimă într-o manieră tăcută. Dumnezeu i-a vorbit sufletului și, în ziua judecății finale, slujitorii Săi credincioși vor sta alături de trofeele harului răscumpărător, slăvindu-L pe Hristos.

Nimeni nu poate spune ce se pierde prin încercarea de a predica fără

ungerea Duhului Sfânt. În fiecare comunitate există suflete care ezită, deși sunt hotărâte să treacă întru totul de partea lui Dumnezeu. Sunt luate decizii, dar prea adesea solia pastorului este lipsită de putere, iar celor care tremură în cumpănă nu le este adresat nici un apel direct.

În acest veac al întunericului moral, pentru a impresiona sufletele, va fi nevoie de ceva mai mult decât de o teorie seacă. Pastorii trebuie să aibă o legătură vie cu Dumnezeu. Ei trebuie să predice ca unii care cred ce spun. Adevărurile vii, care ies de pe buzele omului lui Dumnezeu, îi vor face pe cei păcătoși să tremure și pe cei ce se simt condamnați să strige: „Iehova este Dumnezeul meu, sunt hotărât să fiu întru totul de partea Domnului”.

Solul lui Dumnezeu nu ar trebui să-și înceteze niciodată eforturile de a obține o lumină și o putere mai mare. El trebuie să trudească în acest sens, să se roage și să spere în mijlocul descurajării și al întunericului, cu hotărârea de a obține o cunoaștere cuprinzătoare a Scripturilor și de a nu rămâne lipsit de nici un dar. Atâta vreme cât mai există un suflet de binecuvântat, el trebuie să înainteze stăruitor, manifestând un curaj nou la fiecare efort. Având în vedere că Domnul Isus a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13, 5), că fiecărui biruitor îi este oferită coroana neprihănirii și că Apărătorul nostru mijlocește pentru cel păcătos, slujitorii lui Hristos trebuie să lucreze cu o energie neobosită și plină de speranță și cu o credință perseverentă.

Oamenii care își asumă responsabilitatea de a le vesti altora cuvântul care le-a fost dat de Dumnezeu se fac răspunzători de influența pe care o exercită asupra ascultătorilor lor. Dacă sunt niște adevărați oameni ai lui Dumnezeu, ei vor ști că predicarea nu are scopul de a amuza. Ea nu are scopul de a transmite doar informații, nici de a convinge din punct de vedere intelectual.

Este important ca predicarea Cuvântului să apeleze la intelect și să ofere cunoștințe, dar ea trebuie să facă mai mult decât atât. Pentru a avea efect, cuvintele pastorului trebuie să ajungă la inima ascultătorilor lui. Pastorul să nu introducă povestiri amuzante în predicile lui, ci să se străduiască să înțeleagă marea nevoie și dorința fierbinte a sufletului. Când stă în fața comunității sale, să-și aducă aminte că printre ascultătorii lui există unii care se luptă cu îndoiala și au ajuns aproape la disperare, aproape cu totul lipsiți de speranță, și să-și aducă aminte că există unii care sunt chinuiți fără încetare de ispită și duc o luptă grea cu vrăjmașul sufletului. Pastorul să-I ceară Mântuitorului să-i inspire cuvinte care vor întări aceste suflete în lupta cu răul.

Capitolul 29

Împărțind pâinea vieții pentru suflete

Mulți dintre cei pentru care lucrează pastorii noștri nu cunosc adevărurile Bibliei și cerințele lui Dumnezeu, iar lecțiile cele mai simple cu privire la evlavie practică li se par ca o nouă descoperire. Acești ascultători au nevoie să cunoască adevărul, iar când lucrează pentru ei, pastorul nu trebuie să abordeze subiecte care nu vor face altceva decât să fie pe placul fanteziei și să stimuleze curiozitatea. În schimb, să le împartă Pâinea vieții acestor suflete înfometate. Pastorul nu ar trebui să rostească niciodată o predică prin care ascultătorii lui nu vor fi ajutați să înțeleagă mai clar ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți.

Bărbații și femeile au nevoie de ajutor pentru nevoile lor imediate și pentru încercările lor prezente. Pastorul se poate înălța până în sferile cerești, prin descrieri poetice și prezentări fanteziste, care satisfac simțurile și hrănesc imaginația, dar nu pot atinge experiența vieții și nevoile zilnice. El poate să creadă că prin elocvența lui plină de fantezie a hrănit turma lui Dumnezeu, iar ascultătorii lui pot fi de părere că nu au auzit niciodată adevărul exprimat într-un limbaj așa de frumos. Dar, dacă extazul sentimental, produs de aceste prezentări fanteziste, este evaluat de la cauză la efect, se va vedea că, deși este posibil să fi fost expuse unele adevăruri, asemenea predici nu-i întăresc pe ascultători pentru luptele zilnice ale vieții.

Cel pentru care elocvența este ținta cea mai înaltă cu privire la predicare îi determină pe oameni să uite adevărul, deoarece a fost amestecat cu oratoria lui. Când emoțiile trec, se va vedea că în mintea ascultătorului nu a fost întipărit Cuvântul lui Dumnezeu. Ei vorbesc despre elocvența pastorului în termeni admirativi, dar nu sunt aduși nici măcar pe aproape de luarea unei decizii. Ei vorbesc despre predică așa cum ar vorbi despre o piesă

de teatru, iar despre pastor, ca despre un actor. Poate că vor veni din nou să asculte același fel de predici, dar vor pleca fără a fi impresionați și hrăniți spiritual.

Nu de discursuri înflorite este nevoie, nici de un potop de cuvinte fără semnificație. Pastorii noștri trebuie să predice în așa fel, încât să-i ajute pe oameni să înțeleagă adevărul vital. Frații mei, nu plutiți în sfere în care oamenii obișnuiți nu vă pot urma și, chiar dacă ar putea să vă urmeze, nu ar avea nici un beneficiu și nici nu ar fi binecuvântați. Învățați-i lecțiile simple pe care le-a prezentat Domnul Hristos. Vorbiți-le despre istoria vieții Sale de sacrificiu și de renunțare la Sine, despre umilința și moartea Sa, despre învierea și înălțarea Sa la ceruri, despre lucrarea Sa de mijlocire pentru păcătoși, care se desfășoară în curțile cerești. În fiecare biserică sunt suflete pe care Duhul Domnului le impresionează. Ajutați-le să înțeleagă adevărul, împărțiți-le Pâinea vieții, atrageți-le atenția asupra problemelor vitale.

Există multe voci care susțin eroarea, dar vocea voastră trebuie să susțină adevărul. Prezentați subiecte care să fie ca niște pășuni verzi pentru turma lui Dumnezeu. Nu-i duceți pe ascultătorii voștri în pășuni aride, unde vor fi mai departe de Izvorul de apă vie decât înainte de a vă auzi pe voi. Prezentați-le adevărul așa cum este el în

Isus, explicându-le cu claritate cerințele Legii și ale Evangheliei. Prezentați-L pe Hristos, Calea, Adevărul și Viața, și vorbiți-le despre puterea Sa de a-i mântui pe toți cei ce vin la El. Căpetenia mântuirii noastre mijlocește pentru poporul Său nu ca unul care se străduiește să stârneasă mila Tatălui, ci asemenea unui biruitor care își revendică trofeele biruinței Lui. Domnul Isus este în stare să-i mântuiască pe deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. Prezentați cu claritate acest fapt.

Dacă nu sunt atenți, pastorii noștri vor ascunde adevărul sub

ornamentele omenești. Nici un pastor să nu presupună că poate converti suflete prin predici elocvente. Cei care îi învață pe alții ar trebui să-L roage pe Dumnezeu să-i umple cu Duhul Său și să-i facă în stare să-L înalțe pe Hristos ca fiind singura speranță a păcătosului. Vorbirile înflorite, poveștile plăcute sau anecdotele nepotrivite nu îl conving pe cel păcătos. Oamenii ascultă astfel de cuvinte așa cum ar asculta un cântec plăcut. Solia pe care cel păcătos ar trebui să o audă este: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). Acceptarea Evangheliei nu depinde de mărturiile erudite, de discursurile elocvente sau de argumentele profunde, ci de simplitatea ei, de modul în care răspunde la nevoile celor care înfometează după Pâinea vieții.

Numai lucrarea Duhului Sfânt este cea care îl face pe slujitorul Cuvântului să fie eficient. Când prin pastor vorbește Hristos, Duhul Sfânt pregătește inima ascultătorilor pentru a accepta Cuvântul. Duhul Sfânt nu este un slujitor, ci o putere conducătoare. El face adevărul să strălucească în mintea ascultătorilor și, dacă pastorul se supune lucrării divine, Duhul Sfânt va vorbi prin fiecare predică. Duhul Sfânt înconjoară sufletul cu o atmosferă sfântă și le vorbește celor nepocăiți, adresându-le cuvinte de avertizare și îndrumându-i spre Acela care ridică păcatul lumii.

Capitolul 30

A-I predica pe Hristos

S-au făcut multe observații cu privire la faptul că vorbitorii noștri au insistat în predicile lor asupra subiectului Legii, și nu asupra lui Isus. Această afirmație nu este întru totul adevărată, dar oare nu există și unele motive îndreptățite pentru care a fost făcută? Oare nu au stat la amvon oameni care nu aveau o experiență adevărată în ce privește lucrurile lui Dumnezeu, oameni care nu au primit neprihănirea lui Hristos? Mulți dintre pastorii noștri nu au făcut altceva decât să predice, prezentând argumente logice în apărarea subiectelor lor și menționând doar rareori puterea răscumpărătoare a Mântuitorului. Mărturia lor a fost lipsită de sângele mântuitor al lui Hristos. Jertfa lor s-a asemănat cu jertfa lui Cain, care I-a adus Domnului roadele pământului. Acestea erau bune în ele însele, dar, oricât de bune ar fi fost, jertfa era lipsită de adevărata ei valoare -- sângele mielului înjunghiat, care reprezintă sângele lui Hristos. Tot așa se întâmplă și cu predicile din care Domnul Hristos lipsește. Ele nu ajung la inima ascultătorilor, iar ei nu sunt determinați să întrebe: Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?

Dintre toți cei ce poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie cei mai remarcabili în ce privește înălțarea lui Hristos în fața lumii. Propovăduirea soliei îngerului al treilea cere să fie prezentat adevărul despre Sabat. Acest adevăr trebuie să fie predicat alături de altele aflate în solie, dar marele centru de atracție, Isus Hristos, să nu fie lăsat pe dinafară. Crucea este locul unde bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută. Păcătosul trebuie să fie determinat să privească la Golgota și să se încreadă în meritele Mântuitorului cu acea credință simplă a unui copilăș, acceptând neprihănirea Sa și încrezându-se în mila Sa.

Iubirea lui Dumnezeu

Prin iubirea lui Dumnezeu, comorile harului Său au fost puse la dispoziția bisericii și a lumii. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). Ce iubire uimitoare și de nepătruns L-a determinat pe Hristos să moară pentru noi, pe când eram încă păcătoși! și cât de mare este pierderea suferită de sufletul care, deși înțelege cerințele imperative ale Legii, nu reușește să recunoască faptul că, acolo unde păcatul se înmulțește, harul lui Hristos se înmulțește și mai mult!

Când este prezentată așa cum ar trebui, Legea descoperă iubirea lui Dumnezeu. Nu este de mirare că inimile nu sunt impresionate nici chiar de adevăr, dacă acesta este prezentat într-o formă rece și lipsită de viață. și nu este de mirare că făgăduințele lui Dumnezeu sunt așa de greu de crezut, dacă pastorii și lucrătorii nu prezintă pe Isus și legătura Sa cu Legea.

Unii dintre cei care lucrează pentru Dumnezeu au fost prea înclinați să rostească acuzații împotriva celui păcătos, în timp ce iubirea Tatălui, exprimată prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru neamul omenesc, a fost ținută în umbră. Învățătorul adevărului trebuie să-i descopere păcătosului ce este Dumnezeu cu adevărat, adică un Tată care îl așteaptă pe fiul risipitor cu o dragoste plină de dor și îl primește nu adresându-i acuzații furioase, ci pregătind un ospăț de bun-venit pentru întoarcerea lui. Oh, dacă am putea învăța cu toții calea Domnului în ce privește câștigarea de suflete!

Dumnezeu ar dori să îndrume mintea oamenilor de la o convingere bazată pe logică la o convingere mai profundă, mai înaltă, mai curată și mai glorioasă. Adesea, logica omenească aproape că a stins lumina pe care Dumnezeu dorea să o transmită în raze limpezi, spre a-i convinge pe oameni că Domnul naturii este vrednic de toată lauda și slava, pentru că El este

Creatorul tuturor lucrurilor.

Unii pastori greșesc prin faptul că își alcătuiesc predicile în întregime din argumente logice. Unii ascultă teoria adevărului și sunt impresionati de dovezile evidențiate, apoi, când Domnul Hristos le este prezentat ca Mântuitor al lumii, semințele semănate pot răsări și pot aduce roade spre slava lui Dumnezeu. Dar, adesea, oamenilor nu le este prezentată crucea Golgotei. Poate că predica respectivă este ultima predică pe care unii o vor asculta vreodată și ocazia de aur va fi pierdută pentru totdeauna. Dacă Hristos și iubirea Sa răscumpărătoare s-ar fi propovăduit în legătură cu teoria adevărului, acei oameni ar fi putut fi câștigați de partea Sa.

Calea spre Hristos

Există mai mulți oameni decât credem noi, care doresc cu ardoare să descopere calea spre Hristos. Cei care predică ultima solie de har ar trebui să-și amintească fără încetare că trebuie să-L înalțe pe Hristos ca fiind singura scăpare a celui păcătos. Unii pastori cred că nu este necesar să predice despre pocăință și despre credință. Ei consideră ca fiind de la sine înțeles faptul că ascultătorii lor sunt familiarizați cu Evanghelia și că, pentru a le susține atenția, trebuie să le prezinte subiecte de altă natură. Dar, din nefericire, mulți oameni sunt neștiutori cu privire la Planul de Mântuire. Ei au nevoie să fie învățați despre acest subiect foarte important mai mult decât despre oricare alt subiect.

Prelegerile teoretice sunt esențiale, pentru ca oamenii să poată înțelege lanțul adevărului, verigă cu verigă, unindu-se într-un întreg desăvârșit, dar nici o prelegere nu ar trebui să fie ținută fără o prezentare a lui Hristos cel răstignit, care este chiar temelia Evangheliei. Pastorii ar reuși să ajungă la mai multe inimi, dacă ar insista mai mult asupra evlaviei practice. Adesea, când se depun eforturi pentru a prezenta adevărul în teritorii noi, majoritatea

prelegerilor sunt teoretice. Oamenii sunt tulburați de lucrurile pe care le aud. Mulți înțeleg puterea adevărului și sunt nerăbdători să-și așeze picioarele pe o temelie sigură. Acesta este momentul când religia lui Hristos trebuie să fie imprimată mai presus de orice în conștiința lor. Dacă se îngăduie ca adunările să se încheie fără această lucrare practică, are loc o mare pierdere.

Uneori, oamenii se hotărăsc în favoarea adevărului datorită puterii dovezilor prezentate, dar nu sunt convertiți. Lucrarea pastorului nu este încheiată, până când nu i-a îndemnat pe ascultători cu privire la necesitatea unei schimbări a inimii. În fiecare predică trebuie să fie adresate apeluri fierbinți, pentru a-i face pe oameni să renunțe la păcatele lor și să se întoarcă la Domnul Hristos. Păcatele obișnuite și plăcerile din zilele noastre ar trebui să fie condamnate, iar evlavia practică să fie susținută. Profund conștient de importanța cuvintelor pe care le rostește, adevăratul pastor nu-și poate stăpâni preocuparea față de sufletul celor pentru care lucrează.

O, dacă aș putea găsi un limbaj suficient de puternic pentru a impresiona cu privire la gândul pe care doresc să-l transmit colaboratorilor mei în lucrarea Evangheliei! Frații mei, voi mânuiți cuvintele vieții și aveți de-a face cu minți capabile de cea mai înaltă dezvoltare. Hristos cel răstignit, Hristos cel înviat, Hristos cel înălțat

la ceruri, Hristos cel ce vine din nou ar trebui să umple mintea pastorului, să o schimbe și să o facă plină de bucurie, așa încât să le prezinte oamenilor aceste adevăruri cu iubire și cu o adâncă seriozitate. Atunci, pastorul va fi pierdut din vedere, iar Domnul Isus va fi văzut de toți.

Voi, cei care îi învățați pe oameni: înălțați-L pe Domnul Isus în predici, în cântări și în rugăciune. Toate capacitățile voastre să aibă scopul de a conduce la „Mielul lui Dumnezeu” sufletele înstrăinate, rătăcite și încurcate. Înălțați-L pe Mântuitorul cel înviat și spuneți-le tuturor celor ce aud: Veniți

la Acela care „ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi” (Efeseni 5, 2). Faceți ca știința mântuirii să fie scopul fiecărei predici, subiectul fiecărui cântec. Să fie exprimată în fiecare rugăciune. Nu aduceți în predicarea voastră nici o învățătură care să-L completeze pe Hristos, care este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Prezentați fără încetare Cuvântul vieții, prezentați-L pe Isus ca fiind speranța celui pocăit și cetatea de scăpare a fiecărui credincios. Celui tulburat și descurajat descoperiți-i calea păcii și arătați în permanență spre harul și desăvârșirea Mântuitorului.

Există o singură cale ce conduce de la întuneric la lumină și ajunge până la tronul lui Dumnezeu -- calea credinței. Această cale nu este întunecată și nesigură, nu este calea minților limitate, nu este o cale făcută de mâini omenești, prin încasarea unei taxe de drum de la fiecare călător. Dreptul de a merge pe ea nu este obținut prin fapte de penitență.

Calea pe care a prevăzut-o Dumnezeu este desăvârșită, iar omul nu o poate completa prin nici o lucrare pe care ar putea să o îndeplinească. Ea este suficient de largă pentru a-l primi pe cel mai mare dintre păcătoși, dacă se pocăiește cu adevărat, și totuși este așa de îngustă, încât păcatul nu-și poate găsi locul pe ea. Aceasta este calea deschisă pentru cei răscumpărați de Domnul.

Capitolul 31

Neprihănirea prin credință

Ideea că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită ca un dar primit fără plată de la Dumnezeu, și nu datorită vreunui merit al nostru, este o idee prețioasă. Vrajmașul lui Dumnezeu și al omului nu vrea ca acest adevăr să fie prezentat cu claritate, deoarece știe că, dacă oamenii l-ar accepta pe deplin, puterea lui ar fi distrusă. Dacă Satana poate influența mintea aceluia care se declară a fi copiii lui Dumnezeu într-o asemenea măsură, încât să fie cuprinsă de îndoială, necredință și întuneric, el îi poate birui prin ispită.

Trebuie să fie încurajată acea credință simplă, care acceptă cuvintele lui Dumnezeu așa cum sunt ele. Oamenii lui Dumnezeu trebuie să aibă acea credință care se bazează pe puterea divină, „căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 8). Atunci când sunt ispitiți, cei care cred că Dumnezeu le-a iertat păcatele, datorită lui Hristos, nu ar trebui să ezite să continue cu hotărâre lupta cea bună a credinței. Credința lor va deveni tot mai puternică, până când vor declara, atât prin viața lor de creștini, cât și prin cuvintele lor: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1, 7).

Dacă dorim să avem duhul și puterea soliei îngerului al treilea, trebuie să prezentăm Legea și Evanghelia împreună, deoarece ele merg mână în mână. În timp ce o putere satanică îi instigă pe copiii neascultării să anuleze Legea lui Dumnezeu și să calce în picioare adevărul că Hristos este neprihănirea noastră, o putere cerească impresionează inima celor credincioși, îndemnându-i să înalțe Legea și pe Domnul Isus ca Mântuitor puternic. Dacă în experiența poporului lui Dumnezeu nu se va manifesta puterea divină, teoriile și ideile false vor captiva mințile, muți vor înlătura pe Hristos și neprihănirea Lui din experiența lor, iar credința lor va fi lipsită de

puterea vieții.

Pastorii trebuie să-L prezinte pe Domnul Hristos în toată plinătatea Sa atât în bisericile noastre, cât și în teritoriile noi, pentru ca ascultătorii să poată cultiva o credință luminată. Oamenii trebuie să fie învățați că Hristos este pentru ei mântuire și neprihănire. Scopul premeditat al lui Satana este acela de a împiedica sufletele să se încreadă în Hristos ca fiind singura lor nădejde, deoarece sângele Său, care ne curățește de orice păcat, este valabil numai pentru cei ce cred în meritele Sale și îl aduc înaintea Tatălui așa cum și-a adus Abel jertfa.

Jertfa lui Cain a fost o ofensă la adresa lui Dumnezeu, pentru că a fost o jertfă din care Domnul Hristos lipsea. Subiectul principal al soliei noastre nu sunt doar „poruncile lui Dumnezeu”, ci și „credința lui Isus”. Astăzi, pe calea noastră strălucește o lumină puternică și ea ne conduce la o încredere mai mare în Domnul Isus. Trebuie să acceptăm fiecare rază de lumină și să umblăm în ea, ca să nu fie spre condamnarea noastră la judecată. Pe măsură ce ajungem la concepții tot mai clare cu privire la adevăr, îndatoririle și obligațiile noastre devin tot mai importante. Lumina descoperă și combate erorile care erau ascunse în întuneric, iar când lumina vine, viața și caracterul oamenilor trebuie să se schimbe și să fie în armonie cu ea. Păcatele care, cândva, erau comise din neștiință, datorită orbirii minții, nu mai pot fi îngăduite fără a atrage după ele vinovăția. Când le este dată o lumină mai mare, oamenii trebuie să se schimbe, să fie înălțați și înnobilați de ea, deoarece, dacă nu va fi așa, ei vor deveni mai perverși și mai încăpățânați decât înainte de a primi lumina.

Capitolul 32

Sfatul adresat unui evanghelist

Dragă frate:

... Am pentru tine această solie din partea Domnului: Vorbește cu amabilitate și acționează cu blândețe. Veghează asupra ta cu atenție, deoarece ești înclinat să fii sever și dictatorial și să rostești cuvinte pripite. Domnul îți spune: „Veghează și roagă-te, ca să nu cazi în ispită”. El este îndurerat de expresiile aspre, iar cuvintele neînțelepte rănesc. Eu am misiunea să-ți spun: Fii amabil în vorbire, veghează bine asupra cuvintelor tale, nu îngădui să se manifeste nici o asprime în expresiile sau în gesturile tale. Pune mireasma plăcută a asemănării cu Hristos în tot ce faci și în tot ce spui. Nu lăsa ca trăsăturile firești ale caracterului să strice și să distrugă lucrarea ta. Tu trebuie să-i ajuți și să-i întărești pe cei ispitiți. Nu-i îngădui eului să se manifeste prin cuvinte pripite. Domnul Hristos și-a dat viața pentru turma Sa și pentru toți cei în folosul cărora lucrezi. Nici un cuvânt pe care îl rostești să nu determine sufletele să meargă într-o direcție greșită. Slujitorul lui Hristos trebuie să manifeste un caracter creștinesc.

Expresiile pripite și arogante nu sunt în armonie cu lucrarea sfântă pe care Domnul Hristos le-a încredințat-o slujitorilor Săi. Când vei privi zi de zi la Isus și vei învăța de la El, vei da pe față un caracter armonios și bun. Fii mai sensibil în comportamentul tău și nu-ți îngădui să rostești cuvinte de condamnare. Învăță de la Marele Învățător. Expresiile de bunătate și simpatie vor fi asemenea unui medicament și vor vindeca sufleteleperate. Când este aplicată în viața de zi cu zi, cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu va avea o influență liniștitoare și vindecătoare. Vorbirea aspră și pripită nu va aduce o binecuvântare nici pentru tine, nici pentru vreun alt suflet.

Fratele meu, tu trebuie să fii o ilustrare a răbdării, a bunătății și a blândeții lui Hristos. În cuvântările tale publice, trebuie să reprezinți modelul lui Hristos. „Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune” (Iacov 3,17). Veghează, roagă-te și biruie asprimea care izbucnește uneori în comportamentul tău. Cuvintele tale pot fi sfințite prin harul lui Hristos, care se află în tine. Dacă frații tăi nu fac exact așa cum crezi tu că ar trebui, nu-i trata cu asprime. Domnul a fost îndurerat de fiecare dată de expresiile tale severe.

Voința ta trebuie să se supună voinței Domnului. Tu ai nevoie de ajutorul lui Isus. Fă în așa fel, încât de pe buzele tale să iasă doar cuvinte curate și sfinte, deoarece, în calitate de slujitor al Evangheliei, atitudinea și exemplul tău vor fi urmate de alții. Fii întotdeauna duios și amabil față de copii...

Dacă vei hotărî ca eul să nu fie întretesut cu lucrarea ta, poți să atingi idealul lui Dumnezeu. Faptul că te vei strădui să fii asemenea lui Hristos, în ce privește atitudinea și faptele tale, îți va da putere, mângâiere și curaj. Este privilegiul tău să devii blând și smerit cu inima, iar atunci îngerii lui Dumnezeu vor coopera cu tine în efortul de a produce o învioreare spirituală. Domnul Hristos a murit pentru ca viața Lui să-ți fie dată ție și tuturor celor care fac din El exemplul lor. Prin puterea Mântuitorului tău, poți manifesta caracterul lui Hristos și poți lucra cu înțelepciune și cu putere pentru a netezi locurile abrupte. Los Angeles, California, 22 August 1908.

Capitolul 33

Recomandări practice

Predicile formale -- În pregătirea predicilor lor, unii pastori ordonează fiecare detaliu cu o asemenea exactitate, încât nu-I lasă Domnului nici o posibilitate de a le conduce gândurile. Fiecare punct este fixat într-o manieră stereotipă, iar ei par incapabili să se îndepărteze de la planul prestabilit. Aceasta este o greșeală gravă și, dacă va fi cultivată, îi va face pe pastori să devină înguști la minte și fără putere spirituală, asemenea dealurilor secetoase din Ghilboa, care sunt lipsite de rouă și de ploaie.

Când un pastor simte că nu se poate îndepărta de prelegerea stabilită, efectul este doar cu puțin mai bun decât cel produs de citirea unei predici. Prelegerile formale și lipsite de viață nu conțin puterea plină de viață a Duhului Sfânt, iar obiceiul de a prezenta astfel de predici va distruge realmente abilitatea pastorului și capacitatea lui de a fi folositor.

Dumnezeu ar dori ca lucrătorii Săi să depindă întru totul de El. Ei trebuie să asculte ce spune Domnul, întrebându-L: Care este cuvântul Tău pentru oameni? Inima lor trebuie să fie deschisă, așa încât Dumnezeu să le poată impresiona mintea și apoi vor fi în stare să le prezinte oamenilor adevărul venit din ceruri. Duhul Sfânt le va inspira idei potrivite pentru a împlini nevoile celor prezenți.

Respectul -- I-am auzit pe unii pastori vorbind despre viața și învățăturile Domnului Hristos ca și când ar fi vorbit despre lucruri obișnuite sau despre întâmplările din viața unui mare om al lumii. Desigur, nu este ceva neobișnuit ca pastorii să vorbească despre Domnul Hristos ca și când ar fi fost un om la fel ca ei. Când aud că acest subiect sfânt este tratat astfel,

simt o tristețe pe care nu o pot exprima, deoarece știu că, deși sunt niște învățători ai adevărului, acești oameni nu au avut niciodată concepții înalte despre Hristos, nu L-au cunoscut niciodată îndeaproape. Ei nu au acea gândire superioară, care ar putea să-i conducă la o concepție clară cu privire la caracterul Mântuitorului lumii.

Cei care au o concepție clară cu privire la caracterul și lucrarea lui Hristos nu vor ajunge mulțumiți de ei înșiși sau mândri. Slăbiciunea și ineficiența eforturilor lor, în contrast cu succesul Fiului lui Dumnezeu, îi vor face să rămână umili, neîncrezători în ei înșiși, și îi vor determina să se bazeze pe Hristos pentru a primi puterea de a-și aduce la îndeplinire lucrarea. Obiceiul de a medita la Domnul Hristos și la meritele Sale îndestulătoare mărește credința, dezvoltă discernământul spiritual, face mai puternică dorința de a fi asemenea Lui și conferă rugăciunii o stăruință care o face să fie eficientă.

Anecdotele lipsite de relevanță -- Pastorii nu ar trebui să-și formeze obiceiul de a povesti în predicile lor anecdote lipsite de relevanță, deoarece acestea micșorează puterea adevărului prezentat. Legătura dintre anecdotele sau întâmplările care provoacă râsul sau care le inspiră ascultătorilor gânduri ușurate este demnă de o critică aspră. Adevărul ar trebui să fie exprimat într-un limbaj demn și curat, iar ilustrațiile folosite, să aibă același caracter.

Cum să învingem neatenția -- Adesea, un pastor este obligat să predice într-o încăpere aglomerată și supraîncălzită. Ascultătorii devin somnolenți, simțurile lor amorțesc și le este aproape imposibil să înțeleagă adevărurile prezentate.

Dacă, în loc de a le predica, vorbitorul ar încerca să-i învețe, vorbind pe un ton de conversație și punându-le întrebări, mintea ascultătorilor ar fi stimulată și ar fi capabili să înțeleagă mai clar cuvintele adresate.

Adunările mici -- Să nu vă descurajați când vedeți că sunt prezente doar câteva persoane pentru a asculta o prelegere. Chiar dacă ați avea doar doi sau trei ascultători, cine știe dacă printre ei nu există unul pe care Duhul Domnului Se străduiește să-l convingă? Domnul vă poate inspira o solie tocmai pentru acel singur suflet și, dacă se convertește, el poate fi mijlocul de a ajunge la alții. Fără să știți, rezultatele muncii voastre se pot înmulți însutit.

Nu priviți la scaunele goale, îngăduind să scadă credința și curajul vostru, ci gândiți-vă la ce face Dumnezeu pentru a vesti lumii adevărul Său. Aduceți-vă aminte că voi cooperați cu slujitorii divini, care nu greșesc niciodată. Vorbiți cu tot așa de mult zel, interes și credință ca și când mii de oameni ar fi prezenți pentru a vă asculta.

Într-o dimineață ploioasă, un pastor s-a dus la biserică sa pentru a predica și a constatat că avea doar un singur ascultător. Dar nu a dorit să-l dezamăgească pe ascultătorul său și i-a predicat cu zel și interes. Ca rezultat, omul a fost convertit și a devenit misionar, iar prin eforturile lui, mii de oameni au auzit veștile bune ale mântuirii.

Predicile scurte -- Solia pentru timpul acesta să nu fie prezentată în predici lungi și elaborate, ci în cuvântări scurte și la subiect. Predicile lungi solicită atât energiile vorbitorului, cât și răbdarea ascultătorilor lui. Dacă este conștient de importanța soliei sale, vorbitorul va trebui să fie deosebit de atent, ca să nu-și suprasolicite puterile fizice și să nu le prezinte oamenilor mai mult decât pot ei să rețină.

Să nu credeți că, după ce ați încheiat prezentarea unui subiect, ascultătorii voștri vor reține tot ce le-ați spus. Există pericolul de a trece prea repede de la un punct la altul. Prezentați lecții scurte, într-un limbaj simplu și

clar, și repetați-le adesea. Predicile scurte vor fi ținute minte cu mult mai bine decât cele lungi. Vorbitorii noștri ar trebui să-și aducă aminte că subiectele pe care le prezintă pot fi noi pentru unii dintre ascultătorii lor, prin urmare, ideile principale ar trebui să fie repetate.

Vorbirea directă -- Mulți vorbitori își irosesc timpul și energia cu introduceri lungi și cu scuze. Unii folosesc aproape o jumătate de oră, cerându-și scuze. În felul acesta, timpul este irosit, iar când ajung la subiect și încearcă să întipărească în mintea ascultătorilor lor diferitele aspecte ale adevărului, oamenii sunt deja obosiți și nu pot înțelege puterea argumentelor.

În loc să ceară scuze pentru că urmează să le vorbească oamenilor, pastorul ar trebui să vestească solia, conștient de faptul că ea este de la Dumnezeu. El ar trebui să prezinte punctele esențiale ale adevărului, făcându-le să fie la fel de evidente ca niște pietre kilometrice, așa încât oamenii să nu poată să nu le vadă.

Adesea timpul este pierdut cu explicarea unor idei lipsite de importanță, care ar trebui să fie acceptate ca adevărate fără să aibă nevoie de dovezi. Dar punctele vitale ar trebui să fie prezentate cu toată puterea și claritatea pe care le pot aduce dovezile și limbajul.

Concizia -- Unii au cultivat obiceiul de a fi prea concizi. Capacitatea de a fixa mintea asupra unui subiect, lăsându-le la o parte pe toate celelalte, este bună până la o anumită limită, dar cei care își folosesc toată puterea intelectuală într-un singur domeniu al cunoașterii ajung adesea deficitari în alte privințe. Ei devin plictisitori în conversații și îi obosesc pe ascultători. Scrierile nu au un stil liber și nu sunt ușor de citit. Când vorbesc în public, subiectul care îi interesează pe ei le captivează atenția și tind să trateze din nou și din nou și tot mai adânc aceleași idei. Fiind absorbiți și interesați de subiect, ei îl consideră ușor de înțeles, dar numai puțini ascultători îi pot

urmări.

Există pericolul ca astfel de oameni să semene semințele adevărului așa de adânc, încât firul firav să nu poată ajunge niciodată la suprafață. Chiar și adevărurile esențiale și foarte evidente, care pentru ei sunt clare și simple, pot fi exprimate într-o asemenea manieră, încât să devină confuze și greu de înțeles.

Simplitatea -- Argumentul este bun, dacă este prezentat la momentul potrivit, dar, prin explicații simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, s-ar putea realiza mult mai mult. Învățăturile lui Hristos erau ilustrate așa de clar, încât chiar și ascultătorii cei mai neînvățați puteau să le înțeleagă imediat. În predicile Sale, Domnul Isus nu a folosit expresii lungi și dificile, ci un limbaj simplu, adaptat la capacitatea intelectuală a oamenilor obișnuiți. El nu a dezvoltat nici un subiect mai mult decât erau ei în stare să-l asculte cu atenție.

Pastorii trebuie să prezinte adevărul în mod simplu și direct. Printre ascultătorii lor sunt mulți care au nevoie de o explicație clară a pașilor necesari în experiența convertirii. În această privință, majoritatea oamenilor sunt mai neștiutori decât se presupune. Printre absolvenții de colegiu, printre oratorii elocvenți, printre oamenii de stat sau printre cei aflați în poziții înalte de răspundere, sunt mulți care și-au investit puterea intelectuală în alte domenii și au neglijat lucruri de cea mai mare importanță. Când asemenea oameni fac parte din auditoriu, adesea, vorbitorul depune toate eforturile posibile pentru a prezenta o predică intelectuală și neglijează să-L descopere pe Hristos. El nu arată că păcatul este încălcarea Legii. El nu expune cu claritate Planul de Mântuire. Inima ascultătorilor lor ar fi fost impresionată, dacă i-ar fi îndrumat la Domnul Hristos, care și-a dat viața pentru a pune mântuirea la dispoziția lor.

Mișcările de înviorare spirituală -- Când Domnul lucrează prin slujitorii Săi și ascultătorii sunt impresionați puternic de influența cerească, Satana îi îndeamnă pe slujitorii lui să strige: „Fanatism!” și să-i avertizeze pe oameni să se ferească de extreme. Fiți atenți la modul în care roștiți o asemenea avertizare, pentru că, deși există și monede falsificate, ele nu le fac mai puțin valoroase pe cele adevărate. Faptul că există înviorări spirituale false și convertiri false, nu înseamnă că toate înviorările spirituale trebuie să fie considerate suspecte. Să nu manifestăm același dispreț pe care l-au manifestat fariseii când au spus: „Omul acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei” (Luca 15, 2).

În viața Domnului Hristos sunt suficiente exemple care ne învață să nu privim cu dispreț lucrarea Sa de convertire a sufletelor. Manifestarea harului înnoitor al lui Dumnezeu în viața celor păcătoși îi face pe îngerii să se bucure, dar adesea, datorită necredinței, unii au etichetat această lucrare ca fanatism și au spus despre solul prin care a lucrat Dumnezeu că are un zel care nu este în acord cu cerințele unei cunoașteri raționale.

Serviciile divine din Sabat -- Cel numit să conducă serviciile divine din Sabat ar trebui să cerceteze modul în care poate să stimuleze interesul ascultătorilor lui față de adevărurile Cuvântului. El nu ar trebui să prezinte întotdeauna o predică așa de lungă, încât să nu le acorde celor prezenți nici o ocazie de a-L mărturisi pe Hristos. Adesea, predica trebuie să fie scurtă, pentru ca oamenii să-și poată exprima recunoștința față de Dumnezeu. Cuvintele de mulțumire slăvesc Numele Domnului. În fiecare adunare a sfinților, îngerii sfinți ascultă laudele care Îi sunt aduse lui Iehova prin mărturie, cântec și rugăciune.

Rugăciunea și adunările de părtășie ar trebui să fie un timp de încurajare, în care fiecare primește un ajutor deosebit. Toți trebuie să simtă că este un privilegiu să participe la aceste adunări. Fiecare credincios care poartă Numele lui Hristos are ceva de spus în adunările de părtășie.

Mărturiile ar trebui să fie scurte și de natură să-i ajute pe ceilalți. Nimic nu distruge complet spiritul de devoțiune așa cum o face o persoană care ocupă douăzeci sau treizeci de minute cu o mărturie lungă. Astfel de mărturii personaleucid spiritualitatea unei întruniri.

Capitolul 34

Atenția în ce privește comportamentul și îmbrăcămintea

Pastorul trebuie să-și aducă aminte că, prin comportamentul lui la amvon, prin atitudinea lui, prin felul lui de a vorbi și prin îmbrăcămintea lui, creează impresii favorabile sau nefavorabile asupra ascultătorilor lui. El ar trebui să cultive amabilitatea și rafinamentul în purtare și să se comporte cu o demnitate liniștită, care se potrivește înaltei lui chemări. Comportamentul lui să fie caracterizat de solemnitate și de o anumită autoritate pioasă. Asprimea și lipsa de maniere nu trebuie să fie tolerate nici în ocupațiile obișnuite, cu atât mai puțin în lucrarea de slujire. Atitudinea pastorului să fie în armonie cu adevărurile sfinte pe care le propovăduiește. Cuvintele lui să fie serioase și bine alese din toate punctele de vedere.

Pastorii nu au nici un drept să se poarte la amvon ca niște actori de teatru, adoptând atitudini și folosind anumite expresii doar pentru a obține un efect. Ei nu sunt niște actori, ci niște învățători ai adevărului. Gesturile lipsite de demnitate și necontrolate nu conferă nici o putere adevărului exprimat, dimpotrivă, ele îi dezgustă pe ascultătorii care au o judecată calmă și concepții corecte.

Pastorul care a învățat de la Hristos va fi întotdeauna conștient de faptul că este un sol al lui Dumnezeu, însărcinat de El să îndeplinească o lucrare a cărei influență trebuie să rămână de-a lungul veșniciei. Scopul lui să nu fie, nici în cea mai mică măsură, acela de a atrage atenția asupra lui însuși, asupra cunoștințelor sau aptitudinilor sale.

Unica lui țintă ar trebui să fie aceea de a-i conduce pe cei păcătoși la pocăință, îndrumându-i, atât prin învățătură, cât și prin exemplu personal,

spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. El ar trebui să vorbească așa cum vorbește o persoană conștientă de faptul că Dumnezeu i-a dat putere și autoritate. Prelegerile lui să fie caracterizate de o seriozitate, de un zel și de o putere de convingere care să-l determine pe cel păcătos să-și găsească scăparea la Hristos.

Atenția în ce privește îmbrăcămintea este un aspect important și demn de luat în considerare. Îmbrăcămintea pastorului ar trebui să fie pe măsura demnității poziției lui. Unii pastori au greșit în această privință. În unele cazuri, îmbrăcămintea lor a fost nu numai dezordonată și lipsită de gust, ci și murdară și neîngrijită.

Dumnezeul cerurilor, ale cărui brațe mișcă pământul, care ne dă viață și ne păstrează sănătatea, este onorat sau dezonorat prin aspectul exterior al celor care slujesc spre slava Sa. El i-a dat lui Moise instrucțiuni speciale cu privire la fiecare aspect legat de serviciul religios din sanctuar și a specificat ce îmbrăcăminte trebuiau să poarte cei ce slujeau în prezența Sa. Îndrumarea dată lui Moise a fost următoarea: „Fratelui tău Aaron, să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste și podoabă” (Exod 28, 2). Tot ce avea legătură cu aspectul exterior și comportamentul preoților trebuia să-i transmită celui care îi privea simțământul sfințeniei lui Dumnezeu, al sfințeniei închinării pe care o aducea și al curăției cerute de la cei ce veneau în prezența Sa.

Preoților nu le era permis să intre în sanctuar cu încălțăminte în picioare, deoarece particulele de praf care se lipeau de ea ar fi profanat locul sfânt. Înainte de a intra în sanctuar, ei trebuiau să-și lase încălțăminte în curte și de asemenea să-și spele mâinile și picioarele înainte de a sluji în sanctuar sau la altarul pentru aducerea jertfelor. În felul acesta, era transmisă în permanență învățătura că aceia care voiau să vină în prezența lui Dumnezeu trebuiau să îndepărteze orice întinare.

Influența pastorului care este neglijent în ce privește îmbrăcămintea nu-I este plăcută lui Dumnezeu și lasă asupra ascultătorilor lui impresia că el consideră că lucrarea în care este angajat nu este mai sfântă decât o ocupație obișnuită. Pe lângă aceasta, în loc să le arate care este importanța bunecuviințe și a bunului-gust în ce privește îmbrăcămintea, el le prezintă un exemplu de neglijență și murdărie, pe care unii nu vor întârzia să-l urmeze.

Dumnezeu așteaptă de la slujitorii Lui să reprezinte în mod corespunzător principiile adevărului și ale sfințeniei slujbei lor, prin manierele și prin îmbrăcămintea lor. Ei trebuie să fie un exemplu care să-i ajute pe oameni să atingă un standard înalt.

Oamenii au capacitatea de a stinge Duhul lui Dumnezeu, deoarece le-a fost dată puterea de a alege. Ei au libertatea de a acționa după cum aleg. Ei pot să fie ascultători, prin Numele și harul Mântuitorului nostru, sau pot să fie neascultători și să suporte consecințele.

Omul este responsabil pentru primirea sau respingerea adevărului sfânt și veșnic. Duhul lui Dumnezeu exercită fără încetare o influență convingătoare, iar oamenii se hotărăsc să fie pentru sau împotriva adevărului. Prin urmare, cât de important este ca faptele să nu aibă nevoie de pocăință, îndeosebi în ceea ce îi privește pe ambasadorii lui Hristos, care lucrează în Numele Său!

Capitolul 35

Rugăciunea în public

Rugăciunea rostită în public ar trebui să fie scurtă și la subiect. Dumnezeu nu ne cere să facem din timpul dedicat închinării un timp plictisitor, din cauza rugăciunilor lungi. Domnul Hristos nu le-a impus ucenicilor Săi ceremonii obositoare și rugăciuni lungi. „Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni” (Matei 6, 5).

Fariseii își stabiliseră anumite ore pentru rugăciune, iar când, la ora stabilită, erau departe de casă, așa cum se întâmpla adesea, ei se opreau oriunde s-ar fi aflat, pe stradă sau în piețele publice, în mijlocul mulțimii grăbite, și acolo își recitau cu voce tare rugăciunile ceremoniale. O asemenea închinare, adusă doar pentru propria slavă, a determinat o mustrare necruțătoare din partea lui Isus. Cu toate acestea, El nu a dezaprobat rugăciunea în public, deoarece Domnul Însuși S-a rugat împreună cu ucenicii Săi și cu mulțimea. Dar El i-a făcut pe ucenicii Lui să înțeleagă faptul că rugăciunile lor publice trebuie să fie scurte.

Câteva minute sunt suficiente pentru o rugăciune publică obișnuită. Pot fi situații în care cererea este inspirată de Duhul lui Dumnezeu în mod deosebit. Un om cu sufletul plin de durere este cuprins de agonie și strigă după Dumnezeu. El luptă asemenea lui Iacov și nu-și găsește liniștea până când nu i se răspunde printr-o manifestare specială a puterii lui Dumnezeu. În asemenea ocazii, este posibil să fie potrivit ca rugăciunea să fie mult mai lungă.

Multe dintre rugăciunile plictisitoare sunt mai degrabă niște predici

decât niște cereri adresate Domnului. Cei care rostesc asemenea rugăciuni ar fi mai bine să se limiteze la rugăciunea pe care ucenicii au învățat-o de la Domnul Isus. Rugăciunile lungi sunt obositoare pentru cei care le aud și nu-i pregătesc pe oameni să asculte învățătura care urmează să le fie prezentată.

Adesea, rugăciunile rostite în public sunt lungi și plictisitoare, pentru că rugăciunea în taină este neglijată. Pastorii să nu prezinte în rugăciunile lor propriile datorii neglijate de-a lungul unei săptămâni, sperând că în felul acesta își vor ispăși neglijența și se vor elibera de muștrările de conștiință. Deseori, asemenea rugăciuni au ca rezultat faptul că ascultătorii sunt duși pe o treaptă mai joasă din punct de vedere spiritual.

Înainte de a urca la amvon, pastorul ar trebui să se roage lui Dumnezeu în cămăruța lui și să intre într-o legătură strânsă cu El. Acolo, își poate înălța sufletul însetat până la Dumnezeu și poate fi înviorat de roua harului. După aceea, având ungera Duhului Sfânt, care îi inspiră un simțământ de responsabilitate pentru suflete, el nu-și va lăsa audiența să plece fără a-L prezenta pe Isus Hristos, unica scăpare a celui păcătos. Conștient de faptul că este posibil să nu-i mai întâlnească din nou pe ascultătorii lui, el le va adresa apeluri care vor ajunge la inima lor. Iar Domnul, care cunoaște inima oamenilor, îi va inspira cuvintele, ajutându-l să le rostească așa cum trebuie, la timpul potrivit și cu putere.

Respectul în rugăciune

Unii cred că a se ruga lui Dumnezeu în mod obișnuit, ca și când ar vorbi cu un om, este un semn de umilință. Ei profanează Numele Său când rostesc în rugăciunile lor expresii cum ar fi „Dumnezeule Atotputernic”--cuvinte sfinte și pline de fior, care nu ar trebui să iasă niciodată de pe buzele cuiva fără un ton umilit și fără un simțământ de respect și venerație.

Un limbaj bombastic nu este potrivit în rugăciune, indiferent dacă este rostită de la amvon, în cercul familiei sau în taină. Îndeosebi cel care se roagă în public ar trebui să folosească un limbaj simplu, așa încât ceilalți să înțeleagă ce se spune și să consimtă cu rugăciunea.

Rugăciunea rostită din inimă și cu credință este auzită în ceruri și primește răspuns pe pământ. Dumnezeu înțelege nevoile oamenilor. El știe ce dorim noi înainte să-I cerem. El vede lupta sufletului cu îndoiala și ispita. El observă sinceritatea celui care se roagă. El va accepta umilința și durerea sufletului. „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile”, declară El, „spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66, 2).

Duhul Sfânt ne inspiră cererile și noi avem privilegiul de a ne ruga cu credință. Trebuie să-I adresăm Domnului nevoile noastre și să cerem împlinirea făgăduințelor Sale cu o asemenea credință, încât cei care ne ascultă să știe că noi am învățat să primim răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune. Ei vor fi încurajați să creadă că Domnul este prezent în adunare și își vor deschide inima pentru a primi binecuvântarea Sa. Încrederea lor în sinceritatea noastră se va mări și vor fi dornici să asculte învățăturile prezentate.

Rugăciunile noastre trebuie să fie pline de duiosie și de dragoste. Când vom dori fierbinte să avem o înțelegere mai profundă și mai vastă a iubirii Mântuitorului, vom striga la Dumnezeu pentru a primi mai multă înțelepciune. Dacă a fost vreodată nevoie de rugăciuni și de predici care răscolesc sufletul, acum este timpul. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Oh, dacă am putea înțelege așa cum ar trebui cât de mare este nevoia noastră de a-L căuta pe Domnul cu toată inima! Atunci L-am găsi!

Fie ca Dumnezeu să-i învețe pe credincioșii Săi cum să se roage.

Profesorii din școlile noastre și pastorii din bisericile noastre să învețe zilnic în școala lui Hristos. Dacă vor face așa, ei se vor ruga cu zel și seriozitate, iar cererile lor vor fi auzite și vor primi răspuns. Atunci, Cuvântul va fi proclamat cu putere.

Atitudinea noastră în rugăciune

Atât în închinarea noastră particulară, cât și în cea publică, atunci când adresăm rugăciunile noastre, avem privilegiul de a îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat, și a început să Se roage” (Luca 22, 41). Despre ucenicii Săi este raportat că, de asemenea, „au îngenuncheat și s-au rugat” (vezi Faptele Apostolilor 9, 40; 20, 36; 21, 5). Pavel a declarat: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos” (Ezra 9, 5). Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte” (Daniel 6, 10).

Adevăratul respect față de Dumnezeu este determinat de un simțământ al măreției Sale infinite și de înțelegerea faptului că El este prezent. Fiecare inimă ar trebui să fie adânc impresionată de această prezență a Celui Nevăzut. Ora și locul rugăciunii sunt sfinte, deoarece Dumnezeu este prezent acolo și, în timp ce atitudinea și comportamentul nostru exprimă respect, simțământul pe care îl inspiră va fi mai profund. Psalmistul declară: „Numele Lui este sfânt și înfricoșat” (Psalmii 111, 9). Când rostesc Numele acesta, îngerii își acoperă fața. Prin urmare, ce respect ar trebui să manifestăm când rostim acest Nume, noi, care suntem niște oameni căzuți și păcătoși!

Ar fi bine ca atât tinerii, cât și cei în vârstă să mediteze la acele cuvinte ale Scripturii care arată cum ar trebui să fie privit locul în care se manifestă prezența specială a lui Dumnezeu. „Nu te apropia de locul acesta, scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” (Exod 3, 5). După ce a avut o viziune a îngerilor, Iacov a exclamat: „Cu

adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28, 16.17).

„Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (Habacuc 2, 20).

Rugăciunile discursive, care seamănă cu niște predici, nu sunt necesare și nu-și găsesc locul în public. O rugăciune scurtă, rostită cu fervoare și credință, va sensibiliza inima ascultătorilor, dar, în timpul unei rugăciuni lungi, ei vor aștepta cu nerăbdare, ca și când ar dori ca fiecare cuvânt să fie încheierea ei. Dacă pastorul care rostește o asemenea rugăciune s-ar fi luptat cu Dumnezeu în cămăruța lui până când ar fi simțit cum credința lui se ancorează de făgăduința: „Cereți și vi se va da”, după aceea, în rugăciunea lui publică, ar fi ajuns imediat la subiect, cerând cu ardoare și credință har pentru sine și pentru ascultătorii săi.

Capitolul 36

Păstorul cel bun

Domnul Hristos, marele exemplu al tuturor pastorilor, Se aseamănă pe Sine cu un păstor. „Eu sunt Păstorul cel bun”, declară El. „Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.” „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl, și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele” (Ioan 10, 11.14.15).

Așa cum un păstor își cunoaște oile, tot așa Păstorul Divin Își cunoaște turma răspândită pretutindeni în lume. „Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 34, 31).

În parabola oii rătăcite, păstorul pleacă în căutarea acelei singure oi -- cea mai neînsemnată dintre toate. Când descoperă că una dintre oile lui lipsește, el nu privește liniștit la turma care se află în siguranță în staul, spunând: „Am nouăzeci și nouă de oi și va fi prea mult deranj să merg în căutarea celei rătăcite. Dacă se va întoarce, îi voi deschide ușa staulului și o voi lăsa să intre”. Nu, ci îndată ce oaia s-a rătăcit, păstorul este cuprins de tristețe și de neliniște. Lăsându-le pe cele nouăzeci și nouă în staul, el pleacă în căutarea oii rătăcite. Oricât de întunecată și de furtunoasă este noaptea, oricât de periculoasă și de nesigură este calea, oricât de lungă și de obositoare este căutarea, el nu încetează până când nu găsește oaia pierdută.

Câtă ușurare simte el când aude de la distanță primul ei strigăt slab! Urmărind sunetul, el se cațără pe stâncile cele mai abrupte și merge până la marginea prăpastiei, cu riscul de a-și pierde propria viață. El o caută, în timp ce strigătul ei, tot mai slab, îi spune că oaia lui este pe punctul de a muri.

Iar când oaia rătăcită este găsită, oare îi poruncește să-l urmeze? O amenință el sau o bate, o mână înaintea lui, gândindu-se la deranjul și neliniștea pe care le-a suportat din cauza ei? Nu, el pune oaia istovită pe umerii lui și se întoarce la staul cu o mulțumire plină de voieșie, pentru că nu a căutat-o în zadar. Recunoștința lui își găsește expresia în cântece de bucurie. Iar „când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută»”.

Tot așa, când păcătosul pierdut este găsit de Păstorul cel Bun, cerul și pământul se unesc în cântece de bucurie și de recunoștință. Pentru că „va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință” (Luca 5, 6.7).

Marele Păstor are subpăstori pe care îi delegă să îngrijească de oile și de mieii Săi. Prima misiune pe care Domnul Hristos i-a încredințat-o lui Petru, când l-a primit înapoi în lucrarea de păstorire, a fost să pască mielușeii (vezi Ioan 21, 15). Aceasta era o activitate pentru care Petru nu avea experiență. Această lucrare cerea atenție și duioșie deosebită, multă răbdare și perseverență. Petru a fost chemat să-i păstorească pe copii și pe tineri și, de asemenea, pe cei tineri în credință. El urma să-i învețe pe cei neștiutori, să le explice Scripturile și să-i educe, așa încât să fie folositori în slujba lui Hristos. Până atunci, Petru nu fusese pregătit să îndeplinească o asemenea lucrare și nici măcar să-i înțeleagă importanța.

Întrebarea pe care Domnul Hristos i-a pus-o lui Petru a fost semnificativă. El a menționat o singură condiție a uceniciei și a slujirii. „Mă iubești?” a spus El. Aceasta este calificarea esențială. Deși ar fi putut avea orice altă calificare, fără iubirea față de Hristos Petru nu putea fi un păstor

credincios al turmei Domnului. Cunoașterea, bunăvoința, elocvența, recunoștința și zelul contribuie la realizarea unei lucrări bune, dar, fără iubirea lui Isus în inimă, lucrarea pastorului creștin se va dovedi o nereușită.

Petru a purtat cu el, de-a lungul întregii lui vieți, lecția pe care a învățat-o de la Domnul Hristos, când se afla pe Marea Galileii. Scriindu-le bisericilor, inspirat de Duhul Sfânt, el a spus: „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită:

Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei” (1 Petru 5, 1-4).

Oaia care se rătăcește de turmă este cea mai neajutorată dintre creaturi. Ea trebuie să fie căutată, deoarece singură nu-și poate găsi calea de întoarcere. Tot așa este și cu sufletul care rătăcește departe de Dumnezeu. El este tot așa de neajutorat ca oaia pierdută, iar dacă iubirea divină nu vine să îl salveze, nu-și va putea găsi niciodată calea spre Dumnezeu. Prin urmare, ce milă, ce întristare, ce insistență trebuie să manifeste subpăstorul în căutarea sufletelor pierdute! Cât de dispus ar trebui să fie el să suporte renunțarea la sine, greutățile și lipsurile!

Este nevoie de păstori care, sub îndrumarea Marelui Păstor, să caute oaia pierdută și rătăcită. Aceasta înseamnă a suporta eforturi fizice istovitoare și a sacrifica tihna. Înseamnă o preocupare duioasă față de cei greșiți, o milă și o îndurare divină. Înseamnă a avea o ureche plină de simpatie, care este în stare să asculte mărturisirea dureroasă a greșelii, a decăderii, a disperării și a nenorocirii.

Spiritul adevăratului păstor este un spirit al uitării de sine. El pierde din vedere eul, ca să poată îndeplini lucrările lui Dumnezeu. Prin predicarea Cuvântului și printr-o lucrare de slujire personală în căminul oamenilor, păstorul adevărat cunoaște nevoile lor, necazurile și încercările lor și, conlucrând cu Marele Purtător de poveri, el împărtășește suferințele lor, liniștește tulburările lor, le astâmpără foamea sufletului și le câștigă inima pentru Dumnezeu. În această lucrare, pastorul este ajutat de îngerii din ceruri și el însuși este învățat și iluminat în ce privește adevărul care îl face înțelept în vederea mântuirii.

În activitatea noastră, lucrarea personală va realiza mult mai mult decât poate fi estimat. Sufletele pier tocmai din cauza lipsei unei astfel de lucrări. Un suflet are o valoare infinită. Golgota ne arată care este valoarea lui. Un suflet câștigat pentru Hristos va fi mijlocul de câștigare a altora, iar acest fapt va aduce un rezultat mereu crescând în ce privește binecuvântarea și mântuirea.

Capitolul 37

Lucrarea de slujire personală

În activitatea multor pastori există prea multă predicare și prea puțină lucrare adevărată de la inimă la inimă. Este nevoie de mai multă lucrare personală pentru suflete. Pastorul ar trebui să se apropie de fiecare om cu o simpatie asemenea lui Hristos și să caute să-i trezească interesul față de marile lucruri ale vieții veșnice. Inima oamenilor poate fi la fel de împietrită ca drumurile bătătorite și efortul de a-L prezenta pe Mântuitorul poate să pară inutil, dar, acolo unde logica nu reușește să impresioneze, iar argumentul este lipsit de puterea de a convinge, iubirea lui Hristos, manifestată într-o lucrare de slujire personală, este în stare să înmoaie inima de piatră, așa încât sămânța adevărului să poată prinde rădăcini.

Păstorirea înseamnă mult mai mult decât predicare, ea înseamnă o lucrare personală, serioasă și stăruitoare. Biserica de pe pământ este alcătuită din bărbați și femei supuși greșelii, care au nevoie de o muncă răbdătoare și asiduă, ca să poată fi instruiți și disciplinați pentru a lucra bine în viața aceasta și pentru ca în viața viitoare să fie încununăți cu slavă și nemurire. Este nevoie de pastori -- de pastori credincioși, care nici nu-i vor flata pe cei din poporul lui Dumnezeu, nici nu-i vor trata cu asprime, ci îi vor hrăni cu Pâinea vieții. Este nevoie de oameni care simt în viața lor de zi cu zi puterea transformatoare a Duhului Sfânt și cultivă o iubire puternică și neegoistă față de cei pentru care lucrează.

Subpăstorul are de făcut o lucrare care necesită tact, deoarece el este chemat să trateze înstrăinarea, amărăciunea, invidia și gelozia din biserică, iar pentru a pune lucrurile în ordine, va trebui să lucreze în spiritul lui Hristos. Avertizările credincioase trebuie să fie rostite, păcatele să fie mustrate, greșelile să fie îndreptate atât prin predicile rostite de pastor la

amvon, cât și printr-o lucrare personală. Inima îndărătnică se poate opune soliei, iar slujitorul lui Dumnezeu poate fi judecat greșit și criticat. În această situație, pastorul să-și aducă aminte că „înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3, 17.18).

Lucrarea slujitorului Evangheliei este aceea de a „pune în lumină înaintea tuturor, care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3, 9). Dacă o persoană care se angajează în această activitate alege o parte ce implică mai puțin sacrificiu de sine, mulțumindu-se să predice și lăsând pe altcineva să îndeplinească lucrarea de păstorire personală, munca lui nu va fi acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Sufletele pentru care a murit Hristos pier din cauza lipsei unei lucrări personale bine orientate, iar acela care, după ce s-a angajat în activitatea pastorală, nu este dispus să îndeplinească lucrarea personală, pe care o impune grija față de turmă, și-a înțeles greșit chemarea.

Pastorul trebuie să stăruie la timp și ne la timp, fiind gata să observe și să folosească fiecare ocazie favorabilă progresului lucrării lui Dumnezeu. A stăruii „la timp” înseamnă a fi receptiv la privilegiile care se ivesc în orele de închinare din cămin și în ocaziile în care oamenii conversează pe teme religioase. Iar a stăruii „ne la timp” înseamnă a fi gata oriunde, la gura sobei, la câmp, pe drum, în piață, pentru a îndrepta gândurile oamenilor, într-o manieră potrivită circumstanțelor, spre marile subiecte ale Bibliei, îndemnându-i cu un spirit duios și fierbinte să respecte cerințele lui Dumnezeu. Foarte multe asemenea ocazii favorabile sunt lăsate să treacă nefolosite, deoarece oamenii sunt convinși că nu este momentul potrivit. Dar cine știe care ar putea fi efectul unul apel înțelept adresat conștiinței? Este scris: „Dimineăta, seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune” (Eclesiastul 11, 6). Cel care seamănă

semințele adevărului poate avea inima împovărată și, uneori, eforturile lui pot părea fără rezultat. Dar, dacă este credincios, va vedea roadele muncii lui, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța se întoarce cu veselie când își strânge snopii” (Psalmii 126, 6).

Vizitele în cămin

După ce un pastor a prezentat solia Evangheliei de la amvon, lucrarea lui este doar la început. Există o lucrare personală, pe care trebuie să o îndeplinească. El trebuie să-i viziteze pe oameni în casele lor, vorbind și rugându-se cu ei, cu seriozitate și umilință. Sunt familii care nu vor fi convinse niciodată de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, dacă ispravnicul harului Său nu merge în casele lor pentru a le îndruma pe calea spre ceruri. Dar inima celor care îndeplinesc această lucrare trebuie să bată la unison cu inima lui Hristos.

Porunca: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa” are o semnificație foarte cuprinzătoare. Pastorii trebuie să prezinte adevărul în cămine, apropiindu-se de aceia pentru care lucrează, iar dacă vor conlucra cu Dumnezeu în acest fel, El îi va înzestra cu putere spirituală. Hristos îi va călăuzi în activitatea lor, inspirându-le cuvinte care vor pătrunde adânc în inima ascultătorilor.

Fiecare pastor are privilegiul de a fi capabil să spună asemenea apostolului Pavel: „Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu”. „N-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case... pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 20, 27.20.21).

Mântuitorul nostru a mers din casă în casă, vindecându-i pe cei bolnavi, mângâindu-i pe cei ce plângeau, liniștindu-i pe cei tulburați și aducându-le pace aceluia care erau nemângâiați. El a luat copilașii în brațele Sale, i-a binecuvântat și le-a adresat mamei istovite cuvinte de speranță și mângâiere. Cu o duioșie și o delicatețe neobosită, El a răspuns la toate necazurile și suferințele omenești. El nu a trudit pentru Sine, ci pentru alții. Domnul Isus a fost un slujitor al tuturor. Mâncarea și băutura Sa au fost să le aducă speranță și putere tuturor celor pe care îi întâlnea. În timp ce ascultau adevărurile Sale, așa de diferite de tradițiile și dogmele învățate de rabini, speranța răsărea în inima oamenilor. În învățătura Sa erau o seriozitate și un zel care o făceau să se întipărească în mintea lor cu o putere convingătoare.

Aș dori să le spun fraților mei pastori: Intrați în legătură cu oamenii printr-o lucrare personală și mergeți acolo unde se află ei. Familiarizați-vă cu ei. Această lucrare nu poate fi făcută de la distanță. Bani împrumutați sau dăruți nu o pot realiza. Predicile de la amvon nu o pot îndeplini. Învățarea Scripturilor în cămine: iată lucrarea unui evanghelist, iar această lucrare trebuie să fie unită cu predicarea. Dacă această lucrare este trecută cu vederea, predicarea va fi într-o mare măsură un eșec.

Cei care caută adevărul au nevoie să li se adreseze cuvinte spuse la timp, deoarece Satana le vorbește prin ispitele lui. Dacă, atunci când încercați să ajutați pe cineva, sunteți respinși, treceți cu vederea acest fapt. Dacă vi se pare că munca voastră nu realizează decât puțin bine, nu vă descurajați. Continuați să lucrați, fiți prudenți, gândiți-vă când trebuie să vorbiți și când trebuie să păstrați tăcerea, vegheați asupra oamenilor, pentru că ei trebuie să dea socoteală, și fiți atenți la amăgirile lui Satana, ca să nu fiți îndepărtați de la datorie. Nu îngăduiți ca dificultățile să vă descurajeze sau să vă intimideze. Întâmpinați și biruiți aceste dificultăți cu o hotărâre cutezătoare. Semănați sămânța cu încredere și generozitate.

Succesul vostru depinde într-o mare măsură de maniera în care îi

salutați pe oameni, când îi vizitați. Când salutați o persoană, puteți să-i strângeți mâna în așa fel încât să-i câștigați încrederea imediat sau așa de rece, încât să creadă că nu aveți nici un interes față de ea.

Noi nu ar trebui să ne comportăm ca și când faptul că intrăm în legătură cu cei săraci ar fi o umilire din partea noastră. Ei sunt tot așa de prețioși în ochii lui Dumnezeu ca noi, iar comportamentul nostru trebuie să arate că și noi îi prețuim în același fel. Îmbrăcămintea noastră să fie simplă, așa încât, atunci când îi vizităm, cei săraci să nu se simtă stânjeniți de contrastul dintre înfățișarea noastră și înfățișarea lor. Adesea, cei săraci au parte de foarte puțină bucurie, prin urmare, de ce să nu aducă slujitorii lui Dumnezeu raze de lumină în casele lor? Noi avem nevoie de simpatia duioasă a Domnului Isus, iar dacă o vom avea, vom putea să găsim calea spre inimi.

Capitolul 38

Lucrarea pastorului

Un păstor adevărat va fi interesat de tot ce are legătură cu bunăstarea turmei sale, pe care o va hrăni, o va călăuzi și o va apăra. El însuși se va purta cu mare înțelepciune și va manifesta o atenție duioasă față de toți, îndeosebi față de cei ispitiți, îndurerați și descurajați. „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20, 28). „Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis” (Ioan 13, 16). Hristos „S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2, 7). „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine»” (Romani 15, 1-3).

De multe ori, un lucrător dă greș în lucrarea lui, deoarece nu se apropie de aceia care au cea mai mare nevoie de ajutorul lui. În mod curtenitor, cu Biblia în mână, el ar trebui să se străduiască să înțeleagă obiecțiile care se află în mintea celor ce încep să întrebe: „Ce este adevărul?” Cu atenție și delicatețe, lucrătorul trebuie să-i îndrume și să-i educe ca pe niște copii de școală. Mulți au nevoie să se dezvețe mai întâi de teoriile pe care multă vreme le-au considerat ca fiind adevărate. Când se conving că au greșit cu privire la subiectele biblice, ei ajung în încurcătură și îndoială. Aceste persoane au nevoie de simpatia cea mai duioasă și de ajutorul cel mai înțelept. Ele au nevoie să fie învățate cu atenție, iar lucrătorul trebuie să se roage pentru ele și împreună cu ele, să vegheze asupra lor și să le păzească, manifestând o grijă plină de bunățate.

A fi conlucrător cu Hristos în lucrarea de salvare a sufletelor este un mare privilegiu. Cu răbdare și cu un efort lipsit de egoism, Mântuitorul a căutat să ajungă la inima omului aflat în starea lui decăzută și să-l salveze de consecințele păcatului. Ucenicii Săi, care sunt învățători ai Cuvântului Său, ar trebui să-L imite cât mai bine pe Marele lor Exemplu.

În activitatea din teritoriile noi, este nevoie de multă rugăciune și o muncă făcută cu înțelepciune. Este nevoie nu doar de lucrători care știu să predice, ci și de lucrători care cunosc din experiență taina evlaviei și care pot împlini nevoile urgente ale oamenilor -- lucrători care își dau seama de importanța poziției lor de slujitori ai lui Isus și care vor lua cu bucurie asupra lor crucea pe care El i-a învățat cum să o poarte.

Este foarte important ca un pastor să se apropie de oameni și, în felul acesta, să se familiarizeze cu diferitele trăsături ale firii omenești. El trebuie să studieze modul în care lucrează mintea, ca să-și poată adapta învățăturile la nivelul intelectual al ascultătorilor lui. Astfel, va dobândi acea generozitate nobile, pe care o au numai aceia care studiază îndeaproape natura și nevoile oamenilor.

Capitolul 39

Studii biblice în familie

Planul de a prezenta studii biblice a fost o idee cerească. Există multe persoane, atât bărbați, cât și femei, care se pot angaja în această ramură a lucrării misionare. În felul acesta, se pot forma lucrători care vor deveni oameni puternici ai lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu a fost prezentat pentru mii de oameni pe această cale, iar lucrătorii ajung în legătură directă cu oameni de toate naționalitățile. Biblia este adusă în familii, iar adevărurile ei sfinte își fac loc în conștiința lor. Oamenii sunt îndemnați să citească, să examineze și să gândească pentru ei înșiși, iar ei trebuie să-și asume responsabilitatea de a primi sau de a respinge iluminarea divină. Dumnezeu nu va îngădui ca această prețioasă lucrare făcută pentru El să rămână nerăsplătită.

În fiecare teritoriu nou, trebuie să fie exercitată răbdare și perseverență. Nu vă descurajați din cauza începuturilor slabe. Adesea, lucrarea cea mai umilă este cea care aduce rezultatele cele mai mari. Cu cât vom face mai multă lucrare personală, cu atât binele realizat va fi mai mare. Influența personală este o putere. Mintește aceluia cu care suntem într-o legătură apropiată este impresionată prin influențe nevăzute. Nici un vorbitor care se adresează unei mulțimi nu-i poate impresiona pe oameni așa cum i-ar putea impresiona dacă ar fi într-o legătură mai apropiată cu ei. Domnul Isus a părăsit cerul și a venit în lumea noastră pentru a salva suflete. Voi trebuie să vă apropiați de aceia pentru care lucrați, ca să aibă posibilitatea nu numai de a vă auzi glasul, ci și de a vă strânge mâna, de a cunoaște principiile voastre și de a simți simpatia voastră.

Frații mei pastori, să nu credeți că singura lucrare pe care o puteți face, singura cale prin care puteți lucra pentru suflete, este aceea de a ține

discursuri. Cea mai bună lucrare pe care o puteți face este să învățați, să educați. Ori de câte ori puteți găsi o ocazie de a proceda astfel, stați de vorbă cu membrii unei familii și permiteți-le să vă pună întrebări. Apoi, răspundeți-le cu răbdare și umilință. Continuați această lucrare în asociere cu eforturile voastre publice. Predicați mai puțin și educați mai mult, prezentând studii biblice și rugându-vă cu familiile și cu grupele mici.

Tuturor celor care lucrează pentru Hristos aș dori să le spun: Ori de câte ori puteți câștiga interesul oamenilor, vorbind cu ei la gura sobei, folosiți ocazia. Luați Biblia și descoperiți-le marile ei adevăruri. Succesul vostru nu va depinde așa de mult de cunoștințele și de realizările voastre, ci de abilitatea voastră de a găsi calea spre inimi. Fiind sociabili și apropiindu-vă de oameni, puteți orienta cursul gândurilor lor mai repede decât prin discursul cel mai abil. Prezentarea lui Hristos în familie, la gura sobei și în micile adunări din case particulare este adesea mai plină de succes în ce privește câștigarea de suflete pentru Isus decât sunt predicile ținute în aer liber, în fața unei mulțimi de ascultători, sau chiar în sări publice și în biserici.

La fel ca pastorul care predică, toți cei care se angajează în această lucrare personală ar trebui să fie atenți să nu ajungă să lucreze în mod stereotip. Ei trebuie să învețe continuu. Să aibă un zel conștiincios în vederea obținerii celor mai înalte calificări, pentru a deveni oameni capabili în ce privește cunoașterea Scripturilor. Acești lucrători trebuie să cultive obiceiul activității intelectuale, dedicându-se în mod deosebit rugăciunii și studiului atent al Scripturilor.

Capitolul 40

Valoarea efortului individual

Lucrătorii care au avut cel mai mare succes în câștigarea de suflete au fost bărbații și femeile care nu s-au mândrit cu propria abilitate, ci au căutat, cu umilință și credință, să-i ajute pe cei din jurul lor. Domnul Isus a făcut tocmai această lucrare. El S-a apropiat de cei cu care a dorit să intre în legătură. Cât de adesea și-a prezentat

învățăturile, având doar câțiva oameni adunați în jurul Său, iar trecătorii s-au oprit, unul câte unul, ca să-L audă, până când o întreagă mulțime a ajuns să asculte cu uimire și admirație cuvintele Învățătorului trimis din cer.

Femeia din Samaria

Domnul Hristos nu a așteptat să se adune mulțimi de ascultători. Unele dintre adevărurile cele mai grandioase pe care le-a rostit au fost adresate unor persoane în mod individual. Ascultați cuvintele Sale minunate pe care i le-a spus femeii din Samaria. Spre surprinderea ei, El i-a cerut o favoare. „Dă-Mi să beau”, i-a zis El. Isus a dorit să bea apă rece și, de asemenea, a dorit să deschidă calea prin care să-i poată oferi femeii apa vieții.

„Cum Tu, iudeu,” i-a zis femeia, „ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?-- Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii.”

Domnul Isus i-a răspuns: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.” „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui

va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”

Cât de mult interes a manifestat Hristos față de această singură femeie! Cât de serioase și de elocvente au fost cuvintele Sale! Ele au tulburat inima ascultătoarei și, uitând de treaba pentru care venise la fântână, ea a mers în cetate și le-a spus prietenilor ei: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” [vezi Ioan 4, 7-30].

Mulți și-au lăsat la o parte ocupațiile pentru a veni să-L vadă pe Străinul de la fântâna lui Iacov. Ei I-au pus o mulțime de întrebări și au primit cu nerăbdare explicațiile Sale cu privire la multe lucruri care fuseseră întunecate pentru înțelegerea lor. Acești samariteni erau ca niște oameni care merg pe urmele unei raze de lumină, ivite pe neașteptate, până când descoperă lumina deplină a zilei.

Rezultatul lucrării lui Isus, în timp ce stătea, obosit și flămând, la fântână, a fost o binecuvântare larg răspândită. Acel unic suflet pe care a căutat să-l ajute a devenit mijlocul de a ajunge la altele și de a le aduce la Mântuitorul. Aceasta a fost întotdeauna calea prin care lucrarea lui Dumnezeu a progresat pe pământ. Lăsați ca lumina voastră să strălucească și astfel se vor aprinde și alte lumini.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie niște oameni ai momentului, gata de a sluji în orice clipă. Frații mei, ocaziile favorabile pentru a-I sluji lui Dumnezeu vi se pot oferi la orice oră. Acestea vin și pleacă fără încetare. Fiți gata întotdeauna să le folosiți la maximum. șansa de a-i adresa Cuvântul vieții unui suflet aflat în nevoie poate să nu mai apară niciodată, prin urmare, nimeni să nu îndrăznească să spună: „Rogu-te să mă ierți”. Nu pierdeți nici o ocazie de a le face cunoscute altora comorile de nepătruns ale lui Hristos,

pentru că, o dată neglijată, o ocazie poate să treacă și să fie pierdută pentru totdeauna.

Capitolul 41

O împărțire a muncii

O piedică serioasă și probabil neașteptată în calea succesului adevărului se află chiar în bisericile noastre. Prea adesea, după ce s-a făcut un efort de a le prezenta celor necredincioși învățătura noastră, membrii bisericii rămân inactivi, ca și când nu ar fi o parte interesată, și lasă ca toată povara să apese asupra pastorului. Din acest motiv, uneori, lucrarea celor mai capabili pastori a fost de puțin folos. Pot fi rostite cele mai bune predici, iar solia poate fi tocmai cea de care oamenii au nevoie, totuși este posibil ca nici un suflet să nu fie câștigat asemenea unui snop pregătit să-I fie adus lui Hristos.

Când se lucrează acolo unde deja există câțiva credincioși, la început, pastorul nu ar trebui să caute așa de mult să-i convertească pe cei necredincioși, ci să-i instruiască pe membrii bisericii în vederea unei bune colaborări. Să lucreze pentru ei în mod individual, străduindu-se să le stârnească interesul față de căutarea unei experiențe personale mai profunde și față de lucrarea pentru alții. După ce sunt pregătiți să-l susțină, prin rugăciunile și prin activitatea lor, eforturile pastorului vor fi însoțite de un succes mai mare.

Dacă bisericile din diferite locuri nu sunt făcute să simtă că asupra lor se află o responsabilitate, nu se poate realiza nici un bine durabil pentru ele. Fiecare membru al trupului lui Hristos ar trebui să simtă că propria mântuire depinde de efortul lui personal. Nimeni nu poate fi mântuit în timp ce se află în inactivitate. Pastorul nu-i poate mântui pe oameni. El poate fi un mijloc prin care Dumnezeu îi trimite lumină poporului Său, dar, după ce lumina este dată, oamenii sunt cei cărora le revine lucrarea de a-și însuși lumina și de a face, la rândul lor, ca această lumină să strălucească mai departe asupra altora. -- Testimonies for the Church 2:121.

Educarea colaboratorilor din biserică

Pastorul nu trebuie să considere că este de datoria lui să îndeplinească toate activitățile legate de predicare, de rugăciune și toate celelalte lucrări. El ar trebui să educe colaboratori în fiecare biserică. Adunările să fie conduse de persoane diferite, care să prezinte lecturi biblice, cu rândul. Procedând astfel, ele își vor folosi talentele pe care li le-a dat Dumnezeu și, în același timp, vor beneficia de pregătirea necesară spre a fi lucrători.

„În unele privințe, pastorul ocupă o poziție similară cu poziția maestrului unei echipe de muncitori sau a căpitanului unui echipaj de vas. De la aceștia se așteaptă să verifice dacă oamenii pe care îi conduc își îndeplinesc corect și cu promptitudine lucrarea desemnată, iar ei trebuie să se implice în executarea propriu-zisă a lucrării numai în situații de urgență.

Odată, proprietarul unei mari mori și-a găsit maestrul făcând niște reparații simple la o roată, în timp ce șase muncitori de pe acea linie stăteau lângă el, privindu-l, fără să facă nimic. După ce a examinat faptele, ca să se asigure că nu s-a făcut nici o nedreptate, proprietarul l-a chemat pe maestru, i-a înmănat salariul pe întreaga lună și l-a concediat. Surprins, maestrul a cerut o explicație. Aceasta i-a fost dată în următoarele cuvinte: «Eu te-am angajat să pui șase oameni la lucru. Am găsit șase oameni stând degeaba, în timp ce tu făceai lucrarea unuia singur. Oricare dintre cei șase ar fi putut face tot așa de bine lucrarea pe care ai făcut-o tu. Eu nu-mi permit să plătesc salarii la șapte oameni, pentru ca tu să-i înveți pe ceilalți șase cum să stea degeaba».

Acest incident ar putea fi aplicabil în unele cazuri, iar în altele, nu. Dar mulți pastori dau greș prin faptul că nu știu cum sau nu încearcă să-i implice pe toți membrii într-o lucrare activă în diferitele departamente ale activității

bisericii. Dacă ar acorda mai multă atenție implicării și menținerii turmei lor într-o lucrare activă, pastorii ar realiza mai mult bine, ar avea mai mult timp pentru studiu și pentru vizitele religioase și, de asemenea, ar evita multe cauze ale neînțelegerilor.”

Din cauza lipsei de experiență, unii vor face greșeli, dar trebuie să li se arate cu bunătate cum își pot face lucrarea mai bine. În felul acesta, pastorul îi poate educa pe bărbați și pe femei să poarte responsabilități în lucrarea cea bună, care suferă așa de mult din cauza lipsei de lucrători. Avem nevoie de oameni care își pot asuma responsabilități, iar cea mai bună cale pentru ca ei să câștige experiența de care au nevoie este aceea de a-i angaja cu inima și mintea în lucrare.

Salvat prin efortul pentru altul

O biserică lucrătoare crește. Membrii găsesc în ajutorarea altora un stimulent și un tonifiant. Am citit despre un om care, călătorind într-o zi de iarnă prin nămeți mari de zăpadă, a amorțit din cauza frigului care, aproape imperceptibil, îi îngheța funcțiile vitale. Omul era aproape să moară înghețat și, tocmai când se afla pe punctul de a renunța să lupte pentru a rămâne în viață, a auzit gemetele unui tovarăș de călătorie care, de asemenea, murea de frig. Simpatia lui a fost stârnită și s-a hotărât să-l salveze. El i-a fricționat nefericitului om membrele înghețate și, după un efort considerabil, l-a ridicat în picioare. Deoarece suferindul nu putea să stea în picioare, l-a purtat în brațele lui miloase chiar prin nămeții pe care crezuse că nu-i va putea trece niciodată singur.

După ce și-a dus tovarășul de călătorie într-un loc sigur, deodată și-a dat seama că, salvându-și semenul, s-a salvat și pe sine. Eforturile lui stăruitoare de a-l ajuta pe altul îi încălziseră sângele care înghețase în vene și trimiseseră o căldură sănătoasă în membrele trupului său.

Lecția că, ajutându-i pe alții, noi înșine primim ajutor trebuie întipărită continuu în mintea tinerilor credincioși, arătându-li-se, atât prin învățatură, cât și prin exemplu, că astfel pot obține cele mai bune rezultate în experiența lor creștină. Cei descurajați, cei înclinați să creadă că drumul spre viața veșnică este greu și dificil, să înceapă să-i ajute pe alții. Aceste eforturi, unite cu rugăciunea pentru lumina divină, vor face propriile inimi să bată în armonie cu influența înviorătoare a harului lui Dumnezeu, iar sentimentele lor vor radia de un zel divin mai mare. Întreaga lor viață de credință va deveni o realitate și va fi mai fierbinte și mai plină de rugăciune.

Să ne aducem aminte că pe acest pământ suntem niște peregrini și călători care caută o patrie mai bună, chiar patria cerească. Cei care au făcut cu Domnul legământul slujirii sunt obligați să coopereze cu El în lucrarea de salvare a sufletelor.

În timpul săptămânii, membrii bisericii să-și facă partea cu credincioșie, iar în Sabat să-și mărturisească experiențele. Atunci, adunările vor fi ca o hrană oferită la vreme potrivită, aducându-le tuturor celor prezenți o nouă viață și o nouă putere. Când cei din poporul lui Dumnezeu înțeleg marea nevoie de a lucra pentru convertirea celor păcătoși așa cum a lucrat Domnul Hristos, mărturiile rostite de ei în serviciile divine din Sabat vor fi pline de putere. Ei vor mărturisi cu bucurie despre valoarea experienței pe care au dobândit-o lucrând pentru alții.

Biserica -- O îndatorire sfântă

Când S-a înălțat la cer, Domnul Hristos le-a încredințat urmașilor Săi biserica și toate interesele ei ca pe o îndatorire sfântă. Iar lucrarea bisericii nu trebuie să fie lăsată doar în grija pastorului sau a câtorva conducători. Fiecare membru ar trebui să simtă că a făcut un legământ solemn cu Domnul, de a

lucra pentru interesele cele mai înalte ale cauzei Sale, în orice vreme și în orice situație. Fiecare ar trebui să aibă o parte de făcut, o răspundere de purtat. Dacă toți membrii bisericii ar fi avut simțământul unei răspunderi individuale, s-ar fi făcut un progres mai mare în ce privește lucrurile spirituale. Responsabilitatea solemnă pe care o au i-ar fi determinat să-L caute adesea pe Dumnezeu pentru a-I cere putere și har.

Adevăratul caracter al bisericii nu este evaluat după înaltele declarații pe care le rostește, după numele înscrise în registrele ei, ci după faptele pe care le face cu adevărat pentru Domnul și după numărul lucrătorilor ei perseverenți și credincioși. Un efort personal și neegoist va realiza pentru cauza lui Dumnezeu mai mult decât se poate realiza prin predici sau prin mărturisiri de credință.

Pastorii să-i învețe pe membrii bisericii că, pentru a crește din punct de vedere spiritual, ei trebuie să-și aducă la îndeplinire responsabilitatea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu, aceea de a-i conduce pe oameni la adevăr. Cei care nu-și împlinesc responsabilitatea ar trebui să fie vizitați, iar cei ce îi vizitează să se roage împreună cu ei și să lucreze pentru ei. Nu-i faceți pe oameni să depindă de voi, în calitate de pastori, ci învățați-i mai degrabă că ei trebuie să-și folosească talentele spre a le prezenta celor din jurul lor adevărul. Lucrând în felul acesta, ei vor coopera cu îngerii cerului și vor dobândi o experiență care le va mări credința și îi va lega cu putere de Dumnezeu.

Capitolul 42

Soția pastorului

În trecut, soțiile pastorilor au suferit lipsuri și persecuție. Când soții lor au îndurat închisoarea și uneori chiar moartea, aceste femei nobile și cu spirit de sacrificiu au suferit împreună cu ei, iar răsplata lor va fi egală cu aceea cu care vor fi binecuvântați soții lor.

Doamna Boardman și doamna Judson au suferit pentru adevăr împreună cu tovarășii lor de viață. Ele și-au sacrificat căminul și prietenii în adevăratul sens al cuvântului pentru a-i ajuta pe soții lor în lucrarea de iluminare a celor care se aflau în întuneric, descoperindu-le tainele ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu. Viața lor era într-un pericol continuu. Marele lor scop era acela de a salva suflete și pentru aceasta au fost dispuse să sufere cu voioșie...

Dacă îl însoțește pe soțul ei în călătorii, soția pastorului nu trebuie să uite că nu merge în scopul unei plăceri personale speciale, ca să facă vizite și să se lase așteptată, ci merge să lucreze alături de el. Ea ar trebui să aibă același interes de a face bine. Dacă grijile căminului nu o împiedică, ea trebuie să fie dispusă să-și însoțească soțul și să-l ajute în eforturile lui de a salva suflete. Cu blândețe și umilință și totuși cu o încredere nobilă în sine, ea trebuie să aibă o influență determinantă asupra celor din jurul ei, să-și îndeplinească partea și să-și poarte crucea și responsabilitatea în cadrul adunărilor publice, la altarul familial și în conversațiile care au loc în familie, la gura sobei. Oamenii se așteaptă la aceasta din partea ei și au tot dreptul. Dacă așteptările lor nu sunt împlinite, influența soțului este mai mult de jumătate distrusă.

Soția unui pastor poate face mult, dacă dorește. Dacă are un spirit de sacrificiu de sine și dacă iubește oamenii, ea poate face, conlucrând cu soțul ei, aproape la fel de mult bine ca el. O soră care lucrează în folosul adevărului poate să înțeleagă și poate să ajungă la inima unor persoane cu care pastorul nu poate intra într-o legătură apropiată, îndeosebi în cazul unor surori.

Soția pastorului are o responsabilitate pe care nu trebuie și nu poate să o înlăture, considerând-o fără însemnătate. Dumnezeu va cere de la ea talantul încredințat împreună cu dobânda. Ea trebuie să lucreze cu seriozitate și credincioșie și în unitate cu soțul ei pentru a salva suflete. Soția pastorului nu ar trebui să-și impună niciodată dorințele și preferințele, să exprime o lipsă de interes față de munca soțului ei sau să-și manifeste insistent sentimentele de plictiseală și de nemulțumire. Toate aceste sentimente firești să fie biruite. Ea trebuie să aibă un scop în viață și să-l împlinească fără șovăire. Ce dacă acest scop este în conflict cu sentimentele, cu plăcerile și gusturile firești? Acestea trebuie să fie sacrificate cu voioșie și fără ezitare, ca să facă binele și să salveze suflete.

Soțiile pastorilor ar trebui să aibă o viață de devoțiune și de rugăciune. Dar unora le-ar plăcea o religie în care să nu existe cruci de purtat și care să nu le ceară nici o renunțare la sine și nici un sacrificiu. În loc de a se baza pe ele însele cu noblețe, depinzând de Dumnezeu pentru a le da putere și îndeplinindu-și responsabilitatea personală, ele depind aproape tot timpul de alții, primindu-și viața spirituală de la ei. Dacă aceste soții ar depinde doar de Dumnezeu, cu încrederea unui copil, și dacă iubirea lor ar fi îndreptată numai spre Domnul Isus, primindu-și viața de la Hristos, adevărata viață, cât de mult bine ar putea să facă și ce ajutor ar putea să fie pentru alții, ce sprijin pentru soții lor și ce răsplată ar primi la sfârșit! Cuvintele: „Bine, rob bun și credincios” ar ajunge la urechile lor asemenea celei mai plăcute melodii. Invitația: „Intră în bucuria stăpânului tău” ar răsplăti de o mie de ori suferințele și încercările îndurate pentru a salva suflete prețioase. --

Testimonies for the Church 1:451-453.

Dacă își păstrează sufletul în dragoste față de Dumnezeu, soția pastorului poate fi un mare ajutor pentru soțul ei, căutând să-i ușureze munca. Ea îi poate învăța pe copiii ei Cuvântul Domnului și poate să-și administreze propria gospodărie cu înțelepciune. Împreună cu soțul ei, ea poate să-și educe copiii, învățându-i să se deprindă să fie economi și să-și stăpânească dorințele.

Capitolul 43

Pastorul în căminul său

Dumnezeu plănuiește ca acela care îi învață din Biblie pe membrii familiei lui să fie, în viața sa de cămin, o exemplificare a adevărilor pe care le prezintă. Ceea ce este un om are o influență mai mare decât ceea ce spune. Evlavia în viața de zi cu zi va da putere mărturiei publice. Răbdarea, consecvența și iubirea vor face asupra inimilor o impresie pe care predicile nu reușesc să o facă.

Îndatoririle pastorului sunt pretutindeni în jurul lui, atât în apropiere, cât și atunci când este plecat departe, dar prima lui datorie este față de propriii copii. El nu trebuie să devină așa de împovărat de îndatoririle din afara căminului, încât să neglijeze învățătura de care au nevoie copiii lui. Pastorul poate considera că datoriile din căminul lui sunt de o importanță mai mică, dar, în realitate, ele se află chiar la temelia bunăstării omului și a societății. Fericirea bărbaților și a femeilor și succesul bisericii depind într-o mare măsură de influența căminului. În îndeplinirea corespunzătoare a îndatoririlor vieții de fiecare zi sunt implicate interese veșnice. Lumea nu are o nevoie așa de mare de minți mari, pe cât are nevoie de oameni buni, care sunt o binecuvântare în căminul lor.

Nimic nu poate scuza un pastor pentru neglijarea cercului restrâns al familiei, în favoarea cercului mai mare din afara ei. Bunăstarea spirituală a familiei lui are prioritate. În ziua răsplătirii finale, Dumnezeu îl va întreba ce a făcut pentru a-i câștiga la Hristos pe aceia pe care și-a asumat responsabilitatea de a-i aduce pe lume. Marele bine făcut pentru alții nu poate anula datoria pe care o are față de Dumnezeu de a se îngriji de propriii copii.

În familia pastorului ar trebui să existe o unitate care să fie o predică eficientă cu privire la evlavie practică. Când își îndeplinesc cu credincioșie datoria în cămin, păzindu-i pe copii, corectându-i, sfătuindu-i și îndrumându-i, pastorul și soția lui se pregătesc pentru lucrarea din biserică și multiplică mijloacele de realizare a lucrării lui Dumnezeu în afara căminului. Membrii familiei devin membrii familiei cerești și sunt o putere spre bine, exercitând o influență care ajunge până departe.

Pe de altă parte, pastorul care le îngăduie copiilor lui să crească nestăpâniți și neascultători va constata că influența muncii sale la amvon este contracarată de comportamentul neplăcut al copiilor lui. Cel care nu-și poate conduce propria familie nu poate păstori în mod corespunzător biserica lui Dumnezeu și nici nu o poate păzi de certuri și de controverse.

Curtoazia în cămin

Există pericolul de a nu acorda atenția cuvenită lucrurilor mici ale vieții. Pastorul nu trebuie să neglijeze să adreseze cuvinte amabile și încurajatoare în cercul familiei. Fratele meu pastor, manifesti tu asprime, lipsă de amabilitate și de politețe în cercul familiei? Dacă faci așa, oricât de înaltă ar fi profesia ta, tu încalci poruncile. Oricât de stăruitor ai putea să le predici altora, dacă nu exprimi iubirea lui Hristos în propria viață de cămin, tu nu reușești să atingi standardul care ți-a fost pus înainte. Să nu crezi că omul care, plecând de la amvonul sfânt, își îngăduie să rostească remarcă aspre și sarcastice sau să facă glume și gesticulări ilare este un reprezentant al lui Hristos. Iubirea față de Dumnezeu nu este în sufletul lui. Inima lui este plină de iubire de sine, de sentimentul propriei importanțe și el dovedește în mod vizibil că nu apreciază corect lucrurile sfinte. Domnul Hristos nu este cu el, și el nu poartă solia solemnă a adevărului pentru acest timp.

În unele cazuri, copiii pastorului sunt cei mai neglijați copii din lume, din cauză că tatăl este cu ei doar puțin timp și ei sunt lăsați să-și aleagă propriile ocupații și amuzamente. Dacă are băieți în familie, un pastor nu ar trebui să-i lase în totalitate în grija mamei. Aceasta este o povară prea mare pentru ea. El ar trebui să devină prietenul și tovarășul lor. Să se străduiască să-i păzească de tovarășii rele și să se asigure că sunt ocupați cu lucrări folositoare. Poate că mamei îi este greu să exercite stăpânirea de sine. Dacă observă acest fapt, soțul ar trebui să-și asume mai multe răspunderi, făcând tot ce-i stă în putere pentru a-i conduce pe băieții lui la Dumnezeu.

Dacă în familia pastorului sunt copii, soția lui să-și aducă aminte că propriul cămin este câmpul ei misionar, în care trebuie să lucreze cu o energie neobosită și cu un zel neșovăitor, știind că rezultatele lucrării ei vor rămâne de-a lungul veșniciei. Oare nu sunt sufletele copiilor ei la fel de prețioase ca sufletele celor necredincioși? Prin urmare, să le îndrume cu o grijă plină de iubire. Ea are responsabilitatea de a arăta lumii puterea și excelența religiei în cămin. Ea trebuie să fie condusă de principii, nu de impulsuri, și să lucreze, fiind conștientă că Dumnezeu este ajutorul ei. Ea nu trebuie să îngăduie nici unui lucru să o abată de la îndeplinirea misiunii.

Influența mamei care se află într-o legătură strânsă cu Hristos este de o valoare infinită. Slujirea iubirii face din căminul ei un Betel. Domnul Hristos conlucrează cu ea, transformând apa obișnuită în vinul cerului. Copiii ei vor crește spre a fi o binecuvântare și o onoare pentru ea atât în viața aceasta, cât și în viața viitoare.

Capitolul 44

“Paște mielușei mei”

Sarcina pe care Domnul Hristos i-a încredințat-o lui Petru chiar înainte de înălțarea Sa la cer a fost: „Paște mielușei Mei” (Ioan 21, 15), iar această sarcină îi este încredințată fiecărui pastor. Când le-a zis ucenicilor Săi: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei” (Marcu 10, 14), Domnul Hristos a vorbit pentru ucenicii Săi din toate timpurile.

Cauza adevărului a pierdut foarte mult datorită lipsei de atenție față de nevoile spirituale ale tinerilor. Slujitorii Evangheliei ar trebui să-i cunoască pe tinerii din bisericile lor și să stabilească o legătură

voioasă cu ei. Mulți nu au tragere de inimă pentru a face acest lucru, dar, în ochii Cerului, neglijența lor este păcat. În mijlocul nostru, sunt mulți tineri și tinere care cunosc credința, dar inima lor nu a fost niciodată atinsă de puterea harului divin. Cum putem noi, care pretindem că suntem slujitorii lui Dumnezeu, să lăsăm să treacă zi după zi și săptămână după săptămână, fiind indiferenți față de starea lor? Dacă ar muri în păcatele lor fără a fi avertizați, sângele lor ar fi cerut din mâinile străjerilor care nu i-au avertizat.

De ce să nu fie privită lucrarea pentru tinerii din țara noastră ca fiind o lucrare misionară de cel mai înalt grad? Ea necesită tactul cel mai delicat, considerația cea mai atentă și rugăciunea cea mai fierbinte pentru înțelepciunea cerească. Tinerii sunt ținta atacurilor speciale ale lui Satana, dar bunătatea, amabilitatea și simpatia care se revarsă dintr-o inimă plină de iubirea lui Isus le vor câștiga încrederea și îi vor salva de multe capcane ale vrăjmașului.

Tinerii au nevoie de mai mult decât de o atenție ocazională, de mai mult decât de cuvinte ocazionale de încurajare. Ei au nevoie de o muncă atentă și sârguincioasă, îndeplinită într-un spirit de rugăciune. Numai pastorul a cărui inimă este plină de iubire și simpatie va fi în stare să se apropie de acei tineri care, în aparență, sunt neglijenți și indiferenți. Nu toți pot fi ajutați în același mod. Dumnezeu tratează pe fiecare în conformitate cu temperamentul și caracterul lui, iar noi trebuie să cooperăm cu El. Adesea, cei pe lângă care trecem indiferenți, deoarece îi judecăm după aspectul exterior, au în interiorul lor materialul cel mai bun pentru lucrători și toate eforturile făcute pentru ei vor fi rodnice. Trebuie să se acorde mai multă atenție metodelor de a-i aborda pe tineri și să se înalțe rugăciuni mai stăruitoare pentru înțelepciunea care este necesară în lucrul cu mintea oamenilor.

Predicarea pentru copii

În fiecare ocazie potrivită, repetați-le copiilor povestiri despre viața lui Isus. În fiecare predică, lăsați un mic loc pentru un cuvânt adresat în folosul copiilor. Slujitorul lui Hristos poate lega prietenii durabile cu acești micuți. Prin urmare, să nu piardă nici o ocazie de a-i ajuta să cunoască mai bine Scripturile. Aceasta va face mai mult decât ne dăm seama pentru a împiedica planurile lui Satana. Dacă sunt familiarizați de timpuriu cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, va fi ridicată o barieră împotriva necredinței și copiii vor fi în stare să înfrunte vrăjmașul, prin cuvintele: „Este scris”.

Cei care se ocupă cu învățarea copiilor și a tinerilor ar trebui să evite remarcele plictisitoare. Prezentările scurte și la subiect vor avea o influență benefică. Dacă este mult de spus, împărțiți materialul în mai multe prezentări concise. Câteva remarce interesante, spuse din când în când, vor fi mai folositoare decât dacă prezentați toată învățătura o dată.

Cuvântările lungi obolesc mintea tinerilor. Prea multă vorbire îi va determina chiar să deteste învățăturile spirituale, tot așa cum mâncatul peste măsură împovărează stomacul și scade apetitul, provocând dezgustul față de mâncare. Învățătura pe care o adresăm bisericii, în special tinerilor, trebuie să fie prezentată „puțin aici, puțin acolo”. Copiii nu trebuie să fie atrași spre ceruri într-o manieră aspră, ci foarte delicat.

A înțelege simțămintele tinerilor

Noi ar trebui să înțelegem simțămintele tinerilor, să simțim împreună cu ei bucuriile și întristările lor, să simpatizăm cu ei în luptele și biruințele lor. Domnul Isus nu a rămas în ceruri, departe de cei întristați și păcătoși, ci a coborât în această lume, ca să Se familiarizeze cu slăbiciunea, cu suferința și cu ispitele neamului omenesc decăzut. El ne-a căutat acolo unde eram, ca să ne poată ridica. În lucrarea noastră cu tinerii, dacă dorim să-i ajutăm, trebuie să mergem acolo unde se află ei pentru a-i cunoaște. Când tinerii ucenici sunt învinși de ispită, cei care sunt mai vechi în experiența credinței să nu-i trateze cu asprime sau să privească eforturile lor cu indiferență. Aduceți-vă aminte că voi înșivă ați dovedit adesea că sunteți lipsiți de puterea de a rezista în fața puterii ispititorului. Fiți la fel de răbdători cu acești miei ai turmei, după cum ați dori să fie alții cu voi. Dumnezeu ne-a creat în așa fel, încât chiar și cei mai puternici doresc să fie tratați cu simpatie. Prin urmare, cu cât mai mult au nevoie de simpatie copiii! Adesea, chiar și numai o privire plină de compasiune îl va liniști și îl va întări pe copilul încercat și ispitit.

Domnul Isus îl invită pe fiecare fiu rătăcitor, spunându-i: „Fiule, dă-Mi inima ta” (Proverbe 23, 26). „«Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, și vă voi ierta abaterile».-- «Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru»” (Ieremia 3, 22). Tinerii nu pot fi cu adevărat fericiți fără dragostea

lui Isus. El așteaptă cu o duioșie plină de milă să asculte mărturisirile celor îndărătnici și să accepte pocăința lor. El așteaptă să vadă un semn de mulțumire din partea lor, așa cum o mamă așteaptă să vadă zâmbetul de recunoștință pe chipul copilului ei iubit. Marele Dumnezeu ne învață să-L numim Tatăl nostru. El dorește ca noi să înțelegem cât de duios și de arzător este dorul inimii Sale după noi, atunci când trecem prin încercări și ispite. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Psalmii 103, 13). Mai repede ar putea o mamă să-și uite copilul decât ar putea Dumnezeu să uite un singur suflet care se încrede în El.

Tinerii să ia parte la activitatea bisericii

După ce tinerii își dăruiesc inima lui Dumnezeu, responsabilitatea noastră pentru ei nu încetează. Ei trebuie să fie implicați în lucrarea Domnului și ajutați să înțeleagă că El așteaptă de la ei să contribuie la progresul cauzei Sale. Nu este suficient să le arătăm tinerilor cât de mult este nevoie să fie făcut și apoi doar să-i îndemnăm să participe, ci ei trebuie să fie învățați cum să lucreze pentru Domnul. Să fie instruiți, disciplinați și antrenați în cunoașterea celor mai bune metode de câștigare a sufletelor pentru Hristos. Învățați-i să încerce să-i ajute pe tovarășii lor tineri în mod liniștit și modest. Explicați-le sistematic diferitele ramuri ale lucrării misionare la care ei ar putea să ia parte și acordați-le instrucțiuni și ajutor. În felul acesta, ei vor învăța cum să lucreze pentru Dumnezeu.

Nu vă imaginați că puteți să stârniți interesul tinerilor doar prin faptul că participați la o adunare misionară și țineți o predică lungă. Plănuți modalități prin care puteți produce un interes viu. În fiecare săptămână, tinerii trebuie să-și prezinte rapoartele, spunând ce au încercat să facă pentru Mântuitorul și care a fost succesul lor. Dacă ar fi transformată într-o ocazie de prezentare a unor astfel de rapoarte, adunarea misionară nu ar fi plictisitoare, monotonă și neinteresantă. Ea ar fi plină de interes și nu ar duce lipsă de participanți.

În bisericile noastre este nevoie de talentul tineresc, bine organizat și bine educat. Într-un fel sau altul, tinerii își vor folosi energiile supraabundente. Dacă nu sunt orientate într-o direcție bună, aceste energii vor fi folosite de tineri într-o manieră care le va afecta propria spiritualitate și se va dovedi un prejudiciu pentru aceia cu care se asociază.

Inima educatorului să fie legată de inima celor care se află în responsabilitatea lui. Să-și aducă aminte că ei se vor confrunta cu multe ispite. Noi nu ne dăm seama prea mult de trăsăturile neplăcute de caracter pe care le-au moștenit tinerii și nici cât de adesea sunt ispitiți, ca rezultat al acestei moșteniri ereditare.

Grija atentă pe care o va manifesta subpăstorul care veghează asupra mieilor turmei sale este bine ilustrată de o pictură pe care am văzut-o și care îl reprezenta pe Păstorul cel bun. Păstorul mergea înainte, în timp ce turma îl urma îndeaproape. El purta în brațe un miel neajutorat, iar mama lui mergea cu încredere alături de El. Isaia spune: „Va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează” (Isaia 40, 11). Mieii au nevoie de mai mult decât hrana zilnică. Ei au nevoie de protecție și trebuie să fie păziți continuu cu o grijă plină de duioșie. Dacă un miel se rătăcește, trebuie să fie căutat. Imaginea este frumoasă și reprezintă bine slujirea iubitoare pe care subpăstorul turmei lui Hristos trebuie să le-o acorde acelor care se află în grija și paza lui.

Frații mei pastori, deschideți-vă ușile pentru tinerii care sunt expuși la ispite. Apropiați-vă de ei printr-o lucrare personală. Răul îi ispitește la fiecare pas. Străduiți-vă să le câștigați interesul față de lucrurile care îi vor ajuta să trăiască o viață mai înaltă. Nu păstrați distanța față de ei. Aduceți-i în căminul vostru, vorbiți cu ei la gura sobei, invitați-i să participe la altarul familial. Să ne aducem aminte că Dumnezeu ne cere să facem așa încât calea

spre ceruri să fie luminoasă și atrăgătoare.

Noi ar trebui să-i educăm pe tineri ca să-i ajute pe tovarășii lor tineri și, în timp ce se vor strădui să facă aceasta, ei vor câștiga o experiență care îi va califica să ajungă niște lucrători consacrați într-o sferă mai vastă. Mii de inimi pot fi atinse în modul cel mai simplu și mai umil. Oamenii cei mai cultivați din punct de vedere intelectual, care sunt priviți și lăudați ca fiind bărbații și femeile cei mai talentați din lume, sunt adesea înviorați de cuvintele simple care izvorăsc

din inima unei persoane care Îl iubește pe Dumnezeu... Cuvintele oneste și sincere ale unui fiu sau ale unei fiice a lui Dumnezeu, rostite cu o simplitate naturală, vor deschide ușa unor inimi care au fost pentru multă vreme închise. -- Testimonies for the Church 6:115.

Timotei cunoștea Scripturile încă din copilărie, iar această cunoaștere a fost pentru el o pază împotriva influențelor rele care îl înconjurau și a ispitei de a alege plăcerea și satisfacția egoistă mai presus de datorie. De o asemenea pază au nevoie toți copiii noștri. Ea ar trebui să fie o parte a lucrării părinților și a ambasadorilor lui Hristos, urmărind să-i instruiască în mod corespunzător pe copii în ce privește Cuvântul lui Dumnezeu. -- Testimonies for the Church 4:398.

Rugăciunea pentru bolnavi

Vindecarea este însăși esența Evangheliei, iar Mântuitorul ar dori ca slujitorii Lui să-i îndemne pe cei bolnavi, pe cei disperați și necăjiți să se încreadă în puterea Sa. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie niște mijloacele ale harului Său și El vrea ca ei să exercite puterea Sa vindecătoare. Lucrarea lor este aceea de a-i duce pe cei bolnavi și suferinzi la Mântuitorul, purtându-i pe brațele credinței. Ei ar trebui să trăiască așa de aproape de Dumnezeu și să descopere în viața lor efectul adevărului Său așa de clar, încât Dumnezeu să-i poată face să fie un mijloc de binecuvântare a acelor care au nevoie de vindecare, atât spirituală, cât și trupească.

Este privilegiul nostru să ne rugăm pentru bolnavi, să-i ajutăm să se prindă de funia credinței. Îngerii lui Dumnezeu sunt foarte aproape de cei care slujesc omenirii suferinde. Ambasadorul consacrat al lui Hristos, care, atunci când este chemat de cei bolnavi, se străduiește să le îndrepte atenția asupra realităților divine, îndeplinește o lucrare ale cărei rezultate vor rămâne pentru veșnicie. Când se apropie de cei bolnavi, aducându-le mângâierea unei speranțe dobândite prin credința în Domnul Hristos și mângâierea făgăduințelor divine, propria experiență devine mai bogată și tot mai bogată în ce privește puterea spirituală.

Cu o conștiință sensibilizată, multe suflete necăjite, care îndură suferințe fizice ca rezultat al unei păcătuirii continue, vor striga: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul! Fă din mine copilul Tău!” Acesta este momentul când pastorul, fiind puternic în credință, trebuie să fie gata să-i spună suferindului că există speranță pentru cel care se pocăiește, că toți cei care doresc nespus ajutorul și acceptarea pot găsi eliberare și pace în Domnul Isus. Cel care îi vestește Evanghelia, cu blândețe și iubire, sufletului necăjit,

care are o nevoie așa de mare de solia ei de speranță, este solul Aceluia care S-a jertfit pe Sine pentru omenire. Când adresează cuvinte folositoare și potrivite și când înalță rugăciuni pentru cel ce zace pe patul suferinței, Domnul Isus Însuși este cel care vorbește. Dumnezeu vorbește prin buzele omenești. Inima este impresionată. Natura omenească este adusă în contact cu divinitatea.

Pastorul ar trebui să înțeleagă din experiență că puterea mângâietoare a harului lui Hristos aduce sănătate, pace și bucurie deplină. El ar trebui să-L cunoască pe Hristos ca fiind Acela care i-a chemat pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El și să găsească odihnă. Pastorul să nu uite niciodată că prezența iubitoare a Mântuitorului este continuu alături de fiecare persoană rânduită de Dumnezeu să împartă binecuvântări spirituale. Amintirea acestui fapt va conferi vitalitate credinței și stăruinței lui în rugăciunile pe care le înalță.

Astfel, pastorul poate să le ofere celor care îi cer ajutorul puterea dătătoare de viață a adevărului lui Dumnezeu. El poate vorbi despre cuvintele vindecătoare spuse de Domnul Hristos, poate îndrepta gândurile celor bolnavi spre Acela care este Marele Medic, Lumina și Viața, Mângâierea și Speranța. El le poate spune că nu trebuie să dispere, că Mântuitorul îi iubește și că, dacă I se consacră Lui, vor avea iubirea Sa, harul Său și puterea Sa susținătoare. Pastorul să-i îndemne să se încreadă în făgăduințele lui Dumnezeu, știind că Acela care a făcut aceste făgăduințe este Prietenul nostru cel mai bun și cel mai loial. În timp ce se străduiește să le îndrepte mintea spre ceruri, el va descoperi că gândul la simpatia duioasă a Aceluia care știe pe deplin cum să aplice balsamul vindecător le va inspira celor bolnavi un simțământ de pace și liniște.

Vindecătorul divin este prezent în camera bolnavilor. El aude fiecare cuvânt al rugăciunilor care Îi sunt adresate cu simplitatea unei credințe adevărate. Ucenicii Săi de astăzi trebuie să se roage pentru bolnavi tot așa de

direct cum s-au rugat ucenicii din vechime. și vor avea loc vindecări, deoarece „rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav” (Iacov 5, 15).

În Cuvântul lui Dumnezeu, avem sfaturi cu privire la rugăciunea specială pentru vindecarea celor bolnavi. Dar înălțarea unor asemenea rugăciuni este actul cel mai solemn și nu ar trebui să fie făcută fără o considerare atentă. În multe ocazii de rugăciune pentru vindecarea bolnavilor, ceea ce se numește credință nu este altceva decât o încumetare.

Multe persoane aduc boala asupra lor prin propria îngăduință de sine. Ele nu au trăit în conformitate cu legile naturii sau cu principiile unei curății stricte. Altele au desconsiderat legile sănătății, în ce privește obiceiurile legate de alimentație, îmbrăcăminte și muncă. Adesea, unele forme ale viciului produc slăbiciunea minții sau a trupului. Dacă aceste persoane ar primi binecuvântarea sănătății, multe dintre ele ar continua să urmeze aceeași cale a încălcării nepăsătoare a legilor naturale și spirituale ale lui Dumnezeu, gândind că, dacă Dumnezeu le răspunde la rugăciune, vindecându-le, ele sunt libere să-și continue practicile nesănătoase și să-și îngăduie apetitul pervertit fără nici o restricție. Dacă ar face o minune de vindecare a acestor persoane, Dumnezeu ar încuraja păcatul.

Dacă oamenii nu sunt învățați și să renunțe la practicile lor nesănătoase, a-i învăța să privească la Dumnezeu ca vindecător al infirmităților lor este o muncă irosită. Pentru a primi binecuvântarea Sa, ca răspuns la rugăciune, ei trebuie să înceteze să facă răul și să învețe să facă binele. Locul în care trăiesc trebuie să fie igienic, iar obiceiurile vieții lor de zi cu zi să fie corecte. Ei trebuie să trăiască în armonie cu legile lui Dumnezeu, atât cu legile legate de sănătate, cât și cu legile spirituale.

Mărturisirea păcatului

Celor care doresc să se înalțe rugăciuni pentru refacerea sănătății, trebuie să li se explice clar că încălcarea legilor lui Dumnezeu, atât a celor legate de sănătate, cât și a celor spirituale, este păcat și că, pentru a primi binecuvântarea Sa, păcatul trebuie să fie mărturisit și părăsit.

Sfintele Scripturi ne îndeamnă: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5, 16). Celui care solicită să se înalțe rugăciuni pentru el, să i se spună astfel: „Noi nu cunoaștem ce este în inima ta și nici nu știm secretele vieții tale. Acestea sunt cunoscute doar de tine și de Dumnezeu. Dacă te pocăiești de păcatele tale, datoria ta este să le mărturisești”.

Păcatul care are un caracter particular trebuie să-I fie mărturisit Domnului Hristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. Deoarece, „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2, 1). Fiecare păcat este o ofensă împotriva lui Dumnezeu și trebuie să-I fie mărturisit Lui prin Hristos. Fiecare păcat făcut în public trebuie să fie mărturisit tot în public. Greșeala făcută față de un semen trebuie să-i fie mărturisită chiar aceluia care a fost ofensat. Dacă acela care caută vindecarea s-a făcut vinovat de vorbirea de rău, dacă a semănat discordie în cămin, între vecini sau în biserică și a determinat înstrăinarea și disensiunile, dacă prin vreo practică greșită i-a condus pe alții la păcat, el trebuie să-și mărturisească aceste rele atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea celor pe care i-a ofensat. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1, 9).

După ce greșelile sunt îndreptate, putem să-I prezentăm Domnului nevoile celor bolnavi, cu o credință liniștită, așa cum ne îndrumă Duhul Său.

El cunoaște pe fiecare om pe nume și Se îngrijește de fiecare, ca și când nu ar mai exista nici un alt om pe pământ pentru care L-a dat pe singurul Său Fiu. Pentru că iubirea lui Dumnezeu este așa de mare și așa de neschimbătoare, bolnavii trebuie să fie încurajați să se încreadă în El și să fie voioși. Îngrijorarea cu privire la propria persoană tinde să provoace slăbiciune și boală. Dacă bolnavii se vor ridica deasupra deprimării și a confuziei, șansele lor de vindecare vor fi mai bune, căci „ochiul Domnului privește peste cei ce nădăduiesc în bunătatea Lui” (Psalmii 33, 18).

Supunerea față de voia lui Dumnezeu

Când ne rugăm pentru bolnavi, ar trebui să ne amintim că „nu știm cum trebuie să ne rugăm” (Romani 8, 26). Noi nu știm dacă binecuvântarea pe care o dorim va fi lucrul cel mai bun sau nu. Prin urmare, rugăciunile noastre trebuie să conțină acest gând: „Doamne, Tu știi fiecare taină a sufletului. Tu cunoști bine aceste persoane. Domnul Isus, Mijlocitorul lor, și-a dat viața pentru ele. Iubirea Sa pentru ele este mai mare decât va putea fi vreodată iubirea noastră. Prin urmare, dacă este spre slava Ta și spre binele celor suferinzi, noi Îți cerem, în Numele lui Isus, ca ele să fie vindecate. Dacă nu va fi voia Ta ca ele să fie vindecate, noi Îți cerem ca harul Tău să le aducă mângâiere și prezența Ta să le susțină în suferințele lor”.

Dumnezeu știe sfârșitul de la început. El cunoaște bine inima fiecărui om. El cunoaște fiecare taină a sufletului. El știe dacă aceia pentru care se înalță rugăciunea vor fi sau nu vor fi în stare să suporte încercările care vor veni asupra lor, dacă ar trăi. El știe dacă viața lor va fi o binecuvântare sau un blestem pentru ei înșiși și pentru lume. Acesta este un motiv datorită căruia, în timp ce înălțăm cererile noastre cu stăruință, trebuie să spunem: „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22, 42). În grădina Ghetsemani, Domnul Isus a adăugat aceste cuvinte care exprimă supunerea față de înțelepciunea și voia lui Dumnezeu, când S-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” (Matei 26, 39). Dacă aceste

cuvinte au fost potrivite pentru Fiul lui Dumnezeu, cu cât mai potrivite sunt ele pe buzele unor muritori, limitați și supuși greșelii!

Se cuvine să-I încredințăm Înțeleptului nostru Tată ceresc dorințele noastre și apoi, cu o încredere deplină, să lăsăm totul în grija Sa. Noi știm că, dacă Îi cerem ceva în acord cu voia Sa, Dumnezeu ne răspunde. Dar nu este bine să ne prezentăm cererile cu insistență, fără să manifestăm un spirit de supunere. Rugăciunile noastre nu trebuie să ia forma unei porunci, ci pe aceea a unei mijlociri.

Există situații în care Dumnezeu lucrează în mod hotărât pentru refacerea sănătății, prin puterea Sa divină. Dar nu toți bolnavii sunt vindecați. Mulți sunt lăsați să adoarmă în Isus. Pe insula Patmos, Ioan a fost îndemnat să scrie: „«Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» -- «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»” (Apocalipsa 14, 13). Din aceste cuvinte, înțelegem că, dacă o persoană nu este vindecată, nu trebuie să fie judecată ca fiind lipsită de credință, din acest motiv.

Toți dorim un răspuns imediat și direct la rugăciunile noastre și, atunci când răspunsul întârzie sau vine într-o formă neașteptată, suntem ispitiți să ne descurajăm. Dar Dumnezeu este prea înțelept și prea bun ca să ne răspundă întotdeauna la rugăciuni exact în momentul și exact în felul în care dorim noi. El va face pentru noi mai mult și mai bine decât să aducă la îndeplinire toate dorințele noastre. și pentru că ne putem încrede în înțelepciunea și iubirea Sa, nu ar trebui să-I cerem să cedeze în fața voinței noastre, ci să căutăm să ne integrăm în planul Său și să îl aducem la îndeplinire. Dorințele și interesele noastre trebuie să se piardă în voința Sa.

Aceste experiențe care pun la încercare credința sunt pentru binele nostru. Prin ele, se dovedește în mod evident dacă avem o credință sinceră și

adevărată, care se bazează doar pe Cuvântul lui Dumnezeu, sau dacă avem o credință nesigură și schimbătoare, care depinde de circumstanțe. Trebuie să lăsăm ca răbdarea să-și aducă la îndeplinire lucrarea ei desăvârșită, amintindu-ne că în Sfintele Scripturi sunt făgăduințe prețioase pentru aceia care așteaptă intervenția Domnului.

Nu toți înțeleg aceste principii. Mulți dintre cei care cer mila vindecătoare a Domnului cred că, dacă nu primesc un răspuns direct și imediat la rugăciunile lor, credința lor este deficitară. Din acest motiv, cei care sunt slăbiți de boală au nevoie să fie sfătuiți cu înțelepciune, ca să poată acționa prevăzător. Ei nu trebuie să-și desconsidere datoria față de prietenii lor, care ar putea să le supraviețuiască, sau să neglijeze folosirea mijloacelor naturale de refacere a sănătății.

Adesea, există pericolul de a greși în această privință. Crezând că vor fi vindecați ca răspuns la rugăciune, unii se tem să facă orice ar putea să pară o lipsă de credință. Dar ei nu trebuie să neglijeze să-și pună toate lucrurile în ordine, așa cum ar dori să fie, dacă ar urma să moară. De asemenea, nu ar trebui să se teamă să exprime cuvintele de încurajare sau de sfătuire, pe care ar dori să le spună celor dragi în clipa despărțirii.

Mijloacele de tratament

Cei care caută vindecarea prin rugăciune nu trebuie să neglijeze folosirea mijloacelor naturale de tratament care se află la îndemâna lor. Folosirea unor asemenea remedii pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție, pentru a alina durerea și pentru a ajuta natura în lucrarea ei de vindecare nu este o negare a credinței. A coopera cu Dumnezeu și a se așeza în condițiile cele mai favorabile pentru vindecare nu constituie o negare a credinței. Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a obține o cunoaștere a legilor vieții. Această cunoaștere a fost așezată la îndemâna noastră. Noi trebuie să folosim

fiecare mijloc favorabil pentru refacerea sănătății, fiecare avantaj posibil, lucrând în armonie cu legile naturii. După ce ne-am rugat pentru vindecarea celor bolnavi, putem să lucrăm cu mai multă energie, mulțumindu-I lui Dumnezeu că avem privilegiul de a coopera cu El și cerându-I să binecuvânteze mijloacele pe care El Însuși le-a pregătit.

Noi avem aprobarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru folosirea mijloacelor de tratament. Când Ezechia, împăratul lui Israel, era bolnav, profetul lui Dumnezeu i-a adus solia că va muri. El a strigat spre Domnul, iar Domnul l-a auzit pe slujitorul Său și i-a trimis solia că viața lui va fi prelungită cu cincisprezece ani. Deși un singur cuvânt al lui Dumnezeu ar fi putut să-L vindece pe Ezechia într-o clipă, au fost date îndrumări speciale: „Să se aducă o turtă de smochine și s-o întindă peste bubă, și Ezechia va trăi” (Isaia 38, 21).

Cu o ocazie, Domnul Hristos a uns ochii unui orb cu tină și i-a poruncit: „Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului... El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine” (Ioan 9, 7). Vindecarea a putut să fie făcută doar prin puterea Marelui Vindecător și totuși Domnul Hristos a folosit mijloace naturale simple. Chiar dacă nu a încurajat tratamentul medicamentos, El a aprobat folosirea remediilor naturale și simple.

După ce ne-am rugat pentru vindecarea celor bolnavi, oricare ar fi rezultatul, să nu ne pierdem credința în Dumnezeu. Dacă suntem chemați să ne confruntăm cu întristarea, să acceptăm paharul amar, aducându-ne aminte că o mână cerească o ține la buzele noastre. Iar dacă sănătatea este redată, să nu se uite faptul că acela care a primit vindecarea are o nouă obligație față de Creator. Când cei zece leproși au fost vindecați, numai unul s-a întors să-L găsească pe Domnul Isus și să-I dea slavă. Nici unul dintre noi să nu fie asemenea celorlalți nouă nerecunoscători, a căror inimă nu a fost impresionată de mila lui Dumnezeu. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici

schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1, 17). -- The Ministry of Healing, 227-233.

A-i învăța pe oameni să fie darnici

Lucrătorul care înființează mici grupe din loc în loc nu trebuie să le lase niciodată celor nou-veniți la credință impresia că Dumnezeu nu le cere să lucreze sistematic pentru a ajuta și pentru a susține cauza Sa prin munca și prin mijloacele lor personale. Adesea, cei care primesc adevărul sunt din rândul celor săraci în această lume, dar ei nu trebuie să facă din acest fapt o scuză pentru a neglija îndatoririle care le revin, datorită luminii prețioase pe care au primit-o. Ei nu trebuie să îngăduie ca sărăcia să-i împiedice să-și adune o comoară în ceruri. Bindecuvântările aflate la îndemâna celor bogați se află și la îndemâna lor. Dacă sunt credincioși în ce privește folosirea puținului pe care îl au, comoara lor din ceruri va spori după măsura credincioșiei lor. Motivația cu care lucrează este cea care face darurile lor valoroase în ochii Cerului, nu cantitatea acestora.

Toți trebuie să fie învățați să facă tot ce pot pentru Domnul și să-I dăruiască înapoi în conformitate cu măsura în care au fost binecuvântați de El. Domnul pretinde ca drept al Său o zecime din venitul lor, indiferent dacă este mare sau mic, iar cei care rețin această parte Îl jefuiesc și nu se pot aștepta ca mâna Sa, care îi face să prospere, să fie cu ei. Chiar dacă biserica este alcătuită în cea mai mare parte din credincioși săraci, subiectul dăruirii sistematice trebuie să le fie explicat pe deplin și planul de dăruire să fie adoptat cu toată inima. Dumnezeu este în stare să-și împlinească făgăduințele. Resursele Sale sunt infinite, iar El le folosește pentru a-și aduce la îndeplinire voința. Iar când vede o împlinire conștiințioasă a datoriei în ce privește plățirea zecimii, adesea, în providența Sa înțeleaptă, Dumnezeu deschide căi prin care aceasta să crească. Cel care respectă rânduiala lui Dumnezeu cu puținul care i-a fost dat va primi aceeași răsplată ca acela care oferă din bogăția sa.

Același lucru este valabil și cu privire la aceia care își folosesc talentele cu voioșie în lucrarea lui Dumnezeu, în timp ce aceia care nu dezvoltă ce le-a fost dat vor suferi aceeași pierdere ca și când puținul ar fi fost mult. Cel care a primit pedeapsa Domnului a fost tocmai omul care a avut doar un talant, dar și l-a ascuns talantul în pământ.

Planul lui Dumnezeu cu privire la sistemul zecimii este frumos în simplitatea și echitatea lui. Toți pot să-l urmeze cu încredere și curaj, deoarece originea lui este divină. În el sunt combinate simplitatea și utilitatea și nu este nevoie să fii foarte învățat pentru a-l înțelege și a-l aplica. Toți pot simți că sunt în stare să ia parte la progresul lucrării prețioase de salvare a sufletelor. Fiecare bărbat, femeie și tânăr poate să devină un trezorier pentru Domnul și un contribuabil care împlinește cererile adresate trezoreriei...

Prin acest sistem sunt aduse la îndeplinire scopuri mari. Dacă toți credincioșii l-ar accepta, fiecare ar deveni un ispravnic vigilent și credincios pentru Dumnezeu și nu ar mai fi nici o lipsă de mijloace financiare pentru a duce mai departe marea lucrare de vestire a ultimei solii de avertizare a lumii. -- Testimonies for the Church 3:388, 389.

Suștinerea financiară a lucrării evangheliei

Domnul a făcut ca predicarea Evangheliei să fie dependentă de munca și de darurile voluntare ale tuturor copiilor Săi. Cel care îi proclamă neamului omenesc decăzut solia milei mai are o lucrare de făcut -- aceea de a le arăta oamenilor datoria de a susține lucrarea lui Dumnezeu cu mijloacele lor financiare. El trebuie să-i învețe că o parte din venitul lor Îi aparține lui Dumnezeu și că această parte trebuie să fie dedicată cu sfințenie lucrării Sale. El trebuie să prezinte această învățătură atât prin cuvinte, cât și prin exemplul personal și să fie atent ca nu cumva să diminueze puterea învățaturii sale prin propriul comportament.

Ce a fost pus deoparte, ca aparținându-I Domnului în conformitate cu Sfintele Scripturi, constituie venitul Evangheliei și nu ne mai aparține. Faptul ca o persoană să ia ceva din vistieria lui Dumnezeu spre folosul propriu sau spre folosul altora în afacerile lumesti este la fel de grav ca un sacrilegiu. Toți trebuie să înțeleagă acest subiect într-o lumină corectă. Nici o persoană care trece prin dificultăți financiare să nu ia bani consacrați scopurilor religioase, ca să-i folosească pentru avantajul propriu, liniștindu-și conștiința cu gândul că va plăti înapoi cândva, în viitor. Este cu mult mai bine să reducem cheltuielile, așa încât să corespundă cu venitul nostru, să ne abținem de la îndeplinirea unor dorințe și să trăim cu mijloacele financiare pe care le avem decât să folosim banii Domnului în scopuri nereligioase.

Folosirea zecimii

Dumnezeu a dat îndrumări speciale referitoare la folosirea zecimii. El nu a plănuțit ca lucrarea Lui să fie prejudiciată de lipsa mijloacelor financiare.

Ca să nu existe nici o greșeală și nici o acțiune făcută la întâmplare, Dumnezeu ne-a prezentat foarte clar datoria noastră cu privire la acest subiect. Partea pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru Sine nu trebuie să fie deturnată spre nici un alt scop, în afara celui pe care l-a precizat El. Nimeni să nu creadă că are dreptul de a-și păstra zecimea, spre a o folosi după propria judecată. Ea nu trebuie folosită pentru folosul propriu în situații de urgență și nici nu trebuie investită după cum crede el că este potrivit, chiar dacă scopul în care este folosită ar putea fi considerat lucrarea Domnului.

Atât prin cuvinte, cât și prin exemplu, pastorul ar trebui să-i învețe pe oameni să considere că zecimea este sfântă. El nu trebuie să creadă că poate păstra zecimea și că o poate folosi după propria judecată pentru că este pastor. Zecimea nu-i aparține. El nu are dreptul să o rețină pentru sine, oricare crede că ar fi drepturile lui. Pastorul nu trebuie să-și exercite influența în nici un plan de deturnare, de la folosirea lor legitimă, a zecimilor și a darurilor dedicate lui Dumnezeu. Acestea trebuie puse în vistieria Sa și considerate ca fiind sfinte și consacrate pentru slujirea Sa, așa cum a rânduit El.

Dumnezeu dorește ca toți ispravnicii Săi să urmeze cu exactitate rânduielile divine. Să nu împiedice împlinirea planurilor Domnului, prin anumite fapte de caritate, prin oferirea unor daruri sau ajutoare, în situațiile sau modalitățile pe care ei, niște oameni, le consideră potrivite. A căuta să corectezi planul lui Dumnezeu și a inventa, într-o ocazie sau alta, aranjamente improvizate, sub influența bunelor impulsuri, înseamnă o strategie foarte neînțeleaptă. Dumnezeu îi cheamă pe toți să-și exercite influența în sprijinul rânduielii Sale. El și-a făcut cunoscut planul și, în loc de a îndrăzni să încerce o îmbunătățire a acestui plan, toți cei care doresc să conlucreze cu El trebuie să-L aducă la îndeplinire.

Domnul i-a dat lui Moise următoarea instrucțiune pentru Israel: „Să poruncești copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de

măslina fără drojzii, ca să ardă în candelă necurmat” (Exod 27, 20). Acesta trebuia să fie un dar neîncetat, așa încât casa lui Dumnezeu să poată fi aprovizionată corespunzător cu tot ce era necesar pentru slujirea lui Dumnezeu. Poporul Său din zilele noastre trebuie să-și aducă aminte că locul de închinare este proprietatea Domnului și că trebuie îngrijit cu minuțiozitate. Totuși fondurile pentru această lucrare nu trebuie să provină din zecime.

O solie foarte clară și precisă mi-a fost dată pentru poporul nostru. Sunt îndrumată să le spun că ei fac o greșală când folosesc zecimea în diferite scopuri care, deși sunt bune în ele însele, nu constituie scopul pentru care Domnul a spus că trebuie folosită zecimea. Cei care folosesc zecimea în acest fel se îndepărtează de la rânduiala Domnului. Dumnezeu îi va judeca pentru aceste lucruri.

Unii gândesc că zecimea poate fi folosită pentru scopuri legate de școlile noastre. Alții cred că vânzătorii de carte și colportorii ar trebui susținuți financiar din zecime. Dar se face o mare greșală când zecimea este deturnată de la scopul pentru care trebuie să fie folosită, și anume susținerea pastorilor. Astăzi, o sută de lucrători bine calificați ar trebui să fie în lucrare, acolo unde în prezent este doar unul.

O obligație solemnă

Zecimea este sfântă, ea este păstrată de Dumnezeu pentru Sine și trebuie să fie adusă în vistieria Sa spre a fi folosită pentru susținerea slujitorilor Evangheliei în lucrarea lor. Multă vreme, Domnul a fost jefuit, deoarece unii nu înțeleg că zecimea este partea lui Dumnezeu. Unii au fost nemulțumiți și au spus: „Eu nu voi mai plăti zecimea, pentru că nu am încredere în modul în care sunt administrate lucrurile de către conducerea bisericii”. Dar, oare, Îl veți jefui pe Dumnezeu pe motivul că voi credeți că

administrarea lucrării nu este corectă? Exprimați-vă nemulțumirea deschis și clar, într-un spirit corect, adresând-o persoanelor potrivite. Trimiteți-vă cererile cu privire la lucrurile care trebuie corectate și puse în ordine, dar nu vă sustrageți de la lucrarea lui Dumnezeu, dovedindu-vă necredincioși pentru că alții nu lucrează corect.

Citiți cu atenție capitolul 3 din Maleahi și vedeți ce spune Dumnezeu referitor la zecime. Dacă bisericile noastre își vor ocupa poziția după Cuvântul Domnului și vor fi credincioase în ce privește aducerea zecimii în vistieria Sa, atunci vor fi încurajați mai mulți lucrători să preia lucrarea de slujire pastorală. Dacă nu li se va mai vorbi despre lipsa de fonduri, vor fi mai mulți oameni care să se dedice păstoririi. În vistieria Domnului ar trebui să fie o rezervă abundentă, și această rezervă ar exista, dacă inimi și mâini egoiste nu și-ar fi reținut zecimile sau dacă nu le-ar fi folosit pentru susținerea altor ramuri ale lucrării.

Resursele care Îi aparțin lui Dumnezeu nu trebuie să fie folosite la întâmplare. Zecimea este a Domnului, iar, dacă nu se pocăiesc, cei care o tratează cu lipsă de considerație vor fi pedepsiți cu pierderea comorii lor cerești. Faceți ca lucrarea să nu mai fie împiedicată prin deturnarea zecimii în diferite direcții, altele decât aceea în care Domnul a spus că trebuie să meargă. Să se facă planuri pentru aceste ramuri ale lucrării. Ele trebuie să fie susținute, dar nu din zecime. Dumnezeu nu S-a schimbat. Zecimea încă trebuie să fie folosită pentru susținerea lucrării de păstorie. Deschiderea de noi teritorii necesită mai multă eficiență pastorală decât avem acum și trebuie să existe mai multe fonduri în vistierie.

Cei care lucrează ca pastori au o responsabilitate solemnă, pe care o neglijează în mod ciudat. Unora le place să predice, dar nu fac lucrare personală în biserici. Este o mare nevoie de învățătură cu privire la obligațiile și îndatoririle față de Dumnezeu, îndeosebi în legătură cu plățirea cinstită a zecimii. Pastorii noștri s-ar simți foarte mâhniți și nedreptățiți dacă

nu li s-ar plăti cu promptitudine munca, dar oare se gândesc ei că în vistieria casei Domnului ar trebui să fie mai multe fonduri pentru susținerea lucrătorilor? Dacă nu reușesc să-și îndeplinească toată îndatorirea, educându-i pe oameni să fie credincioși în a-I da lui Dumnezeu ce Îi aparține, mijloacele financiare din vistierie ar fi insuficiente pentru înaintarea lucrării Domnului.

Supraveghetorul turmei lui Dumnezeu trebuie să-și aducă la îndeplinire datoria cu credincioșie. El nu este un lucrător credincios dacă va lăsa în sarcina altuia să îndeplinească această datorie, deoarece lui nu îi face plăcere. Să citească în Maleahi cuvintele prin care Domnul Își acuză poporul de jefuirea lui Dumnezeu prin reținerea zecimilor. Dumnezeu cel atotputernic declară: „Sunteți blestemați” (Maleahi 3, 9). Cum poate cel care slujește Cuvântul și doctrina să-și neglijeze datoria de a le adresa oamenilor învățături și avertizări, când îi vede că urmează o cale care va aduce acest blestem asupra lor? Fiecare membru al bisericii trebuie să fie învățat să fie credincios în ce privește plățirea cinstită a zecimii. -- Testimonies for the Church 9:246-251.

Influența alimentației asupra sănătății

Cei care poartă responsabilități importante, cei care, mai presus de toate, sunt păzitori ai intereselor spirituale, ar trebui să fie oameni cu o inimă sensibilă și cu o capacitate de înțelegere rapidă. Mai mult decât alții, ei ar trebui să fie cumpătați în alimentație. Pe mesele lor să nu se găsească mâncăruri bogate și luxoase.

Oamenii aflați în poziții de răspundere au de luat în fiecare zi decizii de care depind rezultate de o mare importanță. Adesea, ei trebuie să gândească rapid și numai cei care practică o cumpătare strictă pot face acest lucru cu succes. Minte devine mai puternică printr-o tratare corectă a capacităților fizice și mintale. Dacă efortul nu este prea mare, fiecare exercitare a acestor capacități are ca rezultat o nouă putere. Dar, adesea, munca acelor care trebuie să examineze planuri și să ia decizii importante este prejudiciată de rezultatele unei diete necorespunzătoare. Un stomac deranjat produce o stare de dezordine și de instabilitate a minții. Adesea, determină iritabilitate, asprime sau un spirit de nedreptate. Ca rezultat al stării de boală, provocată de unele obiceiuri greșite în alimentație, multe planuri care ar fi putut fi o binecuvântare pentru lume au fost abandonate și au fost puse în aplicare multe măsuri nedrepte, opresive și chiar nemiloase.

Iată o recomandare pentru toți cei a căror muncă este sedentară sau predominant intelectuală și pe care toți cei care au suficient curaj moral și stăpânire de sine trebuie să o aplice. La fiecare masă, consumați doar două sau trei feluri de hrană simplă, nu mâncați mai mult decât este necesar pentru a vă liniști foamea. Faceți exercițiu fizic în fiecare zi și veți vedea că vă va face bine. -- The Ministry of Healing, 309, 310.

Unii pastori nu sunt suficient de atenți cu privire la obiceiurile lor alimentare. Ei consumă cantități prea mari de hrană și o varietate prea mare de mâncăruri. Unii sunt reformatori doar cu numele. Ei nu respectă nici o regulă de ordonare a dietei, ci își îngăduie să mănânce fructe sau nuci între mese și în felul acesta pun o povară grea asupra organelor digestive.

Din cauza lipsei de prudență în alimentație, simțurile unora par a fi paralizate, iar ei sunt lenți și somnoroși. Acești pastori cu față palidă, care suferă consecințele propriei îngăduințe egoiste față de apetit, nu sunt o recomandare pentru reforma sănătății.

Dacă suferim din pricina suprasolicitării în muncă, ar fi mult mai bine să renunțăm ocazional la o masă și să-i dăm astfel organismului posibilitatea de a se reface. Lucrătorii noștri ar putea să facă mai mult pentru susținerea reformei sănătății prin exemplul lor decât prin predicarea acesteia. Când prietenii lor bine intenționați fac pregătiri minuțioase pentru a-i primi, ei sunt foarte ispitiți să desconsidere principiile, dar, refuzând mâncărurile alese, condimentele excesive, ceaiul și cafeaua, ei se pot dovedi a fi niște reformatori practici și adevărați în ce privește sănătatea.

Îngăduirea apetitului întunecă și încătușează mintea și tocește emoțiile sfinte ale sufletului. Capacitățile mintale și morale ale unora dintre pastorii noștri sunt slăbite printr-o alimentație necorespunzătoare și prin lipsa exercițiului fizic. Cei care consumă cu poftă cantități mari de hrană ar trebui să nu-și îngăduie apetitul, ci să practice renunțarea la sine și să-și mențină binecuvântarea unor mușchi activi și a unui creier limpede. Mâncatul peste măsură amortește întregul organism, luând energiile de la alte organe și canalizându-le spre munca stomacului.

Pastorii să prezinte reforma sănătății

Pastorii noștri trebuie să fie cunoscători ai reformei sănătății... Să înțeleagă legile care guvernează viața fizică și efectul lor asupra sănătății minții și a sufletului. Mii și mii de oameni cunosc puțin despre corpul minunat pe care li l-a dat Dumnezeu și despre grija de care ar trebui să beneficieze acest corp. Ei consideră că este mai important să studieze subiecte a căror consecință este cu mult mai mică. Pastorii au o lucrare de făcut în această privință. Când vor adopta o poziție corectă cu privire la subiectul acesta, se va câștiga mult. Ei trebuie să respecte legile vieții în căminul lor și în propria viață, aplicând principii corecte și trăind sănătos. Dacă vor proceda astfel, vor fi în stare să vorbească în mod corect despre acest subiect, conducându-i pe oameni mai sus și tot mai sus în lucrarea de reformă. Când trăiesc ei înșiși lumina, pastorii pot să vestească o solie de o mare valoare pentru cei care au nevoie tocmai de o asemenea mărturie.

Dacă pastorii vor combina prezentarea subiectelor despre sănătate cu lucrările lor din biserici, vor fi câștigate binecuvântări prețioase și o experiență bogată. Oamenii trebuie să aibă lumina cu privire la reforma sănătății. Această lucrare a fost neglijată și mulți sunt pe punctul de a muri, deoarece le lipsește lumina pe care ar fi trebuit și trebuie să o aibă pentru a renunța la îngăduința de sine egoistă.

Președinții conferințelor noastre trebuie să-și dea seama că acum este timpul să se așeze de partea cea bună cu privire la acest subiect. Pastorii și profesorii să le prezinte altora lumina pe care au primit-o. Lucrarea lor este necesară în fiecare domeniu. Dumnezeu îi va ajuta. El îi va întări pe slujitorii Săi care sunt fermi și nu vor fi abătuți de la adevăr și neprihănire pentru a-și satisface îngăduința de sine...

Lumina pe care Domnul a dat-o în Cuvântul Său cu privire la aceste subiect este clară, iar oamenii vor fi încercați în multe feluri pentru a se vedea dacă au respectat-o. Fiecare biserică, fiecare familie trebuie să fie instruită cu privire la cumpătarea creștină. Toți trebuie să știe cum să mănânce și să bea pentru a-și păstra sănătatea. Ne aflăm în mijlocul scenelor finale ale istoriei acestei lumi și în rândul păzitorilor Sabatului trebuie să existe o acțiune armonioasă. Cei care nu se ocupă de marea lucrare de instruire a oamenilor în legătură cu acest subiect nu merg pe urmele Marelui Medic...

Evanghelia și lucrarea misionară medicală trebuie să înainteze împreună. Evanghelia să fie legată de principiile adevăratei reforme a sănătății. Creștinismul trebuie să fie practicat în viața de zi cu zi. Este nevoie de o lucrare de reformă serioasă și cuprinzătoare. Adevărata religie a Bibliei este o revărsare a iubirii lui Dumnezeu pentru omul căzut. Poporul lui Dumnezeu trebuie să înainteze pe căi drepte spre a impresiona inima acelor care caută adevărul și doresc să-și îndeplinească partea în acest veac extrem de serios. Să le prezentăm oamenilor principiile reformei sănătății, făcând tot ce stă în puterea noastră pentru a-i face să înțeleagă necesitatea acestor principii și să le practice. -- Testimonies for the Church 6:376-379.

Capitolul 50

Cum să prezentăm principiile reformei sănătății

Domnul dorește ca pastorii, medicii și membrii bisericii noastre să fie atenți ca să nu-i îndemne pe cei care nu cunosc credința noastră să facă schimbări bruște în alimentație, supunându-i în felul acesta la o încercare prematură. Rețineți principiile reformei sănătății și lăsați ca Domnul să-i conducă pe cei sinceri. Ei vor auzi și vor crede. De asemenea, Domnul nu le cere solilor Lui să prezinte adevărurile frumoase despre viețuirea sănătoasă într-o manieră care va prejudicia mințile. Nimeni să nu pună o piatră de poticnire în fața acelor care merg pe căile întunecate ale neștiinței. Chiar și atunci când laudăm un lucru bun, nu este bine să fim prea entuziaști, ca să nu-i îndepărtăm de pe cale pe cei ce vin să asculte. Prezentați principiile cumpătării în forma lor cea mai atrăgătoare.

Trebuie să acționăm prevăzător. Lucrătorii care merg în teritorii noi spre a înființa biserici nu trebuie să creeze dificultăți, prin încercarea de a face ca subiectul dietei să fie proeminent. Să fie atenți să nu traseze liniile prea aproape una de alta, deoarece vor pune piedici în calea celorlalți. Nu-i mânați pe oameni de la spate, mergeți înaintea lor, călăuzindu-i.

Ori de câte ori adevărul este vestit, să se prezinte învățături cu privire la pregătirea unei hrane sănătoase. Dumnezeu dorește ca în fiecare loc oamenii să fie învățați să fie niște învățători abili, care să știe cum să folosească înțelept produsele pe care le pot cultiva în zona țării în care trăiesc ei. În felul acesta, cei săraci, precum și cei aflați în condiții mai favorabile pot fi învățați să trăiască sănătos.

Capitolul 51

Pastorul și munca manuală

Deși apostolul Pavel a avut grijă să le prezinte celor convertiți de el învățătura clară a Sfințelor Scripturi cu referire la susținerea corespunzătoare a lucrării lui Dumnezeu și deși a pretins pentru sine, în calitate de slujitor al Evangheliei, „dreptul de a nu lucra” (1 Corinteni 9, 6), adică de a practica o meserie obișnuită ca mijloc de întreținere, totuși, din când în când, pe parcursul activității sale de slujire în marile centre ale civilizației, el s-a întreținut singur, prestând o muncă manuală...

Pe când era în Tesalonic, aflăm pentru prima oară că, în timp ce propovăduia Cuvântul, Pavel lucra pentru a se întreține singur. Scriindu-le credincioșilor de acolo, el le-a amintit: „Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și munca noastră. Cum lucram zi și noapte, ca să nu fim sarcină nici unuia din voi, și vă propovăduiam Evanghelia lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2, 9). Din nou, în cea de-a doua Epistolă adresată celor din Tesalonic, Pavel declara despre sine și despre tovarășii lui de lucru astfel: „N-am mâncat de pomană pâinea nimănu”. „Am muncit zi și noapte, ca să nu fim povară nimănu dintre voi. Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înșine o pildă vrednică de urmat” (2 Tesaloniceni 3, 8.9)...

Când a vizitat pentru prima oară Corintul, apostolul Pavel era singur în mijlocul unor oameni suspicioși cu privire la motivele străinilor. Grecii de pe țărmul mării erau comercianți. Ei se obișnuiseră așa de mult cu practicile comerciale profitabile, încât ajunseseră să creadă că a câștiga era binele cel mai înalt și a face bani, fie pe căi cinstite, fie prin înșelăciune, era ceva recomandabil. Apostolul Pavel cunoștea bine trăsăturile lor și nu dorea să le ofere nici o ocazie de a spune că a predicat Evanghelia cu scopul de a se

îmbogăți. El ar fi putut să pretindă pe bună dreptate susținerea financiară de la ascultătorii săi corinteni, dar a fost dispus să renunțe la acest drept, pentru ca nu cumva lucrarea și succesul lui ca pastor să fie prejudiciate de suspiciunea nejustificată că predica Evanghelia pentru câștig. El a căutat să înlăture orice ocazie de a fi greșit interpretat, așa încât puterea soliei lui să nu se piardă.

La scurt timp după sosirea sa în Corint, apostolul Pavel „a găsit pe un iudeu, numit Acuila, de neam din Pont, venit de curând din Italia, cu nevastă-sa, Priscila”. Ei aveau „același meșteșug” ca el. Deoarece fuseseră expulzați printr-un decret al lui Claudiu, care le poruncise tuturor evreilor să părăsească Roma, Acuila și Priscila veniseră la Corint, unde au început să se ocupe cu fabricarea corturilor. Apostolul Pavel s-a interesat de ei și, auzind că se temeau de Dumnezeu și căutau să evite influențele imorale din jurul lor, „a rămas la ei, și lucrau... Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat și îndupleca pe iudei și pe greci” (Faptele Apostolilor 18, 2-4).

În perioada îndelungată a lucrării sale de slujire din Efes, unde a desfășurat timp de trei ani o activitate intensă de evanghelizare în întreaga regiune, apostolul Pavel a lucrat din nou în meseria sa. În Efes, la fel ca în Corint, apostolul a fost bucuros de prezența lui Acuila și a Priscilei, care îl însoțiseră la întoarcerea sa în Asia, la încheierea celei de a doua călătorii misionare.

Unii au obiectat cu privire la munca manuală pe care o făcea Pavel, declarând că acest fapt nu era în concordanță cu lucrarea de slujitor al Evangheliei. De ce trebuia Pavel, un slujitor de cel mai înalt grad, să asocieze în felul acesta munca fizică și predicarea Cuvântului? Nu era lucrătorul vrednic de plata lui? De ce trebuia el să-și petreacă timpul confecționând corturi, când, după toate aparențele, acest timp putea fi mai bine folosit?

Dar apostolul Pavel nu a considerat că acest timp era pierdut. Deși lucra împreună cu Acuila, el păstra o legătură strânsă cu Marele Învățător și nu pierdea nici o ocazie de a mărturisi pentru Mântuitorul și de a-i ajuta pe cei care aveau nevoie de ajutor. Gândurile lui erau preocupate continuu de creșterea propriei cunoașteri spirituale. El le-a dat tovarășilor lui de slujire învățături cu privire la lucrurile spirituale și, de asemenea, le-a dat un exemplu de hărnicie și conștiinciozitate. Pavel era un muncitor îndemânat, eficient, atent și sânguincios în meseria lui, „plin de râvnă cu duhul, slujindu-I Domnului” (Romani 12, 11). În timp ce își practica meseria, apostolul avea acces la o categorie de oameni cu care altfel nu ar fi putut intra în legătură. El le-a arătat tovarășilor lui că îndemânarea în meseriile obișnuite este un dar de la Dumnezeu, care oferă atât harul, cât și înțelepciunea de a-l folosi corect. El i-a învățat că Dumnezeu trebuie să fie onorat și în munca de zi cu zi. Măinile sale înăsprite de muncă nu au diminuat cu nimic puterea apelurilor lui călduroase, rostite în calitate de pastor creștin...

Dacă pastorii consideră că suferă greutăți și lipsuri în lucrarea lui Hristos, atunci să-și imagineze că fac o vizită în atelierul unde lucra apostolul Pavel. Să-și aducă aminte mereu că, în timp ce confecționa corturi, acest om ales al lui Dumnezeu lucra pentru pâinea pe care ar fi avut dreptul să o câștige prin munca sa ca apostol.

Munca este o binecuvântare, nu un blestem. Un spirit de nepăsare nimicește evlavia și Îl întristează pe Duhul lui Dumnezeu. Un bazin cu apă stătătoare este dăunător, dar un pârâu cu apă curată și curgătoare răspândește sănătate și voieșie pe pământ. Apostolul Pavel știa că aceia care neglijează munca fizică, în scurt timp, vor deveni slabi. El dorea să-i învețe pe pastorii tineri că, lucrând cu mâinile lor și punându-și în mișcare mușchii și încheieturile, vor deveni puternici pentru a suporta greutățile și lipsurile care îi așteptau în lucrarea Evangheliei. El și-a dat seama că, dacă nu-și exercită în mod corespunzător toate organele trupului, propriile învățături își vor

pierde vitalitatea și puterea...

Nu toți cei care cred că au fost chemați să predice ar trebui să fie încurajați să devină imediat dependenți de biserică, pentru a fi susținuți financiar atât ei, cât și familiile lor. Există pericolul ca unii care au puțină experiență să se lase influențați de flatări și de încurajarea neînțeleaptă de a aștepta o susținere financiară totală, fără ca ei să facă nici un efort serios. Bani dedicați extinderii lucrării lui Dumnezeu nu trebuie să fie cheltuiți de oameni care doresc să predice numai pentru a fi întreținuți, satisfăcându-și în acest fel ambiția egoistă de a trăi o viață ușoară.

Tinerii care doresc să-și folosească darurile în lucrarea de păstorire vor găsi o lecție folositoare în exemplul dat de Pavel în Tesalonic, în Corint, în Efes și în alte locuri. Deși era un vorbitor elocvent și era ales de Dumnezeu să facă o lucrare specială, el nu s-a considerat niciodată mai presus de muncă și nici nu a ezitat să facă sacrificii pentru lucrarea pe care o iubea. „Până în clipa aceasta”, scria el, „suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre, când suntem ocărâți, binecuvântăm, când suntem prizoniți, răbdăm” (1 Corinteni 4, 11.12).

Deși a fost unul dintre cei mai mari învățători ai lumii, apostolul Pavel a îndeplinit cu voioșie atât îndatoririle cele mai umile, cât și pe cele mai înalte. Când circumstanțele ivite în slujba Domnului păreau să facă necesar ca el să muncească în meseria lui, Pavel era dispus să muncească. În ciuda acestui fapt, el era întotdeauna gata să lase la o parte munca obișnuită, ca să înfrunte opoziția vrăjmașilor Evangheliei sau să folosească o ocazie deosebită de a câștiga suflete pentru Domnul Isus. Zelul și hărnicia lui sunt o mustrare la adresa nepăsării și a dorinței de comoditate. -- The Acts of the Apostles, 346-355.

Faptul că unii dintre pastorii noștri nu-și folosesc în mod echilibrat toate organele trupului face ca unele să obosească, în timp ce altele să fie slabe din cauza inactivității. Dacă un organ sau o grupă de mușchi sunt folosite aproape în exclusivitate, acestea ajung să fie suprasolicitate și să devină foarte slăbite.

Fiecare însușire a minții și fiecare mușchi își au rolul lor distinct și toate trebuie să fie folosite în mod egal, pentru a se dezvolta corespunzător și pentru a-și păstra o vigoare sănătoasă. Fiecare organ își are lucrarea lui în organism. Fiecare roată din mașinărie trebuie să fie o roată vie, activă și lucrătoare. Fiecare capacitate are o influență asupra celorlalte și toate trebuie să fie exercitate spre a se dezvolta corespunzător. -- Testimonies for the Church 3:310.

Capitolul 52

Datoria noastră de a ne păstra sănătatea

Mă doare inima când văd așa de mulți pastori slăbiți, așa de mulți pastori pe patul de suferință și așa de mulți încheindu-și istoria vieții pe pământ atât de prematur -- oameni care au purtat povara responsabilităților în lucrarea lui Dumnezeu și a căror inimă a fost pe deplin consacrată lucrării lor. Convingerea că trebuie să-și înceteze munca pe care o iubeau a fost cu mult mai dureroasă pentru ei decât suferințele datorate bolii și chiar decât însuși gândul morții.

Tatăl nostru ceresc nu vrea să-i facă să sufere sau să-i întristeze pe oameni. El nu este autorul bolii și al morții. El este sursa vieții. Dumnezeu vrea ca oamenii să trăiască și ar dori ca ei să asculte de legile vieții și ale sănătății, ca să poată rămâne în viață.

Cei care acceptă adevărul prezent și sunt sfințiți prin el au o dorință fierbinte de a reprezenta adevărul în viața și în caracterul lor. Ei au o dorință nespusă în suflet ca și alții să poată înțelege lumina și să se bucure de ea. Când adevăratul lucrător merge să semene semințele prețioase de-a lungul tuturor apelor, cu lacrimi și rugăciune, povara lucrării este foarte istovitoare pentru mintea și pentru inima lui. El nu poate suporta efortul continuu cu sufletul tulburat până în adâncurile lui, fără să obosească înainte de vreme. Din când în când, trebuie să primească resurse proaspete din „lucrurile vechi și noi”, care sunt scoase din „vistieria” Cuvântului lui Dumnezeu. Acestea le vor da ascultătorilor viață și putere. Dumnezeu nu vrea ca voi să ajungeți așa de istoviți, încât eforturile voastre să fie lipsite de proștețime și de viață.

Cei care sunt angajați într-o activitate intelectuală continuă, fie că

studiază, fie că predică, au nevoie de odihnă și de o schimbare. Studentul sârguincios își solicită mintea fără încetare, în timp ce, prea adesea, neglijează exercițiul fizic, iar ca rezultat, puterile fizice slăbesc, iar capacitatea de efort intelectual se reduce. În felul acesta, studentul nu reușește să realizeze tocmai lucrarea pe care ar fi putut să o facă, dacă ar fi lucrat cu înțelepciune.

Dacă ar lucra inteligent, folosindu-și în mod corespunzător atât mintea, cât și trupul, pastorii nu ar ceda așa de repede în fața bolii. Dacă toți lucrătorii noștri ar putea să facă, în fiecare zi, câteva ore o muncă în aer liber și s-ar simți liberi să facă aceasta, ar fi o binecuvântare pentru ei și ar fi în stare să-și aducă la îndeplinire cu mai mult succes îndatoririle chemării lor. Dacă nu au timp pentru o relaxare deplină, ei ar putea să plănuiască și să se roage în timp ce fac o muncă fizică, apoi s-ar întoarce la munca lor pastorală cu trupul și mintea înviorate.

Unii dintre pastorii noștri cred că trebuie să facă în fiecare zi o anumită lucrare pe care să o poată raporta la conferință. Ca rezultat al încercării de a face aceasta, eforturile lor sunt prea adesea slabe și ineficiente. Ei ar trebui să aibă perioade de odihnă, în care să fie complet liberi de munca istovitoare. Dar aceste perioade nu pot lua locul exercițiului fizic zilnic.

Fraților, când vă luați timp să vă cultivați grădina, făcând în felul acesta exercițiul fizic necesar pentru a vă păstra organismul într-o stare de bună funcționare, este ca și cum ați face lucrarea lui Dumnezeu în adunările publice. Dumnezeu este Tatăl nostru. El ne iubește și nu-i cere nici unuia dintre slujitorii Săi să-și suprasolicite trupul.

O altă cauză a lipsei de sănătate sau a ineficienței în lucrare este indigestia. Când funcțiile digestive sunt suprasolicitate, creierul este incapabil să-și realizeze lucrarea cu maximă eficiență. Mulți mănâncă în

grabă diferite feluri de mâncare, care se războiesc în stomac și produc o stare de confuzie în creier. Folosirea unor alimente nesănătoase și consumul în exces al celor sănătoase ar trebui să fie evitate în aceeași măsură. Mulți mănâncă la orice oră, fără a lua în seamă legile sănătății. Ca urmare, mintea se înceteșează. Cum ar putea oamenii să fie onorați cu iluminarea divină, dacă sunt așa de neglijenți în ce privește obiceiurile lor și așa de neatente la lumina pe care Dumnezeu a dat-o în legătură cu aceste lucruri?

Fraților, oare nu este timpul să vă convertiți cu privire la aceste aspecte ale îngăduinței de sine? „Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9, 24-27).

Alimentația insuficientă

Cu toate acestea, să nu considerați că este datoria voastră să trăiți cu o alimentație insuficientă. Învățați ce ar trebui să mâncați, care feluri de mâncare sunt cele mai nutritive pentru corp și apoi faceți ce vă îndrumă rațiunea și conștiința. La ora mesei, lăsați la o parte orice îngrijorare și orice gând tulburător. Nu fiți grăbiți, ci mâncați încet, cu un spirit voios și cu inima plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru toate binecuvântările Sale. Nu vă angajați mintea într-o activitate intelectuală imediat după masă. Faceți un exercițiu fizic moderat și acordați-i stomacului puțin timp pentru a-și începe lucrarea.

Acestea nu sunt aspecte ne semnificative. Noi trebuie să le acordăm atenție, dacă dorim ca diferitele ramuri ale lucrării să beneficieze de o vigoare sănătoasă și de o stare de spirit potrivită. Caracterul și eficiența lucrării depind în mare parte de condiția fizică a lucrătorilor. În multe adunări de comitet și alte adunări pentru sfătuire s-a manifestat o stare de spirit nefastă, datorită tulburărilor digestive pe care le sufereau cei ce participau. și multe predici au fost marcate de o atmosferă apăsătoare din cauza indigestiei pastorului.

Sănătatea este o binecuvântare inestimabilă, care are o legătură cu religia și conștiința mai mare decât își dau seama mulți oameni. Ea are o mare înrâurire asupra capacităților omului. Fiecare pastor ar trebui să înțeleagă că, dacă dorește să fie un păzitor credincios al turmei, trebuie să-și păstreze toate puterile într-o stare favorabilă celei mai bune slujiri posibile.

Lucrătorii noștri trebuie să-și folosească toate cunoștințele cu privire la legile vieții și ale sănătății. Citiți scrierile celor mai buni autori în domeniul acestor subiecte și respectați cu fidelitate ce vă spune conștiința că este adevărat.

„Domnul mi-a arătat că, prin influența practică a reformei sănătății, nenumărați oameni vor fi salvați de degradarea fizică, mintală și morală. Vor fi prezentate sfaturi pentru sănătate, iar publicațiile în acest domeniu se vor înmulți. Principiile reformei sănătății vor fi acceptate cu bunăvoință și mulți... vor progresa pas cu pas spre acceptarea adevărilor speciale pentru timpul acesta”. -- Testimonies for the Church 6:378, 379.

Capitolul 53

Pericolul de a munci în exces

Când apostolii s-au întors din prima lor călătorie misionară, Mântuitorul le-a zis: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6, 31). Ei se dedicaseră cu tot sufletul în lucrarea pentru oameni, iar aceasta le epuizase puterile fizice și mintale. Era datoria lor să se odihnească.

Cuvintele pline de milă ale lui Hristos le sunt adresate astăzi lucrătorilor Săi tot la fel de sigur ca ucenicilor Săi. „Veniți singuri la o parte... și odihniți-vă puțin”, le spune El acelor care sunt obosiți și împovărați. Nu este înțelept să fii întotdeauna sub presiunea muncii și a agitației, chiar și atunci când slujești nevoilor spirituale ale oamenilor, pentru că în felul acesta evlavia personală este neglijată, iar capacitățile minții și ale sufletului sunt suprasolicitate. Este adevărat că de la slujitorii lui Hristos se cere renunțare la sine și trebuie făcute sacrificii, dar Dumnezeu dorește ca toți să studieze legile sănătății și să-și folosească rațiunea când lucrează pentru El, pentru a-și păstra viața pe care le-a dat-o.

Deși Domnul Isus ar fi putut face minuni și le-a dat ucenicilor puterea de a face minuni, El le-a poruncit slujitorilor Săi obosiți să meargă deoparte într-o zonă liniștită și să se odihnească. Atunci când a spus că secerișul este mare, iar lucrătorii sunt puțini, Isus nu le-a spus ucenicilor Săi că este necesară o muncă neîntreruptă, ci a zis: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9, 38). Dumnezeu i-a rânduit fiecărui om o lucrare individuală, în conformitate cu abilitatea lui, și nu vrea ca un mic număr de lucrători să fie împovărați de responsabilități, în timp ce alții nu au nici o răspundere și nici o muncă de făcut pentru suflete.

Slujitorii lui Hristos nu trebuie să-și trateze cu indiferență propria sănătate. Nimeni să nu lucreze până la epuizare, descalificându-se în felul acesta pentru un efort viitor. Nu încercați să aglomerați într-o zi munca pentru două zile. În cele din urmă, se va constata că aceia care lucrează atent și cu înțelepciune vor realiza tot așa de mult ca aceia care și-au folosit puterea fizică și intelectuală în așa fel, încât nu le-a mai rămas nici o rezervă de energie pentru timpul de criză.

Lucrarea lui Dumnezeu este mondială, ea cere fiecare iotă și fiecare frântură din capacitatea și puterea pe care le avem. Există pericolul ca, atunci când văd că recolta este gata pentru seceriș, lucrătorii Săi să-și suprasolicite puterile, dar Domnul nu le cere aceasta. După ce au făcut tot ce au putut mai bine, slujitorii Săi pot spune: Secerișul este într-adevăr mare, iar lucrătorii sunt puțini, dar Dumnezeu „știe din ce suntem făcuți, Își aduce aminte că suntem țărână” (Psalmii 103, 14).

La fiecare pas se manifestă necumpătare în ce privește mâncarea, băutura, munca și aproape orice alt domeniu. Cei care fac eforturi mari pentru a realiza așa de mult într-un timp dat și continuă să lucreze, chiar dacă judecata lor le spune că ar trebui să se odihnească, nu sunt niciodată în câștig. Ei consumă o putere de care vor avea nevoie în viitor. Dacă le va fi necesară energia pe care au folosit-o așa de neglijent, ei vor da greș, deoarece le va lipsi. Puterea fizică este epuizată, iar cea intelectuală este indisponibilă. Ei sunt într-un timp de criză, dar resursele lor sunt deja consumate.

Fiecare zi își are datoriile și responsabilitățile ei, dar munca de mâine nu trebuie să fie făcută în orele zilei de astăzi. Dumnezeu este milos, plin de compasiune și înțelegător în cerințele Sale. El nu ne cere să lucrăm într-o manieră care va conduce la pierderea sănătății sau la slăbirea capacităților

intelectuale. El nu dorește să lucrăm sub presiune și suprasolicitare, până apare epuizarea și tulburarea nervilor.

Este necesar ca lucrătorii aleși ai lui Dumnezeu să respecte porunca de a se retrage deoparte și de a se odihni. Multe vieți valoroase au fost sacrificate din cauza unei desconsiderări a acestei porunci. Dacă și-ar fi dat seama, înainte de a fi prea târziu, că au nevoie de odihnă, unii ar fi putut fi cu noi astăzi, ca să ajute la înaintarea lucrării atât acasă, cât și în țări străine. Ei au văzut că ogorul este prea mare și că este nevoie de lucrători și au considerat că trebuie să meargă până la capăt cu orice preț. Când natura lor fizică a protestat, ei nu i-au dat nici o atenție, ci și-au dublat munca pe care trebuiau să o facă, iar Dumnezeu i-a depus în mormânt, ca să se odihnească până când ultima trâmbiță va suna chemarea celor neprihăniți la nemurire.

Când un lucrător a trecut printr-o perioadă de activitate intensă, fiind supus presiunilor și grijilor, și este suprasolicitat atât fizic, cât și mintal, el trebuie să se retragă și să se odihnească un timp, nu pentru satisfacția egoistă, ci pentru a fi mai bine pregătit să-și îndeplinească îndatoririle viitoare. Noi avem un vrăjmaș vigilent, care ne urmărește fără încetare și este gata să profite de orice slăbiciune care ar putea contribui la succesul ispitelor lui. Când mintea este suprasolicitată și trupul este slăbit, el atacă sufletul cu ispitele lui cele mai nemiloase. Lucrătorul să-și administreze puterea cu atenție, iar când este obosit de muncă, să se retragă și să intre în comuniune cu Isus.

Nu le spun aceasta celor care sunt obosiți din fire, aceluia care cred că poartă poveri mai grele ca oricine altcineva. Cei care nu lucrează nu au nevoie de nici o odihnă. Există întotdeauna unii care își cruță puterile și sunt incapabili să-și poarte partea lor de răspundere. Ei pot să vorbească despre poveri mari și zdrobitoare, dar nu știu ce înseamnă a le purta. Lucrarea lor aduce doar rezultate slabe. Domnul Hristos le-a adresat cuvintele Sale pline de duiosie aceluia care au ajuns istoviți în slujba Sa, nu aceluia care s-au

cruțat întotdeauna pe ei înșiși. Iar astăzi, celor care renunță la ei înșiși, celor care lucrează folosindu-și capacitatea până la maximum, care sunt tulburați pentru că nu pot face mai mult și care, datorită zelului lor, trec dincolo de propriile puteri, Mântuitorul le spune: „Veniți singuri la o parte... și odihniți-vă puțin”.

Toți cei care se află sub îndrumarea lui Dumnezeu trebuie să dezvăluie o viață care nu este în armonie cu lumea, cu obiceiurile și practicile ei, și fiecare trebuie să aibă o experiență personală în ce privește cunoașterea voinței lui Dumnezeu... El ne îndeamnă: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmii 46, 10). Numai aici poate fi găsită adevărata odihnă. Aceasta este pregătirea eficientă

a tuturor celor ce lucrează pentru Dumnezeu. În mijlocul mulțimii grăbite și în mijlocul presiunii activităților intense ale vieții, sufletul care este înviorat în felul acesta va fi înconjurat de o atmosferă de lumină și pace. Viața va răspândi un parfum plăcut și va da pe față o putere divină, ce va ajunge la inima oamenilor. -- *The Desire of Ages*, 246.

Capitolul 54

Studiul Bibliei

Pastorii care lucrează eficient pentru mântuirea oamenilor trebuie să fie atât niște cercetători ai Bibliei, cât și niște oameni ai rugăciunii. Este un păcat ca aceia care încearcă să-i învețe pe alții Cuvântul să fie ei înșiși neglijenți în ce privește studiul lui. Nu sunt puternice adevărurile pe care le prezintă ei? Prin urmare, ar trebui să le prezinte cu îndemânare. Ideile lor să fie expuse cu claritate și cu putere. Dintre toți oamenii de pe pământ, cei care propovăduiesc solia pentru timpul acesta ar trebui să înțeleagă Biblia și să fie pe deplin familiarizați cu dovezile credinței lor. Cel care nu cunoaște Cuvântul vieții nu are nici un drept să încerce să-i învețe pe alții calea spre ceruri.

Biblia este regula noastră în ce privește credința și învățătura. Nimic nu este mai potrivit ca studiul Cuvântului lui Dumnezeu pentru a-i insufla minții energie și pentru a întări intelectul. Nici o altă carte nu este atât de capabilă să înobileze gândurile și să confere vigoare însușirilor intelectului așa cum sunt adevărurile înălțătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă Biblia ar fi fost studiată așa cum trebuia, oamenii ar fi avut o vastitate intelectuală, o noblețe a caracterului și o tenacitate în atingerea scopurilor cum rar se văd în aceste timpuri.

Mii de oameni care slujesc de la amvon sunt lipsiți de calitățile esențiale ale minții și ale caracterului, deoarece nu se dedică studiului Sfințelor Scripturi. Ei sunt mulțumiți cu o cunoaștere superficială a adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu și, în loc de a căuta cu sârguință comoara ascunsă, ei preferă să continue așa, pierzând mult din toate punctele de vedere.

Psalmistul declară: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119, 11). Iar apostolul Pavel îi scria lui Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3, 16.17).

Viața lui Dumnezeu, care dă viață lumii, este în Cuvântul Său. Prin Cuvântul Său, Domnul Isus a făcut vindecări și a alungat demoni. Prin Cuvântul Său, El a liniștit marea și a înviat morți; și oamenii au fost martori că în Cuvântul Său era putere. El a vorbit din Cuvântul lui Dumnezeu, citându-le tuturor din scrierile Vechiului Testament. Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos. Ea este singura noastră sursă de putere.

Acest Cuvânt nu îndeamnă la inactivitate, ci îi descoperă cercetătorului conștiincios mai multe căi de a lucra. El nu-i lasă pe oameni în nesiguranță, fără un scop, ci așază înaintea lor cea mai înaltă dintre toate țintele -- câștigarea sufletelor pentru Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu pune în mână o candelă care luminează calea spre ceruri. El vorbește despre bogății de nepătruns, despre comori neprețuite.

Cuvântul lui Dumnezeu este standardul caracterului. Când ne-a dat acest Cuvânt, Dumnezeu ne-a pus în posesia tuturor adevărilor esențiale pentru mântuire. Deși mii de oameni au scos apă din aceste izvoare ale vieții, acestea nu și-au micșorat rezervele. Mii de oameni L-au pus pe Domnul înaintea lor și, privindu-L, au ajuns să fie schimbați după chipul și asemănarea Sa. Dar acești cercetători nu au epuizat subiectele mari și sfinte ale Scripturii. Multe alte mii se pot angaja în lucrarea de cercetare a tainelor mântuirii.

Când lucrătorul studiază viața lui Hristos și meditează la misiunea Sa, fiecare nouă cercetare îi va descoperi ceva mai interesant și mai profund decât i s-a descoperit deja. Subiectul este inepuizabil. Studiul întrupării lui Hristos, al jertfei Sale ispășitoare și al lucrării Sale de mijlocire va preocupa mintea cercetătorului sânguincios până la sfârșitul vieții lui și, privind spre ceruri și spre anii nenumărați ai veșniciei, el va exclama: „Mare este taina evlaviei!” (1 Timotei 3, 16).

Noi vorbim despre solia primului înger și despre solia celui de-al doilea înger și considerăm că înțelegem într-o anumită măsură solia celui de-al treilea înger. Dar, atâta vreme cât ne mulțumim cu o cunoaștere limitată, nu vom fi capabili să obținem concepții mai clare cu privire la adevăr. Cel care susține Cuvântul vieții trebuie să-și ia timp să studieze Biblia și să-și cerceteze propria inimă. Dacă neglijează aceasta, nu va ști cum să slujească sufletelor nevoiașe. Cercetătorul sânguincios și umil, care caută adevărul care este în Isus, rugându-se fierbinte și studiind cu seriozitate, va fi răsplătit cu siguranță. El nu caută ajutorul în ideile scriitorilor omenești, ci la Izvorul înțelepciunii și al științei, și, călăuzit de sfintele ființe inteligente, el obține o înțelegere clară a adevărului.

Adevărul nu este imprimat în minte prin puterea omului, „«ci prin Duhul Meu»-- zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4, 6). Nu temperamentul sau elocvența aceluia care propovăduiește Cuvântul sunt cele care aduc succesul lucrării lui, ci o bună cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu și supunerea față de voința divină.

Inima care primește Cuvântul lui Dumnezeu nu este ca un bazin cu apă care se evaporă, nu este asemenea vaselor crăpate care își pierd conținutul, ci este asemenea unui râu de munte, alimentat de izvoare care nu seacă, a cărui apă rece și limpede saltă din stâncă în stâncă, înviorându-i pe cei obosiți, însetați și împovărați.

Familiarizarea cu adevărurile Sfintelor Scripturi îi va conferi celui care îi învață pe alții adevărul putere și precizie în învățăturile și rugăciunile lui. Mărturia lui nu va fi îngustă și fără viață. El nu va prezenta din nou și din nou aceleași predici, deoarece mintea lui va fi deschisă la iluminarea continuă a Duhului Sfânt.

„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu”, a spus Domnul Hristos, „are viața veșnică.” „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.” „Duhul este acela care dă viață... cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață” (Ioan 6, 54.57.63).

Când slujitorii lui Dumnezeu cunosc cu adevărat semnificația acestor cuvinte, elementele vieții veșnice se vor găsi în activitatea lor de slujire. Predicarea plictisitoare și lipsită de energie va înceta. Temelia adevărilor Evangheliei va fi prezentată într-o lumină nouă. Va fi o înțelegere nouă a adevărului, o claritate și o putere pe care o vor sesiza toți. Dacă sunt sensibili la influența Duhului Sfânt, cei care au privilegiul de a fi păstoriți în acest fel vor simți puterea înviorătoare a unei vieți noi. Focul iubirii lui Dumnezeu se va aprinde în ei. Însușirile lor vor fi făcute mai receptive în a discerne frumusețea și maiestatea adevărului.

Pastorul care face din Cuvântul lui Dumnezeu tovarășul lui permanent va descoperi continuu noi frumuseți ale adevărului. Duhul lui Hristos va veni asupra lui, iar Dumnezeu va lucra prin el pentru a-i ajuta pe alții. Duhul Sfânt îi va umple mintea și inima cu speranță și curaj și cu ilustrații biblice, iar toate acestea le vor fi transmise celor pe care îi învață.

Noi avem în Biblie sfatul negreșit al lui Dumnezeu. Dacă sunt puse în practică, învățăturile ei îi vor face pe oameni să fie capabili de a ocupa orice

poziție de răspundere. Biblia este vocea lui Dumnezeu care îi vorbește sufletului în fiecare zi... Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a ilumina înțelegerea întunecată, de a sensibiliza inima egoistă, de piatră, de a-l supune pe nelegiuitul răzvrătit și de a-l salva de influențele corupătoare ale lumii. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi era: „Sfințește-i prin Cuvântul Tău, Cuvântul Tău este adevărul”. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, străpunge inima celui păcătos și o desparte în bucăți. Când este repetată, fără ca influența ei sfântă să fie simțită de sufletul vorbitorului, teoria adevărului nu are nici o putere asupra ascultătorilor, ci este respinsă ca și când ar fi o greșeală, iar vorbitorul se va face răspunzător pentru pierderea sufletelor. -- Testimonies for the Church 4:441.

Capitolul 55

Rugăciunea în taină

Rugăciunea în familie și rugăciunea în public își au locul lor, dar ceea ce susține viața sufletului este comuniunea în taină cu Dumnezeu. Când s-a aflat pe munte, în prezența lui Dumnezeu, Moise a văzut modelul clădirii minunate, care urma să fie locașul de ședere al slavei lui Dumnezeu. Noi vom contempla idealul Său plin de slavă pentru omenire numai dacă vom fi pe munte cu Dumnezeu -- în locul tainic al comuniunii. În felul acesta, vom fi făcuți în stare să modelăm propria clădire a caracterului, în așa fel încât să poată fi împlinită pentru noi făgăduința: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6, 16).

Când suntem angajați în munca noastră de zi cu zi, trebuie să ne înălțăm sufletul spre cer în rugăciune. Aceste cereri tăcute se înalță la tronul harului asemenea fumului de tămâie, iar vrăjmașul este pus pe fugă. Creștinul a cărui inimă este îndreptată în acest fel spre Dumnezeu nu poate fi biruit. Nici o influență rea nu-i poate nimici pacea. Toate făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, toată puterea harului divin, toate resursele lui Iehova îi sunt acordate pentru a-i asigura eliberarea. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Iar Dumnezeu a fost cu el, ca un ajutor mereu prezent în vreme de nevoie.

Slujitorii lui Hristos trebuie să vegheze în rugăciune. Ei pot veni cu îndrăzneală la tronul harului, înălțând spre cer mâini sfinte, fără mânie sau îndoială. Ei Îi pot cere cu încredere Tatălui ceresc înțelepciune și har, ca să poată ști cum să lucreze și cum să se poarte cu oamenii.

Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Nici un alt mijloc al harului nu o poate înlocui și nu poate păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o legătură directă cu Izvorul vieții și întărește mușchii și încheieturile experienței religioase. Dacă neglijați rugăciunea sau vă rugați din când în când, după cum vi se pare convenabil, vă veți pierde legătura cu Dumnezeu. Însușirile spirituale își vor pierde vitalitatea, iar experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și vigoare.

Numai venind la altarul lui Dumnezeu ne putem aprinde sfeșnicele cu focul divin. Numai lumina divină este cea care va da pe față micimea și incompetența abilității omenești și ne va ajuta să avem concepții clare despre desăvârșirea și curăția lui Hristos. Numai când privim la Isus dorim să fim ca El, numai când vedem neprihănirea Sa flămânzim și însetăm după ea și numai când ne rugăm fierbinte, numai atunci Dumnezeu ne va împlini dorința sufletului.

Dacă vor să aibă succes în lucrarea lor, solii lui Dumnezeu trebuie să zăbovească multă vreme în prezența Sa. Se povestește despre o femeie în vârstă din Lancashire, care asculta ce spuneau vecinele ei despre succesul pastorului lor. Ele vorbeau despre talentele lui, despre stilul lui de a vorbi și despre manierele lui. „Nu”, le-a spus bătrâna, „vă voi spune eu care este realitatea. Pastorul vostru este foarte apropiat de Cel Atotputernic.”

Pentru că viața Domnului Isus era caracterizată de o încredere continuă și era susținută de o comuniune neîncetată, lucrarea Sa pentru ceruri a fost fără greșală și fără șovăială. Asaltat zi de zi de ispită și suportând împotrivirea continuă a conducătorilor poporului, Domnul Hristos a știut că trebuie să-și întărească natura umană prin rugăciune. Spre a fi o binecuvântare pentru oameni, Domnul a avut nevoie de comuniunea cu Dumnezeu, ca să primească de la El energie, perseverență și statornicie.

Mântuitorului I-a plăcut singurătatea muntelui, unde urma să intre în comuniune cu Tatăl Său. În timpul zilei, El lucra cu seriozitate pentru a-i salva pe oameni de la nimicire. El îi vindeca pe cei bolnavi, îi mângâia pe cei întristați, îi chema la viață pe cei morți și le aducea speranță și voieșie celor disperați. După ce munca zilei se încheia, El Se retrăgea seară de seară și îngenunchea în rugăciune către Tatăl Său. Adesea, Își continua rugăciunea de-a lungul întregii nopți, dar, când Se întorcea de la aceste ore de comuniune, era înviorat și plin de putere, pregătit pentru datoria Sa și pentru a face față încercărilor.

Sunt slujitorii lui Hristos ispitiți și loviți fără milă de Satana? Tot așa a fost și Acela care n-a cunoscut nici un păcat. În ceasul necazului, El Se întorcea la Tatăl Său. Deși El Însuși era un izvor de binecuvântare și de putere și putea să-i vindece pe cei bolnavi și să-i învie pe cei morți, deși El putea să poruncească furtunii, și aceasta Îl asculta, El Se ruga deseori cu lacrimi și strigăte puternice. El Se ruga pentru ucenicii Săi și pentru Sine, identificându-Se în acest fel cu ființele omenești. El era un rugător puternic. Ca Domn al vieții, El avea putere de la Dumnezeu și a biruit.

Pastorii care sunt cu adevărat reprezentanții lui Hristos vor fi niște oameni ai rugăciunii. Ei Îi vor cere lui Dumnezeu, cu o stăruință și cu o putere care nu vor fi respinse, să-i întărească pentru slujire și să le sfințească buzele prin atingerea cărbunelui aprins, ca să poată ști cum să le adreseze oamenilor cuvintele Sale.

Rugăciunea este deschiderea inimii înaintea lui Dumnezeu, ca unui prieten. Ochiul credinței Îl va vedea pe Dumnezeu foarte aproape, iar rugătorul poate primi dovezi prețioase ale iubirii și grijii divine față de el. Rugăciunea pe care a înălțat-o Natanael a venit dintr-o inimă sinceră și a fost auzită de Domnul. Domnul cunoaște inima tuturor oamenilor și „rugăciunea celor fără prihană Îi este plăcută” (Proverbe 15, 8).

Este nevoie de rugăciune, de o rugăciune stăruitoare, fierbinte, asemenea rugăciunii rostite de David, când a exclamat: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” „Doresc să împlinesc poruncile Tale.” „Suspîn după mântuirea Ta.” „Sufletul meu suspînă și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!” (Psalmii 42, 1; 119, 40; 84, 2).

Cei care îi învață pe alții și predică în maniera cea mai eficientă sunt aceia care Îl așteaptă cu umilință pe Dumnezeu și doresc nespus harul și călăuzirea Sa. Vegheați, rugați-vă și lucrați -- acesta este cuvântul de ordine al creștinului. Viața unui creștin adevărat este o viață de rugăciune continuă. El știe că lumina și puterea unei singure zile nu sunt suficiente pentru încercările și luptele zilei următoare. Satana își schimbă ispitele continuu. În fiecare zi, vom fi puși în situații diferite și ne așteaptă evenimente nemaiîntâlnite, în care vom fi înconjurați de pericole noi și vom fi asaltați continuu de ispite noi și neașteptate. Numai prin puterea și harul pe care le primim din ceruri putem spera să ne confruntăm cu ispitele și să ne îndeplinim îndatoririle care ne stau înaintea.

Este minunat că ne putem ruga eficient, că ființele muritoare, nevrednice, au puterea de a-și înălța cererile spre Dumnezeu. Ce putere mai înaltă ca aceasta își poate dori omul -- să intre în legătură cu Dumnezeul cel infinit? Omul slab și păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul lui. Noi putem vorbi cu Isus în timp ce mergem pe drum, iar El ne spune: Eu sunt la dreapta ta (vezi Psalmii 16, 8).

Putem avea comuniune cu Dumnezeu în inima noastră și putem merge pe drum însoțiți de Domnul Hristos. Când suntem angajați în munca noastră de zi cu zi, ne putem exprima dorințele inimii, neauzite de nici o ureche omenească, dar cuvintele noastre nu se vor stinge în tăcere și nici nu se vor

pierde. Ele se ridică deasupra larmei străzii, deasupra zgomotelor. Noi Îi vorbim lui Dumnezeu, iar rugăciunea noastră este auzită.

Prin urmare, cereți și veți primi. Cereți umilință, înțelepciune, curaj și mai multă credință. Fiecare rugăciune sinceră va primi un răspuns. Poate că răspunsul nu va veni exact așa cum doriți sau în timpul în care îl așteptați, dar va veni în maniera și în timpul care se vor potrivi cel mai bine cu nevoia voastră. Dumnezeu răspunde la rugăciunile pe care le înălțați în singurătate, când sunteți istoviți și ispitiți, deși nu întotdeauna în conformitate cu așteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru.

Capitolul 56

Credința

Cele mai mari biruințe pentru cauza lui Dumnezeu nu sunt rezultatul unor argumente elaborate, al facilităților ample, al influenței vaste sau al abundenței de mijloace financiare, ci ele sunt obținute în camera de audiență a lui Dumnezeu, când oamenii credinței se sprijină cu stăruință și în agonie pe brațul Său puternic.

Cât de puternice sunt adevărata credință și adevărata rugăciune! Ele sunt ca mâinile cu care rugătorul se prinde de puterea Iubirii Infinite. A avea credință înseamnă a avea încredere în Dumnezeu, a crede că El ne iubește și știe ce este spre binele nostru. Prin urmare, în loc de a merge pe propria cale, credința ne determină să alegem calea Sa. În locul ignoranței noastre, ea acceptă înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, puterea Sa; în locul păcătoșeniei noastre, neprihănirea Sa. Viața noastră, noi înșine suntem deja ai Săi, credința recunoaște dreptul Său de proprietate și primește binecuvântările ei. Adevărul, dreptatea, curăția morală sunt evidențiate ca fiind secretele succesului în viață. Dar credința este cea care ne pune în posesia acestor atribute. Fiecare îndemn sau aspirație spre bine este darul lui Dumnezeu. Credința primește de la Dumnezeu acea unică viață care poate produce adevărata creștere și eficiență.

„Ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5, 4). Credința este cea care ne face în stare să privim dincolo de prezent, cu toate răspunderile și grijile lui, spre marele viitor, când tot ce ne pune în încurcătură acum va deveni clar. Credința Îl vede pe Domnul Isus stând la dreapta lui Dumnezeu ca Mijlocitor al nostru. Credința privește casele pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei care Îl iubesc. Credința vede mantia și coroana care sunt pregătite pentru cel biruitor și aude

cântecul celor răscumparați.

Credința desăvârșită, supunerea eului față de Dumnezeu și încrederea simplă în făgăduințele Sale trebuie să fie o parte a experienței fiecărui pastor. Numai dacă are această experiență pastorul le poate prezenta cu claritate subiectul credinței acelor care se îndoiesc și sunt neîncrezători.

Credința nu este un sentiment. „și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11, 1). Adevărata credință nu este asociată în nici un fel cu încumetarea. Numai cel care are adevărata credință este ferit de încumetare, deoarece încumetarea este contrafacerea lui Satana pentru credință.

Credința cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și aduce roade prin ascultare. Încumetarea, de asemenea, cere împlinirea făgăduințelor, dar le folosește așa cum le-a folosit Satana spre a scuza nelegiuirea. Credința i-ar fi determinat pe primii noștri părinți să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să respecte poruncile Sale. Încumetarea i-a determinat să încalce Legea Sa, crezând că marea Sa iubire îi va salva de consecințele păcatului lor. Nu credința este cea care cere favoarea Cerului, fără a se conforma condițiilor prin care urmează a fi acordată mila.

A vorbi despre religie doar ocazional și a te ruga fără foamea sufletului și fără o credință vie nu valorează nimic. O credință formală, care Îl acceptă pe Hristos doar ca Mântuitor al lumii, nu va putea să aducă niciodată vindecare pentru suflet. Credința care duce la mântuire nu este doar un consimțământ intelectual acordat adevărului. Cel care așteaptă să cunoască totul înainte de a-și exercita credința nu va primi binecuvântarea de la Dumnezeu.

Nu este suficient să crezi ceva despre Hristos, noi trebuie să credem în

El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal și prin care ne însușim meritele Sale. Mulți tratează credința ca pe o părere. Dar credința mântuitoare este un contract prin care cei care Îl primesc pe Hristos se alătură într-o relație cu Dumnezeu, bazată pe legământ. O credință vie înseamnă o creștere a puterii, o încredere deplină, prin care sufletul devine o forță biruitoare.

Necredința și îndoiala

Credința acceptă Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărat, fără a cere să înțeleagă semnificația experiențelor dificile care vin. Dar mulți au o credință mică. Ei se tem în permanență și își imaginează necazuri. Ei sunt înconjurați zi de zi de dovezile iubirii lui Dumnezeu și se bucură de bunătățile providenței Sale, dar trec cu vederea toate aceste binecuvântări. Iar dificultățile pe care le întâmpină, în loc să-i conducă la Dumnezeu, îi despart de El, producându-le neliniște și nemulțumire.

Oare fac ei bine când sunt așa de necredincioși? Isus este prietenul lor. Tot Cerul este interesat de binele lor, iar ei se tem și protestează, întristându-L pe Duhul Sfânt. Noi trebuie să credem nu pentru că vedem sau simțim că Dumnezeu ne aude. Noi trebuie să ne încredem în făgăduințele Sale. Când venim la El cu credință, trebuie să credem că fiecare rugăciune ajunge la inima lui Hristos. După ce am cerut binecuvântarea Sa, trebuie să credem că o primim și să-I mulțumim că o avem. Apoi, să începem să ne îndeplinim îndatoririle, cu siguranța că binecuvântarea ne va fi trimisă atunci când avem cea mai mare nevoie de ea. Dacă am învățat să procedăm astfel, vom ști că rugăciunile noastre primesc răspuns. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult decât cerem sau decât gândim noi”, „potrivit cu bogăția slavei Sale”, „după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 3, 20.16.19).

Adesea, viața creștinului este plină de pericole, iar datoria i se pare

greu de îndeplinit. El își imaginează o ruină iminentă în față și sclavie și moarte înapoi. Totuși vocea lui Dumnezeu îi spune cu claritate: Mergeți înainte. Să ne supunem poruncii, chiar dacă privirile noastre nu pot pătrunde întunericul. Obstacolele care împiedică progresul nostru nu vor dispărea niciodată din fața unei persoane care stă pe loc, plină de îndoială. Cei care amână ascultarea până când toate incertitudinile vor dispărea și până când nu va mai fi nici un risc de a da greș sau de a fi biruiți nu vor asculta niciodată. Credința privește dincolo de dificultăți și se bazează pe ceea ce nu se vede, chiar pe Cel ce este Atotputernic, prin urmare ea nu poate fi înfrântă. Acești lucrători să-și mențină încrederea cu fermitate, de la început până la sfârșit, aducându-și aminte că lumina adevărului lui Dumnezeu trebuie să strălucească în mijlocul întunericului care învăluie lumea noastră.

În slujba lui Dumnezeu nu există nimic care să producă descurajare. Credința lucrătorului consacrat trebuie să reziste la fiecare încercare la care este supusă. Dumnezeu poate și dorește să le ofere slujitorilor Săi toată puterea de care au nevoie și să le dea înțelepciunea necesară în diferitele situații în care se află. Dumnezeu va face mai mult decât cele mai înalte așteptări ale celor care își pun încrederea în El.

Domnul Isus nu ne cere să-L urmăm, pentru ca după aceea să ne părăsească. Dacă ne consacram viața în slujba Sa, nu vom fi niciodată într-o situație pentru care Dumnezeu nu a prevăzut dinainte resursele necesare. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, noi avem un Sfătuitor sigur. Oricare ar fi necazul nostru, întristarea sau însingurarea, noi avem un Prieten plin de simpatie. Dacă greșim din neștiință, Domnul Hristos nu ne părăsește. Vocea Sa, distinctă și clară, este auzită spunând: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14, 6). „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor” (Psalmii 72, 12).

„Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 25, 3). Brațul Celui Atotputernic este întins pentru a ne

călăuzi înainte și tot înainte. Domnul spune: Mergeți înainte. Eu vă voi trimite ajutor. Însuși faptul că voi cereți aduce slavă Numelui Meu și veți primi. Cei care urmăresc să vadă când dați greș vor vedea totuși Cuvântul Meu triumfând glorios. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 21, 22).

Dumnezeu nu va îngădui niciodată ca lumea să fie lipsită de oameni capabili să deosebească binele de rău, neprihănirea de nelegiuire. El are oameni pe care i-a rânduit să stea în prima linie de bătaie în timpuri de criză.

Capitolul 57

Curajul

Slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să fie descurajați cu ușurință de dificultăți sau de opoziție. Cei care proclamă solia îngerului al treilea trebuie să stea curajoși la datorie, iar când se confruntă cu defăimarea sau cu minciuna, să lupte lupta cea bună a credinței, împotrivindu-se vrăjmașului cu arma pe care a folosit-o Hristos: „Este scris”. În marea criză prin care trebuie să treacă în curând, slujitorii lui Dumnezeu vor întâlni aceeași împietrire a inimii, aceeași pornire nemiloasă și aceeași ură înverșunată pe care au întâlnit-o Domnul Hristos și apostolii.

În acea zi rea, toți cei care Îi vor sluji lui Dumnezeu cu credincioșie, după cum le dictează conștiința, vor avea nevoie de curaj, de fermitate și de o cunoaștere a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, pentru că aceia care Îi sunt loiali lui Dumnezeu vor fi persecutați, motivele lor vor fi puse la îndoială și eforturile lor cele mai bune vor fi greșit interpretate, iar numele lor vor fi respinse ca și cum ar reprezenta răul.

Satana va lucra, folosindu-și puterea înșelătoare spre a influența inima și spre a întuneca înțelegerea, pentru a face răul să pară a fi bine și binele, rău. Cu cât credința celor din poporul lui Dumnezeu va fi mai puternică și mai curată și cu cât va fi mai fermă hotărârea lor de a-L asculta, cu atât Satana se va strădui cu mai multă furie să stârnească împotriva lor ura celor care, deși pretind că sunt neprihăniți, calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Pentru a păstra cu temeinicie credința care le-a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna, va fi nevoie de încrederea cea mai fermă și de voința cea mai eroică.

Solii crucii trebuie să se înarmeze cu veghere și rugăciune și să fie mai plini de credință și de curaj, lucrând întotdeauna în Numele lui Isus. Ei trebuie să aibă încredere în Conducătorul lor, căci în fața noastră sunt vremuri de necaz. Judecățile lui Dumnezeu sunt pretutindeni în țară. Calamitățile vin una după alta într-o succesiune rapidă. În curând, Dumnezeu Se va ridica din locul Său pentru a zgudui pământul în mod teribil și pentru a-i pedepsi pe cei răi pentru nelegiuirea lor. Apoi, Dumnezeu Se va ridica să-i apere pe cei din poporul Său și le va acorda grija Sa protectoare. El Își va pune în jurul lor brațele Sale veșnice pentru a-i apăra de orice rău.

„Curaj în Domnul”

După ce timpul stabilit în anul 1844 a trecut, mai mulți frați și surori au participat la o întrunire. Toți erau foarte triști, deoarece dezamăgirea fusese dureroasă. Deodată, a intrat un bărbat strigând:

„Curaj în Domnul, fraților! Curaj în Domnul!” El a repetat aceste cuvinte până când fiecare chip radia și toate vocile au început să-L laude pe Dumnezeu.

Astăzi, tuturor celor ce lucrează pentru Domnul le spun: „Curaj în Domnul!” Încă din 1844, eu am continuat să propovăduiesc adevărul prezent și astăzi acest adevăr îmi este mai drag ca oricând.

Unii caută întotdeauna lucruri îndoielnice și descurajatoare, prin urmare descurajarea îi copleșește. Ei uită că universul așteaptă să-i facă niște mijloace de binecuvântare a lumii și Domnul Isus este un tezaur care nu sărăcește niciodată și din care ființele omenești pot primi putere și curaj. Nu trebuie să ne descurajăm și să ne lăsăm cuprinși de teamă. Nu va fi niciodată un timp când umbrele lui Satana vor înceta să fie răspândite pe calea noastră. În felul acesta, vrăjmașul caută să ascundă lumina care vine de la Soarele

Neprihănirii. Dar credința noastră trebuie să străpungă aceste umbre.

Dumnezeu dorește să aibă conlucrători voioși, care refuză să se descurajeze din cauza celor care li se împotrivesc. Domnul ne conduce, iar noi putem merge înainte plini de curaj, fiind siguri că El va fi cu noi așa cum a fost în trecut, când am lucrat fiind slabi, dar conduși de puterea Duhului Sfânt.

Îngerii I-au slujit Domnului Hristos, dar prezența lor nu a făcut ca viața Lui să fie comodă și ferită de ispite. El a fost ispitit „în toate lucrurile... ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4, 15). Oare pastorii care sunt angajați în lucrarea pe care le-a încredințat-o Domnul ar trebui să se descurajeze atunci când trec prin dificultăți și ispite? Oare ar trebui să renunțe la încrederea lor din pricina faptului că munca lor nu are întotdeauna rezultatele pe care ei doresc așa de mult să le vadă? Adevărații lucrători nu se vor descuraja în fața lucrării pe care o au de făcut, oricât de anevoioasă ar fi. Faptul că se feresc de greutate și se plâng atunci când trec prin neazuri îi face pe slujitorii lui Dumnezeu să devină slabi și ineficienți.

Când vor vedea că Satana luptă în special împotriva lor, cei care stau în prima linie de bătaie vor înțelege că au nevoie de putere de la Dumnezeu și vor lucra prin puterea Sa. Biruințele pe care le vor câștiga nu-i vor face să se înalțe pe ei înșiși, ci îi vor determina să se bazeze cu mai multă siguranță pe Cel Atotputernic. O recunoștință adâncă și arzătoare va răsări în inima lor și vor fi bucuroși în mijlocul neazurilor prin care trec, atunci când sunt asaltați de vrăjmaș.

Un timp al răspunderii și al privilegiului

Timpul în care ne aflăm este un timp în care beneficiem de un privilegiu solemn și avem o răspundere sfântă. Dacă slujitorii lui Dumnezeu

își îndeplinesc cu credincioșie răspunderea care le-a fost încredințată, când Domnul va spune: „Dă-ți socoteala de isprăvnicia ta” (Luca 16, 2), răsplata lor va fi mare. Truda serioasă, munca neegoistă și efortul răbdător și perseverent vor fi răsplătite din abundență. Domnul Isus va spune: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15, 15). Aprobarea Domnului nu este acordată datorită măreției lucrării realizate, ci datorită credincioșiei manifestate în tot ce s-a făcut. Nu rezultatele pe care le realizăm sunt importante în ochii lui Dumnezeu, ci motivele pentru care acționăm. Dumnezeu prețuiește mai presus de toate bunătatea și credincioșia.

Îi îndemn fierbinte pe vestitorii Evangheliei lui Hristos să nu se descurajeze niciodată, să nu-l privească niciodată pe păcătosul cel mai împietrit ca și cum ar fi dincolo de limitele harului lui Dumnezeu. Acela care schimbă inima oamenilor așa cum sunt schimbate cursurile unor râuri poate aduce la Hristos chiar și sufletul cel mai împietrit de păcat. Oare există ceva prea greu de făcut pentru Dumnezeu? „Cuvântul Meu”, declară El, „nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55, 11).

Cei care se străduiesc să consolideze lucrarea lui Dumnezeu în teritorii noi vor constata adesea că au o mare nevoie de facilități mai bune. Lucrarea lor va părea că este împiedicată din cauza lipsei acestor facilități, dar să nu-și piardă credința și curajul. Adesea, ei sunt nevoiți să meargă până la limita resurselor. Uneori, ar putea să pară că nu mai pot înainta deloc. Dar, dacă se roagă și lucrează cu credință, Dumnezeu va răspunde la cererile lor, trimițându-le mijloacele necesare pentru progresul lucrării. Când se vor ivi dificultățile, ei se vor întreba cum vor aduce la îndeplinire ceea ce trebuie făcut. Uneori, viitorul va părea foarte întunecat. Dar lucrătorii trebuie să vină înaintea lui Dumnezeu cu făgăduințele pe care le-a făcut El și să-I mulțumească pentru ce a realizat El. Apoi, li se va deschide calea, iar ei vor

fi întăriți pentru îndatoririle prezente.

Puțini înțeleg semnificația cuvintelor pe care le spune Luca despre apostolul Pavel, afirmând că, atunci când i-a văzut pe frații lui, Pavel „a mulțumit lui Dumnezeu și s-a îmbărbătat” (Faptele Apostolilor 28, 13). În mijlocul grupului de credincioși care plângeau, plini de simpatie, fără să le fie rușine de lanțurile lui, apostolul îl lauda pe Dumnezeu cu voce tare. Viața lui de creștin fusese o succesiune de încercări, de suferințe și dezamăgiri, dar în acel ceas a simțit că este răsplătit din abundență. El a continuat să meargă pe calea lui cu un pas mai ferm și cu o inimă plină de bucurie. El nu se plângea de trecut și nici nu se teme de viitor. El știa că îl așteptau lanțuri și suferințe, dar știa, de asemenea, că reușise să elibereze suflete din lanțuri infinit mai cumplite și se bucura în mijlocul suferințelor pe care le îndura pentru Hristos. -- The Acts of the Apostles, 449.

Capitolul 58

Cum îi educă Dumnezeu pe lucrătorii săi

Domnul îi disciplinează pe lucrătorii Săi, pentru ca ei să poată fi pregătiți să ocupe locurile pe care li le-a desemnat. El dorește să-i facă în stare să îndeplinească o slujire mai bună. Cei care doresc să fie conducători au nevoie de sfințirea supunerii. Dumnezeu aduce o schimbare în viața lor. Poate că le cere să aducă la îndeplinire îndatoriri pe care ei nu le-ar alege. Dar, dacă sunt dispuși să se lase călăuziți de El, Dumnezeu le va da har și putere pentru a îndeplini aceste îndatoriri într-un spirit de supunere. În felul acesta, ei sunt calificați să ocupe locurile în care aptitudinile lor disciplinate îi vor face să fie deosebit de folositori.

Pe unii, Dumnezeu îi educă ducându-i la dezamăgire și la nereușite aparente. Scopul Său este să-i învețe să se ridice deasupra dificultăților. El le inspiră hotărârea de a transforma fiecare eșec aparent într-un succes. Adesea, oamenii se roagă și plâng datorită încurcăturilor și obstacolelor cu care se confruntă. Dar, dacă își vor păstra încrederea cu fermitate, de la început până la sfârșit, Dumnezeu va înlătura obstacolele din calea lor. În timp ce luptă împotriva unor dificultăți aparent de neînvins, succesul va veni însoțit de cea mai mare bucurie.

O viață monotonă nu este cea mai favorabilă pentru creșterea spirituală. Unii pot atinge standardul cel mai înalt de spiritualitate doar printr-o schimbare a ordinii obișnuite a lucrurilor. Dacă, în providența Sa, Dumnezeu vede că schimbările sunt esențiale pentru succesul în formarea caracterului, El tulbură curentul liniștit al vieții. Dumnezeu vede că un lucrător are nevoie de o legătură mai apropiată cu El, iar pentru aceasta, El îl desparte de prieteni și de cunoștințe. Când îl pregătea pe Ilie pentru înălțarea la cer, Dumnezeu l-a chemat din loc în loc, așa încât profetul să nu se poată stabili într-o locuință

comodă, nereușind în felul acesta să obțină putere spirituală. Planul lui Dumnezeu era ca influența lui Ilie să-i ajute pe mulți oameni în dobândirea unei experiențe mai vaste și mai folositoare.

Mulți nu sunt mulțumiți să-I slujească lui Dumnezeu cu voioșie în locul pe care El l-a desemnat pentru ei sau să aducă la îndeplinire fără să se plângă lucrarea pe care le-a încredințat-o. Este bine să fim nemulțumiți de modul în care ne îndeplinim datoria, dar nu trebuie să fim nemulțumiți de datorie în sine, gândindu-ne că am dori să facem altceva. În providența Sa, Dumnezeu le-a încredințat ființelor omenești o îndatorire care va fi asemenea unui medicament pentru mintea lor afectată. În acest fel, El caută să-i determine să lase la o parte preferințele egoiste, care, dacă ar fi satisfăcute, i-ar descalifica pentru lucrarea pe care le-a rânduit-o. Dacă ei acceptă și aduc la îndeplinire această îndatorire, mintea lor va fi vindecată. Dar, dacă refuză, ei vor fi lăsați să lupte cu ei înșiși și cu alții.

Cei cărora nu li se permite să se odihnească în liniște, ci trebuie să se mute continuu, așezându-și cortul seara într-un loc, iar mâine seară într-un alt loc, să-și aducă aminte că Domnul este Cel care îi conduce și că aceasta este calea prin care îi ajută să-și formeze un caracter desăvârșit. În toate schimbările care li se cer, Dumnezeu trebuie să fie recunoscut ca fiind tovarășul lor, care îi va îndruma și le va da putere.

Capitolul 59

Luați-vă timp să vorbiți cu Dumnezeu

Mi-a fost dată o îndrumare specială cu privire la pastorii noștri. Nu este voia lui Dumnezeu ca ei să caute să fie bogați. Pastorii nu ar trebui să se angajeze în întreprinderi lumești, deoarece acest fapt îi descalifică pentru folosirea înaltelor lor însușiri în slujba lucrurilor spirituale. Totuși ei trebuie să primească salarii suficiente de mari pentru a se întreține pe ei și familiile lor. Pastorilor nu trebuie să li se încredințeze așa de multe răspunderi, încât să nu poată acorda suficientă atenție bisericii și familiei lor, deoarece este datoria lor specială de a-și educa propriii copii pentru Domnul.

Este o mare greșală ca unui pastor să i se dea în permanență de lucru în domeniul administrativ, fiind nevoit să meargă din loc în loc și să stea noaptea târziu la întruniri de comitet. Acest fapt aduce asupra lui oboseală și descurajare. Pastorii ar trebui să aibă timp să se odihnească și să obțină din Cuvântul lui Dumnezeu hrana bogată a pâinii vieții. Ei ar trebui să aibă timp să bea apa înviorătoare a mângâierii din râul vieții.

Pastorii și profesorii să-și aducă aminte că Dumnezeu îi consideră responsabili să-și îndeplinească datoria, folosindu-și la maximum aptitudinile, și să investească în lucrarea lor toate capacitățile pe care le au. Ei nu trebuie să-și asume îndatoriri care intră în conflict cu lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu.

Când sunt apăsați de povara responsabilităților financiare, pastorii și profesorii urcă la amvon sau intră în sala de clasă cu mintea obosită și cu nervii suprasolicitați. Ce altceva se poate aștepta de la ei, când în locul focului sfânt, aprins de Dumnezeu, este folosit un foc profan? Eforturile lor

lipsite de energia care deja a fost consumată îi dezamăgesc pe ascultători și îi fac rău vorbitorului. El nu mai are timp să-L caute pe Domnul și să ceară cu credință ungera Duhului Sfânt...

Mi s-a dat instrucțiunea de a le spune colegilor mei din lucrare următoarele: Dacă doriți să aveți comorile bogate ale Cerului, trebuie să mențineți comuniunea în taină cu Dumnezeu. Dacă nu faceți aceasta, sufletul vostru va fi la fel de lipsit de Duhul Sfânt precum sunt dealurile secetoase din Gilboa, unde nu cade nici roua, nici ploaia. Dacă treceți grăbiți de la un lucru la altul, dacă aveți așa de multe de făcut, încât nu vă puteți lua timp să vorbiți cu Dumnezeu, cum vă puteți aștepta să aveți putere în lucrarea pe care o îndepliniți? Motivul pentru care așa de mulți pastori țin predici slabe și lipsite de viață este că ei îngăduie ca o diversitate de lucruri de natură lumească să le răpească timpul și atenția. Dacă nu are loc o creștere continuă în har, vom fi lipsiți de cuvintele potrivite, pe care trebuie să le adresăm atunci când este nevoie. Stați de vorbă cu inima voastră și apoi stați de vorbă cu Dumnezeu. Dacă nu veți face aceasta, eforturile voastre vor fi lipsite de rod din cauza confuziei și a unei grabe nefsante.

Pastori și profesori, lucrarea voastră trebuie să radieze de bogăția harului spiritual. Nu o profanați, amestecând-o cu lucruri lumești. Mergeți înainte și în sus. Curățiți-vă „de orice întinare a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Corinteni 7, 1).

Noi trebuie să fim convertiți zi de zi. Rugăciunile noastre ar trebui să fie mai arzătoare. Dacă ar fi astfel, ele ar fi mai eficiente. Încrederea noastră să fie tot mai puternică, având convingerea că Duhul lui Dumnezeu va fi cu noi, făcându-ne curați și sfinți, la fel de dreți și plăcuți precum este cedrul din Liban. -- Testimonies for the Church 7:250-252.

Cea mai mare nevoie a noastră

„Îmi veți fi martori” (Faptele Apostolilor 1, 8). Aceste cuvinte ale Domnului Isus nu și-au pierdut nimic din puterea lor. În aceste zile ale formalismului religios, Mântuitorul nostru are nevoie de martori credincioși, dar, chiar și printre cei ce se declară ambasadori ai lui Hristos, cât de puțini sunt gata să prezinte o mărturie personală credincioasă pentru Domnul lor! Mulți pot vorbi despre oamenii mari și buni ai generațiilor trecute și despre lucrurile pe care le-au făcut, despre curajul lor, despre suferințele și bucuriile lor. Ei prezintă cu elocvență puterea Evangheliei, care i-a făcut pe alții în stare să se bucure în mijlocul unor lupte grele și să stea neclintiți în fața ispitelor nemiloase. Dar, în timp ce sunt așa de zeloși în a-i evidenția pe alți creștini, care au fost martorii lui Isus, ei înșiși par să nu aibă nici o experiență personală, recentă și actuală, pe care să o relateze.

Slujitori ai lui Hristos, ce aveți de spus despre voi înșivă? Care au fost luptele sufletești pe care le-ați experimentat și s-au dovedit a fi spre binele vostru, spre binele altora și spre slava lui Dumnezeu? Voi, cei care pretindeți că proclamați ultima solie solemnă a harului pentru lume, care este experiența voastră în cunoașterea adevărului și care a fost efectul ei asupra propriei inimi? Mărturisește caracterul vostru în favoarea lui Hristos? Puteți voi să vorbiți despre influența înălțătoare, înnobilitoare și sfințitoare a adevărului lui Isus? Ce ați văzut și ce ați cunoscut voi despre puterea lui Hristos? Acesta este felul de mărturie pe care îl cere Domnul și de care au nevoie bisericile.

Fără o credință vie în Domnul Hristos ca Mântuitor personal, este imposibil să faceți în așa fel, încât credința voastră să fie simțită într-o lume a scepticismului. Dacă doriți să-i scoateți pe cei păcătoși din valurile repezi

ale necredinței, picioarele voastre nu trebuie să stea pe pietre alunecoase.

Avem nevoie în permanență de o nouă descoperire a lui Hristos, de o experiență zilnică, în armonie cu învățăturile Sale. În fața noastră sunt ținte înalte și sfinte. Planul lui Dumnezeu pentru noi este să progresăm continuu în cunoaștere și virtute. Legea Sa este ecoul vocii Sale, care le adresează tuturor invitația: „Veniți mai sus. Fiți sfinți și tot mai sfinți”. În fiecare zi putem să înaintăm spre desăvârșirea caracterului creștin.

Cei care sunt angajați în slujba Domnului au nevoie de o experiență mai înaltă, mai adâncă și mai vastă, pe care mulți încă nici nu s-au gândit că ar putea să o aibă. Mulți care sunt deja membri ai marii familii a lui Dumnezeu știu doar puțin despre ce înseamnă a privi la slava Sa și a fi schimbați din slavă în slavă. Când ajung să înțeleagă puțin din excelența caracterului lui Hristos, mulți simt că inima le tresaltă de bucurie. Ei doresc nespus o înțelegere mai adâncă și mai vastă a iubirii Mântuitorului. Acești oameni trebuie ajutați să găsească împlinirea dorinței sufletului lor după Dumnezeu.

Duhul Sfânt lucrează pentru cei care se lasă în mâinile Sale, îi modelează pe cei care se lasă modelați și îi șlefuește pe cei care se lasă șlefuiți. Dedicăți-vă cultivării gândurilor spirituale și comuniunii sfinte. Voi ați văzut doar primele raze ale zorilor slavei Sale. Dacă veți continua să-L cunoașteți pe Domnul, veți avea parte de împlinirea acestor cuvinte: „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbe 4, 18).

Capitolul 61

Cercetarea de sine

Pastorii au mult de îmbunătățit în ce privește comportamentul lor. Mulți își văd și își înțeleg lipsa, dar par să nu înțeleagă influența pe care o exercită. Ei sunt conștienți de faptele lor, atunci când le fac, dar le dau uitării și, ca urmare, nu se schimbă.

Pastorii trebuie să facă o recapitulare planificată a faptelor fiecărei zile, analizându-le cu atenție, cu scopul de a-și cunoaște mai bine propriile obiceiuri. Printr-o examinare minuțioasă a fiecărei situații din viața de zi cu zi, ei își vor cunoaște mai bine propriile motive și principiile care îi guvernează. Toți cei care doresc să atingă desăvârșirea caracterului creștin au nevoie de această revizuire zilnică a faptelor lor, pentru a vedea dacă sunt aprobate sau condamnate de propria conștiință. Dacă sunt cercetate cu atenție, multe fapte care trec drept fapte bune, chiar acte de binefacere, se vor dovedi a fi determinate de motive greșite.

Mulți sunt aplaudați pentru virtuți pe care nu le au. Dumnezeu, care cercetează inima, cântărește motivele și, adesea, fapte mult aplaudate de oameni sunt înregistrate de El ca fiind motivate de egoism și ipocrizie josnică. Fiecare faptă din viața noastră, indiferent dacă este excelentă și demnă de laudă sau dacă merită să fie muștrată, este judecată de Dumnezeu în funcție de motivele care au determinat-o.

Mulți neglijează să se privească în oglinda care arată defectele caracterului, prin urmare, diformitatea păcatului este văzută de alții, dar nu este înțeleasă de cel greșit. Păcatul odios al egoismului există într-o mare măsură chiar în caracterul unora care pretind că sunt devotați lucrării lui

Dumnezeu. Dacă ei și-ar compara propriul caracter cu cerințele Sale, îndeosebi cu marele standard al Legii sfinte a lui Dumnezeu, și dacă ar fi serioși și cinștiți cu ei înșiși, și-ar da seama de lipsa lor îngrozitoare. Dar unii nu vor să privească suficient de adânc și de departe pentru a vedea decăderea propriei inimi. Deși sunt deficitari în foarte multe privințe, totuși rămân într-o necunoaștere voită a propriei vinovății.

Cel ce își înțelege bine propriul caracter, cel ce cunoaște bine păcatul care îl împresoară cu cea mai mare ușurință și ispitele la care este cel mai predispus să cedeze, nu ar trebui să se expună inutil și să invite ispita, așezându-se singur pe terenul vrăjmașului. Dacă datoria îl face să ajungă în situații nefavorabile, el va avea un ajutor special de la Dumnezeu și va putea să meargă pe deplin înarmat pentru lupta cu vrăjmașul.

Cunoașterea de sine îi va salva pe mulți de la căderea în ispite grave și îi va împiedica de la multe înfrângeri rușinoase. Pentru a ne cunoaște îndeaproape pe noi înșine, este esențial să cercetăm cu credincioșie motivele și principiile propriului comportament, comparându-ne faptele cu standardul datoriei descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu.

Capitolul 62

Dezvoltarea personală

Pastorii mai în vârstă și cu experiență ar trebui să simtă că este de datoria lor, în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, să înainteze, să progreseze zi de zi și să devină tot mai eficienți în lucrarea lor, adunând continuu noi cunoștințe pe care să le prezinte oamenilor. Fiecare efort de a expune Evanghelia trebuie să fie mai bun decât cel precedent. În fiecare an, ei trebuie să dezvolte o evlavie mai adâncă, un spirit mai duios, o spiritualitate mai mare și o cunoaștere mai cuprinzătoare a adevărului Bibliei. Cu cât vârsta și experiența lor sunt mai mari, cu atât ar trebui să fie mai capabili în abordarea oamenilor, având o cunoaștere mai bună a inimii lor. -- Testimonies for the Church 4:270.

Dumnezeu nu are nevoie în lucrarea Sa de oameni leneși. El dorește lucrători înțelepți, buni, iubitori și serioși. Activitatea susținută le va face bine predicatorilor noștri. Indolența este o dovadă a decăderii. Fiecare însușire a minții, fiecare organ al trupului, fiecare mușchi al membrelor arată că Dumnezeu a plănuțit ca toate capacitățile noastre să fie folosite, nu să rămână inactive... Oamenii care își vor rezerva ore de somn inutile pe parcursul zilei nu au nici un simț al valorii clipelor prețioase, de aur...

Persoanele care nu și-au format obiceiul de a-și administra cu atenție timpul și de a-l economisi ar trebui să-și stabilească reguli care să-i facă organizați și eficienți. George Washington era capabil să aducă la îndeplinire un mare număr de sarcini, deoarece era consecvent în păstrarea ordinii și a organizării. Fiecare hârtie își avea o dată și un loc al ei, iar el nu pierdea timpul căutând lucrurile pierdute.

Oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie sârguincioși în studiu și serioși în dobândirea cunoștinței. Ei trebuie să fie niște oameni care să nu piardă niciodată o oră. Printr-un efort perseverent, ei se pot ridica aproape la orice nivel de excelență, în calitate de creștini și de oameni cu putere și influență. Dar mulți nu vor atinge niciodată un nivel superior în ce privește predicarea sau administrația, deoarece nu au avut niște scopuri precise și au deprins încă din tinerețe obiceiul comodității și al amânării. Neglijența este văzută în tot ce fac ei.

Un impuls subit, din când în când, nu este suficient pentru a realiza o reformă în viața acestor persoane comode și indolente. Aceasta este o lucrare care necesită o perseverență răbdătoare în facerea binelui. Oamenii de afaceri pot avea un succes real numai dacă au ore regulate de trezire, de rugăciune, de masă și de odihnă. Dacă organizarea și ordinea sunt esențiale în afacerile lumești, cu cât mai mult sunt în lucrarea lui Dumnezeu!

Mulți risipesc orele luminoase de dimineața, stând în pat. O dată pierdute, aceste ore prețioase nu se mai întorc niciodată. Ele sunt pierdute atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie. O singură oră pierdută în fiecare zi înseamnă o risipă imensă de timp pierdut într-un an! Cei leneși să se gândească la aceasta și să se întrebe cum vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru ocaziile pierdute.

Folosirea timpilor morți

Pastorii ar trebui să dedice un timp pentru citit, studiu, meditație și rugăciune. Ei ar trebui să-și umple mintea cu o cunoaștere folositoare, memorând pasaje din Sfânta Scriptură, cercetând împlinirea profețiilor și învățând lecțiile pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi. Când călătoriți cu trenul sau așteptați într-o gară, luați cu voi o carte de citit. Folosiți fiecare clipă liberă pentru a face ceva util. În acest fel, veți închide

ușa a mii de ispite...

Mulți au dat greș în mod vizibil acolo unde ar fi putut avea succes. Ei nu au simțit o responsabilitate față de lucrare și au tratat lucrurile cu o asemenea ușurătate, ca și când ar fi avut la dispoziție un mileniu întreg ca să lucreze pentru salvarea sufletelor... Lucrarea lui Dumnezeu nu are o nevoie așa de mare de predicatori pe cât are nevoie de oameni perseverenți și serioși, care să lucreze pentru Domnul. Numai Dumnezeu poate evalua capacitatea minții omenești. El nu dorește ca omul să fie mulțumit să rămână pe tărâmul ignoranței, ci să-și asigure toate avantajele unui intelect cultivat și iluminat.

Toți trebuie să simtă că au obligația de a atinge cele mai înalte culmi ale dezvoltării intelectuale. Deși nimeni nu ar trebui să fie îngâmfat datorită cunoștințelor pe care le-a acumulat, toți au privilegiul să se bucure de satisfacția că, pe măsura progresului lor, devin tot mai capabili de a-L onora pe Dumnezeu și de a-I da slavă. Ei pot lua din Izvorul nesecat al înțelepciunii și cunoașterii.

După ce a intrat în școala lui Hristos, elevul este pregătit să se angajeze în acumularea de cunoștințe fără a ajunge să amețească din cauza înălțimii la care urcă. Pe măsură ce înaintează de la un adevăr la altul, obținând o înțelegere mai clară și mai luminoasă cu privire la legile minunate ale științei și ale naturii, el ajunge să fie fermecat de manifestările uimitoare ale iubirii lui Dumnezeu față de om. El înțelege cu claritate desăvârșirea, cunoașterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, care se întind dincolo de infinitate. În timp ce mintea lui se extinde și se dezvoltă, sufletul lui se umple de valurile curate ale luminii. Cu cât bea mai mult din fântâna cunoașterii, cu atât mai curată și mai fericită este contemplarea infinității lui Dumnezeu și cu atât mai mare este dorința lui după o înțelepciune suficient de mare pentru a înțelege lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Nevoia de cultură intelectuală

Ca popor, avem nevoie de cultură intelectuală și trebuie să o avem ca să corespundem nevoilor timpului. Sărăcia, originea umilă și împrejurările nefavorabile nu trebuie să împiedice cultivarea minții...

Pe parcursul oricărei școli vor apărea dificultăți, dar să nu renunțați niciodată din pricina descurajării. Cercetați, studiați și rugați-vă. Înfrunțați fiecare dificultate cu hotărâre și curaj. Folosiți puterea voinței și harul răbdării și apoi cercetați cu mai multă stăruință, până când veți descoperi pietrele prețioase ale adevărului, în toată frumusețea și claritatea lor, și ele vor fi mai valoroase tocmai datorită dificultăților pe care le-ați învins în căutarea lor. Prin urmare, nu vă ocupați fără încetare doar de o singură idee, concentrându-vă asupra ei cu toate puterile minții și aducând-o mereu în atenția altora, ci abordați subiecte noi, examinându-le unul câte unul. În felul acesta, mintea voastră va înțelege taină după taină.

Dacă veți proceda astfel, veți câștiga două mari biruințe valoroase. Nu numai că veți obține o cunoaștere folositoare, ci exercitarea minții va face să crească puterea voastră intelectuală. Cheia prin care ați reușit să înțelegeți o taină poate dezvălui că există și alte comori ale cunoașterii, care așteaptă să fie descoperite.

Mulți pastori le pot prezenta oamenilor doar câteva predici doctrinare. Același efort și aceeași modalitate prin care au ajuns să cunoască bine aceste subiecte i-ar putea face în stare să înțeleagă și altele. Toți pastorii trebuie să înțeleagă pe deplin profețiile și celelalte învățături doctrinare. Dar unii care predică de ani de zile sunt mulțumiți să se limiteze la câteva subiecte, fiind prea neglijenți pentru a cerceta Sfintele Scripturi cu sârguință și rugăciune, așa încât să poată deveni niște uriași în ce privește înțelegerea doctrinelor

biblice și a învățăturilor practice date de Domnul Hristos.

Mintea fiecărui om trebuie să fie plină de cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, ca el să poată fi pregătit să scoată din vistieria inimii lui lucruri vechi și noi, în orice moment i se cere. Din cauza lipsei de zel și a unei exercitări serioase și stăruitoare a intelectului, mulți au ajuns să aibă niște minți pipernicite și ciuntite. A sosit timpul când Dumnezeu spune: Mergeți înainte și cultivați capacitățile pe care vi le-am dat.

Lumea este plină de idei greșite și de povești ieftine. Noutățile prezentate sub forma unor povestiri de senzație se înmulțesc continuu, captivând mintea oamenilor. Teoriile fără sens, care distrug moralitatea și dezvoltarea spirituală, există din abundență. Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de oameni cu o înaltă dezvoltare intelectuală, oameni înțelepți, care sunt experimentați în cunoașterea Scripturilor și capabili să înfrunte valul opoziției. Noi nu ar trebui să aprobăm în nici un fel aroganța, îngustimea intelectuală și lipsa de consecvență, chiar dacă ar putea fi acoperite de haina pretinsei evlavii. Cei care au puterea sfințitoare a adevărului în inima lor vor exercita o influență convingătoare. Ei vor ști că susținătorii greșelilor doctrinare nu pot crea sau distruge adevărul, ei își pot permite să fie calmi și plini de tact...

Chiar și printre predicatorii noștri există mulți care doresc să ajungă mari fără nici un efort. Ei au ambiția de a face o lucrare măreață, în timp ce desconsideră îndatoririle mici, de zi cu zi, care i-ar face să fie folositori și să devină niște slujitori după voia lui Hristos. Ei vor să facă tocmai lucrarea pe care o fac alții, dar nu au nici o dorință de a se supune disciplinei necesare pentru a fi pregătiți în vederea acelei lucrări. Această dorință arzătoare a unor bărbați sau femei de a îndeplini o lucrare ce depășește cu mult capacitățile lor actuale îi determină să facă greșeli categorice încă de la început. Ei refuză cu indignare să urce pe scară, treaptă cu treaptă, dorind să fie înălțați printr-un proces mai puțin obositor. -- Testimonies for the Church 4:411-417.

Eu sunt uimită că, deși avem atâtea exemple care ne arată ce fel de oameni putem fi și ce putem face, nu suntem stimulați spre un efort mai mare de a imita faptele bune ale celor neprihăniți. Nu toți pot ocupa poziții de conducere, dar toți pot îndeplini lucrări folositoare, pot purta răspunderi și, prin credincioșia lor perseverentă, pot face mai mult bine decât își imaginează acum că ar putea face. -- Idem, 4:399.

Valoarea unui om nu trebuie să fie estimată după categoria de muncă pe care o îndeplinește. Ea este determinată de Acela care a plătit un preț pentru fiecare suflet. Prin bunătate, simplitate și integritate, toți cei care Îl au în inima lor pe Hristos, Nădejdea slavei, trebuie să fie niște conlucrători cu Dumnezeu. Ei sunt ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.

Inima în care domnește iubirea lui Hristos va manifesta continuu tot mai multă noblețe, deoarece începutul vieții este dragostea față de Dumnezeu și față de om. Hristos este creștinismul. Aceasta este slava adusă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, și pacea pe pământ între oamenii plăcuți Lui. Iată împlinirea scopului lui Dumnezeu.

Adevărata creștere creștină tinde spre statura plinătății lui Hristos. Adevărata cultură, adevăratul rafinament al gândirii și al comportamentului se obțin mai bine învățând lecțiile din școala lui Hristos decât prin eforturile cele mai grele și mai obositoare de a respecta formele și regulile, în timp ce inima nu se află sub conducerea Duhului lui Dumnezeu.

Urmașul lui Isus trebuie să-și îmbunătățească fără încetare manierele, obiceiurile, atitudinea și munca. Aceasta se îndeplinește urmărind nu doar niște realizări exterioare, superficiale, ci privind la Domnul Isus. În minte, în spirit și în caracter are loc o transformare.

În școala lui Hristos, creștinul este învățat să cultive darurile Duhului Său cu blândețe și smerenie. El se pregătește pentru societatea îngerilor din ceruri.

Mai mult decât toți ceilalți oameni de pe pământ, cel a cărui minte este iluminată de Cuvântul lui Dumnezeu va simți că trebuie să se dedice studiului Bibliei cu o mai mare seriozitate și, de asemenea, unui studiu atent al științelor, deoarece nădejdea și chemarea lui sunt mai mari decât oricare altele. Cu cât un om este într-o legătură mai apropiată cu Izvorul cunoașterii și al înțelepciunii, cu atât poate fi ajutat mai mult din punct de vedere intelectual și spiritual. Cunoașterea lui Dumnezeu constituie educația esențială, iar obținerea acestei cunoașteri va fi obiectivul continuu al oricărui lucrător adevărat. -- Counsels to Parents, Teachers and Students, 510.

Capitolul 63

Duhul sfânt

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16, 13.8).

Predicarea Cuvântului nu este de nici o valoare fără prezența și ajutorul Duhului Sfânt, deoarece acest Duh este singurul învățător eficient al adevărului divin. Numai când este pus în inimă de Duhul Sfânt adevărul va sensibiliza conștiința sau va schimba viața. Un pastor poate fi capabil să prezinte litera Cuvântului lui Dumnezeu, el poate fi familiarizat cu toate poruncile și făgăduințele Bibliei, dar sămânța Evangheliei semănată de el nu va avea nici succes, dacă nu este adusă la viață de roua Cerului. Fără cooperarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, nici o educație și nici un avantaj, oricât de mari ar fi, nu pot face pe cineva să fie un mijloc de răspândire a luminii. După înălțarea la cer a Domnului Hristos, nici o carte a Evangheliei nu a fost scrisă și nici o predică nu a fost rostită până când Duhul Sfânt nu a venit asupra ucenicilor care se rugau. După aceea, mărturia vrăjmașilor lor a fost: „și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră” (Faptele Apostolilor 5, 28).

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt condiționate

Domnul Hristos i-a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfânt, iar făgăduința aceasta ne aparține și nouă tot așa de mult ca primilor ucenici. Dar, asemenea oricărei alte făgăduințe, ea este dată cu anumite condiții. Mulți pretind a crede și cer împlinirea făgăduințelor Domnului, ei vorbesc despre Hristos și despre Duhul Sfânt și totuși nu primesc nimic, deoarece nu își supun sufletul călăuzirii și stăpânirii divine.

Noi nu putem folosi Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt ne folosește pe noi. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu lucrează în poporul Său „și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere” (Filipeni 2, 13). Dar mulți nu se vor lăsa conduși. Ei doresc să se conducă singuri. Acesta este motivul pentru care nu primesc darul ceresc. Duhul le este dat numai acelor care Îl așteaptă cu umilință de la Dumnezeu, care veghează pentru a fi receptivi la călăuzirea și harul Său. Această binecuvântare, făgăduită și cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea este dată după măsura bogăției harului lui Hristos, iar El este gata să împlinească nevoile fiecărui suflet în funcție de capacitatea lui de a primi.

A primi Duhul înseamnă a primi viața lui Hristos. Numai cei care sunt învățați în felul acesta de Dumnezeu, numai aceia în care a avut loc lucrarea interioară a Duhului și în viața cărora se manifestă viața lui Hristos pot fi niște reprezentanți adevărați ai Mântuitorului.

Duhul Sfânt ca educator

Dacă I se supun, Dumnezeu îi acceptă pe oameni așa cum sunt și îi educă pentru lucrarea Sa. Duhul lui Dumnezeu, primit în suflet, aduce la viață toate însușirile lui. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, mintea care Îi este consacrată fără rezerve lui Dumnezeu se dezvoltă armonios și este întărită pentru a înțelege și pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu. Caracterul slab și nestatornic este schimbat într-un caracter puternic și ferm. Devoțiunea continuă stabilește o legătură așa de strânsă între Isus și ucenicii Săi, încât caracterul creștinului devine asemenea caracterului Domnului său. El are concepții clare și vaste. Discernământul lui este mai pătrunzător, iar judecata lui este echilibrată. Puterea dătătoare de viață a Soarelui Neprihănirii îl face așa de capabil, încât va putea să aducă multe roade spre slava lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a făgăduit că Duhul Sfânt va fi cu aceia care luptă pentru biruința asupra păcatului, pentru a demonstra ce este în stare să facă puterea divină, înzestrându-l pe om cu o putere supranaturală și învățându-l pe cel neștiutor tainele Împărăției lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu ne-ar fi fost dat ca o putere lucrătoare, regeneratoare, continuă, pentru a realiza în viața fiecărui om lucrarea adusă la îndeplinire de Răscumpărătorul lumii, la ce ne-ar fi folosit faptul că Singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a umilit, a îndurat ispitele vrăjmașului viclean și a murit, ca neprihănit pentru cei nelegiuți?

Duhul Sfânt i-a făcut în stare pe ucenici să-L înalțe pe Domnul și a îndrumat pana istoricilor sfinți, ca să-i poată fi prezentat lumii raportul cuvintelor și al faptelor lui Hristos. În zilele noastre, acest

Duh lucrează fără încetare, căutând să le atragă oamenilor atenția la marele sacrificiu făcut pe crucea Golgotei, spre a descoperi lumii iubirea lui Dumnezeu față de om și spre a-i arăta sufletului condamnat care sunt făgăduințele Sfintelor Scripturi.

Duhul Sfânt este cel care face razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii să lumineze în mințile întunecate. El este cel care face inima oamenilor să ardă înăuntrul lor de o dorință vie după adevărurile veșniciei. El le prezintă marele standard al neprihănirii, îi convinge de păcat și inspiră credința în Hristos ca fiind singurul capabil să mântuiască de păcat. El este cel care realizează transformarea caracterului, atrăgând dragostea oamenilor de la lucrurile trecătoare și pieritoare și îndreptând-o spre moștenirea veșnică. Duhul Sfânt renaște, înobilează și sfințește ființele omenești, pregătindu-le să devină membre ale familiei împărătești, copii ai Împăratului ceresc.

Efectul primirii duhului sfânt

Când o persoană este pe deplin golită de sine, când fiecare dumnezeu fals este alungat din suflet, locul rămas gol este umplut de revărsarea Duhului lui Hristos. O asemenea persoană are o credință care curățește sufletul de orice întinare. Ea devine o persoană după voia Duhului Sfânt și dorește lucrurile Duhului Sfânt. Ea nu mai are nici o încredere în puterile proprii. Hristos este totul în toate. Ea primește cu umilință adevărul care îi este descoperit continuu și Îi dă Domnului toată slava, spunând: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2, 10.12).

De asemenea, Duhul Sfânt realizează în om roadele neprihănirii. Domnul Hristos este în el „un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4, 14). Cel credincios este o mlădiță a Adevăratei Vițe și aduce un rod bogat spre slava lui Dumnezeu. Care este caracterul roadelor aduse? Rода Duhului este „dragostea”, nu ura; „bucuria”, nu lamentările și nemulțumirea; „pacea”, nu teama, iritarea și încercările închipuite. Ea este „îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5, 22.23).

Cei care au acest Duh sunt niște colaboratori sânguincioși ai lui Dumnezeu. Inteligențele cerești conlucrează cu ei, iar ei sunt plini de spiritul soliei pe care o vestesc. Ei rostesc cuvinte pline de semnificație și scot din tezaurul inimii lucruri curate și sfinte, după exemplul lui Hristos.

Solia pe care trebuie să o vestim nu este o solie de care trebuie să ne fie rușine. Susținătorii ei să nu caute să o acopere, să-i ascundă originea și scopul. Ca unii care am făcut legăminte solemne cu Dumnezeu și am fost însărcinați cu misiunea de a fi solii lui Hristos și în calitate de ispravnici ai

tainelor harului, noi avem obligația de a declara cu credincioșie întregul îndemn al lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să facem ca adevărurile speciale, care ne-au despărțit de lume și ne-au făcut să fim ce suntem, să fie mai puțin proeminente, pentru că ele sunt pline de consecințe veșnice. Dumnezeu ne-a dat lumină cu privire la lucrurile care au loc în prezent, iar noi trebuie să proclamăm lumii adevărul atât prin scrieri, cât și prin predicare. Dar numai viața lui Hristos în suflet, principiul activ al iubirii dăruite de Duhul Sfânt, va face așa încât cuvintele noastre să aibă rezultate. Iubirea lui Hristos este puterea fiecărei mărturii pentru Dumnezeu care a fost rostită vreodată de buzele omenești.

În apropierea sfârșitului

Zi după zi trece în veșnicie, aducându-ne tot mai aproape de încheierea timpului de probă. Noi trebuie să ne rugăm ca niciodată mai înainte pentru ca Duhul Sfânt să fie revărsat mai abundent asupra noastră și să așteptăm ca influența Sa sfințitoare să vină asupra lucrătorilor, așa încât aceia pentru care lucrează să poată ști că ei au fost cu Isus și au învățat de la El.

Avem nevoie de ochi spirituali ca să putem vedea planurile vrăjmașului și să anunțăm pericolul, ca niște străjeri credincioși. Avem nevoie de puterea de sus ca să înțelegem, atât cât pot înțelege mințile omenești, marile subiecte ale creștinismului și principiile lui vaste.

Cei care se află sub influența Duhului lui Dumnezeu nu vor fi niște fanatici, ci oameni calmi și statornici, care nu manifestă extravaganță în gândire, cuvinte și fapte. Pentru cei care au acceptat dovezile adevărului, aducând la tăcere orice voce, cu excepția vocii care vine de la Acela care este adevărul, Duhul lui Dumnezeu va fi o călăuză și un scut protector, în mijlocul confuziei doctrinelor amăgitoare.

Noi trăim în zilele sfârșitului, când erorile cele mai înșelătoare sunt acceptate și crezute, în timp ce adevărul este respins. Domnul îi va face răspunzători atât pe pastori, cât și pe laici pentru lumina care strălucește peste ei. El ne cere să lucrăm cu seriozitate pentru a aduna pietrele prețioase ale adevărului, punându-le la locul lor în giuvaierul Evangheliei. Ele trebuie să strălucească în toată frumusețea lor în mijlocul întunericului moral al lumii. Această lucrare nu poate fi realizată fără ajutorul Duhului Sfânt, iar cu acest ajutor noi putem face totul. Când suntem înzestrați cu Duhul Sfânt, prin credință, noi intrăm în legătură cu Puterea infinită. În acest fel, nimic din ce vine de la Dumnezeu nu se pierde. Mântuitorul lumii îi trimite sufletului soliile Sale, pentru ca întunericul minciunii să poată fi risipit. Lucrarea Duhului Sfânt este nemăsurat de mare. Din această sursă, lucrătorul lui Dumnezeu primește putere și eficiență.

Capitolul 64

Dezvoltare și slujire

Viața de creștin este mai mult decât consideră mulți că este. Ea nu constă doar în bunătate, răbdare, blândețe și amabilitate. Aceste haruri sunt esențiale, dar este nevoie și de curaj, forță, energie și perseverență. Calea pe care ne îndrumă Hristos este o cale îngustă, a renunțării la sine. Pentru a merge pe această cale și pentru a înainta prin dificultăți și descurajări, este nevoie de oameni care să nu fie niște persoane lipsite de energie și influențabile.

Este nevoie de oameni robuști, care nu vor aștepta până când calea lor va fi netezită și până când orice obstacol va fi îndepărtat, oameni care vor inspira un zel nou eforturilor șovăielnice ale lucrătorilor descurajați, oameni ale căror inimi sunt încălzite de iubirea creștină și ale căror mâini sunt puternice în îndeplinirea lucrării Domnului.

Unii care se angajează în lucrarea misionară sunt slabi, fricoși, fără viață, ușor de descurajat. Lor le lipsește impulsul. Ei nu au acele trăsături pozitive de caracter, care le dau puterea de a face ceva -- spiritul și energia care aprind entuziasmul. Cei care vor să aibă succes trebuie să fie curajoși și plini de speranță. Ei trebuie să cultive virtuțile care îi fac să fie activi. Deși este important să dea răspunsuri blânde, care potolească mânia, ei trebuie să aibă curajul eroic de a se împotrivi răului. Alături de bunătatea care rabdă totul, ei au nevoie de forța caracterului, care îi va face să aibă o influență puternică spre bine.

Unii nu au nici o tărie de caracter. Planurile și scopurile lor nu au o formă și o consistență bine definite. Ei nu sunt de nici un folos practic în

lume. Această slăbiciune, această lipsă de eficiență și de hotărâre trebuie să fie biruite. În adevăratul caracter creștin există ceva de neclintit, care nu poate fi schimbat sau învins de circumstanțele neprielnice. Noi trebuie să avem o coloană vertebrală morală, o integritate care nu poate fi flatată, cumpărată sau amenințată.

Dumnezeu dorește să folosim fiecare ocazie de a obține o pregătire pentru lucrarea Sa. El așteaptă să investim toate energiile noastre în îndeplinirea acestei lucrări și să păstrăm viu în inima noastră simțământul sfințeniei și al responsabilităților ei serioase.

Mulți care sunt calificați pentru a face o lucrare excelentă realizează puțin, deoarece încearcă puțin. Mii de oameni trec prin viață ca și când nu ar avea nici un scop pentru care să trăiască, nici un standard înalt pe care să-l atingă. Un motiv al acestui fapt este nivelul scăzut de apreciere pe care îl au cu privire la ei înșiși. Domnul Hristos a plătit un preț infinit pentru noi și dorește să ne prețuim în conformitate cu prețul plătit.

Nu vă mulțumiți să atingeți un standard scăzut. Noi nu suntem ce am putea fi și nici ce ar vrea Dumnezeu să fim. Dumnezeu nu ne-a dat capacitatea de a gândi pentru ca aceasta să rămână inactivă sau pentru a fi abătută spre atingerea unor scopuri pământești și necurate, ci pentru a fi dezvoltată la maximum, înnobilită, sfințită și folosită în vederea progresului intereselor Împărăției Sale...

Să ne aducem aminte că oricare ar fi poziția în care ați putea sluji, voi dați pe față motivația care vă inspiră, și anume dezvoltarea caracterului. Orice ați lucra, faceți acea lucrare cu precizie și sârguință și biruiți înclinația de a căuta o sarcină ușoară.

Același spirit și aceleași principii pe care cineva le manifestă în munca

de zi cu zi le va manifesta în întreaga viață. Cei care doresc o cantitate fixă de muncă și un salariu fix și vor să lucreze în condiții pe măsura pregătirii lor, fără să fie necesară nici o adaptare și nici o instruire din partea lor, nu sunt oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă să lucreze pentru El. Cei care se gândesc cum să ofere cât mai puțin posibil din puterea lor fizică, intelectuală și morală nu sunt lucrătorii peste care El poate revărsa binecuvântări abundente. Exemplul lor este contagios. Motivația care îi guvernează este interesul egoist. Cei care trebuie să fie supravegheați și care lucrează doar atunci când li se specifică fiecare îndatorire nu vor fi declarați niște slujitori buni și credincioși. Este nevoie de lucrători care manifestă energie, integritate și sârguință, care sunt dispuși să facă tot ce trebuie.

Mulți ajung ineficienți, deoarece fug de responsabilități de teamă să nu dea greș. În felul acesta, ei nu reușesc să obțină acea educație care rezultă din experiență și pe care nu le-o pot oferi cititul și studiul și toate celelalte avantaje obținute pe alte căi.

Omul nu poate schimba circumstanțele, dar nici nu trebuie să permită circumstanțelor să-l modeleze. Noi ar trebui să privim circumstanțele ca pe niște instrumente cu care să lucrăm. Noi suntem cei care trebuie să stăpânim circumstanțele, nu să îngăduim ca ele să ne stăpânească.

Oamenii puternici sunt adesea oamenii care au înfruntat împotrivirea și situațiile dificile. Deoarece și-au pus în mișcare energiile, obstacolele pe care le-au întâmpinat s-au dovedit pentru ei adevărate binecuvântări. Conflictul și situațiile dificile solicită exercitarea încrederii în Dumnezeu și a statorniciei care ne face să devenim puternici.

Domnul Hristos nu a desfășurat o slujire limitată. El nu își măsoara munca în ore. Timpul și sufletul Său, inima și puterea Sa au fost dedicate muncii depuse pentru binele omenirii. În timpul zilelor obositoare de muncă

și în nopțile lungi, El Se ruga pentru harul și rezistența de care avea nevoie ca să poată face o lucrare mai mare. El Își înălța rugăciunile spre ceruri cu un strigăt puternic și cu lacrimi, cerând ca natura Sa omenească să fie întărită și să aibă puterea de a înfrunța vrăjmașul vicelan și toate lucrările lui înșelătoare și să-și poată aduce la îndeplinire misiunea de a salva omenirea. El le spune lucrătorilor Săi: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13, 15).

„Căci dragostea lui Hristos”, spunea apostolul Pavel, „ne constrânge” (2 Corinteni 5, 14). Acesta a fost principiul motivator al conduitei lui. Dacă uneori zelul său în împlinirea datoriei șovăia pentru o clipă, o singură privire spre cruce îl făcea să-și mobilizeze din nou puterile minții și să meargă mai departe pe calea renunțării la sine. În lucrarea pentru frații săi, Pavel se baza mult pe iubirea nemărginită, manifestată în sacrificiul lui Hristos, cu toată puterea ei dominatoare și constrângătoare.

Cât de serios și cât de impresionant era apelul său: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8, 9). Cunoașteți înălțimea de la care S-a coborât Domnul Hristos și adâncimea umilinței la care a ajuns. Picioarele Sale au pășit pe calea sacrificiului și nu s-au întors până când nu și-a dat viața. Pe tot parcursul vieții Sale, de când a coborât de pe tronul cerului până la cruce, El nu a avut parte de odihnă. Iubirea Sa pentru om L-a determinat să accepte cu bunăvoință orice insultă și să sufere orice abuz.

Apostolul Pavel ne avertizează: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”. El ne îndeamnă: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a

făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2, 4-8).

Oricine Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal va dori cu ardoare să aibă privilegiul de a-I sluji lui Dumnezeu. Când meditează ce a făcut Cerul pentru el, inima lui este impresionată de o iubire fără margini și de o recunoștință plină de adorare. El este nerăbdător să-și arate recunoștința, dedicându-și toate aptitudinile în slujba lui Dumnezeu. El dorește nespus să-și manifeste iubirea față de Hristos și față de cei răscumpărați. El dorește munca, greutățile și sacrificiul.

Adevăratul lucrător pentru Dumnezeu va face tot ce poate mai bine, deoarece în felul acesta Îl poate slăvi pe Domnul său. El va face binele pentru a respecta cerințele lui Dumnezeu și se va strădui să-și dezvolte toate capacitățile. El va aduce la îndeplinire orice îndatorire ca pentru Dumnezeu. Unica lui dorință va fi ca Hristos să poată primi un omagiu și o slujire desăvârșită.

Există o pictură care reprezintă un taur ce stă între plug și altar, iar pe ea este scris: „Gata pentru oricare dintre ele” -- gata să trudească în brazdă sau să fie adus ca jertfă pe altar. Aceasta este poziția adevăratului copil al lui Dumnezeu -- el este dispus să meargă acolo unde îl cheamă datoria, să renunțe la sine și să sacrifice pentru lucrarea Răscumpărătorului. -- The Ministry of Healing, 497-502.

Pericolul de a respinge lumina

Dumnezeu intenționează ca adevărul să-i fie descoperit treptat poporului Său, încă din timpul acestei vieți. Aceasta este singura cale prin care poate fi primită cunoștința. Noi putem ajunge la înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu numai prin iluminarea aceluiași Duh prin care a fost dat acest Cuvânt. „Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” „Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2, 11.10). Iar făgăduința Mântuitorului pentru urmașii Săi a fost: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul... El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi” (Ioan 16, 13.14).

Apostolul Petru îi îndeamnă pe frați astfel: „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3, 18). Atunci când vor crește în har, cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu vor primi fără încetare o înțelegere tot mai clară a Cuvântului Său. Ei vor discerne o nouă lumină și o nouă frumusețe în adevărurile lui sfinte. Așa a fost în întreaga istorie a bisericii din toate veacurile și va fi până la sfârșit. Dar când viața spirituală declină, există întotdeauna tendința de a înceta progresul în ce privește cunoașterea adevărului. Oamenii se mulțumesc cu lumina pe care deja au primit-o din Cuvântul lui Dumnezeu și descurajează orice dorință de a cerceta mai mult Sfintele Scripturi. Ei devin conservatori și caută să evite dezbaterile contradictorii.

Faptul că nu există nici o controversă în mijlocul poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie considerat ca o dovadă concludentă că este puternic atașat de o doctrină temeinică, ci este un motiv de

teamă ca nu cumva să nu deosebească limpede adevărul de greșeală. Când cercetarea Sfintelor Scripturi nu determină întrebări noi, când nu apare nici o diferență de opinii, care să-i facă pe oameni să cerceteze Biblia în mod personal, pentru a se asigura că au adevărul, vor exista mulți, așa cum au existat și în trecut, care vor susține tradiția și nu vor ști la ce se închină.

Mi-a fost arătat că mulți dintre cei care declară că au o cunoaștere a adevărului prezent nu știu ce cred. Ei nu înțeleg dovezile credinței lor și nu apreciază corect lucrarea pentru acest timp. Când va veni încercarea, mulți oameni care acum le predică altora vor vedea că, la o examinare a poziției pe care o susțin, vor găsi multe lucruri pentru care nu pot oferi nici un argument satisfăcător. Până când nu sunt încercați în felul acesta, ei nu-și cunosc marea ignoranță.

În biserică sunt mulți oameni care consideră că își înțeleg credința, dar nu-și cunosc propria slăbiciune, până când nu se ivește controversa. Când vor fi despărțiți de cei care au aceeași credință și vor fi nevoiți să explice singuri propriile convingeri, vor fi surprinși să constate cât de confuzi sunt cu privire la ideile pe care le acceptaseră ca adevăr. Cu siguranță, în poporul nostru a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu cel viu și o întoarcere spre oameni, punându-se înțelepciunea omenească în locul celei divine.

Dumnezeu Își va readuce la viață poporul. Dacă alte mijloace vor da greș, în rândurile lui vor pătrunde erezii care îl vor dezbină, despărțind pleava de grâu. Domnul îi cheamă pe toți cei care cred Cuvântul Său să se trezească din somn. Lumina prețioasă și potrivită pentru acest timp a venit. Adevărul Bibliei ne arată pericolele care ne pândesc. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu sârguincios al Sfintelor Scripturi și la examinarea cea mai atentă a concepțiilor pe care le susținem.

Dumnezeu dorește ca toate învățăturile cu privire la adevăr și implicațiile lor să fie cercetate în mod cuprinzător și perseverent, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se bazeze pe presupuneri și pe idei nesigure. Credința lor trebuie să se întemeieze ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât, atunci când va veni timpul de încercare și vor fi duși înaintea curților de judecată, ca să dea socoteală pentru credința lor, să fie în stare să prezinte motivul speranței lor cu umilință și teamă.

Mare atenție! Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie o realitate vie pentru noi. Este important ca în apărarea doctrinelor pe care le considerăm a fi punctele fundamentale ale credinței noastre să nu ne permitem niciodată să folosim argumente care nu sunt pe deplin temeinice. Acestea pot reuși să aducă la tăcere un împotrivor, dar nu vor onora adevărul. Noi trebuie să prezentăm argumente solide, care nu numai că îi vor aduce la tăcere pe împotrivorii noștri, ci vor constitui rezultatul celei mai atente și mai precise cercetări.

Cei care s-au învățat să se angajeze în dezbateri sunt în marele pericol de a nu folosi corect Cuvântul lui Dumnezeu. Când ne confruntăm cu un împotrivor, efortul nostru stăruitor să se orienteze spre a prezenta subiectele în așa fel, încât să producă o convingere puternică, nu doar să le transmită oamenilor niște păreri.

Oricare ar fi nivelul de pregătire intelectuală, nimeni să nu creadă nici măcar pentru o clipă că nu mai are nevoie de o cercetare continuă și cuprinzătoare a Sfintelor Scripturi pentru a primi o lumină mai mare. Fiecare dintre noi este chemat în mod personal să fie un cercetător al profețiilor. Trebuie să veghem cu seriozitate, ca să putem discerne orice rază de lumină pe care Dumnezeu ne-o va oferi. Să surprindem primele scânteieri ale adevărului și, printr-un studiu însoțit de rugăciune, vom putea să dobândim o lumină mai clară, pe care să le-o prezentăm altora.

Când cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu sunt comozi, mulțumindu-se cu lumina pe care o au, putem fi siguri că Dumnezeu nu-i va privi favorabil. Voia Sa este ca ei să înainteze continuu și să primească din ce în ce mai mult din lumina care strălucește asupra lor.

Atitudinea prezentă a bisericii nu Îi este plăcută lui Dumnezeu. S-a ajuns la o încredere în sine care îi determină pe membri să nu mai simtă nevoia de a avea mai mult adevăr și o lumină mai mare. Noi trăim într-un timp când Satana lucrează din toate părțile și totuși, ca popor, suntem într-o stare de adormire. Dumnezeu vrea să se audă o voce care să trezească poporul Său, chemându-l la acțiune. -- Testimonies for the Church 5:703-709.

Testul de verificare a unei lumini noi

Frații noștri trebuie să fie dornici de a cerceta fiecare punct controversat în mod deschis și imparțial. Dacă un frate îi învață pe alții o idee nouă, cei care sunt în poziții de răspundere ar trebui să cunoască acest fapt, iar dacă ideea reprezintă adevărul, ei ar trebui să fie de partea lui. Toți ar trebui să știm ce învățături sunt prezentate în biserică, deoarece, dacă reprezintă adevărul, toți avem nevoie de el. Toți avem obligația față de Dumnezeu de a cunoaște învățăturile pe care El ni le trimite. Dumnezeu ne-a dat îndrumări cu ajutorul cărora putem să verificăm fiecare învățătură: „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8, 20). Dacă lumina prezentată corespunde acestui test de verificare, nu trebuie să o respingem pe motivul că nu este în armonie cu ideile noastre.

Nimeni nu a spus că vreo cercetare omenească este desăvârșită, dar eu știu un lucru: că bisericile noastre mor datorită lipsei de învățătură cu privire

la subiectul neprihănirii prin credința în Hristos și cu privire la multe alte adevăruri.

Indiferent prin cine este trimisă lumina, noi trebuie să ne deschidem inima și să o primim cu umilința lui Hristos. Dar mulți nu procedează așa. Când le este prezentată o idee controversată, ei pun întrebare după întrebare, fără să accepte o învățătură susținută corect. Oh, aș dori să ne comportăm ca niște oameni care doresc lumina! Fie ca Dumnezeu să ne dea Duhul Său Sfânt zi de zi și să îngăduie ca lumina chipului Său să strălucească peste noi, ca să putem fi niște elevi în școala lui Hristos.

Când este prezentată o învățătură care nu corespunde cu gândirea noastră, noi trebuie să apelăm la Cuvântul lui Dumnezeu, să-L căutăm pe Domnul în rugăciune și să nu-i lăsăm vrăjmașului nici o posibilitate de a interveni, inspirând suspiciune și prejudecăți. Nu ar trebui să îngăduim niciodată să se manifeste acel spirit care i-a făcut pe preoți și pe conducători să-L judece pe Răscumpărătorul lumii. Ei se plâneau că Domnul tulbura poporul și voiau ca El să-l lase în pace, deoarece spuneau că El provocase confuzie și dezbinare. Domnul ne trimite lumină ca să vadă ce fel de atitudine avem. Noi nu trebuie să ne înșelăm singuri.

În anul 1844, când nu înțelegeam lucrurile care erau aduse în atenția noastră, noi îngenuncheam și Îi ceream lui Dumnezeu să ne ajute să adoptăm o poziție bună, iar după aceea eram în stare să ajungem la o înțelegere corectă. Nu se manifesta nici o dezbinare, nici o vrăjmășie, nici o bănuială rea, nici o judecare greșită a fraților. Dacă știm cât de rău este spiritul de intoleranță, cât de atent ar trebui să-l evităm!

Trebuie să fim bine întemeiați în credință și în lumina adevărului care ne-a fost dat în perioada timpurie a experienței noastre. La data aceea, ideile greșite ne asaltau una după alta. Pastorii și cercetătorii Bibliei veneau cu tot

felul de învățături noi. Atunci, noi studiam Scripturile cu multă rugăciune, iar Duhul Sfânt ne descoperea adevărul. Uneori, nopți întregi erau dedicate cercetării Scripturilor și rugăciunii fierbinți pentru călăuzirea lui Dumnezeu. În acest scop, se adunau mai multe grupe de credincioși devotați. Puterea lui Dumnezeu venea asupra mea și primeam puterea de a defini cu claritate adevărul și greșeala.

După ce punctele noastre de credință erau stabilite în felul acesta, picioarele noastre se așezau pe o temelie solidă. Noi acceptam adevărul punct cu punct, având dovada Duhului Sfânt. Eu eram răpită în viziune, iar explicațiile îmi erau date. Am văzut lucrurile cerești și sanctuarul și ne-am așezat în locul în care lumina a strălucit asupra noastră cu raze limpezi și strălucitoare.

Știu că subiectul sanctuarului se află pe calea neprihănirii și a adevărului, exact așa cum l-am susținut de-a lungul atâtor ani. Vrajmașul este cel care conduce mințile pe căi lăturalnice. El simte plăcere când cei care cunosc adevărul sunt preocupați să adune texte biblice în scopul susținerii unor teorii greșite, care nu au nici o temelie în adevăr. În felul acesta, textele biblice sunt aplicate greșit. Ele nu ne-au fost date pentru a susține o eroare, ci pentru a întări adevărul.

Trebuie să înțelegem că și alții au aceleași drepturi ca noi. Când un frate primește o lumină nouă cu privire la Sfintele Scripturi, ar trebui să-și explice poziția în mod deschis și fiecare pastor să cerceteze Scripturile cu sinceritate, ca să vadă dacă ideile prezentate pot fi susținute de Cuvântul inspirat. „și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului” (2 Timotei 2, 24.25).

Fiecare suflet trebuie să-L caute pe Dumnezeu cu umilință și căință, pentru ca El să-l poată călăuzi și binecuvânta. Nu trebuie să lăsăm ca alții să cerceteze Scripturile în locul nostru. Unii dintre frații noștri de seamă au adoptat adesea o poziție greșită, iar dacă Dumnezeu ar trimite o solie și ar aștepta ca acești frați mai în vârstă să deschidă calea pentru promovarea ei, solia nu ar mai ajunge niciodată la oameni. Dacă nu vor deveni părtași ai naturii divine, într-o măsură mai mare decât au fost oricând înainte, acești frați vor rămâne pe poziția lor greșită.

Orbirea multora dintre frații noștri, în ce privește lucrurile spirituale, face să fie tristețe în ceruri. Pastorii noștri mai tineri, care ocupă poziții mai puțin importante, trebuie să facă eforturi hotărâte pentru a ajunge la lumină, săpând tot mai adânc în mina adevărului. Mustrea Domnului va fi îndreptată împotriva acelor care barează calea, așa încât lumina să nu ajungă la oameni. Trebuie să fie făcută o mare lucrare, iar Dumnezeu vede că frații noștri de seamă au nevoie de mai multă lumină, ca să li se poată alătura solilor pe care îi trimite El spre a împlini planul Său. Domnul a chemat soli, i-a înzestrat cu Duhul Său și a zis: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58, 1). Nimeni să nu-și asume riscul de a se interpune între popor și solia Cerului. Această solie îi va fi adresată poporului Său și, dacă nu va fi nici o voce omenească pentru a o vesti, chiar pietrele o vor striga.

Fac apel la fiecare pastor să-L caute pe Domnul, să lase deoparte mândria și lupta pentru supremație și să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu. Bisericile rămân în starea de slăbiciune tocmai datorită împietririi inimii și a necredinței celor care ar fi trebuit să aibă credință.

Un avertisment împotriva învățăturilor false

Pentru timpul acesta, avem nevoie în lucrarea lui Dumnezeu de oameni cu o gândire spirituală, care sunt statornici în ce privește principiile și care au o înțelegere clară a adevărului. Am fost instruită că poporul nostru nu are nevoie de învățături noi sau interesante și nici de presupoziii omenești, ci de mărturia unor oameni care cunosc și trăiesc adevărul și care înțeleg și respectă însărcinarea dată lui Timotei: „Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4, 2).

Frații mei, pășiți ferm și hotărât, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Puteți fi siguri că religia curată și neîntinată nu este o religie producătoare de senzații tari. Dumnezeu nu i-a încredințat nimănui sarcina de a încuraja un apetit pentru doctrinele și teoriile speculative. Păstrați aceste lucruri în afara învățăturilor voastre. Nu le îngăduiți să-și facă loc în experiența voastră. Nu lăsați ca lucrarea vieții voastre să fie pătată de ele.

În Epistola apostolului Pavel se află o avertizare împotriva învățăturilor false. Apostolul declară că inimile credincioșilor trebuie să fie unite „în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”.

„Spun lucrul acesta”, continuă el, „pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare... Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin

credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri” (Coloseni 2, 2-10).

Sunt instruită să le spun celor care alcătuiesc poporul nostru: Să-L urmăm pe Hristos! Nu uitați că El este modelul nostru în toate lucrurile. Noi putem respinge fără teamă acele idei care nu fac parte din învățătura Sa. Le adresez un apel pastorilor noștri să se asigure că picioarele lor sunt așezate pe temelia adevărului veșnic. Fiți cu băgare de seamă la modul în care vă lăsați conduși de impulsul interior, pe care îl numesc Duhul Sfânt. Unii sunt în pericolul de a proceda astfel. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să fim sănătoși în credință, capabili să dăm oricui socoteală cu privire la motivul speranței noastre.

Abaterea atenției de la îndatoririle prezente

Vrăjmașul caută să abată atenția fraților și surorilor noastre de la lucrarea de a pregăti un popor care să reziste în aceste zile din urmă. Teoriile lui sunt menite să le îndepărteze gândurile de la pericolele și îndatoririle prezente. Ei nu prețuiesc lumina pe care Domnul Hristos a venit să i-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Acești oameni îi învață pe alții că evenimentele care sunt chiar în fața noastră nu sunt suficient de importante pentru a beneficia de o atenție specială. Ei anulează efectul adevărului de origine cerească și lipsesc poporul lui Dumnezeu de experiența trecutului, oferindu-le în schimb o știință falsă. „Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!» Dar ei răspund: «Nu vrem să umblăm pe ele.»”

Nimeni să nu încerce să dărâme temeliile credinței noastre, care au fost puse încă de la începutul lucrării, printr-un studiu atent al Cuvântului și prin descoperire divină. Noi am clădit pe această temelie mai bine de cincizeci de ani. Unii pot presupune că au găsit o cale nouă, că ei pot pune o temelie mai solidă decât cea care a fost pusă, dar aceasta este o mare amăgire. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3, 11). În trecut, mulți s-au apucat să întemeieze o nouă credință, să stabilească noi principii, dar cât timp a rezistat lucrarea lor? Ea a căzut curând, deoarece nu a avut temelia pe Stâncă.

Oare ucenicii nu au fost nevoiți să se confrunte cu spusele oamenilor? Nu au fost ei nevoiți să asculte teorii false? Prin urmare, după ce au făcut totul pentru a rămâne statornici, au declarat:

„Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă”. Așadar, trebuie să ne păstrăm încrederea cu statornicie de la început și până la sfârșit.

Dumnezeu și Domnul Hristos i-au trimis acestui popor cuvinte pline de putere, ajutându-l să iasă din lume, pas cu pas, pentru a ajunge la lumina limpede a adevărului prezent. Slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia, având buzele atinse de focul sfânt. Declarațiile divine au pus sigiliul de autenticitate asupra adevărului proclamat.

Înnoirea mărturiei directe

Domnul cere o înnoire a mărturiei directe, prezentate în anii trecuți. El cere o înnoire a vieții spirituale. Energiile spirituale ale poporului Său sunt de multă vreme într-o stare de adormire, dar trebuie să aibă loc o înviere din moartea aparentă. Noi trebuie să facem un drum pentru venirea Împăratului,

prin rugăciune și prin mărturisirea păcatului. Când vom proceda astfel, puterea Duhului Sfânt va veni la noi. Avem nevoie de puterea Zilei Cincizecimii. Ea va veni, pentru că Domnul a făgăduit că va trimite Duhul Său ca pe o putere atotbiruitoare.

În fața noastră se află vremuri pline de pericole. Toți cei care cunosc adevărul trebuie să se trezească și să se așeze, cu trupul, sufletul și inima, sub disciplina lui Dumnezeu. Vrajmașul este pe urmele noastre. Să fim cât se poate de vigilenți, ca să ne păzim de el. Să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu. Să respectăm îndrumările date prin Spiritul profeției. Noi trebuie să iubim și să împlinim adevărul pentru timpul nostru. Acest lucru ne va salva de acceptarea unor amăgiri puternice. Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său. El ne-a vorbit prin mărturiile adresate bisericii și prin cărțile care ne-au ajutat să înțelegem care este datoria noastră prezentă și poziția pe care trebuie să o ocupăm acum. Avertizările care ne-au fost date, învățatură peste învățatură, trebuie să fie ascultate. Ce scuză vom putea aduce, dacă le desconsiderăm?

Îi îndemn cu insistență pe cei care lucrează pentru Dumnezeu să nu accepte falsitatea în locul adevărului. Să nu lase ca raționamentul omenesc să fie așezat acolo unde trebuie să stea adevărul sfințitor. Domnul Hristos așteaptă să aprindă flacăra credinței și a iubirii în inima poporului Său. Nici o teorie greșită să nu beneficieze de aprobare din partea poporului care ar trebui să stea cu fermitate pe temelia adevărului veșnic. Dumnezeu ne cheamă să păstrăm cu statornicie principiile fundamentale, care se întemeiază pe o autoritate indiscutabilă.

Cuvântul lui Dumnezeu este paza noastră

Cuvântul nostru de ordine să fie: „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8, 20).

Noi avem o Biblie plină de adevărul cel mai prețios. Ea conține alfa și omega cunoașterii. Sfânta Scriptură, dată prin inspirația lui Dumnezeu, este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3, 16.17). Biblia trebuie să fie manualul vostru de studiu. Toți oamenii pot înțelege învățăturile ei.

Domnul Hristos îi cere poporului Său să creadă și să pună în practică acest Cuvânt al Său. Cei care acceptă și își însușesc Cuvântul, făcându-l o parte a fiecărei fapte, a fiecărei trăsături a caracterului lor, vor deveni puternici prin puterea lui Dumnezeu. Toți vor vedea că învățătura lor este de origine cerească. Ei nu vor rătăci pe căi lăturalnice. Minte lor nu se va îndrepta spre o religie a sentimentalismului și a exaltării emoționale. Ei vor sta înaintea îngerilor și înaintea oamenilor ca unii care au un caracter creștin consecvent și puternic.

În candela de aur a adevărului, noi avem învățăturile lui Hristos, care vor convinge și vor converti sufletele. Predicați cu simplitatea lui Hristos adevărurile pe care El a venit să le propovăduiască în această lume, iar puterea soliei voastre se va face simțită de la sine. Nu susțineți teorii sau idei controversate, care nu-și au nici o temelie în Biblie. Noi avem de vestit adevăruri solemne și grandioase. „Este scris”-- acesta este testul de verificare care trebuie să fie întipărit în mintea fiecărui om.

Să apelăm la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a fi călăuziți. Să căutăm un „Așa a zis Domnul”. Am auzit destul despre metodele omenești. O minte instruită doar în știința lumească nu va reuși să înțeleagă lucrurile lui Dumnezeu, dar aceeași minte, dacă este convertită și sfințită, va vedea puterea divină a Cuvântului. Numai mintea și inima care au fost curățite prin sfințirea Duhului Sfânt pot discerne lucrurile cerești.

Fraților, în Numele Domnului, fac apel la voi să fiți conștienți de datoria pe care o aveți. Supuneți-vă inima față de puterea Duhului Sfânt și ea va fi sensibilizată și receptivă la învățăturile Cuvântului. Apoi, veți fi în stare să discerneți lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu să lucreze prin Duhul Său în inima celor ce alcătuiesc poporul Său! Fie ca El să-i sensibilizeze, ca să înțeleagă pericolul în care se află și să-i pregătească pentru evenimentele care vor veni pe pământ!

Noi nu trebuie să credem nici măcar o clipă că nu există o lumină mai mare și mai mult adevăr pe care să le putem primi. Suntem în pericolul de a deveni neglijenți, pierzând prin indiferența noastră puterea sfințitoare a adevărului și liniștindu-ne singuri cu gândul: „Nu duc lipsă de nimic” (Apocalipsa 3, 17). Deși trebuie să păstrăm cu fermitate adevărurile pe care deja le-am primit, noi nu trebuie să privim cu suspiciune nici o lumină nouă pe care Dumnezeu ar putea să ne-o trimită.

Capitolul 67

Învățătura sănătoasă

„Căci va veni vremea”, îi scria apostolul Pavel lui Timotei, „când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, și împlinește-ți bine slujba” (2 Timotei 4, 3-5).

„Învățătura sănătoasă” este adevărul Bibliei, care promovează evlavia și devoțiunea, întărind poporul lui Dumnezeu în credință. Învățătura sănătoasă înseamnă mult pentru cel care o primește și, de asemenea, înseamnă mult pentru învățătorul și slujitorul neprihănit, deoarece, ori de câte ori este predicată Evanghelia, fiecare lucrător, indiferent de domeniul lui de slujire, poate să fie credincios sau necredincios față de responsabilitatea lui ca sol al Domnului.

Apostolul Pavel scria din nou: „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi. Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur. Adu-le aminte de aceste lucruri, și roagă-i fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos decât la pieirea celor ce le ascultă” (2 Timotei 2, 11-14).

În zilele lui Pavel, unii care ascultau adevărul puneau întrebări lipsite de orice importanță vitală, prezentând ideile și opiniile oamenilor și căutând să abată atenția învățătorului de la marile adevăruri ale Evangheliei spre

discuții cu privire la teorii neesențiale și spre clarificarea unor dispute neimportante. Apostolul Pavel știa că acela care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să fie suficient de înțelept ca să înțeleagă planul vrăjmașului și să refuze a se lăsa abătut pe o cale greșită. Responsabilitatea lucrării lui Pavel era convertirea sufletelor, iar el trebuia să proclame Cuvântul lui Dumnezeu și să evite controversa.

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbăriile goale și lumești, căci cei ce le țin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu” (2 Timotei 2, 15.16).

Slujitorii Domnului Hristos din zilele noastre se află în același pericol. Satana se străduiește continuu să le abată gândurile în direcții greșite, pentru ca adevărul să-și piardă puterea asupra inimii. Dacă nu trăiesc adevărul și nu sunt sfințiți prin el, pastorii și credincioșii vor îngădui ca speculațiile cu privire la subiecte lipsite de orice importanță vitală să le ocupe mintea. Acest fapt va conduce la conflicte și critici răutăcioase, deoarece se vor ivi nenumărate puncte de controversă.

Deși mulți oameni capabili și-au dedicat viața în scopul studiului și al rugăciunii, cercetând Sfintele Scripturi, există multe părți din Biblie care nu au fost pe deplin examinate. Unele pasaje ale Scripturii nu vor fi înțelese niciodată pe deplin, până în viața veșnică, atunci când Domnul Hristos le va explica. Sunt taine care urmează a fi descoperite, declarații pe care mintea omului nu le poate pune în armonie. Iar vrăjmașul va căuta să stârneasă divergențe cu privire la aceste idei, care ar fi mai bine să nu fie discutate.

Un lucrător consacrat și spiritual va evita să aducă în atenție deosebirile teoretice minore și își va dedica energiile în vederea proclamării marilor adevăruri cruciale, care trebuie să fie vestite lumii. El îi va îndruma pe

oameni spre lucrarea de răscumpărare, spre poruncile lui Dumnezeu și spre apropiata revenire a Domnului Hristos și va constata că aceste subiecte constituie un material de studiu suficient de vast.

În trecut, mi s-a cerut să-mi exprim părerea asupra multor teorii neesențiale și fanteziste. Unii au susținut teoria că toți credincioșii ar trebui să se roage cu ochii deschiși. Alții spuneau că, așa cum celor care îndeplineau slujbele sfinte din vechime li se cerea să se descalțe și să-și spele picioarele, tot așa creștinii de acum ar trebui să se descalțe când intră în casa de închinare. De asemenea, alții făceau referire la porunca a șasea și declarau că nici chiar insectele care îi deranjează pe oameni nu ar trebui să fie ucise. Iar unii au promovat teoria că mântuiții nu vor avea păr cărunt -- ca și când acest aspect ar fi avut vreo importanță.

Sunt învățată să spun că aceste teorii sunt produsul unor minți care nu cunosc principiile fundamentale ale Evangheliei. Prin astfel de teorii, vrăjmașul se străduiește să pună în umbră marile adevăruri pentru acest timp.

Cei care omit în predicile lor marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru a vorbi despre subiecte minore nu predică Evanghelia, ci se ocupă de raționamente inutile. Pastorii noștri să nu-și petreacă timpul cu discutarea unor asemenea subiecte. Cei care se întreabă ce anume ar trebui să-i învețe pe alții și care sunt subiectele asupra cărora să insiste să citească predicile Marelui Învățător și să urmeze aceeași orientare. Subiectele pe care Domnul Isus le-a considerat ca fiind esențiale sunt subiectele pe care trebuie să le întipărim în inima oamenilor din zilele noastre. Noi trebuie să-i încurajăm pe ascultătorii noștri să insiste asupra acelor subiecte care au implicații veșnice.

Odată, când un frate a venit la mine cu solia că pământul este plat, eu am fost învățată să-i prezint însărcinarea pe care Domnul Hristos le-a dat-o

ucenicilor Săi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 19). Cu privire la subiecte de felul teoriei că pământul este plat, Dumnezeu îi spune fiecărui om: „Ce-ți pasă ție? Urmează-Mă. Eu ți-am dat o misiune. Ocupă-te de marile adevăruri pentru acest timp, nu de subiecte care nu au nici o legătură cu lucrarea noastră”.

Cei care lucrează pentru Dumnezeu nu trebuie să-și irosească timpul cu speculații referitoare la condițiile care vor exista pe Noul Pământ. A ne îngădui să facem presupuneri și să alcătuim teorii cu privire la subiecte pe care Domnul nu le-a descoperit este o încumetare. El a pregătit tot ce este necesar pentru fericirea noastră în viața viitoare, iar noi nu trebuie să facem speculații cu privire la planurile Sale pentru noi. De asemenea, să nu evaluăm condițiile din viața viitoare prin intermediul celor din viața aceasta.

Fraților mei pastori aș dori să le spun: Predicați Cuvântul. Nu puneți la temelia zidirii voastre lemn, fân și trestie -- bănuieli și presupuneri proprii, care nu aduc nimănui nici un bine. În Cuvântul lui Dumnezeu sunt descoperite subiecte de o importanță vitală, iar aceste subiecte sunt vrednice de cugetarea noastră cea mai adâncă. Dar noi nu trebuie să cercetăm subiecte despre care Dumnezeu nu a spus nimic.

Când ni se cer răspunsuri asupra cărora nu suntem siguri, să întrebăm: „Ce zice Sfânta Scriptură?” Iar dacă Scriptura tace cu privire la subiectul în cauză, să nu-l discutăm. Cei care doresc ceva nou, să caute înnoirea vieții care rezultă din nașterea din nou.

Să-și curețe sufletul prin supunerea față de adevăr și să acționeze în armonie cu învățăturile pe care Domnul Hristos li le-a dat. Singura întrebare care se va pune la judecată va fi: „Au ascultat ei poruncile Mele?” Divergențele neînsemnate și controversa cu privire la subiecte care nu au nici

o importanță nu își găsesc locul în marele plan al lui Dumnezeu. Cei care îi învață pe alții adevărul trebuie să fie niște oameni cu mintea sănătoasă, care nu-i vor conduce pe ascultătorii lor în locuri spinoase, pentru a-i lăsa acolo.

Sacrificiul Domnului Hristos ca jertfă de ispășire pentru păcat constituie marele adevăr în jurul căruia se adună toate celelalte. Pentru a fi corect înțeles și apreciat, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalipsa, trebuie să fie studiat în lumina care vine de la crucea Golgotei. Vă prezint mărețul monument al milei și al regenerării, al mântuirii și al răscumpărării -- Fiul lui Dumnezeu înălțat pe cruce. Aceasta trebuie să fie temelia oricărei predici prezentate de pastorii noștri.

Pentru acest timp, este nevoie de lucrători capabili să înțeleagă nevoile oamenilor și să le împlinească. Slujitorul credincios al lui Hristos veghează la fiecare avanpost pentru a-și încuraja semenii, colaborând cu Duhul lui Dumnezeu care a lucrat cu putere în viața lui, pentru ca fiecare om să poată fi desăvârșit în Hristos. Un lucrător care merge pe urmele marelui său Exemplu este recunoscut ca pastor și în ceruri. -- Testimonies for the Church 4:416.

Capitolul 68

Fanatismul

Pe măsură ce se apropie sfârșitul, vrăjmașul va lucra cu toată puterea lui pentru a aduce fanatismul în mijlocul nostru. El s-ar bucura, dacă i-ar vedea pe adventiștii de ziua a șaptea ajungând la un asemenea extremism, încât lumea să-i clasifice ca fiind o grupare de fanatici. Sunt îndemnată să-i avertizez pe pastorii și pe membrii noștri împotriva acestui pericol. Lucrarea noastră este aceea de a-i învăța pe oameni să zidească pe temelia adevărată și să-și pună picioarele pe un simplu „Așa vorbește Domnul”.

În anul 1844, noi a trebuit să ne confruntăm cu fanatismul la fiecare pas, dar întotdeauna Domnul mi-a zis: „Un mare val de agitație este o pagubă pentru lucrare. Păstrați-vă pașii pe urmele lui Hristos”. Sub influența unei mari exaltări, se îndeplinește o lucrare ciudată. Unii vor folosi aceste ocazii pentru a aduce învățături ciudate și fanteziste. Astfel, ușa este închisă pentru propovăduirea învățaturii sănătoase.

Cei care fac lucrarea Domnului în orașe trebuie să închidă și să încuie porțile în fața agitației și a fanatismului. Pastorii nu trebuie să anunțe adunările publice într-o formulare care să creeze alarmă. Când va fi gata să condamne într-o măsură mai mare orașele nelegiuite, Domnul îi va face cunoscut acest fapt poporului Său. Dar acest lucru va avea loc după ce orașele vor fi avut deja ocazia de a auzi și de a primi cuvântul care duce la viața veșnică.

Acum, lucrarea noastră este să luminăm mințile cu privire la adevărurile Sfintelor Scripturi. Ușile sunt deschise pentru intrarea adevărului, iar noi trebuie să ne folosim de fiecare ocazie de a ajunge la inima

oamenilor. Să le explicăm adevărul așa cum a făcut-o Domnul Hristos, în multe feluri, prin ilustrații și prin parabole, dar să descurajăm orice manifestare de natură fanatică.

Oamenii trebuie să fie învățați să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei înșiși. Pastorii și profesorii să-i îndrume spre fortărețele puternice în care cei neprihăniți pot intra și pot fi în siguranță. Cei care se ocupă de adevărurile mărețe și înnobilitoare ale Cuvântului trebuie să manifeste fără încetare un spirit adânc, serios și zelos, dar calm și plin de o semnificație temeinică, așa încât gurile adversarilor să poată fi închise.

Cei care sunt niște cercetători atenți ai Cuvântului, urmând exemplul umilinței lui Hristos, nu vor ajunge la extreme. Mântuitorul nu a fost niciodată un extremist. El nu și-a pierdut niciodată stăpânirea de sine, nu a încălcat niciodată legile bunului-simț. Isus știa când să vorbească și când să tacă. El era întotdeauna stăpân pe Sine Însuși. Domnul nu a greșit niciodată în felul Său de a-i judeca pe oameni sau adevărul. El nu a fost înșelat de aparențe. El nu a pus niciodată o întrebare care nu era întru totul potrivită și toate răspunsurile Sale au fost direct la subiect. El a adus la tăcere vocea preoților care Îl criticau, pătrunzând dincolo de suprafață, atingând inima, făcând lumina să strălucească în mintea lor și sensibilizându-le conștiința.

Cei care urmează exemplul Domnului Hristos nu vor fi niște extremiști. Ei vor cultiva calmul și stăpânirea de sine. Pacea care s-a văzut în viața lui Hristos se va vedea și în viața lor.

Capitolul 69

Încrederea în sine

Tinerii care au numai câțiva ani de experiență insuficientă în lucrarea de vestire a adevărului prezent... ar trebui să manifeste o anumită delicatețe atunci când adoptă poziții contrare judecății și opiniilor acelor a căror viață a fost întretesută cu lucrarea lui Dumnezeu și care au avut un rol activ în această lucrare timp de mulți ani. Dumnezeu nu alege oameni cu o judecată imatură și cu o mare încredere în sine pentru a conduce lucrarea Sa sfântă și importantă. Cei care nu au trecut prin suferințe, prin încercări și împotriviri și care nu au îndurat lipsuri pentru a aduce lucrarea în starea prezentă de prosperitate ar trebui să cultive modestia și umilința. Ei ar trebui să fie atenți la felul în care se înalță, ca să nu fie doborâți. Acești lucrători vor fi răspunzători pentru lumina clară a adevărului care strălucește asupra lor.

Am văzut că lui Dumnezeu nu-I face plăcere înclinația unora de a murmura împotriva celor care au dus pentru ei bătăliile cele mai grele și au suferit așa de mult la începutul vestirii soliei, când lucrarea mergea greu. Dumnezeu îi respectă pe lucrătorii cu experiență, care au trudit sub poveri grele și apăsătoare, când nu erau decât puțini care să-i ajute, și El este nemulțumit de cei care sunt gata să le găsească greșeli și să le facă reproșuri slujitorilor lui Dumnezeu care au albit muncind pentru consolidarea lucrării de vestire a adevărului prezent. Tinerilor, reproșurile și murmurările voastre vor sta în mod sigur împotriva voastră în marea zi a judecății lui Dumnezeu.

Umlința pastorilor tineri

Atâta vreme cât Dumnezeu nu v-a încredințat responsabilități serioase, rămâneți acolo unde vă este locul și nu vă bazați pe judecata voastră

independentă, asumându-vă responsabilități pentru care nu sunteți pregătiți. Voi trebuie să cultivați un spirit de veghere și de umilință și să fiți silitori în ce privește rugăciunea. Cu cât trăiți mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai clar veți discerne propria slăbiciune și pericolele care vă amenință. O înțelegere practică a Legii lui Dumnezeu și o apreciere corectă a ispășirii Domnului Hristos vă vor ajuta să vă cunoașteți pe voi înșivă și vă vor arăta în ce privințe nu reușiți să vă desăvârșiți caracterul creștin...

Voi treceți cu vederea într-o anumită măsură necesitatea de a fi însoțiți continuu de o influență divină. Acest fapt este absolut necesar în îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu. Dacă îl neglijați și continuați să dezvoltați încrederea și mulțumirea de sine, veți fi lăsați să faceți greșeli foarte mari. Trebuie să cultivați fără încetare o atitudine smerită și un spirit de dependență. Cel care își înțelege propria slăbiciune va privi mai presus de sine însuși și va simți nevoia de a primi continuu puterea cerească. Harul lui Dumnezeu îl va conduce la cultivarea unui spirit de recunoștință permanentă. Cel care își cunoaște bine propria slăbiciune va ști că numai harul inegalabil al lui Dumnezeu este biruitor asupra răzvrătirii inimii.

Voi trebuie să vă cunoașteți bine atât slăbiciunile, cât și punctele tari ale caracterului vostru, așa încât să fiți mereu precauți, ca să nu vă asumați și să nu vă angajați în îndeplinirea unor responsabilități pentru care Dumnezeu nu v-a rânduit niciodată. Nu trebuie să vă comparați faptele sau să vă evaluați viața prin intermediul nici unui standard omenesc, ci după regula datoriei descoperite în Biblie...

Voi sunteți prea dependenți de împrejurări. Dacă slujiți într-o biserică locală numeroasă, sunteți în culmea fericirii și doriți să le vorbiți oamenilor. Dar, uneori, numărul membrilor voștri scade, iar entuziasmul vostru se stinge și nu mai aveți curaj să lucrați. În mod sigur, ceva lipsește. Dependența voastră de Dumnezeu nu este suficient de statornică...

Domnul Hristos îi căuta pe oameni oriunde îi putea găsi: pe străzi, în case, în sinagogi, pe malul mării. El lucra de dimineață până seara, predicând pentru mulțime, vindecându-i pe bolnavii care erau aduși la El și, adesea, după ce îi lăsa pe oameni să se întoarcă la casele lor și să se odihnească, El petrecea întreaga noapte în rugăciune, după care, dimineața, Se întorcea și Își relua activitatea...

Voi trebuie să aveți o comuniune sufletească strânsă cu Dumnezeu, prin rugăciune stăruitoare, însoțită de o credință vie. Fiecare rugăciune rostită cu credință îl înalță pe cel care se roagă deasupra îndoielilor și pasiunilor omenești. Rugăciunea ne dă putere să ducem mai departe lupta cu puterile întunericului, să suportăm încercările cu răbdare și să îndurăm greutățile ca niște buni soldați ai lui Hristos.

Dacă, înainte de a crede, vă gândiți la îndoielile și la temerile voastre sau încercați să găsiți un răspuns la orice neclaritate, dificultățile voastre vor crește și se vor adânci. Dacă veniți la Dumnezeu, simțindu-vă neajutorați și dependenți de El, așa cum sunteți de fapt, și dacă Îi aduceți la cunoștință nevoile voastre cu umilință și încredere, Acela a cărui cunoaștere este nemărginită și care conduce totul prin voința și prin cuvântul Său poate și dorește să asculte strigătul vostru și va face ca lumina să strălucească în inima voastră și pretutindeni în jurul vostru, pentru că, prin rugăciune sinceră, sufletul vostru este adus în legătură cu gândirea Celui Infinit. Poate că, în momentul în care fața Răscumpărătorului vostru este aplecată spre voi cu milă și dragoste, voi nu vedeți nici o dovadă evidentă, dar este chiar așa. Poate că nu simțiți atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este întinsă asupra voastră cu iubire și cu o duioșie plină de milă...

Trebuie să vegheați fără încetare, ca nu cumva Satana să vă amăgească prin mijloacele lui subtile, să vă corupă gândirea și să vă ducă în confuzie și

întuneric dens. Vegherea voastră să fie caracterizată de un spirit de umilă dependență de Dumnezeu. Ea nu trebuie să fie însoțită de o atitudine mândră și încrezătoare în sine, ci de un adânc simțământ al slăbiciunii personale și de o încredere copilărească în făgăduințele lui Dumnezeu.

Zile de conflict și suferință sufletească

Acum este o sarcină ușoară și plăcută să predici adevărul soliei îngerului al treilea, în comparație cu situația existentă atunci când a început vestirea acestei solii și când numărul nostru era mic și eram priviți ca niște fanatici. Cei care au purtat responsabilitatea lucrării la început și în perioada progresului timpuriu al soliei știu ce zile de conflict, de necaz și de suferințe sufletești au fost. Zi și noapte simțeau povara răspunderii. Ei nu se gândeau la odihnă sau la confort, nici chiar atunci când erau apăsați de suferință și de boală. Scurtimea timpului cerea activitate, iar lucrătorii erau puțini.

Adesea, când ajungeau în strâmătorări, petreceau întreaga noapte în rugăciune stăruitoare, în agonie, cerând cu lacrimi ca Dumnezeu să-i ajute și să îngăduie ca lumina să strălucească asupra Cuvântului Său. Ce bucurie și ce fericire plină de recunoștință era în sufletul cercetătorilor sânguincioși și nerăbdători, când lumina venea și norii erau alungați! Recunoștința noastră față de Dumnezeu era la fel de deplină pe cât fusese de stăruitor și arzător strigătul nostru după lumină. În unele nopți, nu puteam să dormim, deoarece inima noastră era inundată de iubire și de recunoștință față de Dumnezeu.

Oamenii care merg acum să predice adevărul au toate lucrurile deja pregătite și aflate la dispoziția lor. Ei nu pot avea experiența lipsurilor și nevoilor îndurate de lucrătorii care au vestit adevărul înaintea lor. Adevărul a fost descoperit, verigă cu verigă, până când a ajuns să formeze un lanț de învățături coerente și clare. Pentru a prezenta adevărul cu o asemenea claritate și armonie, a fost necesară o cercetare atentă. Opoziția cea mai

înverșunată și mai hotărâtă i-a determinat pe slujitorii lui Dumnezeu să apeleze la Domnul și să studieze Biblia. Lumina care a venit de la Dumnezeu a fost pentru ei cu adevărat prețioasă...

În ziua biruinței finale, Dumnezeu nu va avea nevoie de oameni pe care nu-i poți găsi niciunde în vreme de primejdie, când, pentru a lansa un atac asupra vrăjmașului, sunt necesare puterea, curajul și influența tuturor. Cei care rezistă asemenea unor soldați credincioși, luptând contra greșelilor, apărând binele și războindu-se împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac și împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești, vor primi recomandarea Domnului: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25, 23). -- Testimonies for the Church 3:320-327.

Cel care pierde din vedere faptul că depinde întru totul de Dumnezeu va cădea sigur. Noi luptăm cu un vrăjmaș mai puternic. Satana și oștirile lui ne urmăresc fără încetare, ca să ne asalteze cu ispitele, iar prin puterea și înțelepciunea noastră ne este imposibil să-i rezistăm. Prin urmare, ori de câte ori îngăduim ca inima noastră să fie atrasă departe de Dumnezeu, ori de câte ori ne permitem să cultivăm un spirit de înălțare și dependență de sine, vom fi biruiți în mod sigur.

Lumea nu va cunoaște niciodată legătura tainică a sufletului cu Dumnezeu, nici amărăciunea interioară a spiritului, aversiunea față de eu și eforturile continue de stăpânire de sine, dar mulți vor fi în stare să aprecieze rezultatele acestor eforturi.

Cei care au experiența cea mai adâncă în domeniul lucrurilor spirituale sunt cel mai departe de mândrie și de înălțarea de sine. Când oamenii au concepții foarte înalte cu privire la slava și desăvârșirea lui Hristos, eul lor este umilit și consideră că locul cel mai de jos în slujba Sa este prea onorabil

pentru ei.

Domnul dorește să urcăm pe munte și să fim în prezența Sa nemijlocită. Ne apropiem de o stare de criză, în care va fi necesară consacrarea deplină a fiecărui om ce poartă Numele lui Hristos, mai mult decât în orice timp de la începutul lumii până acum.

Fie ca Dumnezeu să-i facă pe slujitorii Săi înțelepți prin iluminarea divină, pentru ca amprenta firii omenești să nu poată fi văzută în nici una dintre acțiunile mari și importante pe care le vom avea de îndeplinit.

Capitolul 70

Cuvinte de avertizare

Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii” (Matei 10, 16).

Chiar la încheierea timpului, atacurile lui Satana împotriva susținătorilor adevărului vor fi mai înverșunate și mai hotărâte ca oricând. Așa cum, în zilele Domnului Hristos, preoții și conducătorii au instigat poporul împotriva Sa, tot astfel, în zilele noastre, conducătorii religioși vor stârni prejudecăți și ură împotriva adevărului pentru acest timp. Oamenii vor fi îndemnați la acte de violență și la o împotrivire la care nu s-ar fi gândit niciodată, dacă așa-zișii creștini nu le-ar fi inspirat vrăjmășia împotriva adevărului.

Cum să întâmpinăm atacurile înverșunate

Ce fel de comportament trebuie să aibă susținătorii adevărului? Ei au Cuvântul veșnic și neschimbător al lui Dumnezeu și ar trebui să demonstreze faptul că dețin adevărul așa cum este el în Isus. Cuvintele lor să nu fie aspre sau tăioase. Când prezintă adevărul, ei trebuie să manifeste iubirea, blândețea și amabilitatea lui Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu este ca o sabie ascuțită, cu două tăișuri, și va străpunge inima, de aceea, să lăsăm ca adevărul să fie cel care taie. Cei care știu că au adevărul să nu folosească nici o expresie aspră și tăioasă, ca să nu-i dea lui Satana nici o posibilitate de a interpreta greșit atitudinea lor.

Ca popor, noi trebuie să ne comportăm așa cum S-a comportat

Mântuitorul lumii. Când a fost în conflict cu Satana cu privire la trupul lui Moise, Domnul Hristos „n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»” (Iuda 9). Isus a fost provocat și ar fi avut toate motivele să-l judece pe Satana, dar nu a făcut așa, iar Satana a fost dezamăgit, deoarece nu l-a putut stârni un spirit de răzbunare. Satana era gata să răstălmăcească orice faptă a Domnului Isus, dar Mântuitorul nu i-a dat nici o ocazie și nu a făcut nici măcar un gest pe care Satana să-l poată folosi ca pe o scuză. Isus nu s-a abătut de la calea dreaptă a adevărului Său pentru a urma căile rătăcitoare, întortocheate și pline de ocolișuri ale lui Satana.

În cartea profetului Zaharia citim că, atunci când Satana și toți îngerii lui au început să se opună rugăciunilor marelui preot Iosua și Domnului Hristos, care era pe punctul de a-și exprima în mod hotărât favoarea față de Iosua, Domnul i-a spus lui Satana: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El, care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3, 2).

Comportamentul Domnului, chiar și atunci când se confrunta cu vrăjmașul sufletelor, trebuie să fie un exemplu pentru noi în toate conversațiile pe care le avem cu alții. Să nu exprimăm niciodată acuzații și reproșuri împotriva nimănui și cu atât mai mult să nu fim niciodată aspri și tăioși față de cei care ar putea fi la fel de nerăbdători ca noi să cunoască adevărata cale.

Îngăduința față de semenii

Cei care au fost educați în cunoașterea adevărului prin învățătură și prin exemplu ar trebui să fie deosebit de îngăduitori față de semenii lor, care nu au avut nici o posibilitate de a cunoaște Sfintele

Scripturi, cu excepția interpretărilor spuse de pastori sau de membrii bisericii, acceptând tradițiile și poveștile populare ca fiind adevărul biblic. Ei sunt surprinși când aud prezentarea adevărului. Învățătura este pentru ei o descoperire nouă și nu pot suporta să li se prezinte de la început tot adevărul, datorită caracterului lui impresionant. Pentru acești oameni, totul este nou și ciudat și total diferit de învățăturile pe care le-au auzit de la pastorii lor, iar ei sunt înclinați să creadă ce le-au spus pastorii lor -- că adventiștii de ziua a șaptea sunt niște necredincioși, care nu cred în Biblie. Adevărul trebuie să fie prezentat așa cum este el în Isus, învățatură peste învățatură, puțin aici, puțin acolo.

Sa nu ridicam obstacole pe cale

Cei care scriu articole în publicațiile noastre să nu facă aluzii și atacuri, care cu siguranță vor face rău și vor ridica obstacole pe calea noastră, împiedicându-ne să îndeplinim lucrarea pe care o avem de făcut spre a ne adresa tuturor categoriilor de cititori, inclusiv catolicilor. Lucrarea noastră este aceea de a prezenta adevărul cu iubire, și nu de a amesteca adevărul cu elementele nesfinte ale inimii firești, adresând cuvinte al căror sens denotă același spirit pe care îl manifestă vrăjmașii noștri. Când puterea se va afla în mâna celor pe care i-am ofensat, toate atacurile tăioase se vor întoarce asupra noastră într-o măsură dublă și ne vor aduce prejudicii.

Din nou și din nou mi-a fost prezentată solia că, dacă nu este absolut esențial pentru apărarea adevărului, nu trebuie să rostim nici măcar un singur cuvânt, să nu publicăm nici o propoziție, îndeosebi sub semnătura unor personalități, care să-i instige pe vrăjmași împotriva noastră sau să stârneasă pasiunile lor până la extrem. Lucrarea noastră se va încheia în curând și asupra noastră va veni un timp de necaz cum n-a mai fost niciodată și despre care nu avem nici cea mai mică idee.

Domnul dorește ca lucrătorii Lui să-L reprezinte, pentru că El este Marele Misionar. Manifestarea asprimii face întotdeauna rău. Însușirile esențiale pentru viața de creștin trebuie să fie învățate în fiecare zi în școala lui Hristos. Acela care este neglijent și neînțelept când vorbește sau scrie articole pentru publicațiile care urmează a fi larg răspândite în lume, lansând expresii care nu mai pot fi retrase niciodată, se descalifică singur pentru primirea unor răspunderi în lucrarea sfântă, pe care trebuie să o îndeplinească urmașii lui Hristos în acest timp. Cei care adresează frecvent atacuri aspre și își formează obiceiuri greșite, care se întăresc prin repetare, vor regreta acest fapt. Trebuie să ne examinăm cu atenție metodele și atitudinea, pentru a vedea în ce fel îndeplinim lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, deoarece implică destinul veșnic al omului. Noi avem cea mai înaltă responsabilitate.

Satana este pregătit și inspiră întreaga confederație a îngerilor săi cu un zel arzător, făcându-i să se asocieze cu oamenii răi pentru a aduce suferințe iminente și dureroase asupra celor ce sunt loiali față de adevăr. Fiecare cuvânt neînțelept rostit de frații noștri va fi folosit de prințul întunericului. Cum îndrăznesc niște ființe omenești, cu o inteligență limitată, să adreseze cuvinte nechibzuite și riscante, care vor instiga puterile răului împotriva sfinților lui Dumnezeu, în timp ce arhanghelul Mihail nu S-a încumetat să-i aducă lui Satana nici o acuzație, ci a spus: „Domnul să te mustre”?

Nu vom putea să evităm dificultățile și suferința. Domnul Isus a zis: „Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!” (Matei 18, 7). Pentru că atacurile vor veni, noi trebuie să fim atenți, ca să nu stârnim, prin cuvinte neînțelepte și prin manifestarea unui spirit lipsit de bunăvoință, înclinațiile firești ale celor care nu iubesc adevărul.

Adevărul prețios trebuie să fie prezentat cu puterea pe care o deține în el însuși. Ideile false și înșelătoare, care sunt foarte răspândite și captivează lumea, trebuie să fie demascate. Se fac toate eforturile posibile pentru a

subjuga sufletele prin raționamente subtile, ca să fie abătute de la adevăr și îndrumate spre povești populare, așa încât să fie pregătite pentru a se lăsa înșelate de amăgiri puternice. Totuși, atunci când aceste suflete înșelate întorc spatele adevărului și acceptă o minciună, nu le adresați nici un cuvânt de critică. Încercați să le arătați pericolul în care se află și să le descoperiți cât de mult este întristat Isus Hristos de calea pe care o urmează, dar faceți acest lucru cu o duioșie plină de milă. Printr-o manieră corectă de a lucra, unii care sunt prinși în capcanele lui Satana pot fi salvați de sub influența lui. Nu-i acuzați și nu-i condamnați. Faptul că ridiculați concepțiile susținute de cei care greșesc nu le va deschide ochii orbiți și nici nu-i va atrage la adevăr.

Când pierd din vedere exemplul lui Hristos și nu urmează modelul Său în maniera de a-i învăța pe alții, oamenii devin mulțumiți de ei înșiși și încep să utilizeze armele de luptă ale lui Satana. Vrajmașul știe bine cum să-și întoarcă propriile arme chiar împotriva celor care le folosesc. Domnul Isus a rostit doar cuvinte adevărate și neprihănite.

Dacă a fost vreodată un popor care a avut nevoie să se comporte cu umilință înaintea lui Dumnezeu, atunci acest popor este biserica Sa, aleșii Săi din generația actuală. Trebuie să deplângem cu toții lipsa noastră de perspicacitate intelectuală și faptul că nu apreciem privilegiile și oportunitățile de care beneficiem. Nu avem nici un motiv de laudă. Noi Îl întristăm pe Domnul Isus Hristos prin asprimea noastră și prin atacurile noastre necreștinești. Trebuie să devenim desăvârșiți în El.

Este adevărat că am primit porunca: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înaltă-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58, 1). Această solie trebuie să fie vestită, dar să fim atenți să nu-i lovim, să nu-i atacăm și să nu-i condamnăm pe cei care nu au lumina pe care o avem noi. Să nu ne abatem de la calea noastră pentru a lansa atacuri dure împotriva catolicilor. Mulți catolici sunt creștinii cei mai

conștiincioși. Ei umblă în lumina care strălucește asupra lor, iar Domnul va lucra pentru ei. Cei care au avut privilegii și ocazii mari, dar nu și-au dezvoltat capacitățile fizice și intelectuale și au trăit după placul lor, refuzând să-și aducă la îndeplinire responsabilitatea, sunt într-un pericol mai mare și Dumnezeu îi consideră mai vinovați decât cei care greșesc în privința unor puncte de doctrină, dar care se străduiesc să trăiască spre a le face bine altora.

Nu-i criticați și nu-i condamnați pe ceilalți. Dacă îngăduim ca niște considerente false, niște raționamente și scuze false să ne conducă la o stare pervertită a inimii și a minții, așa încât să nu cunoaștem căile și voia lui Dumnezeu, vom fi cu mult mai vinovați decât cei care păcătuiesc în mod deschis. Trebuie să fim foarte atenți să nu-i condamnăm pe aceia care, în ochii lui Dumnezeu, sunt mai puțin vinovați decât noi înșine. -- Testimonies for the Church 9:239-244.

Dumnezeu nu face deosebire între oameni

Religia lui Hristos îl înalță pe cel ce o acceptă la un nivel mai înalt de gândire și acțiune și, în același timp, îi prezintă pe toți oamenii ca fiind obiectul iubirii lui Dumnezeu, răscumparați prin jertfa Fiului Său. La picioarele lui Isus se întâlnesc bogați și săraci, învățați și neînvățați, fără nici o deosebire de clasă ori de poziție socială în lume. Când privim la Acela care a fost străpuns de păcatele noastre, toate deosebirile pământești sunt uitate. Renunțarea la sine, mila nemărginită, umilința Aceluia care a fost înălțat mai presus de orice în ceruri fac de rușine mândria omenească, stima de sine și superioritatea de clasă socială. Religia curată și neîntinată își manifestă principiile ei de natură cerească, prin faptul că îi unește pe toți cei care sunt sfințiți prin adevăr. Toți sunt niște suflete pentru care s-a plătit prețul sângelui lui Hristos, la fel de dependenți de Acela care i-a răscumpărat pentru Dumnezeu.

Talanții

Domnul le-a încredințat oamenilor talente pe care să le dezvolte. Cei cărora le-a încredințat bani să-I aducă Domnului lor talantul mijloacelor lor financiare. Bărbații și femeile care au influență să folosească acest dar al lui Dumnezeu. Cei pe care i-a înzestrat cu înțelepciune să aducă la crucea lui Hristos acest dar, spre a fi folosit pentru slava Sa.

și cei săraci au talantul lor, care ar putea fi mai mare decât oricare dintre cele menționate. El poate fi simplitatea caracterului, umilința, virtutea și încrederea în Dumnezeu. Printr-un efort răbdător și printr-o dependență totală de Dumnezeu, ei îi îndrumă pe cei cu care intră în legătură, la Isus,

Răscumpărătorul lor. Ei au o inimă plină de simpatie față de cei săraci, un cămin pentru cei nevoiași și oprimați, iar mărturia lor cu privire la ce înseamnă Domnul Isus pentru ei este clară și hotărâtă. Ei caută slava, onoarea și nemurirea, iar răsplata lor va fi viața veșnică.

Frățietatea dintre oameni

În familia omenească sunt necesare tot felul de talente pentru a forma un întreg desăvârșit, iar biserica lui Hristos este alcătuită din bărbați și femei care aparțin tuturor claselor și categoriilor sociale și au o varietate de talente.

Dumnezeu nu a prevăzut niciodată ca mândria omenească să anuleze rânduiala stabilită prin înțelepciunea Sa, și anume că diferitele categorii de gândire și diferitele talente trebuie să se asocieze și să formeze un întreg. Nici o parte din marea lucrarea a lui Dumnezeu să nu fie desconsiderată, indiferent dacă slujitorii Lui sunt dintr-o categorie socială umilă sau înaltă. Într-o măsură mai mică sau mai mare, toți își au partea lor de făcut în răspândirea luminii.

Nimeni nu trebuie să monopolizeze ceva ce le aparține, într-un anumit grad, tuturor, mari sau mici, bogați sau săraci, învățați sau neînvățați. Nici o rază de lumină să nu fie subevaluată, nici o scânteiere să nu rămână nesesizată și cu atât mai puțin respinsă, neacordându-i-se creditul cuvenit. Toți să-și îndeplinească partea lor pentru adevăr și neprihănire. Interesele diferitelor categorii sociale sunt legate indisolubil. Toți suntem niște fire în marea țesătură a omenirii și, dacă ne reținem simpatia unii față de alții, vom pierde. Este imposibil ca în biserică să fie menținută o influență sănătoasă, dacă nu există interes și simpatie reciprocă.

Exclusivismul

La Dumnezeu nu există deosebiri de clasă. El ignoră orice aspect de acest fel. Toate sufletele sunt prețioase pentru El. A lucra pentru mântuirea oamenilor este o muncă vrednică de cea mai înaltă onoare. Nu contează forma în care ne îndeplinim lucrarea sau categoria socială a oamenilor pentru care lucrăm. La Dumnezeu aceste deosebiri nu afectează adevărata valoare a lucrării noastre. Oricât de neștiutor ar fi, sufletul sincer, serios și smerit este prețios în ochii lui Dumnezeu. El Își pune pecetea asupra oamenilor, judecându-i nu după clasă, nu după bogăție, nu după măreția intelectuală, ci după unitatea lor cu Hristos. Dacă a folosit la maximum ocaziile și privilegiile pe care le-a avut și dacă a primit lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu, cel neînvățat, cel marginalizat de societate și sclavul au făcut tot ce li s-a cerut. Lumea poate să-i numească ignoranți, dar Dumnezeu îi numește buni și înțelepți, iar numele lor este scris în cărțile cerurilor. Dumnezeu îi va pregăti și îi va face în stare să-L onoreze nu numai în ceruri, ci și pe pământ.

Musturarea divină este îndreptată împotriva oricărei persoane care refuză tovarășia celor al căror nume este scris în cartea vieții Mielului, doar pe motivul că nu sunt bogați, învățați sau onorați în lumea aceasta. Hristos, Domnul slavei, îi tratează cu bunăvoință pe cei blânzi și smeriți, oricât de umilă ar putea fi chemarea lor și oricare ar fi categoria socială din care fac parte sau nivelul lor de inteligență.

Pregătirea pentru slujire

Mulți lucrători folositori și onorați ai lui Dumnezeu au fost pregătiți prin îndeplinirea unor îndatoriri neînsemnate, în cele mai umile poziții ale vieții! Moise era un viitor conducător al Egiptului, dar Dumnezeu nu-l putea lua din curtea împărătească pentru a îndeplini lucrarea pe care o prevăzuse

pentru el. Moise a fost trimis să fie eliberatorul poporului lui numai după ce fusese un păstor conștiincios timp de patruzeci de ani. Ghedeon a fost luat de la aria de treierat spre a fi un instrument în mâna lui Dumnezeu pentru eliberarea oștirilor lui Israel. Elisei a fost chemat să lase plugul și să urmeze îndrumările lui Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a încredințat solia pe care urma să o vestească, Amos era un gospodar, un muncitor al pământului.

Toți cei care devin conlucrători cu Hristos vor avea de îndeplinit o lucrare grea și neplăcută, iar lecțiile pentru educarea lor vor fi alese cu înțelepciune și adaptate la trăsăturile lor specifice de caracter și la lucrarea pe care vor trebui să o realizeze.

Grija în educarea tinerilor

Domnul mi-a arătat, în multe feluri și în diferite ocazii, cât de atent trebuie să-i tratăm pe tineri, precum și faptul că această lucrare necesită cea mai mare capacitate de înțelegere a modului în care să fie tratată mintea omului. Toți cei care sunt implicați în educarea și instruirea tinerilor trebuie să trăiască într-o legătură foarte apropiată cu Marele Învățător și să-și însușească spiritul și maniera Sa de lucru. Lecțiile pe care le vor prezenta vor influența propriul caracter și activitatea lor de-a lungul întregii vieți.

Ei trebuie să învețe că Evanghelia lui Hristos nu îngăduie nici un spirit de castă, că ea nu lasă nici un loc pentru judecarea răutăcioasă a altora, care duce la înălțarea de sine. Religia lui Isus nu-l înjosește niciodată pe cel ce o acceptă și nici nu-l face să fie aspru și brutal. Ea nu-l face să fie lipsit de bunătate în gândurile și simțămintele lui față de cei pentru care a murit Domnul Hristos.

Există pericolul de a acorda prea multă importanță aspectelor legate de etichetă și de a dedica mult timp în scopul educației în domeniul manierelor

și al formei, care nu le vor fi niciodată de un mare folos tinerilor. Unii sunt în pericolul de a considera că lucrurile exterioare înseamnă totul și de a supraestima valoarea unor simple convenții formale. Rezultatul nu va fi pe măsura timpului și a atenției acordate acestor subiecte. Unii dintre cei care sunt învățați să acorde multă atenție acestor lucruri manifestă o lipsă de respect sau simpatie față de orice altceva, oricât de bun ar fi acel lucru, pentru că nu reușește să corespundă standardului lor de conduită convențională.

Orice atitudine care tinde să încurajeze o critică lipsită de bunăvoință, o înclinație de a observa și de a scoate în evidență fiecare defect este greșită. Ea favorizează neîncrederea și suspiciunea, care sunt contrare caracterului lui Hristos, și prejudiciază gândirea exercitată astfel. Cei care sunt angajați în această lucrare se vor îndepărta treptat de adevăratul spirit al creștinismului.

Educația cea mai importantă, care rămâne, este educația care va dezvolta calități mai nobile, va încuraja un spirit de bunătate față de toți oamenii, învățându-i pe tineri să nu gândească rău despre nimeni, să nu judece greșit și să nu interpreteze greșit cuvintele și faptele altora. Timpul dedicat unui asemenea fel de instruire va avea roade pentru viața veșnică.

Exemplul lui Hristos în mustrarea exclusivismului

De când a fost Domnul Hristos printre oameni până în prezent, în fiecare veac au existat unii care au ales să se separe de alții, manifestând o dorință fariseică de a fi mai presus de ceilalți. Deoarece s-au izolat de lume, ei nu au trăit spre a fi o binecuvântare pentru semenii lor.

În viața Domnului Hristos nu găsim nici un exemplu pentru acest bigotism al neprihănirii personale. Caracterul Său a fost plăcut și generos. Dacă ar fi făcut parte din oricare ordin monahal de pe pământ, El ar fi fost

exclus pentru încălcarea regulilor. În fiecare denomi-națiune religioasă și aproape în fiecare biserică se pot găsi oameni capricioși, care L-ar fi acuzat pentru bunătatea Sa nestăvilită de barierele sociale. Ei L-ar fi considerat vinovat pentru că a mâncat cu vameșii și cu păcătoșii, L-ar fi acuzat de conformare cu lumea, pentru că a participat la un ospăț de nuntă, și L-ar fi criticat fără milă pentru că le-a permis prietenilor să organizeze o masă în cinstea Lui și a ucenicilor.

Dar, în toate aceste ocazii, prin învățăturile Sale și prin comportamentul Său binevoitor, El ajungea la inima celor pe care îi onora cu prezența Sa. Domnul le oferea o ocazie de a-L cunoaște mai bine și de a vedea contrastul evident dintre viața și învățăturile Sale și viața și învățăturile fariseilor.

Cei cărora Dumnezeu le-a încredințat adevărul Său trebuie să aibă același spirit binevoitor pe care l-a manifestat Domnul Hristos. Ei trebuie să adopte aceleași planuri vaste de acțiune. Să aibă o atitudine plină de bunătate și de generozitate față de cei săraci și să fie conștienți într-o măsură deosebită de faptul că sunt niște ispravnici ai lui Dumnezeu. Ei trebuie să considere că nimic din ce au -- bunuri materiale, capacități intelectuale și putere spirituală -- nu le aparține, ci doar le-a fost încredințat în vederea progresului lucrării lui Hristos pe pământ. Asemenea Domnului Hristos, să nu evite societatea semenilor lor, ci să o caute cu scopul de a le oferi și altora binecuvântările cerești, pe care ei le-au primit de la Dumnezeu.

Să nu fiți exclusiviști. Nu alegeți doar câteva persoane cu care vă face plăcere să vă asociați, lăsându-i pe ceilalți să-și poarte singuri de grijă. Chiar dacă în caracterul unuia sau al altuia vedeți slăbiciune sau ignoranță, nu stați departe de ei, asociindu-vă doar cu aceia despre care credeți că sunt desăvârșiți.

Tocmai oamenii pe care îi disprețuiți au nevoie de iubirea și de simpatia voastră. Nu lăsați un suflet slab să se lupte singur cu pasiunile propriei inimi, fără a-i acorda ajutorul și rugăciunile voastre, ci luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să fiți ispitiți. Dacă procedați așa, Dumnezeu nu vă va lăsa să fiți biruiți de propriile slăbiciuni. Poate că păcatele voastre sunt mai mari în ochii Săi decât păcatele celor pe care îi condamnați. Nu stați deoparte, spunând: „Eu sunt mai sfânt ca tine”.

Domnul Hristos a cuprins neamul omenesc cu brațul Său divin. El i-a adus omului puterea Sa divină ca să poată încuraja sufletul sărman, bolnav de păcat și deznădăjduit și să-l poată ajuta să tindă spre o viață mai nobilă. Oh, avem nevoie de mai mult din spiritul lui Hristos și de mult mai puțin din eul nostru! Avem nevoie în fiecare zi de puterea transformatoare a lui Dumnezeu, care să lucreze în inima noastră. Avem nevoie de spiritul duios al lui Hristos, ca să supună și să sensibilizeze sufletul nostru. Singurul lucru pe care îl au de făcut cei care consideră că sunt sfinți este să cadă pe Stâncă și să fie zdrobiți. Dacă vă încredințați în mâna Sa, Domnul Hristos poate să vă schimbe și să vă facă să fiți asemenea Lui.

Dacă mergem pe urmele Domnului Hristos, trebuie să ne apropiem de cei care au nevoie de slujirea noastră. Să le explicăm cuvintele Bibliei, să le prezentăm cerințele Legii lui Dumnezeu, să le citim făgăduințele Sale celor care ezită, să-i atenționăm pe cei neglijenți și să-i întărim pe cei slabi.

Capitolul 72

Izolarea

Faptul că unii pastori citesc și scriu fără încetare îi face să fie nepregătiți pentru lucrarea pastorală. Ei consumă cu studii abstracte un timp valoros, care ar trebui să fie folosit ajutându-i pe cei nevoiași la momentul potrivit. Unii pastori s-au dedicat lucrării de scriere într-o perioadă de interes religios hotărât și, uneori, aceste scrieri nu au avut nici o legătură specială cu nevoile celor din jurul lor. În asemenea perioade de timp, datoria pastorului este să-și folosească toată puterea pentru a dezvolta interesul manifestat. Minte lui trebuie să fie limpede și să fie concentrată asupra scopului unic de a salva suflete. Dacă gândurile lui sunt preocupate de alte subiecte, pot fi pierduți mulți oameni care ar fi putut fi salvați printr-o învățătură prezentată la momentul potrivit.

Când sunt ispitiți să se izoleze și să-și îngăduie să citească și să scrie, în timp ce alte îndatoriri cer atenția lor imediată, pastorii trebuie să fie suficient de puternici pentru a renunța la ei înșiși și pentru a se dedica lucrării care se află chiar în fața lor. Aceasta este, fără îndoială, una dintre cele mai dificile încercări prin care trebuie să treacă o persoană înclinată spre studiu.

Datoriile unui pastor sunt adesea neglijate în mod rușinos, deoarece pastorului îi lipsește puterea de a-și sacrifica înclinația spre izolare și studiu. Pastorul ar trebui să-și viziteze membrii, din casă în casă, să-i învețe, să discute cu ei și să se roage cu fiecare familie, urmărind bunăstarea lor spirituală. Cei care manifestă dorința de a cunoaște mai bine principiile credinței noastre să nu fie neglijați, ci să li se prezinte adevărul în mod detaliat.

Anumiți pastori care au fost invitați de capii familiei să rămână la ei acasă au petrecut cele câteva ore de vizită izolându-se într-o încăpere neocupată, pentru a-și satisface înclinația spre citit și scris. Familia care i-a găzduit nu a beneficiat cu nimic de vizita lor. Pastorii au acceptat ospitalitatea care li s-a acordat fără a oferi o răsplată prin lucrarea lui, care era așa de necesară.

Prin intermediul legăturilor sociale, este ușor să ajungem la inima oamenilor. Dar multor pastori le este teamă de sarcina vizitării. Ei nu au cultivat sociabilitatea și nu și-au însușit acel spirit generos, care îi ajută să ajungă la inima oamenilor.

Cei care se izolează de oameni nu sunt în stare să-i ajute. Un medic abil trebuie să înțeleagă natura diferitelor boli și să cunoască detaliat structura organismului omenesc. El trebuie să fie prompt în tratarea pacienților, deoarece știe că întârzierile sunt periculoase. Când mâna lui experimentată ia pulsul suferindului, el observă cu atenție indiciile specifice ale bolii, iar cunoștințele lui anterioare îl fac în stare să determine natura bolii și tratamentul necesar pentru a opri înaintarea ei.

După cum medicul tratează bolile fizice, tot așa pastorul trebuie să trateze bolile sufletului. În comparație cu lucrarea medicului, lucrarea lui este cu atât mai importantă, cu cât este mai prețioasă viața veșnică față de existența trecătoare. Pastorul se confruntă cu o varietate nelimitată de temperamente, iar datoria lui este aceea de a se familiariza cu membrii familiei care ascultă învățăturile lui, ca să aleagă mijloacele prin care îi poate influența cel mai bine în direcția cea bună.

Capitolul 73

Pastorii și tranzacțiile comerciale

Pastorii nu pot îndeplini o lucrare care să beneficieze de aprobarea lui Dumnezeu, dacă în același timp poartă răspunderea unor afaceri personale vaste. O asemenea împărțire a interesului micșorează capacitatea lor de percepție spirituală. Minte și inima lor sunt ocupate cu lucruri pământești, iar slujirea lui Hristos trece pe locul al doilea. Ei se străduiesc să-și organizeze lucrarea pentru Dumnezeu în funcție de circumstanțe, în loc să organizeze circumstanțele în așa fel, încât să corespundă cerințelor lui Dumnezeu.

Toate energiile pastorului sunt necesare pentru înalta sa chemare. Cele mai bune capacități ale lui Îi aparțin lui Dumnezeu. Pastorul nu ar trebui să se angajeze în speculații financiare sau în alte afaceri care ar putea să-l îndepărteze de marea lui lucrare. „Nici un ostaș.”, declara apostolul Pavel, „nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Timotei 2, 4). În felul acesta, apostolul accentua nevoia pastorului de a se consacra fără rezerve în slujba Domnului.

Pastorul care este consacrat pe deplin lui Dumnezeu refuză să se angajeze în activități care ar putea să-l împiedice să se dedice total chemării lui sfinte. El nu se străduiește să obțină onoruri și bogății pământești. Unicul lui scop este acela de a le vorbi altora despre Mântuitorul, care S-a dat pe Sine pentru a le aduce ființelor omenești bogățiile vieții veșnice. Dorința lui cea mai înaltă nu este aceea de a-și aduna o comoară în lumea aceasta, ci de a aduce realitățile veșniciei în atenția oamenilor indiferenți și necredincioși. Este posibil să i se ceară să se angajeze în acțiuni care promet un mare câștig lumesc, dar la asemenea ispite pastorul trebuie să răspundă: „și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8, 36).

Satana L-a ispitit pe Domnul Hristos, știind că, dacă ar fi acceptat ispita lui, lumea nu ar fi fost răscumpărată niciodată. Sub diferite deghizări, Satana le prezintă aceeași ispită slujitorilor lui Dumnezeu din zilele noastre, știind că aceia care sunt amăgiți vor fi necredincioși față de răspunderea încredințată lor.

Nu este voia lui Dumnezeu ca slujitorii Săi să caute să ajungă bogați. Cu privire la acest aspect, apostolul Pavel îi scria lui Timotei următoarele: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea” (1 Timotei 6, 10). Atât prin învățătura sa, cât și prin exemplul personal, reprezentantul lui Hristos trebuie să-i „îndemne pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele... Să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață” (1 Timotei 6, 17-19). -- The Acts of the Apostles, 365-367.

Pastorii nu pot purta povara lucrării în timp ce poartă și povara administrării fermelor sau a altor activități financiare, având inima îndreptată spre comoara lor pământească. Dacă procedează astfel, discernământul lor spiritual este diminuat. Ei nu pot aprecia nevoile lucrării lui Dumnezeu și, prin urmare, nu pot depune un efort bine direcționat spre a face față situațiilor de urgență și pentru progresul intereselor ei. Lipsa unei consacrări depline a pastorului față de lucrarea sa va fi simțită curând în teritoriul în care lucrează. Standardul lui este coborât și nu-i poate face pe alții să accepte un standard mai înalt.

Speculațiile financiare în afaceri cu mine și terenuri de pământ

Numele Domnului nu poate fi slăvit de pastorii care încearcă să slujească atât lui Dumnezeu, cât și lui Mamona. Noi nu trebuie să-i îndemnăm pe oameni să investească în acțiuni pe piața minieră sau în cumpărarea de terenuri în orașe, susținând ideea că banii investiți se vor dubla într-un termen scurt. Solia noastră pentru acest timp este: „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră” (Luca 12, 33.34).

Chiar înainte de a intra în țara Canaanului, Satana a încercat să-i seducă pe israeliți, atrăgându-i la idolatrie și urmărind să-i ruineze. În zilele noastre, el lucrează în același fel. Există tineri pe care Dumnezeu ar dori să-i accepte ca lucrători ai Săi, dar ei au ajuns să fie absorbiți de goana după averi și și-au sacrificat interesul față de adevăr în favoarea perspectivei unor avantaje lumești.

Mulți nu vor să-I slujească lui Dumnezeu, deoarece doresc un câștig lumesc, iar Satana se folosește de ei pentru a-i duce și pe alții în rătăcire. Ispititorul vine la oameni așa cum a venit la Domnul Isus, prezentându-le slava lumii, iar când încercările lor sunt însoțite de un anumit succes, ei devin lacomi după un câștig mai mare, își pierd dragostea de adevăr și mor din punct de vedere spiritual. În concepția lor, moștenirea veșnică și dragostea față de Isus sunt eclipsate de perspectivele trecătoare ale acestei lumi.

Rareori oamenii se vor ridica mai sus de pastorul lor. Spiritul lui iubitor de lume are o influență teribilă asupra altora. Oamenii fac din defectele lui o

scuză pentru propria atitudine iubitoare de lume. Ei își liniștesc conștiința, gândind că pot fi liberi să iubească lucrurile vieții acesteia și să fie indiferenți față de lucrurile spirituale, deoarece și pastorul lor este așa. Acești oameni își înșală propriul suflet și rămân într-o legătură de prietenie cu lumea, despre care apostolul declară că este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8, 7). Pastorii ar trebui să fie niște exemple ale turmei lor. Ei trebuie să manifeste o iubire statornică față de suflete și același devotament față de lucrarea lui Dumnezeu, pe care doresc să-l vadă la oameni. -- Testimonies for the Church 2:645-645.

Ne apropiem de încheierea timpului. Noi dorim nu numai să rostim adevărul prezent la amvon, ci și să-l trăim în viața de zi cu zi. Să examinăm cu atenție temelia speranței mântuirii noastre. Voi sunteți în poziția de vestitori ai adevărului, de străjeri care veghează pe zidurile Sionului. Prin urmare, nu este posibil ca interesele voastre să fie întrețesute cu afacerile cu mine sau proprietăți funciare și în același timp să îndepliniți cu eficiență lucrarea sfântă care v-a fost încredințată. Acolo unde este în joc mântuirea oamenilor și sunt implicate lucrurile veșnice, interesul nu poate fi împărțit fără ca acest fapt să nu reprezinte un pericol. -- Testimonies for the Church 5:530.

Capitolul 74

Activitatea în orașe

În ce privește vestirea soliei în marile orașe, sunt multe feluri de lucrări care trebuie să fie îndeplinite de lucrători înzestrați cu diferite daruri. Unii vor lucra într-o direcție, alții în alta. Domnul dorește ca în orașe să se realizeze o lucrare prin eforturile unite ale mai multor lucrători cu aptitudini diferite. Toți trebuie să-L caute pe Domnul Isus, pentru a fi conduși de El, și să nu depindă de înțelepciunea omenească, pentru a nu fi îndrumați greșit. În calitate de colaboratori ai lui Dumnezeu, să se străduiască să fie în armonie unii cu alții. Să aibă loc întruniri frecvente pentru consfătuire și o cooperare serioasă, din toată inima. Cu toate acestea, toți trebuie să ceară înțelepciune de la Domnul Isus și să nu depindă doar de îndrumarea oamenilor.

Domnul le-a dat unor pastori abilitatea de a aduna mulțimi de oameni și de a organiza adunări cu o participare numeroasă. Această lucrare necesită mult tact și îndemânare. În orașele din zilele noastre, unde există așa de multe atracții și plăceri, interesul oamenilor nu poate fi atras prin nici un efort obișnuit. Slujitorii rânduiți de Dumnezeu vor constata că este necesar să depună eforturi deosebite pentru a atrage atenția mulțimilor. Iar când reușesc să adune un mare număr de oameni, trebuie să vestească solii de o natură întru totul diferită de cea obișnuită, pentru ca ascultătorii să fie conștientizați și avertizați cu privire la starea lor. Lucrătorii trebuie să folosească toate mijloacele care pot fi concepute pentru a face adevărul să se evidențieze în mod distinct și clar. Solia crucială pentru timpul acesta trebuie să fie vestită cu o asemenea claritate și hotărâre, încât să-i motiveze pe ascultători și să-i determine să dorească să studieze Sfintele Scripturi.

Cei care lucrează pentru Domnul în orașe trebuie să depună un efort liniștit, perseverent și plin de devotament în vederea educării oamenilor. Deși

este important să lucreze stăruitor pentru a atrage și pentru a menține interesul ascultătorilor, în același timp trebuie să fie deosebit de atenți să nu folosească nici o metodă care ar putea fi confundată cu goana după senzațional. În acest veac al extravagantei și al paradei, când oamenii cred că, pentru a avea succes, este nevoie de manifestări exterioare incitante, solii aleși ai lui Dumnezeu trebuie să demonstreze că este greșit ca mijloacele financiare să fie cheltuite inutil pentru a impresiona. Dacă vor lucra cu simplitate, cu umilință și cu o demnitate plină de amabilitate, evitând orice manifestare teatrală, lucrarea lor va lăsa o impresie bună și durabilă.

Este adevărat că va fi necesară o investire judicioasă a banilor pentru a face publicitate adunărilor și pentru progresul substanțial al lucrării. Cu toate acestea, fiecare lucrător se va baza nu pe mijloacele exterioare, ci pe dependența încrezătoare de Dumnezeu, rugându-L stăruitor să-i acorde ajutorul și ascultând de Cuvântul Său. În lucrarea Domnului este nevoie de mai multă rugăciune, de o mai mare asemănare cu Hristos și de o conformare mai fidelă față de voia lui Dumnezeu. Parada și investițiile excesive de bani nu vor realiza lucrarea care trebuie să fie îndeplinită.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie dusă înainte cu putere. Avem nevoie de botezul Duhului Sfânt. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu va aduce în rândurile poporului Său oameni capabili și influenți, care își vor face partea în avertizarea lumii. Nu toți cei din lume sunt răzvrățiți și păcătoși. Dumnezeu are multe mii care nu au îngenunchat înaintea lui Baal. În bisericile căzute există bărbați și femei temătoare de Dumnezeu. Dacă nu ar fi așa, nu ni s-ar fi dat să vestim solia: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare!” „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu” (Apocalipsa 18, 2.4). Mulți oameni cu inima sinceră caută desperați suflarea de viață din ceruri. Atunci când Evanghelia le va fi vestită în simplitatea și frumusețea cu care este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu, ei o vor recunoaște...

Prezentarea principiilor reformei sănătății

Ca popor, noi suntem cei cărora le-a fost încredințată lucrarea de a vesti principiile reformei sănătății. Unii cred că subiectul cu privire la dietă nu este suficient de important pentru a fi inclus în lucrarea lor de evanghelizare. Dar aceste persoane fac o mare greșală. Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10, 31). Subiectul cumpătării, cu toate implicațiile lui, deține un loc important în lucrarea mântuirii.

Centrele noastre misionare din orașe trebuie să aibă încăperi corespunzătoare pentru instruirea celor care sunt interesați de subiectul sănătății. Această lucrare necesară să nu fie îndeplinită superficial, încât să lase o impresie nefavorabilă în mintea oamenilor. Tot ce se face trebuie să transmită o mărturie în favoarea Autorului adevărului și să reprezinte corect sfințenia și importanța adevărilor soliei îngerului al treilea.

Lucrarea de reformă a sănătății este mijlocul Domnului pentru micșorarea suferinței din lumea noastră și pentru curățirea bisericii Sale. Învățați-i pe oameni că pot fi folositori pentru Dumnezeu, cooperând cu Domnul lor la refacerea sănătății fizice și spirituale. Această lucrare poartă semnătura Cerului și va deschide porțile pentru acceptarea altor adevăruri valoroase. Există suficient loc pentru toți cei care se vor ocupa de această lucrare în mod înțelept.

Solia pe care am fost îndemnată să o vestesc este aceasta: Mențineți lucrarea de reformă a sănătății în prima linie. Arătați valoarea ei cu o asemenea claritate, încât să fie simțită o nevoie larg răspândită de a o înțelege și a o aplica. Abținerea de la orice aliment sau băutură dăunătoare este rodul adevăratei religii. Cel care este pe deplin convertit va abandona orice obicei sau poftă dăunătoare. Printr-o abținere totală, el își va birui

dorința după plăcerile care distrug sănătatea...

Lucrarea pentru cei bogați

Slujitorii lui Hristos trebuie să lucreze cu credincioșie pentru oamenii bogați din orașele noastre, așa cum lucrează pentru cei săraci și umili. Există mulți oameni înstăriți care sunt sensibili la influența și la apelurile soliei Evangheliei și, atunci când Biblia le va fi prezentată ca unicul exponent al credinței și practicii creștine, ei vor fi impresionați de Duhul lui Dumnezeu pentru a deschide porțile în vederea înaintării Evangheliei. Ei vor dovedi că au o credință vie în Cuvântul lui Dumnezeu și vor folosi mijloacele financiare care le-au fost încredințate spre a pregăti calea Domnului și spre a netezi un drum în pustie pentru Dumnezeul nostru. Ani de zile ne-am confruntat cu următoarea întrebare: Cum vom putea aduna fonduri suficiente în vederea susținerii misiunilor pentru care Domnul deschidea porțile înaintea noastră? Noi citim poruncile clare ale Evangheliei, iar centrele misionare de acasă și din străinătate își prezintă necesitățile lor. Indiciile, adică descoperirile clare ale Providenței, se unesc, îndemnându-ne să facem repede lucrarea care așteaptă să fie făcută.

Domnul dorește ca oamenii înstăriți să fie convertiți și să vină în ajutorul Său pentru a le vesti altora Evanghelia. El dorește ca aceia care pot ajuta în lucrarea de reformă și de înnoire să vadă lumina prețioasă a adevărului, să fie schimbați în ce privește caracterul și să fie îndrumați să-și folosească bunurile încredințate lor în slujba Sa. Dumnezeu ar dori ca ei să investească mijloacele financiare pe care li le-a încredințat, spre a face binele, spre a deschide calea pentru ca Evanghelia să le fie predicată tuturor categoriilor sociale din apropiere și din depărtare.

Oare nu va fi prețuit cerul de oamenii înțelepți ai lumii? O, da, ei vor găsi odihnă și pace departe de toate lucrurile lipsite de însemnătate, de toate

ambitiile și de slujirea de sine. Îndemnați-i să caute pacea, fericirea și bucuria pe care Domnul Hristos dorește nespun să li le ofere. Îndemnați-i să-și îndrepte atenția spre obținerea celui mai bogat dar care le poate fi dat oamenilor muritori, și anume haina neprihănirii lui Hristos. Domnul le oferă o viață care durează cât viața lui Dumnezeu și o comoară veșnică mult mai bogată. Dacă Îl acceptă pe Domnul Hristos, ei vor avea cinstea cea mai înaltă -- o cinste pe care lumea nici nu o poate da, nici nu o poate lua. Ei vor vedea că în păzirea poruncilor lui Dumnezeu se află o mare răsplată.

Mântuitorul cel plin de milă îi îndeamnă pe slujitorii Lui să le vestească invitația la ospățul Său atât celor bogați, cât și celor săraci. Mergeți la drumuri și la garduri și, prin eforturile voastre perseverente și hotărâte, siliți-i să intre. Slujitorii Evangheliei să intre în legătură cu oamenii înstăriți din lume și să-i aducă la ospățul adevărului, pe care Domnul Hristos l-a pregătit pentru ei. Cel care și-a dat viața Sa prețioasă pentru ei spune: „Aduceți-i înăuntru și așezați-i la masa Mea, iar Eu îi voi servi”.

Slujitori ai lui Hristos, intrați în legătură cu oamenii din această categorie socială. Nu-i ocoliți, considerând că sunt fără speranță. Lucrați cu toată insistența posibilă, iar, ca rod al eforturilor voastre conștiincioase, veți vedea în Împărăția cerurilor bărbați și femei care vor fi încoronați și vor cânta cântecul triumfător al celor biruitori. „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici” (Apocalipsa 3, 4).

S-a depus mult prea puțin efort pentru lucrarea cu oamenii aflați în poziții de răspundere în lume. Mulți dintre ei au calificări superioare și dețin mijloace financiare și putere de influență. Acestea sunt niște daruri prețioase, care le-au fost încredințate de Domnul spre a fi înmulțite și folosite pentru binele altora.

Căutați să-i salvați pe oamenii înstăriți. Îndemnați-i cu stăruință să-I

înapoieze Domnului comorile pe care El li le-a încredințat spre administrare, pentru ca în New York și în alte orașe mari să poată fi înființate centre de influență, din care adevărul Bibliei să le fie vestit oamenilor în simplitatea lui. Convingeți-i pe oameni să-și adune comorile lângă tronul lui Dumnezeu, înapoindu-I Domnului bogăția lor și ajutându-i pe lucrătorii Săi să facă bine și să-I aducă slavă.

Extinderea capacității noastre de a lucra

Puterea unei armate este măsurată, în cea mai mare parte, prin eficiența oamenilor care o alcătuiesc. Un general înțelept își învață ofițerii să instruiască fiecare soldat pentru un serviciu folositor. El se străduiește să dezvolte cea mai înaltă eficiență a fiecăruia. Dacă ar depinde doar de ofițerii lui, nu s-ar putea aștepta să conducă o campanie militară de succes. El se bazează pe serviciul loial și neobosit al fiecărui om din armata lui. Responsabilitatea le revine în cea mai mare parte soldaților de rând.

Tot așa este și în armata Prințului Emanuel. Generalul nostru, care nu a pierdut niciodată o bătălie, se așteaptă la o slujire credincioasă și binevoitoare din partea fiecărui soldat înrolat sub stindardul Său. În ultima mare luptă care are loc acum între forțele binelui și oștirile răului, El așteaptă ca toți credincioșii, atât laici, cât și pastori, să-și facă partea. Toți cei care s-au înrolat ca soldați ai Săi trebuie să îndeplinească un serviciu conștiincios și la timp, fiind pe deplin conștienți de responsabilitatea care le revine în mod individual.

Conducătorii spirituali ai bisericii trebuie să conceapă căi și mijloace prin care fiecărui membru să i se dea o ocazie de a îndeplini o anumită parte în lucrarea lui Dumnezeu. În trecut, prea adesea nu s-a procedat așa. Planurile nu au fost clar prezentate și nu au fost realizate pe deplin, folosind talentele tuturor celor care ar fi putut fi implicați într-o slujire activă. Foarte

puțini înțeleg cât de mult s-a pierdut din această cauză.

Ca niște generali înțelepți, conducătorii lucrării lui Dumnezeu trebuie să alcătuiască planuri de dezvoltare, care să-i implice pe toți. În planurile lor, trebuie să acorde o atenție specială acelor lucrări care pot fi îndeplinite de laici pentru prietenii și vecinii lor. Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va fi încheiată până când bărbații și femeile care fac parte din biserica noastră nu se vor implica în lucrare și până când eforturile lor nu se vor uni cu eforturile pastorilor și ale conducătorilor bisericii...

Centrele comerciale și turistice

În aceste zile, când se călătorește mult, ocaziile de a intra în legătură cu persoane din toate categoriile sociale și din numeroase naționalități sunt mult mai multe decât în zilele poporului Israel. Traseele de călătorie s-au înmulțit de mii de ori. Dumnezeu a pregătit calea într-o manieră minunată. Mijloacele oferite de posibilitatea de a tipări literatură, cu multiplele ei facilități, sunt la dispoziția noastră. Bibliile și publicațiile în multe limbi, care prezintă adevărul pentru acest timp, sunt la îndemâna noastră și pot fi transportate cu rapiditate în toate părțile lumii.

Creștinii care locuiesc în marile centre comerciale, unde se intersectează numeroase trasee de călătorie, beneficiază de ocazii speciale. Credincioșii din aceste orașe pot lucra pentru Dumnezeu în vecinătatea locuințelor lor.

În centrele de sănătate renumite și în zonele vizitate de foarte mulți turiști, unde se adună mii de căutători ai sănătății sau ai plăcerilor, ar trebui să se stabilească pastori și colportori care au capacitatea de a atrage atenția mulțimilor. Acești lucrători să caute cu atenție ocaziile de a prezenta solia pentru timpul prezent și, dacă au posibilitatea, să organizeze întruniri. Ei

trebuie să fie abili în ce privește sesizarea situațiilor favorabile pentru a le vorbi oamenilor. Însoțiți de puterea Duhului Sfânt, să le adreseze ascultătorilor solia vestită de Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3, 2).

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie prezentat cu claritate și cu putere, pentru ca aceia care au urechi de auzit să poată asculta adevărul. În felul acesta, solia adevărului prezent le va fi vestită celor care nu o cunosc și nu puțini vor fi cei care o vor accepta și o vor duce cu ei în căminele lor din toate zonele lumii.

Noi trebuie să le vestim oamenilor ultima avertizare a lui Dumnezeu. De aceea, cât de mari ar trebui să fie seriozitatea noastră în studierea Bibliei și zelul nostru în răspândirea luminii! Fiecare suflet care a primit lumina divină să se străduiască să o transmită mai departe. Lucrătorii să meargă din casă în casă, să le explice oamenilor Biblia și să împartă publicații, împărtășindu-le lumina care le-a binecuvântat propriul suflet. Literatura să fie distribuită în mod chibzuit, în trenuri, pe străzi, pe marile vapoare care străbat marea și prin poștă...

Sunt instruită să-i îndrum pe pastorii noștri spre orașele în care nu s-a lucrat deloc și să-i îndemn să deschidă calea pentru prezentarea adevărului prin toate mijloacele posibile. În unele orașe în care solia celei de a doua veniri a Domnului a fost vestită la început, suntem nevoiți să reluăm lucrarea ca și când ar fi un teritoriu nou. Cât timp vor mai fi trecute cu vederea aceste câmpuri aride, aceste orașe nelucrate? Semănatul trebuie să înceapă fără întârziere în foarte multe locuri. -- Testimonies for the Church 9:109-123.

Capitolul 75

Sfatul cu privire la lucrarea în orașe

Lucrarea de a le vesti adevărul pentru acest timp celor care sunt morți în păcatele lor este imensă. Oamenii aleși de Dumnezeu au de vestit solii dintre cele mai tulburătoare, menite să-i avertizeze și să-i conștientizeze pe oameni cu privire la starea lor. Faptul că pe unii avertizarea îi va provoca și îi va determina să se opună luminii și dovezilor trebuie să ne facă să înțelegem că transmitem o solie crucială pentru timpul prezent.

Soliile vor fi prezentate într-o manieră neobișnuită. Judecățile lui Dumnezeu se manifestă pe pământ. Trebuie să înființăm centre misionare în orașe, unde colportorii, lucrătorii biblici și misionarii medicali pot fi instruiți spre a lucra pentru anumite categorii sociale, și în același timp să avem în aceste orașe evangheliști consacrați, prin care solia să fie vestită așa de hotărât, încât să-i uimească pe ascultători...

A sosit timpul să facem eforturi categorice în locurile unde adevărul încă nu a fost propovăduit. Cum ar trebui să fie făcută lucrarea Domnului? În fiecare teritoriu nou, să fie puse bazele pentru o lucrare permanentă. Să fie urmate metodele Domnului. Să nu vă lăsați intimidați de aparențe, oricât de neprielnice ar putea fi, ci să duceți mai departe lucrarea, așa cum a spus Domnul. Predicați Cuvântul, iar Domnul îi va convinge pe ascultători, prin Duhul Său Sfânt. Cuvântul de ordine este: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau” (Marcu 16, 20).

Numeroși lucrători trebuie să-și aducă la îndeplinire partea lor, mergând din casă în casă și prezentând studii biblice în familii. Ei trebuie să-

și dovedească propria creștere în har, prin supunerea față de voia lui Hristos. În felul acesta, vor câștiga o experiență bogată. Pe măsură ce primesc, cred și respectă Cuvântul lui Hristos, influența Duhului Sfânt se va vedea în lucrarea lor. Ei vor depune un efort intens și serios și vor dezvolta o credință care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Roadele Duhului se vor vedea în viața lor... Este nevoie de toată educația pe care o pot oferi centrele noastre misionare. Continuați-vă lucrarea prin puterea aceluiasi Duh care a condus la întemeierea ei. Învățați-i pe oameni calea Domnului, explicându-le Sfintele Scripturi, rugându-vă și exercitându-vă credința, și se va ridica o biserică întemeiată pe Stânca Isus Hristos...

Continuați-vă lucrarea cu umilință. Nu vă îndepărtați niciodată de la simplitatea Evangheliei lui Hristos. Succesul vostru în câștigarea de suflete nu va consta în arta de a face paradă, ci în înălțarea lui Hristos ca Răscumpărător al păcatelor. Dacă lucrați pentru Dumnezeu cu o inimă smerită, El vi Se va descoperi.

Mijloacele teatrale

Pastorul poate prezenta adevărul într-o manieră clară și distinctă, folosind hărți, simboluri și diferite ilustrații. Aceste mijloace sunt folositoare și în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dar când lucrarea sa devine așa de costisitoare, încât ceilalți nu sunt în stare să asigure mijloace financiare suficiente pentru susținerea activității lui, pastorul nu lucrează în armonie cu planul lui Dumnezeu. Lucrarea în marile orașe trebuie să fie îndeplinită după modelul Domnului Hristos, și nu prin manifestări teatrale. Nu manifestările teatrale sunt cele care Îi aduc slavă lui Dumnezeu, ci prezentarea adevărului cu dragostea lui Hristos.

Introducerile

Să nu lipsiți adevărul de caracterul lui demn și impresionant, prin introduceri care seamănă mai mult cu modelele lumii decât cu ale cerului. Faceți-i pe ascultătorii voștri să înțeleagă faptul că voi organizați adunări nu pentru a le încânta simțurile cu muzică și alte lucruri, ci pentru a predica adevărul cu toată solemnitatea lui, așa încât adevărul să fie pentru ei o avertizare care să-i trezească din somnul de moarte și să-i întoarcă de la îngăduința de sine. Numai adevărul curat este asemenea unei săbii cu două tăișuri. El îi va aduce la viață pe cei care sunt morți în păcatele lor.

Acela care și-a dat viața pentru a-i salva pe oameni de la idolatrie și de la îngăduința de sine a lăsat un exemplu care trebuie să fie urmat de cei ce își asumă lucrarea de vestire a Evangheliei. Slujitorilor lui Dumnezeu din acest veac li s-au încredințat cele mai solemne adevăruri, iar faptele, metodele și planurile lor trebuie să corespundă cu importanța soliei lor. Dacă prezența Cuvântului așa cum l-a prezentat Domnul Hristos, ascultătorii voștri vor fi adânc impresionați de adevărurile pe care li le adresați. Ei vor fi convinși că acesta este Cuvântul viului Dumnezeu.

Formalismul în închinare

Solii Domnului nu trebuie să urmeze metodele lumii în eforturile lor de a ajunge la inima oamenilor. În adunările pe care le organizează, ei nu trebuie să depindă de cântăreți lumești sau de reprezentații teatrale pentru a stârni interesul. Cum se poate aștepta din partea unora care nu au nici un interes față de Cuvântul lui Dumnezeu, care nu au citit niciodată Cuvântul Său cu o dorință sinceră de a înțelege adevărurile lui, să înțeleagă mesajul și să cânte cu toată inima? Cum poate fi inima lor în armonie cu cuvintele cântecului sfânt? Cum poate corul cerească să se alăture într-o cântare care este doar formală?

Răul unui serviciu de închinare formal nu poate fi descris îndeajuns și nu există cuvinte care să poată exprima corespunzător binecuvântarea profundă a unei închinări adevărate. Când oamenii înțeleg și cântă cu toată inima, muzicienii cerești își iau alăutele și li se alătură în cântecul de recunoștință. Cel care ne-a binecuvântat cu toate darurile care ne fac în stare să fim împreună lucrători cu Dumnezeu așteaptă de la slujitorii Lui să-și cultive vocea, așa încât să poată vorbi și să poată cânta ca să fie înțeleși de toți ascultătorii. Nu este nevoie să se cânte cu voce puternică, ci cu o intonație clară, cu o pronunție corectă și cu o exprimare distinctă. Toți trebuie să-și ia timp pentru a-și cultiva vocea în așa fel, încât laudele la adresa lui Dumnezeu să poată fi înălțate în tonuri limpezi și plăcute, nu într-o manieră zgomotoasă și stridentă, care deranjează urechea. Abilitatea de a cânta este un dar de la Dumnezeu și trebuie să fie folosită spre slava Sa.

În adunările publice, să fie ales un număr de persoane care să îndeplinească serviciul muzical. Cântecul să fie acompaniat de instrumente muzicale, la care vor cânta persoane talentate. Nu trebuie să ne opunem folosirii instrumentelor muzicale în lucrarea noastră. Această parte a serviciului religios să fie îndeplinită cu atenție, deoarece cântecul este o laudă adusă lui Dumnezeu. Nu întotdeauna este bine să cânte doar câteva persoane. Cât mai des posibil, să cânte întreaga adunare...

Mentținerea afirmațiilor

Adesea, când vă veți strădui să prezentați adevărul, se va stârni împotrivirea, dar, dacă veți căuta să învingeți împotrivirea prin argumente contradictorii, nu veți face decât să o accentuați, iar voi nu vă puteți permite să faceți acest lucru. Păstrați-vă afirmațiile cu o atitudine pozitivă. Îngerii lui Dumnezeu veghează asupra voastră și știu cum să-i impresioneze pe cei cărora refuzați să le răspundeți prin argumente contradictorii. Nu insistați

asupra aspectelor negative ale întrebărilor care vi se pun, ci orientați-vă gândurile asupra adevărilor pozitive și accentuați-le prin mult studiu, prin rugăciune stăruitoare și printr-o consacrare din toată inima. Păstrați-vă lămpile aprinse și lăsați ca razele strălucitoare să lumineze până departe, pentru ca oamenii, văzând faptele voastre bune, să fie determinați să-L laude pe Tatăl vostru care este în ceruri.

Dacă nu și-ar fi menținut afirmațiile într-un mod pozitiv în ispitirea din pustie, Domnul Hristos ar fi pierdut tot ce dorea să câștige. Metoda Domnului Isus este cea mai bună metodă de a-i trata pe împotrivitori. Dacă repetăm spusele lor, noi întărim argumentele pe care le aduc ei. Mențineți-vă afirmațiile în mod pozitiv. Poate că tocmai persoana care vi se opune își va aduce aminte de cuvintele voastre acasă și va fi convertită la adevărul inteligibil pe care a ajuns să-l înțeleagă.

Adesea le-am spus fraților noștri: Împotrivitorii vor declara că lucrarea voastră este falsă. Nu repetați declarațiile lor, ci continuați să afirmați adevărul, iar îngerii lui Dumnezeu vă vor deschide calea. Noi avem o mare lucrare de făcut și trebuie să o îndeplinim în mod inteligent. Să nu ne pierdem niciodată stăpânirea de sine și nici să nu îngăduim să se nască în inima noastră simțăminte rele. Domnul Hristos nu a procedat așa, iar El este exemplul nostru în toate lucrurile. Pentru lucrarea care ne-a fost încredințată, avem nevoie de mai multă înțelepciune cerească, sfințită și umilă și de mult mai puțin eu. Trebuie să ne bazăm cu tărie pe puterea divină.

Cei care s-au îndepărtat de credință vor veni în adunările noastre pentru a ne abate atenția de la lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facem. Nu vă puteți permite să vă întoarceți urechea de la adevăr pentru a asculta povești închipuite. Nu vă opriți pentru a încerca să convertiți o persoană care rostește reproșuri împotriva voastră, ci faceți să se vadă că sunteți inspirați de Duhul lui Isus Hristos, iar îngerii lui Dumnezeu vor pune pe buzele voastre cuvinte care vor ajunge la inima împotrivitorilor. Dacă acești oameni continuă cu

insistență să vă acuze, persoanele inteligente din adunare vor înțelege că standardul vostru este mai înalt. Prin urmare, vorbiți în așa fel, încât să se știe că Isus Hristos vorbește prin voi. -- Testimonies for the Church 9:137-149.

Unii au un dar special în ce privește cântatul și sunt ocazii când un cântec prezentat de o singură persoană sau de un grup transmite o solie deosebită. Totuși aceste ocazii în care cântă o singură persoană sau doar câteva trebuie să fie rare. Aptitudinea de a cânta constituie un talent cu o mare influență, pe care Dumnezeu dorește ca toți să-l cultive și să-l folosească spre slava Numelui Său. -- Testimonies for the Church 7:115, 116.

Lucrarea misionară medicală în orașe

Lucrarea misionară medicală ar trebui să fie dezvoltată în modul cel mai prudent și cuprinzător. Lucrarea solemnă și sfântă de salvare a sufletelor trebuie să progreseze pe o cale modestă și totuși nobilă. Unde sunt forțele de muncă? Bărbații și femeile care sunt pe deplin convertiți, care au discernământ și un spirit de prevedere ar trebui să ocupe postul de directori. Când sunt angajate persoane pentru a îndeplini această lucrare deosebită, trebuie să fie exercitată o judecată înțeleaptă. Este nevoie de persoane umile, care Îl iubesc pe Dumnezeu și care vor fi niște slujitori eficienți în mâna lui Dumnezeu pentru realizarea scopului prevăzut de El -- ridicarea și salvarea ființelor omenești.

Evangelheliștii care fac lucrare medicală vor fi capabili să îndeplinească o lucrare excelentă de pionierat. Activitatea pastorului să se combine pe deplin cu aceea a misionarului medical. Medicul creștin să considere că lucrarea lui este tot așa de importantă ca lucrarea pastorului. El are o responsabilitate dublă, deoarece deține ambele calificări, pe cea de medic și pe cea de slujitor al Evangheliei. El face o lucrare măreață, sfântă și foarte necesară.

Medicul și pastorul trebuie să fie conștienți că sunt angajați în aceeași lucrare. Să lucreze în armonie deplină și să se sfătuiască împreună. Prin unitatea lor, ei vor aduce o mărturie că Dumnezeu L-a trimis pe unicul Său Fiu în lume pentru a-i mântui pe toți cei care vor crede în El ca Mântuitor al lor personal.

Medicii ale căror aptitudini profesionale sunt mai presus de cele ale

colegilor de breaslă ar trebui să lucreze pentru Dumnezeu în marile orașe și să se străduiască să ajungă la cei din înalta societate... Misionarii medicali, care lucrează în domeniul evanghelizării, îndeplinesc o activitate la fel de importantă ca aceea a tovarășilor lor din lucrarea pastorală. Eforturile depuse de acești lucrători nu trebuie să se limiteze la categoriile sociale mai sărace. Cei din categoriile sociale superioare au fost neglijați în mod inexplicabil. Pe căile mai înalte ale vieții se vor găsi mulți oameni care vor răspunde la adevăr, deoarece adevărul este logic și poartă pecetea înaltului caracter al Evangheliei. Mulți dintre acești oameni capabili, care vor fi câștigați pentru cauza Domnului, se vor angaja cu multă energie în lucrarea Sa.

Domnul îi cheamă pe cei care se află în poziții de răspundere și pe care i-a înzestrat cu darurile Sale prețioase să-și folosească talantul inteligenței și al mijloacelor financiare în slujba Sa. Lucrătorii noștri ar trebui să le prezinte cu claritate acestor oameni planul nostru de lucru, arătându-le ce avem nevoie pentru a-i ajuta pe săraci și pentru a așeza această lucrare pe temelii solide. Unii dintre ei vor fi impresionați de Duhul Sfânt și îndemnați să investească banii Domnului în așa fel, încât cauza Sa să progreseze. Ei vor aduce la îndeplinire planul Său, ajutând la înființarea unor centre de influență în marile orașe. Lucrătorii interesați vor fi îndrumați să se ofere să lucreze în diferite domenii ale lucrării misionare.

Lucrarea în domeniul sănătății

Vor fi înființate restaurante igienice. Dar această lucrare trebuie să fie realizată cu foarte multă atenție. Fiecare restaurant igienic trebuie să fie o școală. Cei care lucrează în cadrul acestor restaurante trebuie să studieze continuu și să experimenteze, ca să poată face progrese în ce privește pregătirea unor alimente sănătoase.

În orașe, această lucrare de educație poate fi dezvoltată la o scară mult

mai largă decât în localitățile mici. Totuși, în fiecare loc în care există o biserică, trebuie să fie prezentate învățături cu privire la pregătirea unor alimente simple și sănătoase, pe care să le poată aplica toți cei ce doresc să trăiască în conformitate cu principiile sănătății. Membrii bisericii să le împărtășească vecinilor lor lumina pe care o primesc în legătură cu acest subiect...

În multe locuri să fie înființate școli de gătit. Chiar dacă această lucrare începe în mod umil, pe măsură ce bucătarii inteligenți fac tot ce pot mai bine pentru a-i lumina pe alții, Domnul le va da îndemânare și înțelepciune. Cuvântul Domnului este: „Lăsați-i să vină la Mine, căci Eu Mă voi descoperi ca Învățător al lor”. Dumnezeu va lucra împreună cu aceia care aduc la îndeplinire planurile Sale, învățându-i pe oameni cum să realizeze o reformă în dieta lor prin pregătirea unor alimente sănătoase și necostisitoare. În felul acesta, cei săraci vor fi încurajați să adopte principiile reformei sănătății și vor fi ajutați să devină economi și capabili să se întrețină singuri.

Mi-a fost arătat că unii oameni capabili au fost învățați de Dumnezeu cum să pregătească ușor mâncăruri sănătoase și gustoase. Mulți dintre ei erau tineri, dar erau de asemenea și persoane mature. Am fost instruită să încurajez organizarea de școli de gătit în toate locurile în care se desfășoară o lucrare misionară medicală. Oamenilor să li se prezinte toate motivele care îi conduc la reformă. Ei trebuie să beneficieze de cât mai multă lumină în această privință. Învățați-i să facă tot ce pot pentru a-și îmbunătăți modul de pregătire a hranei și încurajați-i să le împărtășească și altora ce au învățat...

Din raportul minunilor pe care Domnul le-a făcut pentru a asigura vinul necesar la ospățul de nuntă și pentru a hrăni mulțimea, putem învăța o lecție de cea mai mare importanță. Întreprinderile de producere a alimentelor sănătoase constituie unul dintre mijloacele Domnului pentru a împlini o nevoie. Părintele ceresc, Acela care le dăruiește hrana, nu-i va lăsa pe copiii Săi în necunoștință cu privire la pregătirea celor mai bune mâncăruri pentru

toate situațiile și pentru toate ocaziile. -- Testimonies for the Church 7:110-114.

Numai metoda Domnului Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul li Se alătura oamenilor ca unul care le dorea binele. El Își arăta simpatia față de ei, slujea nevoilor lor și le câștiga încrederea. Apoi îi îndemna: „Urmați-Mă”.

Este nevoie să ne apropiem de oameni printr-o lucrare personală. Dacă s-ar dedica mai puțin timp pentru predicare și mai mult timp pentru lucrarea de slujire personală, s-ar vedea rezultate mai mari. Cei săraci trebuie să fie ajutați, cei bolnavi să fie îngrijiți, cei întristați.

și descurajați să fie mângâiați, cei neștiutori să fie învățați, iar cei fără experiență să fie sfătuiți. Noi trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură. Dacă va fi însoțită de puterea convingerii, de puterea rugăciunii și de puterea iubirii lui Dumnezeu, această lucrare nu va putea să rămână fără roade. -- The Ministry of Healing, 143-144.

școlile misionare din orașe

Lucrarea de vizitare a oamenilor din casă în casă este la fel de importantă ca acțiunile publice. În orașele mari, există anumite categorii de oameni la care nu se poate ajunge prin intermediul adunărilor publice. Acești oameni trebuie să fie căutați așa cum păstorul își caută oaia pierdută. Pentru ei, este necesar un efort personal sânguinos. Când lucrarea personală este neglijată, se pierd multe ocazii prețioase, care, dacă ar fi fost folosite, ar fi condus la un progres hotărât.

De asemenea, ca rezultat al prezentării adevărului în adunări mari, este stimulat un spirit de cercetare și este deosebit de important ca acest interes să fie urmat de o lucrare personală. Cei care doresc să cerceteze adevărul trebuie să fie învățați cum să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție. Este nevoie de cineva care să-i ajute să clădească pe o temelie sigură. În această perioadă critică a experienței lor religioase, este foarte important ca lucrătorii biblici să intervină cu înțelepciune și să-i ajute, deschizând pentru înțelegerea lor vistieria Cuvântului lui Dumnezeu!

O lucrare echilibrată poate fi realizată cel mai bine în orașele în care, o dată cu desfășurarea adunărilor publice, este organizată o școală biblică de instruire a lucrătorilor. În această școală trebuie să fie angajate persoane cu experiență și cu o înțelegere spirituală profundă, care îi pot învăța zi de zi pe lucrătorii biblici și care, de asemenea, se pot alătura cu toată inima la acțiunea publică. Iar pe măsură ce oamenii sunt convertiți la adevăr, cei care conduc misiunea să le arate noilor convertiți cum să experimenteze puterea adevărului în inima lor. Dacă este îndeplinită de persoane care știu să o organizeze cu înțelepciune, o asemenea misiune va fi ca o lumină care strălucește într-un loc întunecos.

Centrele misionare sunt esențiale ca bază a acțiunilor misionare în orașe, dar să nu uităm niciodată că aceia care le conduc trebuie să vegheze asupra fiecărui aspect, pentru ca totul să fie făcut spre slava lui Dumnezeu. În aceste centre misionare, tinerii și tinerele trebuie să beneficieze de o educație care îi va pregăti să lucreze pentru Domnul. Dar, dacă nu au un caracter temeinic și un spirit de consacrare, toate eforturile de a-i pregăti pentru lucrare vor da greș. Fără un înalt simț al buneicuviințe, al seriozității și sfințeniei adevărului și al caracterului nobil al lucrării, ei nu pot avea succes. Același lucru este valabil și în dreptul lucrătorilor mai vârstnici. Dacă nu sunt sfințiți prin adevăr, ei nu le pot oferi celor aflați sub îndrumarea lor o educație care îi va înălța și îi va înnobila.

În centrele noastre misionare nu trebuie să existe nici o practică greșită, nici o asprime și nici o neglijență. Tot ce are legătură cu ele trebuie să fie mai presus de orice reproș. Orice persoană care are o lucrare de îndeplinit în cadrul acestor centre să fie un exemplu pentru credincioși. Sunt necesare multe clipe petrecute în rugăciune tainică, într-o strânsă comuniune cu Dumnezeu. Numai în acest fel pot fi câștigate biruințe. Fiecare centru misionar să fie amplasat în așa fel, încât să apere sufletul de căderea în ispită. Orice pasiune nesfântă trebuie să fie păstrată sub controlul unei rațiuni sfințite, prin harul îmbelșugat, revărsat de Dumnezeu.

Când un om care este considerat vrednic să ocupe o poziție de încredere într-una dintre instituțiile noastre sau într-un centru misionar trădează încrederea acordată și se lasă de bunăvoie în mâna lui Satana, devenind un slujitor al nelegiurii, pentru a semăna semințele răului, el este un trădător de cea mai joasă speță. O astfel de persoană cu mintea întinată le inspiră adesea tinerilor gânduri necurate, care conduc la o viață rușinoasă și imorală.

Pentru a-și păstra curăția morală și pentru a ști cum să-i îndrume pe tineri cu înțelepciune, așa încât mintea tuturor să rămână curată și necoruptă, bărbații și femeile care se află în conducerea unui centru misionar trebuie să se afle într-o strânsă legătură cu Dumnezeu. Învățăturile acordate trebuie să aibă un caracter înălțător și înnobilator, pentru ca mintea să poată fi umplută de gânduri creștinești, curate. „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (Ioan 3, 3).

Dacă într-un oraș este înființat un centru misionar, credincioșii noștri trebuie să fie interesați de el și să-și exprime acest interes în mod practic și concret. Lucrătorii din acest centru muncesc din greu și cu sacrificiu de sine, dar nu primesc salarii mari. Credincioșii noștri să nu creadă că organizarea centrelor misionare din orașe este o lucrare ușoară sau aducătoare de profit financiar. Adesea, acțiunile misionare sunt îndeplinite de oameni care nu știu de unde vor veni mijloacele financiare necesare și Îl imploră zi de zi pe Dumnezeu să le trimită banii de care au nevoie pentru înaintarea lucrării.

Îndeplinirea conștiincioasă a lucrării

Asupra slujitorilor lui Hristos se află responsabilitatea solemnă de a-și îndeplini lucrarea. Ei trebuie să-i îndrume pe tineri cu înțelepciune, pas cu pas, înainte și în sus, până când fiecare punct esențial este adus în atenția lor. Nici o învățătură nu ar trebui să fie ascunsă, dar nu toate aspectele adevărului trebuie să fie prezentate chiar în primele ocazii. Treptat, cu precauție, având inima plină de Duhul lui Dumnezeu, profesorul să le dea ascultătorilor lui hrana spirituală la timpul potrivit.

Pastorii nu ar trebui să considere că lucrarea lor este încheiată, până când toți cei care au acceptat teoria adevărului nu înțeleg cu adevărat influența puterii lui sfințitoare și până când nu sunt convertiți. Mulți presupun că este suficient ca sabia ascuțită, cu două tăișuri, a Cuvântului lui Dumnezeu să-și facă loc în inimă și să sensibilizeze conștiința, dar acesta este doar începutul lucrării. Deși impresiile făcute sunt bune, dacă nu sunt aprofundate printr-un efort atent, însoțit de rugăciune, Satana le va contracara. Lucrătorii să nu rămână mulțumiți cu ce s-a îndeplinit. Plugul adevărului trebuie să intre mai adânc în brazdă și această lucrare se va îndeplini cu siguranță, dacă vor fi făcute eforturi conștiincioase de a îndruma gândurile și de a consolida convingerile celor care studiază adevărul.

Prea adesea, lucrarea este lăsată într-un stadiu nedefinitivat și în multe situații nu aduce nici un rezultat. Uneori, după ce un grup de ascultători a acceptat adevărul, pastorul crede că trebuie să meargă imediat într-un teritoriu nou și, din cauza lipsei unei cercetări corespunzătoare, este autorizat să meargă. Acest fapt este greșit. Pastorul ar trebui să încheie lucrarea începută, pentru că, dacă o lasă neîncheiată, se face mai mult rău decât bine. Nici un câmp nu este așa de nepromițător ca acela care a fost

cultivat doar atât cât să le dea mă răcinilor o creștere mai abundentă. Prin această metodă de lucru, multe suflete au fost lăsate la discreția atacurilor lui Satana și a împotrivirii membrilor altor biserici care au respins adevărul și mulți oameni au fost duși într-o poziție în care nu mai pot fi abordați niciodată. Un pastor ar fi mai bine să nu se angajeze într-o lucrare, dacă nu o poate realiza pe deplin.

În mintea celor nou-converțiți, trebuie să fie bine întipărit adevărul că o cunoaștere temeinică poate fi dobândită numai printr-un studiu serios și perseverent. De obicei, aceia care acceptă adevărul pe care îl predicăm nu au fost niște cercetători sânguincioși ai Sfintelor Scripturi, deoarece în bisericile populare se studiază puțin Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii așteaptă ca pastorii să cerceteze Scripturile pentru ei și să le explice.

Mulți acceptă adevărul fără să studieze în profunzime, pentru a înțelege principiile lui fundamentale, iar când se confruntă cu împotrivirea, uită argumentele și dovezile care îl susțin. Ei au fost îndrumați să creadă adevărul, dar nu au fost învățați pe deplin ce este adevărul și nici nu au fost conduși punct cu punct în cunoașterea lui Hristos. Prea adesea, evlavia lor degenerază în formalism, iar când încetează să audă apelurile care i-au sensibilizat la început, ei ajung morți din punct de vedere spiritual. Dacă nu sunt pe deplin converțiți, dacă în viața și în caracterul lor nu are loc o schimbare radicală, dacă sufletul lor nu are temelia pe Stânca veșnică, aceia care acceptă adevărul nu vor rezista la proba încercărilor. După ce pastorul pleacă, iar noutatea dispare, adevărul își pierde puterea de atracție, iar ei nu exercită nici o influență mai sfântă decât înainte de convertire.

Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie îndeplinită în mod superficial, de mântuială. Când își începe activitatea într-un teritoriu nou, pastorul trebuie să lucreze până la capăt. Să nu fie mulțumit de succesul lui până când nu va putea, prin muncă stăruitoare și prin binecuvântarea Cerului, să-I prezinte Domnului niște oameni converțiți, care au un adevărat simț al

responsabilității și care își vor îndeplini lucrarea încredințată. Dacă i-a instruit corespunzător pe cei aflați în grija sa, atunci când va pleca în alte locuri, lucrarea lui nu se va pierde, ci va fi bine consolidată și în siguranță.

Pastorul nu are nici o aprobare pentru a-și limita activitatea doar la predicarea de la amvon, lipsindu-i pe ascultătorii lui de ajutorul oferit printr-o lucrare personală. El trebuie să se străduiască să înțeleagă natura dificultăților aflate în mintea oamenilor. Să vorbească și să se roage cu aceia care sunt interesați, prezentându-le învățături înțelepte, așa încât, în cele din urmă, să poată „înfățișa pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1, 28). Învățăturile biblice pe care le adresează trebuie să fie precise și puternice, așa încât să inspire convingere în conștiința ascultătorilor. Oamenii cunosc foarte puțin despre Biblie și de aceea au nevoie de învățături practice și precise cu privire la natura păcatului și la remediul lui.

Niciodată un lucrător nu ar trebui să lase nefăcută vreo parte a lucrării din cauză că nu-i face plăcere, gândindu-se că pastorul care va veni după el o va face în locul lui. Dacă se întâmplă așa, când pastorul care vine va prezenta cerințele pe care Dumnezeu le adresează poporului Său, unii se vor da înapoi, spunând: „Pastorul care ne-a adus adevărul nu a menționat aceste lucruri”. Ei se vor simți ofensați. Unii refuză să accepte sistemul zecimii și se îndepărtează de cei care cred și iubesc adevărul. Când le sunt descoperite învățături noi, ei răspund: „Noi nu am fost învățați așa” și ezită să înainteze. Cât de bine ar fi fost dacă primul sol al adevărului i-ar fi educat pe deplin și în mod conștiincios pe acești credincioși cu privire la toate subiectele esențiale, chiar dacă numărul celor intrați în biserică în urma activității lui ar fi fost mai mic. Dumnezeu ar fi mai mulțumit să aibă șase oameni pe deplin convertiți la adevăr decât șaiszeci care se declară credincioși, dar încă nu au fost cu adevărat convertiți.

A-i învăța pe cei ce acceptă adevărul să aducă zecimea în vistierie, ca o recunoaștere a dependenței lor de Dumnezeu, constituie o parte a lucrării

pastorului. Noii convertiți trebuie să fie pe deplin lămuriți cu privire la datoria lor de a-I înapoia Domnului ce este al Său. Porunca de a oferi zecimea este așa de clară, încât nu există nici o scuză pentru desconsiderarea ei. Cel care neglijează să prezinte învățătura legată de acest subiect lasă nefăcută o parte foarte importantă din lucrarea lui.

De asemenea, pastorii trebuie să-i facă pe oameni să înțeleagă și importanța îndeplinirii altor responsabilități legate de lucrarea lui Dumnezeu. Nimeni nu este scutit de a participa la acțiunile de binefacere. Oamenii să fie învățați că fiecare departament al lucrării lui Dumnezeu trebuie să beneficieze de sprijinul și de interesul lor. Marele câmp misionar este deschis în fața noastră, iar acest subiect trebuie să fie discutat în mod repetat. Oamenii să fie ajutați să înțeleagă faptul că nu aceia care aud, ci aceia care împlinesc Cuvântul vor câștiga viața veșnică. De asemenea, să fie învățați că aceia care devin părtași ai harului lui Hristos nu trebuie să contribuie doar material la vestirea adevărului, ci să se consacre pe ei înșiși lui Dumnezeu fără rezerve.

Unii pastori sunt abătuți de la lucrarea lor cu ușurință. Ei se descurajează și sunt îndepărtați de legăturile lor familiale, lăsând ca interesul crescând să se stingă, din cauză că nu i s-a acordat atenția cuvenită. Pierderea suferită de lucrare din acest motiv cu greu poate fi estimată. Când se face un efort de a vesti adevărul, pastorul implicat trebuie să simtă responsabilitatea de a-și face partea cu credincioșie și de a o duce până la capăt. Dacă munca lui pare să nu aibă rezultate, să se roage stăruitor și să se străduiască să descopere dacă face tot ce ar fi trebuit. Să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu, să se cerceteze pe sine și, prin credință, să se bazeze pe făgăduințele divine, continuându-și eforturile cu umilință, până când va fi convins că și-a îndeplinit datoria cu credincioșie și că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a obține rezultatele dorite.

Dacă eul nu este sacrificat pe altar, ca o jertfă vie, Dumnezeu nu va

accepta nici chiar cea mai minunată slujire. Pentru ca roadele să fie sănătoase și bine primite de Dumnezeu, rădăcina trebuie să fie sfântă... Ambițiile și proiectele lumești și cele mai mari planuri și obiective ale oamenilor vor pieri ca iarba, dar „cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12, 3). -- Testimonies for the Church 7:248, 249.

Întâmpinarea împotrivirii

Pastorii și profesorii noștri trebuie să reprezinte iubirea lui Dumnezeu pentru lumea căzută. Cuvântul adevărului să fie rostit cu inimi pline de duiosie. Toți cei greșiți să fie tratați cu amabilitatea lui Hristos. Dacă aceia pentru care lucrați nu înțeleg imediat adevărul, nu-i muștrați, nu-i criticați și nu-i judecați. Aduceți-vă aminte că voi trebuie să reprezentați blândețea, bunătatea și iubirea lui Hristos.

Trebuie să ne așteptăm că vom întâlni necredință și împotrivire. Întotdeauna adevărul a fost nevoit să se confrunte cu aceste elemente. Dar, chiar dacă veți fi nevoiți să vă confrunțați cu împotrivirea cea mai înverșunată, nu-i condamnați pe cei care vi se opun. Ei ar putea să creadă, asemenea apostolului Pavel, că Îi slujesc lui Dumnezeu și trebuie să manifestați față de acești oameni răbdare, blândețe și îndurare.

Să nu credem că din cauză că prezentăm un adevăr nepopular avem de suportat încercări grele și lupte aspre. Gândiți-vă la Domnul Isus și la ce a suferit El pentru voi și rămâneți liniștiți. Chiar dacă sunteți acuzați pe nedrept, nu vă plângeți, nu roștiți nici un cuvânt de lamentare și nu îngăduiți ca nemulțumirea sau reproșurile să pătrundă în mintea voastră. Trebuie să mergeți înainte pe calea cea dreaptă și „să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2, 12).

Purtați-vă cu blândețe față de cei greșiți; oare nu ați fost voi înșivă, până nu demult, cuprinși de orbirea păcatelor voastre? Dacă Domnul Hristos

a fost răbdător cu voi, nu ar trebui să fiți și voi răbdători și blânzi cu alții? Dumnezeu ne-a dat multe îndemnuri de a manifesta o mare bunătate față de cei care ni se opun, ca nu cumva să influențăm un suflet într-o direcție greșită.

Viața noastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Noi trebuie să-L cunoaștem pe Domnul Hristos în mod personal. Numai așa putem să-L reprezentăm corect în lume. Rugăciunea noastră neîncetată să fie: „Doamne, învață-mă cum să fac lucrurile pe care le-ar fi făcut Domnul Isus, dacă ar fi fost în locul meu”. Oriunde ne-am afla, trebuie să facem ca, prin faptele bune, lumina noastră să strălucească până departe spre slava lui Dumnezeu. Acesta este scopul cel mai mare și mai important al vieții noastre.

Înțelepciunea în condamnarea greșelii

Domnul dorește ca poporul Lui să folosească alte metode decât aceea de a condamna greșeala, chiar și atunci când condamnarea este justă. El dorește să facem mai mult decât să le adresăm împotrivorilor noștri acuzații care nu vor face decât să-i îndepărteze și mai mult de adevăr. Lucrarea pe care Domnul Hristos a venit să o facă în lumea noastră nu a fost aceea de a ridica ziduri de despărțire și de a le spune fără încetare oamenilor că greșesc. Cel care dorește să-i lumineze pe oamenii duși în amăgire să se apropie de ei și să lucreze pentru ei cu iubire. El trebuie să devină un izvor de influență sfântă.

În apărarea adevărului, împotrivorii cei mai înverșunați să fie tratați cu respect și considerație. Unii nu vor răspunde la eforturile noastre, ci vor desconsidera invitația Evangheliei. Alții, chiar dintre cei despre care presupunem că au trecut dincolo de limitele harului lui Dumnezeu, vor fi câștigați pentru Hristos. Chiar și ultimul act dintr-o controversă poate duce la iluminarea acelor care nu au respins lumina și dovezile, dar care au fost

cuprinși de întuneric și, din neștiință, au lucrat împotriva adevărului. Prin urmare, tratați fiecare om ca și când ar fi sincer. Nu adresați nici un cuvânt și nu faceți nici un gest care ar putea să înrădăcineze pe cineva în necredință.

Dacă o persoană va căuta să-i atragă pe lucrători într-o dezbatere sau o controversă cu privire la subiecte de natură politică sau de altă natură, nu acordați nici o atenție provocării. Continuați să îndepliniți lucrarea lui Dumnezeu cu fermitate și cu putere, dar cu blândețea lui Hristos și cât mai liniștit posibil. Să nu se audă nici o expresie a îngâmfării omenești. Să nu se manifeste nici un semn de mulțumire de sine, ci să se vadă că Dumnezeu ne-a chemat să purtăm responsabilități sfinte. Predicați Cuvântul, fiți sârguincioși, serioși și zeloși.

Influența învățaturii voastre ar fi de zece ori mai mare dacă ați fi atenți la cuvintele pe care le roștiți. Din cauza spiritului în care sunt rostite, cuvintele care ar trebui să fie o mireasmă de viață spre viață pot deveni o mireasmă de moarte spre moarte. Aduceți-vă aminte că, dacă prin atitudinea și prin cuvintele voastre închideți ușa unui singur suflet, vă veți confrunța cu el la judecată.

Dacă faceți referire la Mărturii, să nu considerați că este datoria voastră să le impuneți altora. Când le citiți, asigurați-vă că nu le amestecați cu propriile cuvinte, deoarece acest fapt îi determină pe ascultători să nu mai poată face deosebire între Cuvântul Domnului și cuvintele voastre. Aveți grijă să nu faceți în așa fel, încât Cuvântul Domnului să devină ofensator.

Noi dorim nespus să vedem că au loc reforme și, pentru că nu vedem ce dorim, prea adesea îngăduim ca un spirit rău să-și verse picăturile de pelin în cupa noastră, amărându-i pe toți ceilalți. Prin cuvintele noastre lipsite de înțelepciune, spiritul ascultătorilor este iritat și sunt instigați la răzvrătire.

Fiecare predică pe care o roștiți și fiecare articol pe care îl scrieți pot fi corecte, dar o singură picătură de pelin strecurată în ele va fi ca o otravă pentru ascultător sau pentru cititor. Din pricina acelei picături de otravă, unii vor respinge toate cuvintele voastre bune și corecte. Alții se vor hrăni cu otrava, deoarece le plac asemenea cuvinte aspre. Ei vor urma exemplul vostru și vor vorbi ca voi. În felul acesta, răul va fi înmulțit.

Cei care prezintă principiile veșnice ale adevărului au nevoie ca uleiul sfânt care curge din cele două ramuri de măslin să le umple inima. El se va revărsa în cuvinte care vor produce o reformă, dar nu vor duce la exasperare. Adevărul trebuie să fie rostit cu iubire. Atunci, Domnul Isus, prin Duhul Său, îi va conferi putere și influență. Aceasta este lucrarea Sa. -- Testimonies for the Church 6:120, 123.

Cum să tratăm obiecțiile

Timpul și energia pot fi folosite mai bine decât în tratarea îndelungată a afirmațiilor subtile ale împotrivorilor noștri, care se folosesc de calomnii și răstălmăciri. În timp ce orele valoroase sunt folosite pentru a-i urmări pe cei necinstiți și pentru a-i combate pe împotrivorii nesinceri, oamenii care sunt deschiși pentru adevăr mor din lipsă de cunoștință. Un șir de cuvinte fără sens, inventate chiar de Satana, este adus în atenția noastră, în timp ce oamenii strigă după hrana spirituală, care trebuie să le fie oferită la vremea cuvenită.

Cei care și-au antrenat mintea să lupte împotriva adevărului depun eforturi pentru a-și formula argumentele subtile. Nu este înțelept să preluăm argumentele lor și să le transmitem altor sute de persoane care nu s-ar fi gândit niciodată la ele, dacă noi nu le-am fi publicat.

Să urmăm planul de învățare al Domnului Hristos. El a fost simplu și

clar, țintind direct la rădăcina subiectului și răspunzând la întrebările tuturor. Nu este strategia cea mai bună să fim așa de expliciti și să spunem tot ce se poate spune despre un anumit subiect, atunci când câteva argumente de bază ar fi suficiente pentru toate aplicațiile practice și pentru a-i convinge sau a-i aduce la tăcere pe împotriviți.

Poate că veți reuși să înlăturați orice obiecție astăzi și să le închideți gura celor care comentează, așa încât să nu mai poată spune nimic. Dar mâine se vor întoarce din nou și din nou la același subiect. Așa va fi mereu, pentru că ei nu iubesc adevărul și nu vor să vină la lumină, ca nu cumva să fie eliberați de întunericul și de greșeala lor.

Slujirea Domnului Hristos a durat doar trei ani, dar în acea perioadă scurtă s-a făcut o mare lucrare. În aceste zile din urmă, avem de făcut o mare lucrare într-un timp scurt. În timp ce mulți se pregătesc să facă orice, la întâmplare, sufletele vor pieri din lipsă de lumină și cunoștință.

Dacă oamenii care sunt angajați în prezentarea și apărarea adevărului Bibliei încep să cerceteze și să dovedească falsitatea și lipsa de consecvență a unora care schimbă în mod necinstit adevărul lui Dumnezeu într-o minciună, Satana va stârni destui împotriviți pentru a păstra pana lor într-o continuă activitate, în timp ce alte ramuri ale lucrării vor fi lăsate să sufere. Avem nevoie de mai mult din spiritul celor care construiau zidurile Ierusalimului. Noi facem o mare lucrare și nu ne putem coborî de pe zid. Dacă Satana îi poate reține pe oameni cu răspunsurile la obiecțiunile împotriviților, împiedicându-i în felul acesta să îndeplinească lucrarea cea mai importantă pentru timpul prezent, scopul lui este realizat.

Capitolul 80

Evitarea discuțiilor contradictorii

Tinerii predicatori să evite discuțiile contradictorii, deoarece acestea nu sporesc spiritualitatea sau umilința. În unele situații, ar putea fi necesar să ne confruntăm într-o dezbatere deschisă cu un împotrivor îngâmfat al adevărului lui Dumnezeu, dar în general aceste dezbateri, fie că sunt orale, fie că sunt scrise, produc mai mult rău decât bine. După o discuție contradictorie, responsabilitatea pastorului de a menține interesul va fi mai mare. El trebuie să fie atent la reacția care ar putea să aibă loc după o agitație pe teme religioase și să nu cadă în descurajare...

În general, dezbaterile contradictorii îi fac pe pastorii noștri să devină mulțumiți de ei înșiși și mândri. Iar acesta nu este singurul rezultat. Cei cărora le place să se angajeze în asemenea dezbateri nu sunt potriviți pentru a fi păstori ai turmei. Ei și-au antrenat mintea pentru a-i înfrunța pe împotrivitori și pentru a face declarații sarcastice și, ca urmare, nu se pot umili pentru a ajuta inimile îndurerate, care au nevoie de mângâiere...

Prezentarea unui adevăr nepopular implică o mare responsabilitate, iar predicatorii ar trebui să fie atenți ca fiecare cuvânt pe care îl rostesc să fie cuvântul pe care îl dorește Dumnezeu. Niciodată cuvintele lor să nu fie tăioase. Ei trebuie să prezinte adevărul cu umilință, cu iubirea cea mai adâncă pentru suflete și cu o dorință arzătoare ca ele să fie salvate și să lase ca adevărul să fie cel care taie. -- Testimonies for the Church 3:213-218.

Discuțiile contradictorii nu pot fi evitate întotdeauna... Oamenii cărora le place să asiste la confruntări ar putea saluta zgomotos astfel de dezbateri. Alții, care doresc să audă dovezile ambelor părți, ar putea îndemna la

discuții, având o motivație cât se poate de sinceră, dar discuțiile contradictorii trebuie să fie evitate ori de câte ori este posibil. În general, ele dezvoltă spiritul de combativitate și slăbesc iubirea curată și simpatia sfântă, care ar trebui să existe în inima creștinilor, chiar dacă ei ar putea să aibă opinii diferite.

În acest veac lumesc, solicitarea unei dezbateri nu este o dovadă reală a dorinței serioase a oamenilor de a cerceta adevărul, ci izvorăște din plăcerea de a auzi ceva nou și din agitația care însoțește de obicei astfel de discuții. Rareori este slăvit Dumnezeu în astfel de confruntări, iar adevărul nu este promovat. Adevărul este prea solemn, efectul lui este prea impresionant pentru a face din el un subiect opțional, care să poată fi acceptat sau respins. A discuta despre adevăr doar pentru a le demonstra împotrivorilor abilitatea noastră în confruntări este întotdeauna o strategie slabă, deoarece face foarte puțin pentru promovarea adevărului.

Împotrivorii adevărului își vor dovedi aptitudinea de a reda greșit poziția apărătorilor lui... În general, ei vor lua în râs adevărul sfânt și îl vor așeza într-o lumină așa de greșită înaintea oamenilor, încât mințile întunecate de erori și întinate de păcat nu vor discerne motivele și scopurile acelor oameni rău intenționați, care falsifică și ascund adevăruri importante. Din cauza oamenilor care se angajează în astfel de dezbateri, puține confruntări vor conduce la principiile corecte. Adesea sunt prezentate acuzații tăioase, temperamentele se dezlănțuie și ambele părți ajung la sarcasm și ironie. Iubirea de suflete este pierdută în dorința mai mare după superioritate. Deseori, se nasc prejudecăți adânci și amare...

Mulți aleg mai degrabă întunericul decât lumina, pentru că faptele lor sunt rele. Dar sunt oameni care, dacă adevărul le-ar fi fost prezentat altfel și în alte circumstanțe, oferindu-li-se o șansă corectă de a cântări argumentele pentru ei înșiși și de a compara declarațiile Scripturii, ar fi fost încântați de claritatea lui și l-ar fi acceptat.

Pastorii noștri au fost foarte neînțelepți atunci când au publicat pentru toată lumea teoriile rătăcite, propuse de oameni rău intenționați, care aveau scopul de a face fără efect adevărul solemn și sfânt al lui Iehova. Acei oameni vicleni, care mint cu nepăsare pentru a-i înșela pe cei neștiutori, își dedică puterea intelectuală spre a perverti Cuvântul lui Dumnezeu. Cei fără experiență și lipsiți de suspiciune sunt înșelați și duși la ruină. A fost o mare greșeală să se publice toate dovezile aduse de cei care luptă împotriva adevărului lui Dumnezeu, deoarece li s-au oferit tuturor niște argumente la care nu s-ar fi gândit niciodată. Unii vor trebui să dea socoteală pentru a asemenea conducere neînțeleaptă.

Argumentele împotriva adevărului sfânt au o influență subtilă și afectează mințile care nu sunt bine informate cu privire la puterea adevărului. Sensibilitatea morală a societății în ansamblu este tocită prin familiarizarea cu păcatul. Egoismul, necinstea și diferitele păcate care predomină în acest veac decăzut au distrus capacitatea de a înțelege lucrurile veșnice, așa încât adevărul lui Dumnezeu nu mai este sesizat. Prin publicarea argumentelor greșite ale oponentilor noștri, adevărul și minciuna sunt așezate pe aceeași treaptă în mintea oamenilor, în timp ce, dacă ar fi putut cunoaște adevărul cu toată claritatea lui suficient de mult pentru a înțelege importanța și sfințenia lui, oamenii ar fi fost convinși de argumentele puternice aduse în favoarea lui și ar fi fost pregătiți să combată argumentele impuse de împotrivitori.

Cei care caută să cunoască adevărul și să înțeleagă voia lui Dumnezeu și care sunt credincioși față de lumină și zeloși în îndeplinirea îndatoririlor zilnice vor recunoaște cu siguranță învățătura corectă, deoarece vor fi călăuziți în tot adevărul. -- Testimonies for the Church 3:424-227.

Ori de câte ori, pentru înaintarea cauzei adevărului și pentru slava lui Dumnezeu, este necesar să fie combătut un împotrivor, apărătorii

adevărului trebuie să se angajeze în controversă cu foarte mare precauție și umilință. Ei trebuie să-I ceară lui Dumnezeu să le acorde un ajutor deosebit, cercetându-și inima, mărturisindu-și păcatele, rugându-se fierbinte și, adesea, postind un timp, pentru ca Dumnezeu să acorde prețiosului Său adevăr mântuitor o biruință glorioasă, iar greșeala să apară în adevărata ei diformitate, iar susținătorii ei să fie pe deplin rușinați...

Niciodată nu ar trebui să intrați într-o controversă în care sunt în joc interese așa de mari, bazându-vă pe aptitudinea voastră de a prezenta argumente puternice. Dacă nu puteți evita conflictul, acceptați-l, dar angajați-vă în el cu o încredere fermă în Dumnezeu, cu spiritul umilinței și cu spiritul lui Isus, care v-a îndemnat să învățați de la El, pentru că El este blând și smerit cu inima. -- Testimonies for the Church 1:624-626.

Capitolul 81

Metodele greșite

Mulți oameni sunt inteligenți și buni cunoscători ai Sfințelor Scripturi, dar capacitatea lor de a fi folositori este redusă într-o mare măsură datorită metodelor lor greșite de a lucra. Unii care se angajează în lucrarea de salvare a sufletelor nu reușesc să obțină cele mai bune rezultate, deoarece nu îndeplinesc în mod conștiincios și până la capăt lucrarea pe care au început-o cu mult entuziasm. Alții se atașează cu încăpățănare de idei preconcepute, pe care le scot în evidență și, ca urmare, nu-și pot adapta învățătura la nevoile reale ale oamenilor. Mulți nu-și dau seama de necesitatea de a se adapta la circumstanțe și de a-i aborda pe oameni în raport cu nivelul și nevoile lor. Ei nu-i înțeleg pe cei pe care doresc să-i ajute să atingă standardul biblic al creștinismului, identificându-se cu ei. Acești lucrători nu au succes, deoarece se încred doar în forța argumentelor și nu-I cer stăruitor lui Dumnezeu să le dea înțelepciunea Sa călăuzitoare și harul Său, care să sfințească eforturile lor.

Pastorii ar trebui să fie atenți pentru a nu aștepta prea mult de la aceia care încă rătăcesc prin întunericul erorilor. Ei trebuie să-și îndeplinească bine lucrarea și să aibă încredere că Dumnezeu le va împărtăși aceluia care doresc să cunoască adevărul influența sensibilizatoare a Duhului Său Sfânt, știind că, fără această influență, munca lor va fi lipsită de succes. De aceea, să fie răbdători și înțelepți în lucrarea lor, amintindu-și fără încetare cât de variate și de complexe sunt circumstanțele care au condus la formarea unor trăsături așa de diferite în caracterul oamenilor. De asemenea, ei trebuie să vegheze cu strictețe asupra lor înșiși, ca nu cumva eul să câștige supremația, iar Domnul Isus să fie uitat.

Unii pastori nu reușesc să aibă succes, pentru că ei nu se dedică lucrării

cu toată inima, în ciuda faptului că succesul lor depinde foarte mult de o muncă perseverentă și bine orientată. Ei nu sunt niște lucrători conștiincioși și nu-și continuă munca dincolo de amvon. Acești pastori se sustrag de la datoria de a merge din casă în casă și de a lucra cu înțelepciune în cercul familiei. Ei trebuie să cultive acea curtoazie creștină care i-ar face să fie buni și atenți față de sufletele aflate în grija lor, lucrând pentru ele cu o adevărată seriozitate și credință și învățându-le să meargă pe calea vieții.

Unii pastori câștigă un succes aparent, amăgindu-i pe ascultătorii lor printr-o influență omenească. Ei se joacă după cum voiesc cu sentimentele, făcându-i pe oameni să plângă și peste câteva minute să râdă. Printr-o astfel de metodă, mulți simt îndemnul de a-L mărturisi pe Hristos și se crede că are loc o înviorare minunată, dar, când vine încercarea, lucrarea lor nu rezistă. Sub influența emoțiilor, mulți sunt purtați de un val care pare să-i ducă spre ceruri, dar, când sunt asaltați de curentul puternic al ispitei, ei sunt duși în derivă imediat, ca o bucată de lemn luată de ape. Un astfel de lucrător se înșală singur și îi duce în rătăcire pe ascultătorii lui.

Pastorii trebuie să fie prudenți, ca nu cumva planurile lor să fie în contradicție cu scopurile lui Dumnezeu. Mulți sunt în pericolul de a restrânge lucrarea lui Dumnezeu, prin faptul că își limitează activitatea la anumite localități și nu cultivă un interes deosebit pentru diferitele ramuri ale lucrării.

Unii își concentrează atenția asupra unui anumit subiect în detrimentul altora care pot fi la fel de importante. Ei sunt niște lucrători cu o viziune îngustă. Toată puterea ființei lor este concentrată asupra subiectului care îi preocupă la un moment dat. Acest subiect preferat le umple mintea și îl amintesc în toate conversațiile lor. Orice alte considerente sunt trecute cu vederea. Ei își însușesc cu nerăbdare toate dovezile care au o legătură cu subiectul respectiv și insistă asupra lor așa de mult, încât ascultătorii obolesc urmărindu-le.

Unii pastori fac greșeala de a presupune că succesul lor depinde de atragerea unei audiențe numeroase prin acte de paradă, iar apoi prezintă solia adevărului într-o manieră teatrală. Dar acest lucru înseamnă a folosi un foc profan în locul focului sfânt, aprins de Dumnezeu. Domnul nu este glorificat printr-o asemenea metodă de lucru. Lucrarea Sa nu trebuie să fie realizată prin manifestări exterioare costisitoare și prin anunțuri incitante, ci aplicând metodele lui Hristos. „«Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu»-- zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4, 6). Numai adevărul curat, asemenea unei săbii ascuțite, cu două tăișuri, este cel care îi aduce la viață spirituală pe cei ce sunt morți în păcatele și nelegiuirile lor. Când Evanghelia le va fi prezentată într-o manieră care este în armonie cu scopurile lui Dumnezeu, oamenii o vor recunoaște.

Capitolul 82

Lucrarea cu privire la temperanță

Advențiștii de ziua a șaptea trebuie să fie în primele rânduri între toți cei care se declară prietenii temperanței. De mulți ani, pe calea noastră strălucește un potop de lumină cu privire la adevărata reformă, iar noi suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru a face ca această lumină să strălucească și asupra altora. Cu ani în urmă, noi am considerat că răspândirea principiilor temperanței constituie una dintre îndatoririle noastre cele mai importante. Tot așa trebuie să fie și astăzi. Școlile și sanatoriile noastre trebuie să le descopere oamenilor puterea harului lui Hristos în ce privește transformarea întregii ființe -- trup, suflet și minte. Sanatoriile noastre și celelalte instituții de învățământ trebuie să fie niște centre ale luminii și ale binecuvântării în sprijinul oricărei reforme adevărate.

În acest timp, noi trebuie să arătăm un interes hotărât în favoarea celor care activează în cadrul Uniunii Femeilor Creștine pentru Temperanță. Denumirea originală: Woman's Christian Temperance Union (nota traducătorului). Nimeni dintre cei care pretind că îndeplinesc o parte în lucrarea lui Dumnezeu nu ar trebui să-și piardă interesul față de marele scop al acestei organizații în domeniul temperanței. Ar fi bine dacă la adunările noastre de tabără i-am invita pe membrii U. F. C. T. să ia parte la acțiunile noastre. Acest fapt i-ar încuraja să se familiarizeze cu motivele credinței noastre și ne-ar da posibilitatea să ne asociem cu ei în lucrarea temperanței. Dacă vom proceda astfel, vom ajunge să înțelegem că subiectul temperanței înseamnă mai mult decât au presupus mulți dintre noi.

În anumite privințe, lucrătorii din cadrul U.F.C.T. sunt cu mult mai avansați decât conducătorii noștri. Domnul are în această organizație suflete prețioase, care ne-ar putea ajuta mult în eforturile noastre de a face să

progreseze mi.carea pentru temperanță. De asemenea, educația pe care o au membrii noștri în domeniul adevărului biblic și al cunoașterii cerințelor Legii lui Iehova le va face pe surorile noastre să fie în stare să le prezinte acestor susținătoare ale temperanței lucrurile care vor fi de folos pentru bunăstarea lor spirituală. În acest fel, acolo unde în trecut a existat uneori prejudecată și înțelegere greșită, se va crea unitate și simpatie. Am fost surprinsă când am văzut indiferența unora dintre conducătorii noștri față de această organizație. Cea mai bună lucrare pe care o putem face este să ne asociem cu lucrătorii din cadrul U.F.C.T., atât cât este posibil fără a face compromisuri.

În domeniul temperanței, pe lângă prezentările în public, noi mai avem de făcut și o altă lucrare. Trebuie să expunem aceste principii în articolele din publicațiile noastre. Să folosim orice mijloc posibil pentru a-i sensibiliza pe membrii noștri și pentru a-i face să-și înțeleagă datoria de a intra în legătură cu aceia care nu cunosc adevărul. Succesul pe care l-am avut în lucrarea misionară a fost într-un total proporțional cu renunțarea la sine și cu sacrificiul manifestat în eforturile pe care le-am făcut. Numai Domnul știe cât de mult am fi putut realiza, dacă ne-am fi umilit înaintea Sa, ca popor, și am fi proclamat adevărul despre temperanță în mod clar și direct...

Folosirea corectă a darurilor providenței

Creatorul nostru și-a revărsat cu îmbelșugare binecuvântările asupra omului. Dacă toate aceste daruri ale Providenței ar fi fost folosite cu înțelepciune și cumpătate, sărăcia, boala și necazul ar fi fost alungate de pe pământ într-o măsură destul de mare. Dar ce păcat că la fiecare pas vedem cum răutatea oamenilor a schimbat binecuvântările lui Dumnezeu într-un blestem.

Nu există nici o clasă de oameni mai vinovată de pervertirea și de abuzul darurilor Sale prețioase așa cum sunt cei care folosesc roadele

pământului pentru fabricarea de băuturi alcoolice. Cerealele nutritive și fructele sănătoase și delicioase sunt transformate în băuturi care degradează simțurile și distrug creierul. Ca rezultat al folosirii acestor otrăvuri, mii de familii sunt lipsite de bunurile pământești și chiar de lucrurile strict necesare vieții, iar actele de violență și crimele se înmulțesc, în timp ce boala și moartea își duc în grabă milioanele de victime într-un mormânt al băutorilor.

Această lucrare de distrugere se desfășoară chiar sub protecția legilor țării! Pentru o sumă neînsemnată de bani, oamenilor li se acordă dreptul de a le vinde semenilor lor licoarea care îi va jefui de tot ce face această viață vrednică de dorit și de orice speranță pentru viața veșnică. Nici legiuitorul și nici vânzătorul de băuturi alcoolice nu sunt necunoscători cu privire la rezultatul activității lor. În barurile hotelurilor, în terasele unde se vinde bere, în saloanele de petreceri, sclavul poftei își cheltuiește banii pentru ceva ce îi distruge rațiunea, sănătatea și fericirea. Vânzătorul de băuturi alcoolice își umple casieria cu banii care ar fi trebuit să asigure hrana și îmbrăcămintea familiei sărmanului băutor.

Aceasta este cea mai rea formă de jaf. Totuși oamenii aflați în pozițiile înalte ale societății și ale bisericii își exercită influența în favoarea legilor care permit fabricarea de băuturi alcoolice... În felul acesta, societatea este coruptă, azilurile și închisorile sunt pline de cerșetori și de răufăcători, iar spânzurătoarea are asigurate victimele. Răul nu se oprește la cel ce bea și la familia lui. Povara impozitelor se mărește, moralitatea tinerilor este pusă în pericol, proprietățile și chiar viața fiecărui membru al societății sunt amenințate. Dar, oricât de viu ar putea fi prezentat, tabloul nu va reda niciodată întreaga realitate. Nici o pană omenească nu poate descrie pe deplin ororile lipsei de cumpătare...

Cauza paraliziei morale

Cum pot bărbații și femeile creștine să tolereze acest rău? ... Aici este cauza paraliziei morale a societății. Legile noastre susțin un rău care îi subminează chiar propriile temelii. Mulți deplâng greșelile pe care le cunosc, dar se consideră liberi de orice responsabilitate în această privință. Nu trebuie să fie așa. Fiecare persoană exercită o influență în societate. În țara noastră favorizată, fiecare votant are un cuvânt de spus în a decide ce fel de legi trebuie să conducă națiunea. Oare nu ar trebui ca această influență și acest vot să fie de partea virtuții și a temperanței? ...

Am putea să-i invităm pe prietenii lucrării temperanței să se alieze cu noi în această luptă și să încerce să dea înapoi valul de rău care demoralizează lumea, dar ce valoare au toate eforturile noastre, atâta vreme cât vânzarea de băuturi alcoolice este susținută de lege? Oare trebuie ca acest blestem al necumpătării să rămână ca o plagă peste țara noastră? Oare trebuie el să distrugă an de an, asemenea unui foc nimicitor, mii de familii fericite?

Noi vorbim despre rezultate, tremurăm când ne gândim la ele și ne întrebăm ce putem face cu aceste situații îngrozitoare, în timp ce prea adesea tolerăm și chiar aprobăm cauza lor. Dacă nu-și exercită influența prin învățături și prin exemplu personal, prin cuvântări, prin scrieri și prin votul lor în favoarea interzicerii băuturilor alcoolice și a abstenenței totale, susținătorii temperanței nu reușesc să îndeplinească întreaga datorie. Să nu ne așteptăm ca Dumnezeu să facă o minune pentru a înfăptui această reformă, înlăturând necesitatea acțiunilor noastre. Noi înșine trebuie să ne războim cu acest vrăjmaș uriaș. Motoul nostru să fie: Nici un compromis și nici o încetare a eforturilor noastre, până când biruința nu va fi câștigată...

Ce se poate face pentru a stăvili valul de rău care pătrunde în societate? Trebuie să fie votate și impuse legi care interzic vânzarea și folosirea

alcoolului ca băutură. Să fie făcute toate eforturile pentru a-i încuraja pe consumatorii de alcool să se întoarcă la temperanță și la virtute. Dar chiar mai mult decât atât, este necesar să alungăm blestemul alcoolismului din țara noastră. Apetitul pentru băuturile alcoolice să fie înlăturat, iar folosirea și vânzarea lor se vor sfârși. Această lucrare le revine într-o mare măsură părinților. Prin respectarea unei cumpătări stricte, părinții trebuie să le ofere copiilor lor un model corect în ce privește caracterul, apoi să-i educe și să-i învețe, în temere de Dumnezeu, să deprindă obiceiul renunțării și al stăpânirii de sine. Tinerii educați în felul acesta vor avea puterea morală de a se opune ispitei și de a-și controla apetitul și pasiunile. Ei vor rezista neclintiți în fața nechibzuinței și a depravării care corup societatea.

Prosperitatea unei națiuni depinde de virtutea și inteligența cetățenilor ei. Obiceiul unei cumpătări stricte este indispensabil pentru a se asigura aceste binecuvântări. Istoria imperiilor antice este plină de lecții de avertizare pentru noi. Luxul, îngăduința de sine și depravarea au pregătit calea pentru căderea lor. Rămâne de văzut dacă republica noastră va lua seama la exemplul lor și va evita să aibă aceeași soartă. -- The Review and Herald, 8 noiembrie, 1881.

Libertatea religioasă

Când li s-a poruncit să nu mai vorbească în Numele lui Isus, ucenicii au răspuns fără teamă, declarând: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 4, 19). Susținătorii Evangheliei din zilele Reformei s-au luptat să păstreze același principiu. În 1529, când prinții germani s-au adunat la Dieta din Spires, a fost prezentat decretul împăratului de restrângere a libertății religioase și de interzicere a oricărei răspândiri a doctrinelor reformatorilor. Se părea că speranța lumii era pe punctul de a fi pulberată. Au acceptat acei prinți decretul imperial? Putea lumina Evangheliei să fie reținută de la mulțimile care încă se aflau în întuneric? La mijloc se aflau probleme extrem de importante pentru omenire. Cei care acceptaseră credința reformatorilor s-au consfătuit, iar decizia lor unanimă a fost: „Să respingem acest decret. În probleme de conștiință, opinia majorității nu are nici o putere”.

Acesta este principiul pe care trebuie să-l susținem cu fermitate în zilele noastre. Stindardul adevărului și al libertății religioase, care, de atunci până în prezent, a fost ținut sus de întemeietorii bisericii creștine și de martorii lui Dumnezeu de-a lungul secolelor, ne este înmânat nouă, în acest ultim conflict. Responsabilitatea pentru acest mare dar le revine aceluia pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu o cunoaștere a Cuvântului Său. Noi trebuie să primim acest Cuvânt ca pe o autoritate supremă. Să recunoaștem orice guvernare omenească drept o orânduire stabilită de Dumnezeu și să-i învățăm pe oameni să se supună față de datoria ei sfântă, în sfera ei legitimă. Dar când cerințele ei intră în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu să fie recunoscut ca fiind mai presus de legislația omenească. Un „Așa a spus Domnul” nu trebuie să fie așezat pe aceeași treaptă cu „Așa a

spus biserica” sau cu „Așa a spus statul”. Coroana lui Hristos să fie înălțată mai presus de diademele domnitorilor pământești.

Nouă nu ni se cere să defăimăm autoritățile. Cuvintele noastre, rostite sau scrise, trebuie să fie alese cu atenție, ca să nu ne așezăm singuri sub acuzația de a fi făcut declarații ce par în contradicție cu legea și ordinea. Să nu spunem nici un cuvânt și să nu facem nici o faptă care ar face necesară închiderea căii noastre. Noi trebuie să mergem înainte în Numele lui Hristos, susținând adevărurile care ne-au fost încredințate. Dacă oamenii ne interzic să facem această lucrare, atunci putem spune asemenea apostolilor: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Faptele Apostolilor 4, 19.20). -- The Acts of the Apostles, 68, 69.

Pana lui Luther a fost o putere, iar scrierile lui, răspândite pretutindeni, au tulburat omenirea. Aceleași mijloace se află și la dispoziția noastră, cu facilități înmulțite însutit. Bibliile, publicațiile în multe limbi, care prezintă adevărul pentru timpul acesta, se află la îndemâna noastră și pot fi purtate cu rapiditate în toată lumea. Noi trebuie să vestim ultima avertizare a lui Dumnezeu pentru oameni. Prin urmare, cât de mare ar trebui să fie seriozitatea noastră în studierea Bibliei și zelul nostru în răspândirea luminii! -- Testimonies for the Church 6:403.

Atitudinea noastră cu privire la politică

Către profesorii și administratorii școlilor noastre: Cei care conduc instituțiile și școlile noastre să vegheze asupra lor înșiși cu atenție, ca nu cumva, prin cuvintele și părerile lor, să-i conducă pe elevi pe căi greșite. Cei care predau Biblia în bisericile și în școlile noastre nu au dreptul de a se asocia în scopul de a-și expune vizibil prejudecățile în favoarea sau împotriva unor oameni politici sau unor acțiuni politice, deoarece, procedând astfel, ei tulbură mintea altora și determină pe fiecare să-și susțină teoria proprie. În felul acesta, unii dintre cei care mărturisesc a crede adevărul prezent vor fi instigați să-și exprime opiniile și preferințele politice, așa încât în biserică se va produce dezbinare.

Domnul dorește ca poporul Său să se abțină de la discutarea oricărui subiect de natură politică. Cu privire la aceste subiecte, tăcerea este elocvență. Domnul Hristos îi cheamă pe urmașii Săi să ajungă la unitate în ce privește principiile Evangheliei curate, care sunt descoperite cu claritate în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem fi în siguranță, votând pentru partidele politice, deoarece nu știm pe cine votăm. De asemenea, nu putem fi în siguranță, luând parte la vreo strategie politică. Nu putem să lucrăm pentru a fi pe placul unor oameni care își vor folosi influența pentru a restrânge libertatea religioasă și pentru a pune în aplicare măsuri opresive de a-i determina sau de a-i constrânge pe semenii lor să păzească duminica drept zi de Sabat. Prima zi a săptămânii nu este o zi care trebuie respectată. Ea este un sabbat fals, iar membrii familiei Domnului nu se pot asocia cu oamenii care înalță această zi și încalcă Legea lui Dumnezeu prin desconsiderarea Sabatului Său. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să voteze numirea în funcții a unor astfel de oameni, deoarece, când fac acest lucru, sunt părtași cu ei la păcatele pe care le comit în perioada în care ocupă funcțiile pentru care au

fost votați.

Noi nu trebuie să facem compromis în privința nici unui principiu, susținând opiniile și prejudecățile pe care poate că le-am încurajat înainte de intra în rândurile poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Noi ne-am înrolat în armata Domnului și nu trebuie să luptăm de partea vrăjmașului, ci de partea lui Hristos, acolo unde putem să fim într-o unitate deplină, în opinii, în acțiune, în spirit și în părtășie. Cei care sunt cu adevărat creștini vor fi niște mlădițe ale viței și vor aduce aceleași roade ca vița. Ei vor acționa în armonie și într-un spirit de părtășie creștină. Ei nu vor purta insigne politice, ci insigna lui Hristos.

Prin urmare, ce trebuie să facem? Să nu ne ocupăm de probleme politice. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Corinteni 6, 14.15). Ce pot avea în comun aceste două părți? Între ele nu poate fi nici părtășie, nici comuniune.

Cuvântul „părtășie” înseamnă participare, parteneriat. Dumnezeu folosește simboluri puternice pentru a arăta că nu trebuie să existe nici o unire între partidele lumesti și cei care caută neprihănirea lui Hristos. Cum pot sta împreună lumina și întunericul, adevărul și nelegiuirea? Nu pot, orice ar fi. Lumina reprezintă neprihănirea, întunericul reprezintă nelegiuirea. Creștinii au ieșit din întuneric la lumină. Ei s-au îmbrăcat cu Hristos și poartă insigna adevărului și a ascultării. Ei sunt conduși de principiile înalte și sfinte, pe care Domnul Hristos le-a exprimat în viața Sa...

Acei învățători, din biserică sau din școală, care se evidențiază prin zelul lor față de politică ar trebui să fie îndepărtați din lucrare și eliberați de

răspunderile lor fără nici o întârziere, deoarece Domnul nu va coopera cu ei. Zecimea nu trebuie să fie folosită pentru a plăti pe cineva care ține discursuri pe teme politice. Fiecare profesor, pastor sau conducător din rândurile noastre care simte dorința de a-și răspândi opiniile personale asupra unor subiecte politice trebuie fie să se convertească la credința în adevăr, fie să renunțe la lucrarea sa. Influența lui să arate că este un conlucrător cu Dumnezeu în vederea câștigării de suflete la Hristos, altfel acreditarea trebuie să-i fie retrasă. Dacă nu se va schimba, el va face numai rău...

„Despărțiți-vă de ei”

Îi rog pe frații mei care sunt rânduiți să se ocupe de lucrarea de educație să-și schimbe comportamentul. Este o greșală să vă legați interesele de cele ale vreunui partid politic și să votați pentru el. Cei care sunt educatori, pastori sau colaboratori ai lui Dumnezeu în orice domeniu nu au de dus nici o luptă în lumea politică. Cetățenia lor este în ceruri. Domnul îi cheamă să fie un popor deosebit, despărțit de lume. El nu dorește dezbinări în rândul credincioșilor. Oamenii Săi trebuie să fie niște împăciuitori.

Oare este lucrarea lor aceea de a-și face vrăjmași în lumea politică? Nu. Ei trebuie să fie niște supuși ai Împărăției lui Hristos, purtând steagul pe care scrie: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Ei trebuie să poarte responsabilitatea unei lucrări speciale și a unei solii speciale. Noi avem o răspundere individuală, care trebuie să fie descoperită înaintea universului, înaintea îngerilor și înaintea oamenilor. Dumnezeu nu ne cheamă să ne extindem influența prin amestecul în societate, prin legăturile cu oamenii politici sau problemele din acest domeniu, ci evidențiindu-ne ca mădulare ale marelui Său trup, al cărui cap este Domnul Hristos. Hristos este Prințul nostru și, în calitate de supuși ai Săi, noi trebuie să facem lucrarea care ne-a fost rânduită de Dumnezeu...

Este posibil să se pună întrebarea: Noi nu trebuie să avem nici un fel de legătură cu lumea? Cuvântul Domnului să fie călăuza noastră. Orice legătură cu necredincioșii, care ar face să fim identificați cu ei, este interzisă de Cuvântul Său. Noi trebuie să ieșim din mijlocul lor, să fim despărțiți de ei. În nici o situație să nu ne implicăm în realizarea planurilor lor. Totuși nu trebuie să trăim în izolare. Din punctul de vedere al lucrurilor trecătoare, noi trebuie să facem tot binele pe care îl putem face.

Domnul Hristos ne-a dat un exemplu în această privință. Când a fost invitat să mănânce împreună cu vameșii și păcătoșii, El nu a refuzat, deoarece nu ar fi putut să ajungă la această categorie decât dacă ar fi mers printre ei. Dar, în fiecare ocazie, ... El deschidea subiecte de conversație care aduceau în atenția lor lucruri de interes veșnic. Domnul ne îndeamnă: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5, 16).

Cu privire la subiectul temperanței, luați atitudine fără șovăire. Fiți neclintiți ca o stâncă. Nu fiți părtași la păcatele altor oameni...

Via care trebuie cultivată este mare, dar, când sunt nevoiți să lucreze printre necredincioși, creștinii nu trebuie să pară asemenea celor lumești. Să nu-și petreacă timpul discutând politică, deoarece, dacă vor face așa, îi vor da vrăjmașului posibilitatea de a produce discordie și neînțelegeri. Celor care sunt angajați în lucrarea pastorală și doresc să devină politicieni ar trebui să li se retragă acreditarea, deoarece această lucrare a Domnului nu a fost dată pentru a fi desconsiderată în mijlocul poporului Său.

Dumnezeu îi cheamă pe toți cei ce slujesc în domeniul Cuvântului și al doctrinei să sune din trâmbiță cu un ton clar. Toți cei care L-au primit pe Hristos, pastori și laici, trebuie să se ridice și să strălucească, pentru că

suntem în fața unui mare pericol. Satana tulbură puterile pământului. În lumea aceasta, totul este într-o stare de confuzie. Dumnezeu Își cheamă poporul să țină steagul sus, vestind solia îngerului al treilea...

Copiii lui Dumnezeu trebuie să se separe de politică și să se ferească de orice alianță cu necredincioșii. Să nu-și unească interesele cu interesele lumii. „Dovediți că ați ales să fiți de partea Mea”, spune El, „stând ca moștenitori aleși ai Mei, ca un popor zelos pentru faptele bune.” Nu participați la luptele politice. Despărțiți-vă de lume și abțineți-vă să aduceți în biserică sau în școli idei care vor conduce la conflicte și dezordine. Disensiunile sunt otrava morală adusă în interior de niște ființe omenești egoiste. Dumnezeu vrea ca slujitorii Lui să aibă o percepție clară, o demnitate nobilă și adevărată, pentru ca influența lor să poată demonstra puterea adevărului.

Viața creștinului nu este o viață sentimentală, trăită la întâmplare. Adevărata influență creștină, exercitată pentru realizarea lucrării rânduite de Dumnezeu, este deosebit de prețioasă și nu trebuie să fie asociată cu politica sau atribuită vreunei asociații cu necredincioșii. Dumnezeu trebuie să fie centrul de atracție. Fiecare minte în care lucrează Duhul Sfânt va fi plină de mulțumire față de El. -- Letter 95, 16 June 1899.

„Nici unul din noi nu trăiește pentru sine” (Romani 14, 7). Cei care sunt ispitiți să se implice în politică să-și aducă aminte că fiecare faptă a lor are o influență asupra altora. Dacă fac remarce legate de aceste subiecte, pastorii sau alte persoane aflate în poziții de răspundere nu mai pot retrage gândurile pe care le-au semănat în mintea oamenilor. Sub influența ispitelor lui Satana, ei pun în mișcare o serie de situații care conduc la rezultate cum nici nu au visat. Dacă poartă aprobarea cerească, o faptă, un cuvânt, un gând semănat în mintea mulțimii vor aduce un seceriș bogat, dar, dacă sunt inspirate de Satana, vor face să răsară rădăcinile amărăciunii și mulți vor fi întinați. Prin urmare, ispravnicii harului lui Dumnezeu din orice ramură a

slujirii să fie atenți la modul în care amestecă lucrurile profane cu cele sfinte.

Domnului Hristos I s-a cerut de nenumărate ori să decidă în probleme legale sau politice, dar El a refuzat să Se implice în lucrurile trecătoare.... El S-a comportat în concordanță cu poziția Sa de Conducător al mării împărății spirituale, pe care a venit să o întemeieze în lumea noastră -- Împărăția neprihănirii. Învățătura Sa a prezentat cu claritate principiile înnobilitoare și sfînșitoare, care guvernează această împărăție. El a arătat că puterile conducătoare ale Împărăției lui Iehova sunt dreptatea, mila și iubirea. -- Testimonies for the Church 9:218.

Capitolul 85

Lucrarea pentru evrei

După ce Ierusalimul a fost distrus și templul a rămas în ruine, multe mii de iudei au fost vânduți ca sclavi în țările păgâne. Ei au fost împrăștiați printre popoare asemenea rămășițelor unei corăbii pe o plajă pustie. Timp de o mie opt sute de ani, evreii au rătăcit din țară în țară, pretutindeni în lume, și în nici un loc nu li s-a acordat privilegiul de a-și redobândi vechiul prestigiu ca națiune. Tratați rău, urâți și persecutați, de-a lungul secolelor, suferința a fost moștenirea lor.

În ciuda blestemului îngrozitor rostit împotriva iudeilor ca națiune, când L-au respins pe Isus din Nazaret, de-a lungul generațiilor, au existat mulți evrei nobili și temători de Dumnezeu, care au suferit în tăcere. Dumnezeu i-a mângâiat în suferința lor și a privit cu milă situația lor îngrozitoare. El a ascultat rugăciunile disperate ale celor care au căutat cu toată inima o înțelegere corectă a Cuvântului Său. Unii au reușit să-L vadă pe adevăratul Mesia al lui Israel în umilul Nazarinean pe care străbunii lor L-au respins și L-au crucificat. Pe măsură ce înțelegeau semnificația profețiilor bine cunoscute, care fuseseră așa de multă vreme întunecate de tradiție și de interpretări greșite, inima lor se umplea de recunoștință față de Dumnezeu pentru darul de nedescris oferit fiecărei ființe omenești care alege să-L primească pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal.

Aceasta este categoria la care se referea Isaia în profeția care spunea că „o rămășiță va fi salvată” (vezi Isaia 10, 20-22). Din zilele apostolului Pavel până în prezent, Dumnezeu i-a chemat prin Duhul Său Sfânt atât pe evrei, cât și pe cei dintre neamuri. „Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului” (Romani 2, 11), declara Pavel. Apostolul se considera „dator și grecilor, și barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați” (Romani 1, 14),

dar el nu a pierdut niciodată din vedere avantajele categorice deținute de iudei, mai presus de alții, „mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu” (Romani 3, 2). Evanghelia, declara el, „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință»” (Romani 1, 16.17). Aceasta era Evanghelia lui Hristos, la fel de eficientă atât pentru iudei, cât și pentru neamuri, de care Pavel, în Epistola sa către Romani, spunea că nu-i este rușine.

Când această Evangheliie le va fi prezentată pe deplin iudeilor, mulți Îl vor accepta pe Domnul Hristos ca Mesia. Printre pastorii creștini sunt doar puțini care se simt chemați să lucreze pentru poporul iudeu, dar solia milei și a speranței în Hristos trebuie să le fie vestită și celor pe lângă care s-a trecut adesea, așa cum le este vestită tuturor celorlalți.

La încheierea vestirii Evangheliei, când va trebui să fie făcută o lucrare specială pentru categoriile de oameni care au fost neglijate până acum, Dumnezeu așteaptă ca solii Săi să manifeste un interes deosebit față de evreii pe care îi întâlnesc în diferitele zone ale lumii. Deoarece, în explicarea scopului veșnic al lui Iehova, Scripturile Vechiului Testament sunt unite cu cele ale Noului Testament, când vor răsări zorile noii creațiuni, mulți evrei vor fi înviați. Când vor vedea că Domnul Hristos din era evanghelică este descris în paginile Vechiului Testament și vor înțelege cât de clar explică Noul Testament scrierile Vechiului Testament, facultățile lor intelectuale adormite vor fi aduse la viață și mulți Îl vor recunoaște pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lumii. Mulți Îl vor primi prin credință ca Răscumpărător al lor. Ei sunt cei pentru care se vor împlini cuvintele: „dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1, 12). Printre iudei sunt unii care cunosc bine Sfintele Scripturi, asemenea lui Saul din Tars, iar ei vor propovădui cu o putere

minunată despre caracterul neschimbător al Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu lui Israel va face ca aceste lucruri să aibă loc în zilele noastre. Brațul Său nu s-a scurtat într-atât, încât să nu mai poată mântui. Dacă slujitorii Săi lucrează cu credință pentru cei care au fost multă vreme neglijați și disprețuiți, mântuirea Sa va fi descoperită.

„De aceea așa vorbește Domnul către casa lui Iacov, El, care a răscumpărat pe Avraam: «Acum Iacov nu va mai roși de rușine, și nu i se va mai îngălbeni fața acum. Căci când vor vedea ei, când vor vedea copiii lor, în mijlocul lor, lucrarea mâinilor Mele, Îmi vor sfinți Numele, vor sfinți pe Sfântul lui Iacov, și se vor teme de Dumnezeu lui Israel. Cei rătăciți cu duhul vor căpăta pricepere, și cei ce cărteau vor lua învățătură»” (Isaia 29, 22-24). -- The Acts of the Apostles, 379-382.

Capitolul 86

Importanța adunărilor de tabără

Adunările de tabără constituie unul dintre cele mai importante mijloace în lucrarea noastră. Ele sunt una dintre cele mai eficiente metode de a atrage atenția oamenilor și de a adresa invitația Evangheliei tuturor claselor sociale...

Dacă vor fi bine organizate, adunările de tabără vor fi cu adevărat o lumină în lume. Ele trebuie să se desfășoare în marile orașe, unde solia adevărului nu a fost propovăduită și trebuie să dureze timp de două sau trei săptămâni. Uneori, ar fi recomandabil să organizăm câte o adunare de tabără în același loc, în mai multe perioade succesive, dar de obicei locul adunărilor să fie schimbat anual. Decât să avem adunări de tabără uriașe în câteva localități, am avea rezultate mai bune dacă s-ar organiza adunări mai mici și în mai multe locuri. În acest fel, lucrarea se va extinde continuu în teritorii noi...

S-a făcut o greșală prin faptul că au fost organizate adunări de tabără în zone mai puțin accesibile și au continuat în același loc an după an. S-a procedat așa pentru a economisi bani și muncă, dar economiile ar trebui să fie făcute în alte ramuri ale lucrării. Îndeosebi în teritoriile noi, lipsa banilor face adesea dificilă suportarea cheltuielilor necesare pentru adunările de tabără. Trebuie să fie făcute economii atente și să fie concepute planuri necostisitoare, deoarece în acest fel cheltuielile pot fi reduse mult. Dar lucrarea nu trebuie să fie prejudiciată. Această metodă de a le prezenta oamenilor adevărul este în conformitate cu planurile lui Dumnezeu. Lucrarea să nu fie împiedicată datorită intenției de a economisi bani, atunci când există suflete pentru care trebuie să se lucreze și când adevărul trebuie să le fie vestit acelor care nu îl cunosc...

Asigurarea participării

Cu o ocazie, când ne pregăteam să organizăm o adunare de tabără lângă un mare oraș, unde biserica noastră era puțin cunoscută, într-o noapte, am avut o viziune și se părea că eram într-un comitet de consfătuire cu privire la lucrarea ce trebuia să fie făcută înainte de începerea adunării. S-a propus să se facă un efort amplu și să se investească sume mari pentru distribuirea de anunțuri și tipărituri. În timp ce se făceau pregătirile pentru acest plan, Acela care este Înțelept în sfaturile Sale a spus:

„Instalați-vă corturile, începeți adunările, apoi faceți reclamă și se va realiza mult. Adevărul rostit de predicator va avea o influență mai mare decât prezentarea aceluiași subiect în materiale scrise. Dar combinarea ambelor metode va avea o putere și mai mare. Nu este planul cel mai bun să urmați același model de lucru în fiecare an. Schimbați ordinea lucrurilor. Când îi acordați timp și ocazii, Satana se pregătește să-și unească forțele și să lucreze pentru a nimici orice suflet pe care îl poate nimici.

Nu stârniți împotrivirea unor oameni care au avut ocazia de a auzi adevărul și care știu la ce se împotrivesc. Investiți-vă mijloacele financiare pentru a face o lucrare puternică mai degrabă după încheierea adunărilor decât înainte de a începe. Dacă poate fi obținut un tipar care să lucreze în timpul adunărilor pentru producerea de foi volante, anunțuri și reviste, care să fie distribuite, acestea vor avea o influență covârșitoare.”

La unele dintre adunările noastre de tabără, au fost organizate grupe puternice de lucrători care au mers în oraș și în cartierele mărginașe pentru a distribui literatură și pentru a-i invita pe oameni la întruniri. Prin această metodă, în a doua jumătate a adunărilor, sute de oameni, care altfel nu ar fi știut nimic despre ele, au devenit participanți regulați . Trebuie folosit orice

mijloc de a le duce oamenilor lumina...

Cei interesați de cunoașterea adevărului sunt nevoiți să se confrunte cu interpretările greșite și cu ideile fanteziste ale pastorilor din bisericile populare, dar nu știu cum să le răspundă. Adevărul prezentat de pastor de la amvon ar trebui să fie publicat într-o formă cât mai concisă cu putință și larg răspândit. Atât cât este posibil, predicile importante, prezentate la adunările noastre de tabără, să fie publicate în ziare. În felul acesta, adevărul care a fost expus în prezența unui număr restrâns de ascultători își poate găsi calea spre multe minți. Acolo unde adevărul a fost prezentat într-o lumină greșită, oamenii vor avea ocazia de a ști exact ce a spus pastorul...

Problemele administrative

Pe cât este posibil, adunările noastre de tabără să fie dedicate în întregime intereselor spirituale. Ele nu trebuie să devină niște ocazii pentru rezolvarea problemelor administrative. Lucrătorii vin din toate zonele și acest lucru pare a fi o ocazie favorabilă pentru tratarea unor aspecte administrative legate de diferitele ramuri ale lucrării și pentru instruirea lucrătorilor în diferite domenii. Toate aceste preocupări sunt importante, dar, când sunt abordate în cadrul unei adunări de tabără, nu mai rămâne suficient timp pentru tratarea legăturii practice dintre adevăr și viața spirituală. Pastorii sunt abătuți de la lucrarea lor de a-i întări pe copiii lui Dumnezeu în credința cea mai sfântă, iar adunarea de tabără nu-și atinge scopul propus.

La multe adunări sunt tratate subiecte care nu prezintă nici un interes pentru marea masă de participanți și, chiar dacă ar putea să ia parte la ele, ar pleca obosiți, în loc de a fi înviorați și binecuvântați. Mulți sunt dezamăgiți de faptul că adunările de tabără nu au reușit să împlinească așteptarea lor de a primi ajutor. Cei care au venit cu scopul de a primi lumină și putere se vor întoarce acasă mai puțin pregătiți pentru a lucra în familiile și în bisericile lor

decât au fost înainte de a participa la adunări.

La adunările administrative ar trebui să participe doar cei numiți special pentru această lucrare. Atât cât este posibil, astfel de subiecte să le fie prezentate membrilor bisericii cu o altă ocazie, în afara adunării de tabără. Instrucțiunile în domeniul colportajului, al lucrării școlii de Sabat sau al aspectelor legate de lucrarea misionară cu literatură ar trebui să fie prezentate în bisericile locale sau în adunări special organizate în acest scop. Același principiu este valabil și pentru școlile de gătit. Deși toate acestea sunt bune la locul potrivit, ele nu trebuie să ocupe timpul adunărilor noastre de tabără.

Președinții conferințelor și pastorii trebuie să se dedice preocupărilor spirituale ale oamenilor și, ca urmare, să fie scutiți de munca fizică necesară în cadrul adunărilor. Atunci când li se cere, pastorii să fie pregătiți să ocupe rolul de profesori și de conducători ai activităților din tabără, dar să nu fie suprasolicitați în această privință. Ei trebuie să se simtă înviorați și să aibă o stare de spirit voioasă, deoarece aceasta este esențială pentru cea mai bună desfășurare a adunărilor. Ei ar trebui să fie în stare să adreseze cuvinte de încurajare și să semene semințele adevărului spiritual în solul inimilor sincere...

Instruirea lucrătorilor tineri

Cei care sunt în perioada de pregătire pentru lucrarea Domnului, indiferent de ramură, ar trebui să folosească fiecare ocazie de a lucra în cadrul adunărilor de tabără. Ori de câte ori se organizează adunări de tabără, tinerii care au fost educați în domeniul medical să considere că este datoria lor să ia parte. Ei ar trebui să fie încurajați să lucreze nu numai în domeniul medical, ci și să vorbească despre diferitele subiecte ale adevărului prezent, arătând de ce suntem adventiști de ziua a șaptea. Dacă li se oferă posibilitatea de a lucra alături de pastorii mai în vârstă, acești tineri vor primi mult ajutor

și binecuvântare...

Când este organizată corespunzător, adunarea de tabără va fi o școală în care pastorii, prezbiterii și diaconii pot învăța să îndeplinească mai bine lucrarea Domnului. Ea ar trebui să fie o școală în care membrilor bisericii, tineri și vârstnici, li se oferă posibilitatea de a învăța mai bine calea Domnului și un loc în care credincioșii pot primi o educație ce îi va face în stare să-i ajute pe alții...

Într-o noapte, înaintea unei adunări importante, în timpul orelor mele de somn, am avut o viziune în care participam la o întrunire a fraților și am auzit o Persoană care vorbea cu autoritate. Ea spunea:

„Mulți dintre cei care vor participa la această adunare sunt sinceri, dar nu cunosc adevărurile care vor fi prezentate. Ei vor asculta și vor fi interesați, deoarece Domnul Hristos îi atrage la Sine. Conștiința le va spune că învățăturile pe care le aud sunt adevărate, pentru că sunt întemeiate pe declarațiile Bibliei. Aceste suflete trebuie să fie tratate cu grija cea mai mare.

Anumite părți ale soliei să le fie explicate amplu, așa încât să le poată înțelege și accepta. Deși li se va părea neobișnuită și uimitoare, mulți vor recunoaște cu bucurie că o lumină nouă se răspândește asupra Cuvântului lui Dumnezeu, dar, dacă noile adevăruri le vor fi prezentate într-o măsură care depășește capacitatea lor de înțelegere, unii vor pleca și nu se vor mai întoarce niciodată. Alții, în dorința de a le spune și altora ce au auzit, vor prezenta greșit învățăturile. Iar unii vor răstălmăci Scripturile pentru a crea confuzie în mintea altora.

Cei care vor cerceta metoda de învățare a Domnului Hristos și vor căuta să o urmeze vor atrage și în prezent un mare număr de ascultători, așa cum i-a atras Hristos pe oamenii din zilele Sale. Satana va fi prezent în

fiecare adunare, ca să-și aștearnă umbrele demonice între om și Dumnezeu, spre a împiedica orice rază de lumină care ar putea să strălucească asupra sufletului. Dar când adevărul și aspectele lui practice le vor fi prezentate oamenilor cu iubire, sufletele vor fi convinse, deoarece Duhul Sfânt al lui Dumnezeu le va impresiona inima.

Fiți umili, rugați-vă ca îngerii lui Dumnezeu să vină alături de voi pentru a impresiona mintea oamenilor, deoarece nu voi sunteți cei care Îl conduceți pe Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt trebuie să vă conducă pe voi. Duhul Sfânt este cel care face ca adevărul să fie convingător. Prezentați-le oamenilor fără încetare aspectele practice ale adevărului.”

Nu scoateți în evidență acele trăsături ale soliei care condamnă obiceiurile și practicile oamenilor, până când nu vor avea ocazia de a înțelege că noi credem în Domnul Hristos, în divinitatea și în preexistența Sa. Insistați asupra mărturiei Răscumpărătorului lumii. El spune: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici” (Apocalipsa 22, 16)...

Ori de câte ori este posibil, fiecare predică importantă să fie urmată de un studiu biblic. În cadrul acestui studiu, pot fi explicate ideile prezentate, se pot pune întrebări și pot fi inspirate concepții corecte. Trebuie să fie dedicat mai mult timp pentru instruirea răbdătoare a oamenilor, oferindu-li-se ocazia de a vorbi. Oamenii au nevoie să fie învățați în mod detaliat, prezentându-li-se „poruncă peste poruncă, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo”.

De asemenea, să fie organizate adunări speciale pentru cei care sunt interesați de adevărurile prezentate și doresc să fie învățați. La aceste adunări să fie invitați toți, atât cei credincioși, cât și cei necredincioși, și să aibă ocazia de a pune întrebări cu privire la ideile pe care nu le-au înțeles pe

deplin. Fiecăruia să-i fie acordată posibilitatea de a-și exprima nedumeririle, deoarece vor fi suficiente. În toate predicile și studiile biblice, oamenii trebuie să vadă că fiecare idee este însoțită de un clar „Așa a zis Domnul” pentru credința și învățăturile pe care le susținem.

Aceasta a fost metoda de învățare a lui Hristos. Când le vorbea oamenilor, ei doreau să-I pună întrebări cu privire la semnificația declarațiilor Sale. Acelora care căutau lumina cu umilință, El era întotdeauna gata să le explice cuvintele Sale. Dar Domnul Hristos nu a încurajat critica sau vorbirea de rău și nici noi nu trebuie să o facem. Când oamenii încearcă să provoace o discuție asupra unor puncte de doctrină controversate, spuneți-le că adunarea nu a fost organizată cu acest scop. Când răspundeți la o întrebare, asigurați-vă că ascultătorii au înțeles întrebarea la care se răspunde. Nu uitați nici o întrebare, spunându-le să o formuleze din nou. Verificați pas cu pas calea pe care o urmați și căutați să vedeți în ce măsură ați reușit să vă faceți înțeleși. -- Testimonies for the Church 6:31-69.

Capitolul 87

Mai puțină predicare, mai multă învățare

La adunările noastre de tabără, nu ar trebui să fie solicitați doar unul sau doi lucrători care să îndeplinească toată activitatea de predicare și învățare în domeniul biblic. Uneori, se poate realiza mai mult bine, dacă adunarea este împărțită în grupe. În felul acesta, cel care prezintă adevărul biblic poate veni mai aproape de oameni decât într-o adunare numeroasă.

În adunările noastre de tabără se predică mult mai mult decât ar trebui. Acest fapt pune poveri grele asupra pastorilor, iar în consecință multe lucrări care necesită atenție sunt neglijate. Multe lucruri mici, care deschid ușa pentru rele serioase, rămân neobservate. Pastorul este suprasolicitat fizic și este lipsit de timpul de care are nevoie pentru meditație și rugăciune, ca să-și păstreze propriul suflet în dragoste de Dumnezeu. De asemenea, când se aglomerează așa de multe predici, una după alta, oamenii nu mai au timp să-și însușească învățăturile pe care le aud. Mintea lor devine confuză, iar serviciile religioase li se par plictisitoare și obositoare.

Ar trebui să existe mai puțină predicare și mai multă învățare. Unii doresc o lumină mai mare și mai concretă decât primesc prin ascultarea predicilor. Unii au nevoie de un timp mai îndelungat pentru a înțelege ideile prezentate. Dacă adevărul ar fi putut fi expus puțin mai clar, ei l-ar fi înțeles, l-ar fi acceptat și ar fi fost ca un cui bătut într-un loc sigur.

Mi s-a arătat că adunările noastre de tabără vor atrage tot mai mult interes și vor avea tot mai mult succes. Am văzut că, pe măsură ce ne vom apropia de sfârșit, în aceste adunări va avea loc mai puțină predicare și mai mult studiu al Bibliei. În tabără se vor aduna multe grupe mici, care vor

cerceta Biblia sub conducerea unei persoane care va coordona studiul Scripturilor într-un stil liber, de conversație.

Aceasta a fost metoda prin care Domnul Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi. Când în jurul Său se adunau mulțimi de oameni, Mântuitorul îi învăța atât pe ucenicii Săi, cât și pe ceilalți ascultători. Apoi, după predică, ucenicii mergeau printre oameni și le repetau ce spusese Domnul Hristos. Adesea, ascultătorii aplicau greșit

cuvintele lui Hristos, iar ucenicii le spuneau ce declară Scripturile și ce îi învățase Domnul Hristos despre ele. -- Testimonies for the Church 6:87, 88.

Marele Învățător îi ducea pe ascultătorii Săi în mijlocul naturii, ca să poată asculta vocea care le vorbea prin lucrurile create, iar când inima lor era sensibilizată și mintea lor devenea receptivă, El îi ajuta să interpreteze învățăturile spirituale comunicate de scenele spre care erau ațintite privirile lor. Parabolele prin intermediul cărora Îi plăcea să prezinte învățăturile adevărului arată cât de deschis era spiritul Său față de influențele naturii și cât de mult Se delecta adunând învățături spirituale din împrejurările vieții de zi cu zi. Păsările cerului, crinii de pe câmp, semănătorul și semințele, păstorul și oile -- acestea erau mijloacele prin care Domnul Hristos ilustra adevărul nemuritor. De asemenea, El Își lua ilustrațiile din evenimentele vieții, din experiențele cu care ascultătorii erau familiarizați -- aluatul, comoara ascunsă, mărgăritarul de mare preț, năvodul, drahma pierdută, fiul risipitor, casa zidită pe stâncă și casa zidită pe nisip. În învățăturile Sale era ceva care atrăgea interesul fiecărui ascultător, atingând fiecare inimă. -- Education, 102.

Capitolul 88

Semănatul și secerișul

„Unul seamănă, iar altul seceră” (Ioan 4, 37). Mântuitorul a rostit aceste cuvinte înainte de a-i trimite pe ucenicii Săi în lucrare. Domnul Hristos semănase semințele adevărului pretutindeni în Iudea. El prezentase Planul de Mântuire în mod clar și distinct, deoarece buzele Sale rostiseră adevărul fără încetare. Lucrarea pe pământ a Marelui Învățător avea să se încheie curând. Ucenicii urmau să meargă pe urmele Sale, secerând acolo unde El semănase, pentru ca atât Semănătorul, cât și secerătorii să se poată bucura în același timp.

În zilele noastre, Dumnezeu are nevoie de semănători și de secerători în marele câmp al Său. Cei care merg în lucrare, unii pentru a semăna și alții pentru a secera, să-și aducă aminte că nu trebuie să-și atribuie niciodată slava pentru succesul lucrării lor. Dumnezeu a rânduit slujitori care au mers înaintea lor, pregătind calea pentru semănarea semințelor și pentru secerișul recoltei. „Eu v-am trimis să seceți acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor” (Ioan 4, 38).

„Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp” (Ioan 4, 36). Citiți cu atenție aceste cuvinte. Cercetați semnificația lor, deoarece ele descriu planul lui Dumnezeu. Cei care seamănă semințele, cu prețul unei munci istovitoare, prezentând adevărurile cruciale pentru timpul acesta în fața unei audiențe mai mult sau mai puțin numeroase, ar putea să nu culegă întotdeauna roadele. Adesea, lucrătorii Domnului întâmpină o împotrivire înverșunată, iar lucrarea lor este împiedicată. Ei fac tot ce pot mai bine și seamănă sămânța cea bună cu un efort serios și istovitor. Dar împotrivitorii devin tot mai înverșunați. Este posibil ca unii ascultători să fie

convinși de adevăr, dar sunt intimidați de împotrivirea manifestată și nu au curajul de a-și recunoaște convingerile.

Uneori, viața lucrătorilor poate fi pusă în pericol de oamenii conduși de Satana. Atunci, ei au dreptul de a urma exemplul Domnului lor și de a merge în alt loc. „Nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel”, a spus Domnul Hristos, „până va veni Fiul omului” (Matei 10, 23). Prin urmare, solii adevărului să meargă în alt loc. Acolo ar putea fi ocazii mai favorabile pentru lucrare, așa încât să poată semăna cu succes semințele adevărului și să poată culege roadele. Vestea despre reușita lor va ajunge în locul unde lucrarea părea lipsită de succes, iar următorul sol al adevărului care va merge acolo va fi primit mai favorabil.

Semințele semănate în vreme de încercări și descurajare se vor dovedi a fi pline de putere și de viață. Necazurile, pierderea proprietăților, situațiile nefavorabile, schimbările îngăduite de providența lui Dumnezeu readuc în atenție cu o claritate vie cuvintele rostite cu ani în urmă de slujitorul credincios al lui Dumnezeu. Semințele semănate răsar și aduc roade.

Dumnezeu are nevoie de bărbați și femei înțelepte, care vor lucra cu seriozitate pentru realizarea lucrării încredințate. El îi va folosi ca mijloace ale Sale pentru convertirea sufletelor. Unii vor semăna, iar alții vor secera roadele. Fiecare să facă tot ce poate mai bine pentru a-și înmulți talanții, așa încât Dumnezeu să-l poată folosi fie ca semănător, fie ca secerător.

Stimați președinți ai conferințelor

Domnul a avut plăcerea de a-mi prezenta multe lucruri cu privire la chemarea și lucrarea pastorilor noștri, îndeosebi ale aceluia care au fost rânduiți ca președinți ai conferințelor. În alegerea oamenilor pentru aceste poziții de răspundere, trebuie să fie exercitată o mare grijă. Să fie înălțate rugăciuni fierbinți pentru iluminare divină.

Cei care sunt rânduiți ca supraveghetori ai turmei ar trebui să fie niște oameni cu o reputație bună, care să dovedească nu numai o cunoaștere a Scripturilor, ci și o experiență în ce privește credința și răbdarea, ca să-i poată învăța pe cei care se împotrivesc adevărului. Ei ar trebui să fie oameni cu o integritate deplină, iar în domeniul Cuvântului lui Dumnezeu să nu fie niște începători, ci niște cercetători inteligenți, capabili să-i învețe pe alții și să scoată din vistierie lucruri vechi și lucruri noi. De asemenea, să fie oameni cu un caracter, o vorbire și un comportament care vor fi o onoare pentru cauza lui Hristos, învățându-i pe ceilalți calea adevărului și crescând până la statura plinătății lui Hristos Isus. Acest fapt presupune dezvoltarea și întărirea fiecărei însușiri, pentru ca, pe măsură ce lucrarea se extinde, să poată deveni capabili de a purta responsabilități tot mai mari.

Domnul Isus i-a luat cu Sine pe Iuda și Petru nu pentru că aveau un caracter fără defecte, ci în ciuda defectelor lor. Domnul a dorit să le ofere posibilitatea de a învăța în școala Sa blândețea și smerenia inimii, ca să poată deveni conlucrători cu El. Dacă ei ar fi folosit aceste ocazii favorabile, dacă ar fi dorit să învețe, dacă ar fi fost dispuși să-și vadă propriile deficiențe și, în lumina unui exemplu curat, să devină așa cum ar fi dorit Domnul Hristos să fie, ei ar fi fost o mare binecuvântare pentru biserică.

Domnul Isus continuă încă să-i trateze pe oameni în acest fel. Unii care au un caracter nedesăvârșit sunt puși în legătură cu interesele sfinte și solemne ale lucrării, iar când sunt aleși pentru o activitate specială, nu ar trebui să considere că propria înțelepciune este suficientă și că nu au nevoie să fie sfătuiți, muștrați și învățați. Fraților, dacă aveți astfel de simțăminte, vă veți despărți de Izvorul puterii și veți fi în pericol. Este posibil să fiți lăsați în voia presupusei voastre înțelepciuni și să faceți așa cum a făcut Iuda, adică să-L trădați pe Domnul vostru...

Căutarea sfatului omenesc

Unele dintre conferințele noastre sunt lipsite de o experiență creștină puternică din cauza conducătorilor lor și a celor care le-au urmat exemplul, fiind mai nerăbdători să obțină aprobarea oamenilor decât aprobarea lui Dumnezeu. Ei au apelat la oameni pentru a fi ajutați și sfătuiți mai mult decât au apelat la Dumnezeu. Ei s-au bazat pe oameni în îndeplinirea răspunderilor lor și au depins de înțelepciunea omenească exact atunci când ar fi trebuit să depindă de Dumnezeu. Prea adesea, cei cărora le-au cerut sfatul aveau ei înșiși nevoie de ajutor, deoarece sufletul lor nu era într-o bună relație cu Dumnezeu. Pentru că s-au bazat pe puterea omenească, președinții conferințelor noastre au ajuns slabi și ineficienți. Încrederea în înțelepciunea omenească nu favorizează creșterea în har și în cunoașterea lui Hristos.

Fraților, când se ivesc dificultăți în conferința voastră și când apar situații de urgență, încercați, dacă este posibil, să nu lăsați ca acești nori întunecoși să se abată asupra Conferinței Generale. Președintele Conferinței Generale nu trebuie să fie împovărat cu problemele conferințelor locale, așa cum s-a întâmplat în trecut. Dacă voi și tovarășii voștri de activitate nu puteți rezolva dificultățile și tulburările care se ivesc în conferința voastră, cum

credeți că un singur om poate face acest lucru pentru toate conferințele? De ce să turnați toate descurajările și încurcăturile voastre în mintea și inima împovărată a președintelui Conferinței Generale? El nu poate să înțeleagă situația la fel de bine ca voi, care vă aflați la fața locului.

Dacă evitați răspunderea, crucea, purtarea poverilor, cântărirea serioasă a lucrurilor și rugăciunea stăruitoare și așteptați ca președintele Conferinței Generale să facă lucrarea voastră și să vă ajute să ieșiți din încurcături, oare nu puteți să înțelegeți că așezați asupra lui poveri care îi vor pune în pericol viața? Oare nu aveți și voi capacitatea de a gândi și de a acționa, asemenea lui? Nu ar trebui să neglijați nici o parte a lucrării pe motiv că aceasta necesită un efort serios și istovitor.

Repet, nu așezați poverile voastre asupra președintelui Conferinței Generale. Nu așteptați de la el să preia răspunderile voastre neîndeplinite și să facă munca voastră. Hotărâți-vă să vă purtați propriile poveri prin Hristos, care vă întărește. Dacă ascultă sfatul lui Dumnezeu, președintele Conferinței Generale nu-i va încuraja pe frații lui să-i ceară să le spună care este datoria lor, ci îi va îndruma la unicul Izvor al înțelepciunii, care nu este afectat de greșelile omenești. El va refuza să fie minte și conștiință pentru alții...

Cel căruia i se acordă această încredere necuvenită este expus la ispite puternice. Dacă va putea, Satana îl va determina să fie încrezător în sine, așa încât defectele omenești să prejudicieze lucrarea lui Dumnezeu. Un astfel de conducător va fi în pericolul de a-i încuraja pe frații lui să depindă de el și să considere că toate lucrurile care sunt legate de lucrare trebuie să-i fie aduse la cunoștință. În felul acesta, lucrarea va purta amprenta omenească în locul amprentei lui Dumnezeu.

Dar, dacă toți vor învăța să depindă de Dumnezeu vor fi înlăturate multe pericole care îl amenință pe cel aflat în poziția de conducător. Dacă

greșește, dacă îngăduie ca influența omenească să-i afecteze judecata sau dacă cedează în fața ispitei, el poate fi corectat și ajutat de frații lui. Iar cei care învață să meargă singuri la Dumnezeu pentru a primi ajutor și sfat vor primi învățături de cea mai înaltă valoare. Dacă doresc să-și îndeplinească responsabilitățile cu succes, administratorii unei conferințe trebuie să se roage, să creadă și să-L lase pe Dumnezeu să facă din ei niște slujitori ai Săi, prin care să păstreze bisericile Sale într-o bună rânduială. Aceasta este partea lor de vie pe care trebuie să o cultive. Este nevoie de mult mai multă responsabilitate personală, de mult mai multă gândire și plănuire și de mai multă energie intelectuală care să fie investite în lucrarea pentru Domnul. Acest lucru va extinde capacitatea intelectului și va conferi o înțelegere mai clară cu privire la datorie și la modul în care trebuie să fie îndeplinită.

Fraților, veți fi nevoiți să vă confrunțați cu dificultăți, să purtați răspunderi, să concepeți planuri și să le executați. De aceea, căutați-L fără încetare pe Dumnezeu pentru a primi sfatul Său. Rugați-vă și lucrați, lucrați și rugați-vă și învățați de la Isus, ca niște elevi în școala Sa.

Domnul ne-a dat făgăduința: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1, 5). Dumnezeu a rânduit ca aceia care poartă răspunderi să se întâlnească adesea pentru a se sfătui unul cu altul și pentru a se ruga stăruitor, ca să primească acea înțelepciune pe care doar El o poate oferi. Vorbiți mai puțin. Mult timp prețios este pierdut în discuții care nu aduc nici o lumină. Frații trebuie să postească și să se roage împreună pentru înțelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da cu mână largă. Faceți-I cunoscute lui Dumnezeu necazurile voastre. Spuneți asemenea lui Moise: „Eu nu pot să conduc acest popor, dacă prezența Ta nu va fi cu mine”. Apoi, cereți mai mult. Cereți așa cum a cerut Moise: „Arată-mi slava Ta!” (Exod 33, 18). Ce este această slavă? Este caracterul lui Dumnezeu. Așa i-a spus Dumnezeu lui Moise.

Fiecare suflet credincios să se prindă de Dumnezeu. Buzele voastre să-L laude pe Dumnezeu. Când vă adunați, mintea voastră să fie îndreptată spre contemplarea realităților veșnice, într-un spirit de reverență. În felul acesta, vă veți ajuta unul pe altul să aveți o gândire spirituală. Dacă voința voastră este în armonie cu voința divină, veți fi în armonie unii cu alții și Îl veți avea pe Domnul Hristos alături de voi ca sfătuitor.

Enoh a umblat cu Dumnezeu. Tot așa trebuie să umble toți cei care lucrează pentru Hristos. Puteți să spuneți asemenea psalmistului: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Psalmii 16, 8). Când simțiți că nu vă puteți baza pe voi înșivă, încredeți-vă în Domnul Isus. Dacă așteptați să primiți toate sfaturile și înțelepciunea de la niște oameni muritori, la fel de mărginiți ca voi, veți primi doar ajutorul omenesc. Dacă Îi cereți lui Dumnezeu ajutor și înțelepciune, El nu va dezamăgi niciodată credința voastră.

Președinții conferințelor locale au același Dumnezeu ca președintele Conferinței Generale și, în loc să depindă de un om, pot merge singuri la Izvorul înțelepciunii pentru a primi lumină din aceeași sursă.

S-ar putea argumenta că Domnul le oferă o înțelepciune specială celor cărora le-a încredințat responsabilități importante. Cu adevărat, dacă vor umbla smeriți înaintea Sa, El le va da ajutor pentru lucrarea lor; dacă voi Îl căutați cu același spirit, El vă va da și vouă ajutor pentru lucrarea voastră. Dacă, în providența Sa, Domnul v-a încredințat responsabilități importante, El vă va face capabili să le aduceți la îndeplinire, cu condiția să-I cereți cu credință puterea de care aveți nevoie. Dacă vă încredeți în El și depindeți de El pentru a primi sfat, Domnul nu vă va lăsa în voia judecății voastre limitate, ca să alcătuiți planuri nedesăvârșite și să faceți greșeli grave.

Nici un om să nu fie confesorul vostru

Fiecare are nevoie de o experiență practică în ce privește încrederea personală în Dumnezeu. Nici un om să nu devină confesorul vostru. Deschideți-vă inima înaintea lui Dumnezeu și spuneți-I Lui fiecare taină a sufletului. Aduceți la El dificultățile voastre, mari și mici, iar El vă va arăta cum să ieșiți din ele. Numai El știe cum să vă acorde exact ajutorul de care aveți nevoie. Iar când treceți printr-o perioadă de încercare, după ce ați primit ajutorul și după ce Duhul lui Dumnezeu a lucrat în mod vizibil pentru voi, ce experiență prețioasă ați câștigat! Astfel, dobândiți credința și iubirea, aurul pe care Martorul credincios vă sfătuiește să-l cumpărați de la El. Dacă mergeți la Dumnezeu cu toate necazurile voastre, pe măsură ce învățați lecțiile prețioase ale credinței, îi veți putea învăța și pe alții să procedeze la fel. În felul acesta, îi veți conduce pe oameni la un nivel tot mai înalt al experienței.

Prin modul în care tratează lucrurile, președintele unei conferințe locale îi va educa pe pastorii aflați sub conducerea lui și, împreună, vor educa bisericile, așa încât să știe că nu va fi necesar să-i cheme pe pastorii aflați în misiune să reglementeze dificultățile și disensiunile din biserică. Dacă administratorii conferinței își vor îndeplini, ca niște ispravnici credincioși, îndatoririle rânduite de Dumnezeu, lucrarea din conferințe nu va ajunge să se împiedice de dificultățile care se ivesc. De asemenea, dacă vor proceda în acest fel, lucrătorii vor deveni oameni puternici și responsabili, care nu vor da greș și nu vor fi descurajați când se vor afla într-o situație dificilă. Există Unul care este puternic și capabil să-i mântuiască până la capăt pe toți cei ce vin la El. Nu este făgăduința Sa deplină și cuprinzătoare: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11, 28)? De ce suntem așa de puțin dispuși să apelăm direct la Izvorul puterii? Oare nu ar trebui ca pastorii și președinții conferințelor noastre să știe de unde vine ajutorul lor?

Schimbarea lucrătorilor

Am fost întrebată dacă nu este o greșeală ca președintele unei conferințe locale să fie mutat într-un teritoriu nou, în ciuda faptului că mulți dintre oamenii aflați sub răspunderea lui nu doresc să renunțe la el.

Domnul a avut plăcerea de a-mi da lumină asupra acestei întrebări. Mi-a fost arătat că pastorii nu trebuie să fie menținuți în același district an după an și că o conferință nu trebuie să fie condusă multă vreme de același președinte. Schimbarea darurilor este pentru binele conferințelor și al bisericilor noastre.

Uneori, pastorii au simțit că nu sunt dispuși să-și schimbe câmpul de lucru, dar, dacă înțeleg toate motivele pentru schimbare, nu se vor opune. Unii au cerut insistent să mai rămână încă un an în același teritoriu și adesea cererea le-a fost respectată. Ei au afirmat că au planuri pentru o lucrare mai mare decât cea făcută până atunci. Dar, la încheierea anului respectiv, starea lucrurilor a fost mai rea ca înainte. Dacă un pastor a fost necredincios față de lucrarea lui, nu este de așteptat că va repara greșelile rămânând în același loc. Bisericile se obișnuiesc cu modul de administrare al unui astfel de om și cred că trebuie să aștepte ajutorul lui, în loc să-l aștepte de la Dumnezeu. Ideile și planurile lui au o influență dominatoare în conferință.

Este posibil ca oamenii să vadă că el judecă greșit și din acest motiv ajung să aibă o părere mai puțin bună despre lucrarea pastorală. Dacă L-ar căuta pe Dumnezeu și ar depinde de înțelepciunea cerească, ar obține o experiență de cea mai înaltă valoare și ar fi în stare să suplinească ei înșiși în multe privințe lipsurile celui care este păstor al turmei. Dar, prea adesea, lucrurile sunt lăsate în voia lor, iar președintele este considerat răspunzător pentru starea bisericilor din conferință, în timp ce membrii bisericii stau nepăsători și comozi fără a face nimic pentru a le pune în ordine.

Poate că președintele nu simte importanța sfințirii personale și crede că alții trebuie să fie sfințiți. El poate fi un străjer necredincios, predicând pentru a fi pe placul oamenilor. La mulți, anumite trăsături de caracter sunt puternice, în timp ce altele sunt slabe și deficitare. Ca rezultat, în anumite aspecte ale lucrării se manifestă o lipsă de eficiență. Dacă aceeași persoană ar continua să fie președintele conferinței an după an, defectele ei s-ar reproduce în bisericile aflate sub administrarea lui. Totuși un lucrător poate fi puternic acolo unde fratele lui este slab, așa că, prin schimbarea câmpului de lucru, fiecare poate suplini într-o anumită măsură deficiențele celuilalt.

Dacă toți ar fi consacrați pe deplin lui Dumnezeu, aceste nedesăvârșiri de caracter evidente nu ar exista, dar, pentru că lucrătorii nu ating standardul divin, datorită faptului că îngăduie ca eul să se manifeste în lucrarea lor, lucrul cel mai bun, atât pentru ei înșiși, cât și pentru biserici, este să se facă schimbări frecvente. Pe de altă parte, dacă este puternic din punct de vedere spiritual, prin harul lui Hristos, lucrătorul este o binecuvântare pentru biserici, iar lucrarea lui este necesară în diferite conferințe.

Trăim într-un timp caracterizat de un pericol deosebit, care ne amenință atât din exterior, cât și din interior, iar Dumnezeu dorește să fiți atenți la tot ce privește lucrarea voastră specială. Nu încercați să faceți nimic fără ajutorul deosebit al Tatălui vostru ceresc. El așteaptă cererile voastre ca să vă poată spune: „Sunt aici”. Dacă Îl veți căuta, El spune că Se va lăsa găsit de voi. Puterea Sa, harul și neprihănirea Sa îi vor fi date celui umil, care Îl caută cu toată inima.

Pastorii și lucrările administrativ-financiare

Am fost instruită cu privire la importanța faptului ca pastorii noștri să fie liberi de responsabilitățile care ar trebui să fie îndeplinite în cea mai mare măsură de oamenii de afaceri. Într-o viziune de noapte, participam la o întrunire a fraților noștri care poartă răspunderea lucrării. Ei erau foarte tulburați din cauza unor dificultăți financiare și se consultau cum ar putea face pentru a administra cât mai bine lucrarea. Unii se gândeau că numărul lucrătorilor s-ar putea reduce fără ca rezultatele esențiale să rămână nerealizate. Unul dintre frații, care ocupa o poziție de răspundere, își explica planurile și spunea ce anume dorea să fie făcut. Mulți alții prezentau subiectele care urmau a fi dezbătute. Atunci, o Persoană cu demnitate și autoritate s-a ridicat și a început să afirme principiile după care trebuia să ne orientăm. Vorbitorul le-a spus pastorilor:

„Lucrarea voastră nu este aceea de a vă ocupa de administrarea treburilor financiare. Nu este înțelept să vă asumați această sarcină. Dumnezeu are pentru voi responsabilități pe care trebuie să le purtați, dar, dacă vă ocupați de lucrări pentru care nu sunteți pregătiți, eforturile voastre în prezentarea Cuvântului se vor dovedi fără succes. Acest fapt va aduce asupra voastră o descurajare care vă va descalifica tocmai pentru lucrarea pe care ar trebui să o faceți -- o lucrare care necesită o înțelegere plină de discernământ și o judecată lipsită de egoism.”

Cei care sunt angajați să scrie și să predice nu ar trebui să participe la numeroase adunări de comitet. Ei trebuie să le încredințeze unor oameni de afaceri capabili numeroasele lucrări minore și în felul acesta să evite a fi supuși unei tensiuni continue, care îi răpește minții puterea ei naturală. Ei ar trebui să acorde mult mai multă atenție menținerii sănătății fizice, deoarece

vigoarea minții depinde într-o mare măsură de puterea trupului. Perioadele corespunzătoare de somn și de odihnă și exercițiul fizic din abundență sunt esențiale pentru sănătatea trupului și a minții. A lipsi organismul de orele necesare pentru odihnă și refacere, prin faptul că se îngăduie ca un singur om să facă munca pentru patru oameni, sau trei, sau chiar doi, va duce la o pierdere ireparabilă.

Educația în domeniul administrativ-financiar

Cei care cred că un om capabil să ocupe o anumită poziție este calificat să ocupe multe alte poziții tind să facă greșeli atunci când plănuiesc dezvoltarea lucrării. Ei sunt predispuși să așeze asupra unui singur om grijile și poverile care trebuie împărțite mai multor persoane.

Experiența are o mare valoare. Domnul dorește să aibă în lucrarea Sa oameni inteligenți și calificați pentru diferitele poziții de răspundere din conferințele și instituțiile noastre. Îndeosebi sunt necesari oameni de afaceri consacrați, care vor respecta principiile adevărului în fiecare tranzacție comercială. Cei care poartă răspunderea treburilor financiare nu ar trebui să-și asume alte răspunderi pe care nu sunt în stare să le poarte, iar lucrările administrativ-financiare să nu le fie încredințate unor oameni incompetenți. Cei care poartă răspunderea lucrării au greșit uneori, îngăduind numirea unor oameni lipsiți de tact și abilitate pentru a se ocupa de interese financiare importante.

Oamenii înclinați spre domeniul afacerilor ar trebui să-și dezvolte talentele prin studiu și prin instruirea cea mai cuprinzătoare. Să fie încurajați să studieze în instituțiile în care pot obține repede o cunoaștere a principiilor și metodelor corecte în afaceri. Nici un om de afaceri aflat în lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie un începător. Dacă în orice domeniu de activitate oamenii trebuie să folosească toate ocaziile pentru a deveni înțelepți și

eficienți, atunci cu atât mai mult trebuie să o facă aceia care își folosesc aptitudinile pentru întemeierea Împărăției lui Dumnezeu în lumea noastră. În lumina faptului că trăim așa de aproape de încheierea istoriei acestui pământ, ar trebui să existe mai multă conștiinciozitate în lucrare, o așteptare și o veghere mai vigilentă, rugăciune și muncă serioasă. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să atingă perfecțiunea, ca să poată fi un creștin ideal, desăvârșit în Hristos Isus.

Importanța principiilor corecte

Cei care lucrează în domeniul administrativ-financiar trebuie să-și ia toate măsurile de precauție pentru a nu cădea în greșeală din cauza unor principii sau metode greșite. Raportul lor trebuie să fie ca acela al lui Daniel la curtea Babilonului. Când tranzacțiile lui financiare au fost supuse celei mai atente cercetări, nu s-a putut găsi nici măcar o greșeală. Raportul cu privire la activitatea administrativă a lui Daniel, chiar dacă este incomplet, conține lecții vrednice de învățatură. El descoperă faptul că un om de afaceri nu este în mod necesar un om viclean și înșelător. El poate fi un om instruit de Dumnezeu la fiecare pas. În timp ce era prim-ministru al împărăției Babilonului, Daniel era și un profet al lui Dumnezeu, care primea lumina inspirației cerești. Viața lui este o ilustrație cu privire la ce poate fi orice om de afaceri creștin...

În timpul nostru, lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și femei care dețin calificări deosebite și capacități administrative, oameni care vor cerceta cu răbdare și atenție nevoile lucrării în diferitele teritorii și au o mare capacitate de a lucra. Este nevoie de oameni care au o inimă caldă și bună, un cap limpede, intuiție și o gândire fără prejudecăți, sfințiți de Duhul lui Dumnezeu, care pot să spună fără teamă „nu” sau „da” și „amin” la orice propunere. Este nevoie de oameni care au convingeri puternice, o înțelegere clară, inimi curate și pline de simpatie, oameni care pun în aplicare cuvintele „voi toți sunteți frați” (Matei 23, 8) și care luptă pentru ridicarea și pentru

refacerea omenirii căzute. -- Testimonies for the Church 7:246-249.

Nu puțini pastori neglijează tocmai lucrarea pe care au fost rânduiți să o facă. De ce aceia care sunt puși deoparte pentru lucrarea de păstorire sunt chemați să se ocupe de comitete și consilii? De ce sunt solicitați să participe la așa de multe adunări administrative, care de multe ori se desfășoară la o mare distanță de locul unde lucrează? De ce problemele administrative nu le sunt încredințate unor oameni de afaceri? Pastorii nu au fost chemați să îndeplinească această lucrare. Aspectele financiare trebuie să fie administrate de oameni capabili în această privință, dar pastorii sunt puși deoparte pentru un alt domeniu al lucrării...

Pastorii nu trebuie să fie convocați aici sau acolo pentru a participa la adunări de comitet, în scopul de a hotărî cu privire la diferite aspecte administrative lipsite de importanță. Mulți dintre pastorii noștri au făcut această lucrare în trecut, dar nu este lucrarea în care Domnul dorește să se angajeze. Asupra lor au fost așezate prea multe răspunderi financiare. În timp ce se străduiesc să aducă la îndeplinire aceste răspunderi, ei neglijează misiunea Evangheliei. Dumnezeu privește acest fapt ca pe o dezonoare la adresa Numelui Său. -- Testimonies for the Church 7:254, 255.

Capitolul 91

Grija pentru lucrători

Este necesar să fie făcute pregătiri pentru a avea grijă de pastori și de ceilalți slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, care, din cauza condițiilor grele sau a suprasolicitărilor în lucrarea Sa, au ajuns bolnavi și au nevoie de odihnă și refacere sau care, din cauza vârstei sau a pierderii sănătății, nu mai sunt în stare să poarte povara și să suporte arșița zilei. Adesea, pastorii sunt chemați să lucreze într-un teritoriu despre care știu că va fi dăunător pentru sănătatea lor, dar, nedorind să evite locurile dificile, ei îndrăznesc să meargă, sperând că vor fi un ajutor și o binecuvântare pentru oameni. După un timp, constată că sănătatea lor suferă. După ce încearcă o schimbare a climei și a activității și văd că nu are loc nici o îmbunătățire a sănătății, ce ar trebui să mai facă?

Acești lucrători credincioși, care au renunțat la avantajele lumesci pentru cauza lui Hristos, alegând sărăcia în locul plăcerilor sau al bogățiilor, și care, uitând de ei înșiși, au lucrat plini de sârguință spre a câștiga suflete pentru Hristos, au dăruit cu generozitate pentru progresul diferitelor întreprinderi în lucrarea lui Dumnezeu, apoi au căzut la datorie, obosiți și bolnavi, fără mijloace de întreținere, nu trebuie să fie lăsați să lupte cu sărăcia și suferința sau să se simtă ca niște cerșetori. Când boala și infirmitatea se abat asupra lor, lucrătorii noștri să nu fie lăsați să se întrebe cu teamă: „Ce se va întâmpla cu soția și copiii mei, acum, când nu mai pot lucra pentru a le împlini nevoile?” Este numai drept să fie luate măsuri pentru a împlini nevoile acestor lucrători credincioși și ale celor care depind de ei.

Pentru veteranii care au luptat în slujba țării se asigură ajutoare generoase. Acești oameni poartă toată viața infirmitățile și cicatricile care vorbesc despre luptele primejdioase la care au luat parte, despre marșurile lor

forțate, despre expunerea la intemperii și despre suferința lor în închisoare. Toate aceste dovezi ale loialității și sacrificiului de sine le dau dreptul de a beneficia de ajutorul națiunii pe care au luptat să o salveze, iar dreptul acesta le este recunoscut și onorat. Dar ce pregătiri au făcut adventiștii de ziua a șaptea pentru a-i ajuta pe soldații lui Hristos?

Oamenii care alcătuiesc poporul nostru nu au simțit așa cum ar fi trebuit necesitatea de a lua măsuri în această privință și, ca urmare, a fost neglijată. Bisericele au fost indiferente și, în ciuda faptului că lumina Cuvântului lui Dumnezeu a strălucit pe calea lor, ele au neglijat această datorie importantă. Domnul este foarte nemulțumit de neglijența față de slujitorii Săi credincioși. Cei din poporul nostru trebuie să fie dispuși să ajute aceste persoane aflate în circumstanțe neprielnice la fel de mult cum au fost dispuși să accepte sprijinul lor și slujirea lor în vremea când erau sănătoase.

Dumnezeu ne-a încredințat obligația de a le acorda o atenție deosebită săracilor din mijlocul nostru. Dar acești pastori și lucrători să nu fie tratați ca niște săraci. Ei și-au adunat o comoară în ceruri, care nu va pieri. Ei au slujit nevoilor conferinței, iar acum conferința trebuie să slujească nevoilor lor.

Când ne sunt prezentate situații de acest fel, nu trebuie să trecem cu indiferență pe lângă ele. Să nu spunem: „Duceți-vă... încălziți-vă și săturați-vă!” (Iacov 2,16), fără să luăm nici o măsură concretă pentru a împlini nevoile lor. În trecut s-a procedat așa și, din acest motiv, în unele cazuri, mărturia de credință a adventiștilor de ziua a șaptea a fost dezonorată, iar lumii i s-a oferit ocazia de a critica lucrarea lui Dumnezeu.

Acum este datoria poporului lui Dumnezeu să dezmință criticile, asigurându-le acestor slujitori ai Domnului case confortabile, înconjurate de câteva pogoane de pământ, pe care să le poată cultiva în folosul propriu, ca să nu se simtă dependenți de mila fraților lor. Cu câtă plăcere și pace așteaptă

acești lucrători oboșiți o casă mică și liniștită, unde nevoia lor îndreptățită de odihnă ar fi recunoscută!...

Sanatoriile noastre, un adăpost pentru lucrători

Adesea, acești pastori au nevoie de o îngrijire și de un tratament special. Sanatoriile noastre ar trebui să fie un adăpost pentru ei și pentru toți lucrătorii noștri care au nevoie de odihnă. Să fie asigurate camere unde pot beneficia de o schimbare și de odihnă, fără a-și face griji neîncetate cu privire la modul în care vor achita cheltuielile. Când ucenicii erau oboșiți de muncă, Domnul Hristos le-a zis: „Veniți singuri la o parte... și odihniți-vă puțin” (Marcu 6, 31). El dorește să fie făcute pregătiri, așa încât slujitorii Săi de acum să aibă posibilitatea de a se odihni și de a-și redobândi puterea. Sanatoriile noastre trebuie să fie deschise pentru lucrătorii noștri sânguincioși, care au făcut tot ce le-a stat în putere pentru construirea și întreținerea acestor instituții și, oricând au nevoie de avantajele oferite aici, să fie făcuți să se simtă ca acasă.

Acestor lucrători să nu li se ceară niciodată un preț mare pentru cazare și tratament și nici să nu fie priviți ca niște cerșetori sau făcuți în vreun fel să se simtă așa de cei care le acordă ospitalitatea. A manifesta dărnicie în folosirea facilităților pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru slujitorii săi oboșiți și suprasolicitați înseamnă, în ochii Săi, o adevărată lucrare misionară medicală. Lucrătorii lui Dumnezeu Îi sunt foarte apropiați, iar când sunt primiți, trebuie să ne aducem aminte că Însuși Hristos este primit în persoana solilor Săi. Domnul cere aceasta și este nemulțumit și dezonorat când ei sunt tratați cu indiferență sau cu egoism. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu va însoți nici un comportament lipsit de respect față de aleșii Săi.

Printre cadrele medicale nu există întotdeauna o sensibilitate în ce privește înțelegerea acestor aspecte. Unii nu i-au tratat pe lucrători așa cum

ar fi trebuit. Fie ca Domnul să sfințească gândirea celor care răspund de instituțiile noastre, ca să știe cine trebuie să beneficieze de o îngrijire și o simpatie sinceră. Cei pentru care au trudit acești lucrători istoviți ar trebui să arate o apreciere față de munca lor, ajutându-i în vreme de nevoie și preluând o mare parte din cheltuielile lor pentru sanatoriu. Unii lucrători sunt suficient de înstăriți pentru a economisi câte puțin din salariul lor și, dacă este posibil, ar fi bine să procedeze astfel, spre a fi pregătiți pentru orice situație de criză, dar chiar și aceștia trebuie să fie bineveniți, ca o binecuvântare pentru sanatoriu.

Totuși majoritatea lucrătorilor noștri au obligații mari și multe. La fiecare pas, când sunt necesare mijloace financiare, ei sunt chemați să ajute, să ia inițiativa, pentru ca influența exemplului lor să-i poată stimula pe ceilalți în ce privește dărnicia, iar lucrarea lui Dumnezeu să progreseze. Ei simt o dorință așa de puternică de a înfriga stindardul Evangheliei în teritorii noi, încât mulți chiar împrumută bani pentru a ajuta diferite proiecte. Ei nu au dăruit cu resentimente, ci au simțit că este un privilegiu să lucreze pentru înaintarea adevărului. Răspunzând în acest fel la diferitele solicitări financiare, adesea rămân cu un surplus foarte mic.

Domnul păstrează un raport corect al dărnicii lor pentru lucrare. El cunoaște ce lucrare bună au făcut, o lucrare despre care lucrătorii mai tineri nici măcar nu au idee. El știe toate lipsurile și renunțarea la sine pe care le-au îndurat. Domnul a observat fiecare situație prin care au trecut acești lucrători. Totul este scris în cărțile cerurilor. Ei sunt o priveliște înaintea lumii, a îngerilor și a oamenilor și sunt niște exemple care dovedesc sinceritatea principiilor noastre religioase. Domnul dorește ca poporul nostru să înțeleagă faptul că pionierii lucrării merită tot ce pot face instituțiile noastre pentru ei. Dumnezeu ne cere să înțelegem că aceia care au îmbătrânit în slujba Sa merită iubirea noastră, onoarea noastră și respectul profund.

Fondul pentru lucrători

Pentru lucrătorii care nu mai sunt în stare să muncească, trebuie să fie adunat un fond. Nu vom fi fără vină înaintea lui Dumnezeu, dacă nu facem orice efort posibil în această privință, fără întârziere. Printre noi sunt unii care nu vor înțelege necesitatea acestei acțiuni, dar opoziția lor nu trebuie să aibă nici o influență asupra noastră. Cei care își doresc în inima lor să fie buni și să facă binele ar trebui să înainteze cu perseverență în îndeplinirea lucrării bune, pe care Dumnezeu ne cere să o realizăm. -- Testimonies for the Church 7:290-294.

Casele de închinare

Când într-un oraș sau sat este stârnit interesul, acest interes trebuie să fie folosit. În acea localitate să se lucreze cu atenție, până când se va înființa o casă de închinare umilă, ca un semn, un memorial al Sabatului lui Dumnezeu, ca o lumină în mijlocul întunericului moral. Aceste semne de aducere aminte trebuie să stea în multe locuri ca niște martori pentru adevăr. În mila Sa, Dumnezeu a prevăzut ca solii Evangheliei să meargă în toate țările și popoarele, până când stindardul adevărului va fi înălțat în toate zonele locuite ale lumii.

Ori de câte ori se înființează o grupă de credincioși, să fie construită o casă de închinare. Lucrătorii să nu plece din acea localitate până când nu au realizat aceasta.

În multe locuri unde a fost predicată solia, cei care au acceptat-o se află în situații neprielnice și nu pot face mult pentru a asigura avantajele care ar putea să consolideze lucrarea. Adesea, acest fapt face ca extinderea lucrării să fie dificilă. Pe măsură ce oamenii devin interesați de adevăr, pastorii din alte biserici le spun, iar membrii bisericilor lor repetă: „Acești oameni nu au o biserică și nu veți avea nici un loc de închinare. Voi sunteți o grupă mică, săracă și neștiutoare. În scurt timp, pastorii vor pleca și interesul va dispărea. Atunci, veți renunța la toate ideile noi pe care l-ați acceptat”. Oare putem să presupunem că aceste cuvinte nu vor aduce o ispită puternică asupra celor care înțeleg motivele credinței noastre și sunt convinși de Duhul lui Dumnezeu cu privire la adevărul prezent? Trebuie să se repete adesea că, dintr-un început mic, se poate dezvolta un interes vast. Dacă, în consolidarea interesului față de Împărăția Mântuitorului nostru, vom manifesta înțelepciune, o judecată sfințită și o conducere abilă, vom face tot ce ne stă în

putere pentru a-i asigura pe oameni de stabilitatea lucrării noastre. Vom construi case de închinare umile, unde cei care acceptă adevărul să poată găsi un loc în care se pot închina lui Dumnezeu așa cum le dictează propria conștiință.

Ori de câte ori este posibil, clădirile bisericilor noastre să-I fie închinat lui Dumnezeu fără datorii. Când se construiește o biserică, să fie zidită de membri. Sub coordonarea unui pastor, care este îndrumat de sfatul colegilor lui, noii convertiți să lucreze cu mâinile lor, spunând: „Avem nevoie de o casă de adunare și trebuie să o zidim”. Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Lui să facă eforturi voioase și unite pentru lucrarea Sa. Dacă se va proceda așa, în scurt timp se va auzi vocea plină de recunoștință: „Iată ce a făcut Domnul!”

Cu toate acestea, în unele cazuri, este posibil ca tânăra biserică să nu fie în stare să poarte întreaga povară a construirii unei case de închinare. În aceste situații, frații din alte biserici să o ajute. În alte cazuri, decât să nu se construiască, probabil că ar fi mai bine să se împrumute banii necesari. Dacă există o persoană cu bani care, după ce a dăruit ce a putut, va oferi un împrumut, fie fără dobândă, fie cu o dobândă mică, ar fi bine ca banii să fie folosiți, după care datoria va putea fi achitată. Dar, repet, dacă este posibil, construcțiile bisericilor să fie făcute fără datorii.

În bisericile noastre să nu fie închiriate locuri preferențiale. Cei bogați nu trebuie să fie onorați mai presus de cei săraci. Să nu se facă nici o deosebire. „Voi toți sunteți frați” (Matei 23, 8).

În nici una dintre construcțiile noastre să nu căutăm să facem paradă, deoarece acest lucru nu va contribui la progresul lucrării. Spiritul de economie să fie o mărturie cu privire la principiile noastre. De asemenea, să nu folosim metode de lucru improvizate. Totul trebuie să fie făcut cu

temeinicie...

Mi-a fost descoperit că unele biserici au împrumutat bani și, cu nepăsare, au continuat să aibă datorii. În unele cazuri, asupra casei lui Dumnezeu apasă o datorie continuă. În permanență sunt dobânzi de plătit. Asemenea stări de lucruri nu ar trebui și nu este necesar să existe. Dacă se va manifesta acea înțelepciune, acel tact și zel pentru Domnul, pe care le cere Dumnezeu, va avea loc o schimbare în privința aceasta. Datoriile vor fi achitate. Tuturor celor care au posibilitatea, Dumnezeu le cere să contribuie cu darurile lor și chiar membrii mai săraci pot oferi puținul lor. Renunțarea la sine îi va face în stare pe toți să ajute. Atât cei în vârstă, cât și cei tineri, părinții și copiii, trebuie să-și arate credința prin fapte. Membrilor bisericii să li se vorbească în mod clar despre necesitatea ca fiecare să îndeplinească o parte în lucrare, și acest gând să le fie întipărit cu stăruință în minte. Fiecare să facă tot ce poate mai bine. Când există dorința de a face, Dumnezeu va deschide calea. El nu a prevăzut ca lucrarea Sa să fie împovărată de datorii.

Dumnezeu cere sacrificiu de sine. Acesta va aduce nu numai prosperitate financiară, ci și spirituală. Renunțarea și sacrificiul de sine vor face minuni pentru promovarea spiritualității bisericii...

Întrebarea-cheie pe care fiecare creștin să și-o pună este: „Îl iubesc eu pe Hristos mai presus de orice, în adâncul sufletului meu? Iubesc eu templul Său? Oare nu va fi Domnul onorat prin faptul că eu fac din instituția Sa sfântă obiectul principal al atenției mele? Este iubirea mea față de Dumnezeu și față de Răscumpărătorul meu suficient de puternică pentru a mă determina să renunț la mine însumi? Când sunt ispitit să-mi îngădui plăceri și satisfacții personale, oare nu ar trebui să spun: «Nu, eu nu voi cheltui nimic pentru satisfacția mea, atâta vreme cât casa lui Dumnezeu este împovărată de datorii?»”

Răscumpărătorul nostru ne cere mult mai mult decât Îi dăruim noi. El își interpune dorința de a fi pe locul întâi, dar Domnul ne cere întreaga inimă și toată iubirea noastră. El nu va veni în inima noastră pentru a ocupa locul al doilea. Oare nu ar trebui ca Domnul Hristos să beneficieze de cea mai înaltă considerație din partea noastră? Oare nu ar trebui ca El să-și pretindă dreptul de a primi respectul și loialitatea noastră? Aceste lucruri se află la temelia vieții noastre, atât în cercul familiei, cât și în biserică. Dacă inima, sufletul, puterea și viața noastră Îi sunt consacrate în întregime lui Dumnezeu, dacă iubirea noastră Îi este dedicată pe deplin Lui, atunci Îl vom pune pe locul întâi în orice lucrare de slujire. Când suntem în armonie cu Dumnezeu, gândul la onoarea și slava Sa va fi mai important ca orice altceva. Nici o altă persoană nu are prioritate înaintea Sa în ce privește darurile noastre. Noi înțelegem ce înseamnă a fi părtași cu Hristos în lucrarea Sa sfântă.

Locașul unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său va fi drag și sfânt pentru toți copiii Săi credincioși. El nu va fi lăsat să sufere din cauza datoriilor. A îngădui așa ceva pare a fi aproape o negare a credinței voastre. Dacă doriți să aveți un locaș liber de datorii, unde Dumnezeu Se poate întâlni cu poporul Său și unde îl poate binecuvânta, trebuie să fiți gata să faceți un mare sacrificiu personal.

Fiecare datorie făcută pentru oricare dintre casele noastre de închinare ar putea fi plătită, dacă membrii bisericii ar plănuși cu înțelepciune și ar depune un efort serios și plin de zel pentru a o achita. În fiecare loc în care se achită datoria, să se organizeze un serviciu de mulțumire, care să fie asemenea unei rededicări a casei lui Dumnezeu. -- Testimonies for the Church 6:100-104.

Nevoia de a avea o casă de adunare acolo unde s-a format o grupă nouă de credincioși mi-a fost prezentată într-o viziune amplă. Am văzut meseriași care construiau case de închinare umile. Cei nou-veniți la credință ajutau cu mâini pline de bunăvoință, iar cei care aveau mijloace financiare susțineau

lucrarea cu banii lor. La subsolul bisericii, se pregătea o încăpere unde urma să se înființeze o școală pentru copii și a fost trimis un profesor care să o conducă. Numărul copiilor la școală nu era mare, dar era un început fericit. Am auzit copii și părinți cântând: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc, dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește. Lăudați pe Domnul! Laudă, suflete, pe Domnul! Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeu meu cât voi fi” (Psalmii 127, 1; Psalmii 146, 1.2).

Înființarea de biserici și construirea caselor de adunare și a școlilor s-a extins din oraș în oraș, iar zecimea creștea, contribuind la înaintarea lucrării. S-au înființat centre în numeroase locuri, iar Domnul lucra pentru a spori numărul credincioșilor Săi.

Prin această lucrare se va ajunge la toate categoriile de oameni. Când lucrează în mijlocul nostru, Duhul Sfânt convinge sufletele care nu sunt gata pentru venirea lui Hristos. Mulți dintre cei care nu au participat de ani de zile la adunările nici unei biserici, vin la adunările noastre și sunt convertiți. Consumatorii de tutun își sacrifică idolul, iar cei care consumă băuturi alcoolice renunță la băuturile lor. Ei nu ar fi putut face aceasta dacă nu s-ar fi bazat, prin credință, pe făgăduințele lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor.

Adevărul, așa cum este el în Cuvântul lui Dumnezeu, le este vestit celor bogați și celor săraci, celor din înalta societate și celor umili, iar cei care acceptă solia devin conlucrători cu noi și cu Dumnezeu și se ridică o armată puternică spre a lucra armonios. Aceasta este lucrarea noastră. Ea nu trebuie să fie neglijată în nici una dintre acțiunile noastre din cadrul adunărilor de tabără. Ea este o parte a oricărei misiuni legate de Evanghelie. În loc de a investi fiecare talent în lucrarea pentru oamenii care fac parte din categoria cea mai umilă a societății, ar trebui să ne străduim să formăm în fiecare loc câte o grupă de credincioși care se vor asocia cu noi în înălțarea

stindardului adevărului și în lucrarea pentru bogați și săraci. Apoi, pe măsură ce se întemeiază biserici, numărul celor care vor ajuta lucrarea pentru cei marginalizați va crește. -- General Conference Bulletin, martie, 1899.

Mulți dintre cei care nu împărtășesc credința noastră doresc cu ardoare chiar ajutorul pe care creștinii sunt datori să-l ofere. Dacă poporul lui Dumnezeu ar manifesta un interes sincer față de vecinii lor, mulți ar primi adevărurile speciale pentru acest timp. Nimic nu va putea să confere lucrării un caracter mai potrivit decât ajutorul dat oamenilor chiar în situația în care se află ei. -- Testimonies for the Church 6:280.

Capitolul 93

Examinarea pentru lucrarea de păstorire

Nimeni nu ar trebui să fie încurajat să înceapă activitatea ca pastor, fără să existe o dovadă inconfundabilă că Dumnezeu l-a chemat. Domnul nu le va încredința unor persoane lipsite de calificare răspunderea de a îngriji de turma Sa. Cei pe care îi cheamă Dumnezeu trebuie să fie niște oameni încercați, care au o experiență adâncă și o judecată sănătoasă, oameni care vor îndrăzni să mustre păcatul cu blândețe și vor înțelege cum să hrănească turma. Dumnezeu cunoaște inima și știe pe cine să aleagă. -- Testimonies for the Church 1:209.

În ce privește examinarea pastorilor, s-a făcut prea puțin și tocmai din acest motiv bisericile au avut ca lucrători oameni neconvertiți și ineficienți, care i-au adormit pe membri, în loc să-i trezească la un spirit de seriozitate și la un zel mai mare pentru lucrarea lui Dumnezeu. Unii pastori care participă la adunările de rugăciune rostesc din nou și din nou aceleași rugăciuni fără viață și predică săptămână de săptămână și lună de lună aceleași cuvântări seci. Ei nu au nimic nou și inspirator de prezentat pentru adunările lor, iar acest fapt este o dovadă că nu sunt părtași ai naturii divine. Domnul Hristos nu locuiește în inima lor prin credință.

Cei care încalcă fără încetare Legea sfântă a lui Dumnezeu, deși pretind că o păzesc și o vestesc, sunt niște pietre de poticnire atât pentru păcătoși, cât și pentru credincioșii adevărului. Maniera neglijentă și indiferentă în care mulți privesc Legea lui Iehova și darul Fiului Său este o insultă la adresa lui Dumnezeu. Singura modalitate prin care putem corecta acest rău larg răspândit este aceea de a examina îndeaproape fiecare persoană care dorește să devină un învățător al Cuvântului. Cei asupra cărora se află această responsabilitate ar trebui să cunoască bine istoria experienței acelei persoane,

începând cu momentul în care și-a mărturisit credința în adevăr. Trebuie să fie înțelese experiența lui și măsura în care cunoaște Scripturile, precum și modul în care susține adevărul prezent. Nimeni să nu fie acceptat în lucrarea lui Dumnezeu până când nu evidențiază faptul că are o experiență vie și reală în ce privește lucrurile lui Dumnezeu.

Cei care sunt pe punctul de a se angaja în lucrarea sfântă de vestire a adevărului biblic pentru lume trebuie să fie examinați cu atenție de persoane credincioase și cu experiență. După ce vor obține o anumită experiență, mai este necesară încă o lucrare pentru ei: să fie aduși înaintea Domnului în rugăciune stăruitoare, pentru ca El să poată arăta, prin Duhul Său Sfânt, dacă îi consideră potriviți. Apostolul spune: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă” (1 Timotei 5, 22). În zilele apostolilor, slujitorii lui Dumnezeu nu au îndrăznit să se bazeze pe propria judecată în alegerea și acceptarea oamenilor pentru a îndeplini slujba sfântă și solemnă de vestitori ai soliilor lui Dumnezeu. Ei au ales oamenii pe care i-au considerat acceptabili din perspectiva judecății lor, apoi i-au adus înaintea Domnului, spre a vedea dacă El dorește să-i accepte să devină reprezentanții Săi. În prezent, trebuie să fie îndeplinită această lucrare în totalitate și în aceeași măsură.

În multe locuri întâlnim oameni care au fost puși în grabă în poziții de răspundere, ca prezbiteri ai bisericii, deși nu erau calificați pentru o asemenea slujbă. Ei au o stăpânire de sine corespunzătoare, iar influența lor nu este bună. Biserica are necazuri neîncetate, ca o consecință a caracterului deficitar al conducătorilor. Mâinile au fost puse prea repede peste acești oameni.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie niște oameni cu o reputație bună, capabili să trateze cu înțelepciune interesul pentru Evanghelie. Avem o mare nevoie de oameni competenți, care să aducă onoare, și nu rușine, lucrării pe care o reprezintă.

Pastorii trebuie să fie examinați îndeosebi pentru a se vedea dacă înțeleg bine adevărul pentru acest timp, așa încât să poată prezenta într-o manieră logică și coerentă profețiile sau subiectele practice. Dacă nu pot prezenta cu claritate subiectele Bibliei, încă mai au nevoie să fie niște ascultători și niște elevi. Pentru a fi învățatori ai adevărului biblic, ei trebuie să cerceteze Sfintele Scripturi cu sârguință și cu rugăciune și să se familiarizeze cu ele. Toate aceste aspecte să fie luate în considerare cu atenție și cu rugăciune, înainte ca oamenii să fie trimiși în lucrarea pastorală.

-- Testimonies for the Church 4:406, 407.

Apostolul a văzut în Timotei un tânăr care aprecia sfințenia lucrării de păstorire, care era dispus să se lase învățat și nu se însăimânta de perspectiva suferinței. Totuși apostolul nu a îndrăznit să-și asume responsabilitatea de a-i acorda lui Timotei, un tânăr fără experiență, educația pentru lucrarea de slujire a Evangheliei, fără a fi mai întâi pe deplin mulțumit cu privire la caracterul lui și cu privire la viața lui din trecut.

Tatăl lui Timotei era grec, iar mama lui era evreică. El cunoscuse Sfintele Scripturi încă din copilărie. Evlavia pe care a văzut-o în căminul său era temeinică și evidentă. Credința mamei și a bunicii lui în sfintele scrieri a fost pentru el o amintire continuă a binecuvântării primite prin împlinirea voinței lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu fusese norma prin care cele două femei evlavioase îl îndrumaseră pe Timotei. Puterea spirituală a învățăturilor pe care le primise de la ele i-a păstrat o vorbire curată și un caracter nepătat de influențele rele care îl înconjuraseră. În felul acesta, educatorii lui din cămin conlucraseră cu Dumnezeu pentru a-l pregăti să poarte răspunderi.

Apostolul Pavel a văzut că Timotei era credincios, statornic și loial și l-a ales ca tovarăș de lucru și de călătorie. Cele care îl învățaseră pe Timotei în

copilăria sa au fost răsplătite văzându-l pe fiul lor în legătura apropiată de părtășie cu marele apostol...

Pavel îl iubea pe Timotei, adevăratul lui copil în credință (1 Timotei 1, 2). Adesea, marele apostol îl chema deoparte pe ucenicul mai tânăr și îi punea întrebări cu privire la istoria biblică, iar pe parcursul călătoriilor lor dintr-un loc în altul, îl învăța cum să lucreze cu succes. Atât Pavel, cât și Sila au văzut la Timotei convingerea profundă cu privire la natura serioasă și sfântă a lucrării de slujitor al Evangheliei. -- The Acts of the Apostles, 203, 204.

În lucrarea lui, Timotei cerea în permanență sfaturi și îndrumări de la apostolul Pavel. El nu acționa din impuls, ci gândea cu atenție, considerație și calm, întrebând la fiecare pas: Este aceasta calea Domnului? -- Idem, 205.

Capitolul 94

Hirotonirea

„În Biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen... și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat»” (Faptele Apostolilor 13, 1.2). Înainte de a fi trimiși ca misionari în lumea păgână, acești apostoli I-au fost consacrați lui Dumnezeu în mod solemn, prin post și rugăciune și prin punerea mâinilor. Astfel, ei au fost autorizați de biserică nu numai să prezinte adevărul, ci și să îndeplinească actul botezului și să organizeze biserici, fiind investiți cu autoritate ecleziastică deplină.

La data aceea, biserica creștină intra într-o eră importantă. Lucrarea de propovăduire a soliei Evangheliei printre neamuri urma să se desfășoare cu putere, iar ca rezultat, biserica avea să fie întărită printr-o mare creștere a numărului de suflete. Apostolii care fuseseră rânduiți să conducă această lucrare urmau să fie expuși la suspiciune, prejudecată și invidie. Învățăturile lor cu privire la surparea „zidului de la mijloc” (Efeseni 2, 14), care îi despărțea de foarte mult timp pe iudei de lumea păgână, aveau să-i supună în mod firesc la acuzația de erezie, iar autoritatea lor ca slujitori ai Evangheliei să fie contestată de mulți credincioși iudei zeloși.

Dumnezeu a prevăzut dificultățile cu care vor fi nevoiți să se confrunte slujitorii Săi și, pentru ca lucrarea lor să fie mai presus de orice acuzație, El a învățat biserica, descoperindu-i faptul că trebuie să-i consacre în mod public pentru lucrarea de păstorire. Hirotonirea lor a fost o recunoaștere publică a faptului că Dumnezeu i-a rânduit să le propovăduiască neamurilor veștile bune ale Evangheliei.

Atât Pavel, cât și Barnaba primiseră deja însărcinarea de la Dumnezeu Însuși, iar ceremonia punerii mâinilor nu a adăugat nici un har nou și nici o calificare efectivă. Ea era o formă oficială de numire într-o slujbă precisă și o recunoaștere a autorității persoanei pentru acea slujbă. Prin aceasta, pecetea bisericii era pusă asupra lucrării lui Dumnezeu.

Pentru iudei, această formalitate era deosebit de semnificativă. Când își binecuvânta copiii, tatăl iudeu își punea mâinile pe capul lor cu solemnitate. Când un animal era dedicat pentru jertfă, cel investit cu autoritatea preoțească își punea mâinile pe capul victimei. Iar, când și-au pus mâinile peste Pavel și Barnaba, prin acest act, slujitorii bisericii din Antiohia I-au cerut lui Dumnezeu să-și reverse binecuvântarea asupra apostolilor aleși, în consacrarea lor pentru lucrarea specială la care fuseseră rânduiți.

Mai târziu, ceremonia hirotonirii prin punerea mâinilor a fost denaturată într-o mare măsură, acordându-i-se o importanță necuvenită, ca și când asupra celor care primeau o astfel de hirotonire ar fi venit dintr-o dată o putere care îi califica imediat pentru toate lucrările pastorale. Dar, în raportul consacrării acestor doi apostoli, nu există nici un indiciu care arată că, prin simplul act al punerii mâinilor, li s-ar fi conferit vreo virtute. Acesta este doar un raport simplu cu privire la hirotonirea lor și cu privire la influența pe care a avut-o asupra activității lor viitoare.

Circumstanțele în care Pavel și Barnaba au fost puși deoparte de Duhul Sfânt pentru un anumit domeniu al slujirii arată cu claritate că Domnul lucrează în biserica Sa organizată prin mijloace specifice. Cu ani în urmă, când Însuși Mântuitorul i-a descoperit scopul divin cu privire la el, Pavel a fost adus imediat în legătură cu membrii bisericii recent înființate din Damasc. De asemenea, biserica din acel loc nu a fost lăsată multă vreme în necunoaștere cu privire la experiența personală a fariseului convertit. Apoi,

când însărcinarea divină primită la data aceea urma să fie îndeplinită din nou, într-o manieră mai amplă, Duhul Sfânt, dovedind faptul că Pavel era un vas ales pentru a le vesti neamurilor Evanghelia, a încredințat bisericii lucrarea de hirotonire a sa și a tovarășilor săi de lucru. Pe când conducătorii bisericii din Antiohia „slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat»”.

Dumnezeu a făcut din biserica Sa un mijloc de răspândire a luminii pe pământ și, prin intermediul ei, El comunică scopurile și voia Sa. Dumnezeu nu-i dă nici unuia dintre slujitorii Săi o experiență independentă sau contrarie experienței bisericii în sine. Nici nu-i descoperă unui singur om voința Sa pentru întreaga biserică, în timp ce biserica Sa -- trupul lui Hristos -- este lăsată în întuneric. În providența Sa, Dumnezeu îi pune pe slujitorii Lui într-o legătură strânsă cu biserica, așa încât să poată avea o mai mică încredere în ei înșiși și o mai mare încredere în aceia pe care El îi conduce în vederea progresului lucrării Sale.

Întotdeauna au fost în biserică oameni înclinați spre o atitudine de independență. Ei par a fi incapabili să înțeleagă faptul că un spirit de independență tinde să determine pe cineva să se încreadă prea mult în el însuși și să se bazeze pe propria judecată, în loc să respecte sfatul fraților săi și să aibă o părere înaltă despre judecata lor, îndeosebi a acelor care se află în pozițiile rânduite de Dumnezeu pentru conducerea poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu o autoritate și o putere specială, pe care nimeni nu poate fi îndreptățit să le desconsidere și să le disprețuiască, deoarece acela care procedează astfel desconsideră vocea lui Dumnezeu.

Cei care sunt înclinați să considere că judecata lor este mai presus de orice se află într-un mare pericol. Aceasta este încercarea premeditată a lui Satana de a-i despărți de oamenii prin care Dumnezeu transmite lumina Sa și prin care a lucrat pentru întemeierea și extinderea lucrării Sale pe pământ. A-i neglija sau a-i disprețui pe aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit să poarte

responsabilitățile conducerii pentru înaintarea adevărului înseamnă a respinge mijloacele pe care le-a rânduit El spre a ajuta, a încuraja și a întări poporul Său. Dacă ignoră aceste mijloace și crede că lumina lui trebuie să vină în exclusivitate direct de la Dumnezeu, orice lucrător angajat în lucrarea Domnului se așază într-o poziție în care este predispus să fie înșelat de vrăjmașul și biruit. În înțelepciunea Sa, Domnul a rânduit ca toți credincioșii să se afle într-o legătură strânsă, care trebuie să fie păstrată. Creștinii să fie uniți și bisericile de asemenea. În felul acesta, slujitorul omenesc va fi făcut în stare să conlucreze cu Dumnezeu. Fiecare se va supune Duhului Sfânt și toți vor fi uniți într-un efort organizat și bine îndrumat, pentru a vesti lumii veștile bune ale harului lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a privit ocazia hirotonirii sale oficiale ca fiind semnul de început al unei etape noi și importante în lucrarea vieții lui. Mai târziu, el s-a referit la acest moment ca reprezentând data de la care și-a început apostolatul în biserica creștină. -- The Acts of the Apostles, 160-165.

Prin hirotonirea celor doisprezece ucenici, s-a făcut primul pas în organizarea bisericii care urma să ducă mai departe lucrarea Domnului Hristos pe pământ, după înălțarea Sa la ceruri. Despre această hirotonire, raportul Evangheliei spune: „În urmă, Isus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut, și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3, 13.14).

Dumnezeu și îngerii au privit această scenă cu bucurie. Tatăl știa că prin acești oameni lumina cerurilor avea să strălucească până departe, iar cuvintele pe care le vor rosti ca mărturie pentru Fiul Său vor fi repetate din generație în generație până la încheierea timpului.

Ucenicii urmau să continue lucrarea ca martori ai lui Hristos, pentru a spune lumii ce văzuseră și ce auziseră de la El. Ei urmau să ocupe cea mai

importantă poziție la care ființele omenești fuseseră chemate vreodată, mai presus de ea fiind doar aceea a lui Hristos Însuși. După cum în Vechiul Testament cei doisprezece patriarhi au fost reprezentanții lui Israel, tot așa cei doisprezece apostoli sunt reprezentanții bisericii Evangheliei. -- The Acts of the Apostles, 18, 19.

Adunările administrative

În toate adunările noastre administrative, precum și în cele sociale și religioase, dorim ca Domnul Isus să fie alături de noi ca sfătuitor și călăuzitor. Acolo unde prezența Mântuitorului este recunoscută, nu se va manifesta nici o tendință spre ușurătate. Eul nu va fi scos în evidență. Importanța lucrării va fi înțeleasă. Va exista dorința ca planurile care urmează a fi concepute să fie îndrumate de Acela care este un sfătuitor înțelept.

Dacă ochii ni s-ar deschide, am putea să-i vedem pe îngerii cerului în adunările noastre. Dacă ne-am da seama de lucrul acesta, nu ar mai exista nici o dorință de a ne susține opiniile proprii asupra unor aspecte neimportante, care încetinesc atât de adesea progresul adunării și al lucrării, în general. Dacă ar avea loc mai multă rugăciune adevărată și dacă subiectelor importante li s-ar acorda o considerație mai solemnă, tonul adunărilor noastre administrative s-ar schimba și ar fi mai elevat. Toți participanții trebuie să înțeleagă faptul că adunarea are menirea de a alcătui planuri pentru înaintarea lucrării și că singurul scop al acestei lucrări este să salveze suflete. Tot ce facem și spunem este înregistrat în cărțile cerului. Să nu ne facem vinovați de înjosirea lucrării lui Dumnezeu la nivelul unor afaceri obișnuite. Standardul nostru trebuie să fie sus, gândurile noastre să fie înalte.

Întotdeauna sunt câțiva care cred că, atunci când frații lor doresc să ducă lucrurile înainte, datoria lor este să le tragă înapoi. Acești oameni obiectează la orice propunere și luptă împotriva oricărui plan pe care nu l-au inițiat ei. Astfel de situații oferă ocazia de a dezvolta o încredere în sine caracterizată de nesupunere. Ei nu au învățat niciodată în școala lui Hristos

lecția prețioasă și nespuse de importantă a blândeții și smereniei. Pentru cei cu voință puternică, nimic nu este mai greu decât să renunțe la opinia lor și să se supună judecății altora. Acestor persoane le este dificil să se lase învățate, să fie blânde și ușor de înduplecat.

În adunările noastre administrative, este important ca timpul prețios să nu fie irosit în dezbaterile unor puncte a căror consecință este minoră. Obiceiul de a critica în mod meschin să nu fie îngăduit, deoarece aduce confuzie și învăluie în mister lucruri care sunt cât se poate de clare și simple. Dacă între frați există acea iubire care îi face să-i prețuiască pe ceilalți mai mult ca pe ei înșiși, vor renunța la ideile și dorințele proprii în favoarea celorlalți. Este datoria noastră să studiem zi de zi, pentru a ști cum să răspundem la rugăciunea Domnului Hristos ca ucenicii Lui să fie una, după cum El și Tatăl sunt una. Dacă păstrăm în atenția noastră rugăciunea Mântuitorului și ne facem partea în îndeplinirea dorinței Sale, putem învăța lecții prețioase.

În adunările administrative cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și în tratarea lucrurilor sfinte, trebuie să fim foarte atenți pentru a ne feri de spiritul lipsei de respect. Niciodată, nici măcar pentru o clipă, să nu folosim Cuvântul lui Dumnezeu într-o manieră vicleană pentru a susține o idee pe care dorim cu nerăbdare să o impunem. Onoarea, integritatea și adevărul trebuie să fie păstrate cu prețul oricărui sacrificiu de sine. Fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă a noastră să fie supuse voinței lui Hristos.

Ușurătatea nu este potrivită în adunările în care lucrarea solemnă și Cuvântul lui Dumnezeu sunt supuse atenției noastre. În rugăciunea noastră, am cerut ca Domnul Hristos să conducă adunarea și să ne dea înțelepciunea, harul și neprihănirea Sa. Oare un comportament care va întrista Duhul Său și va fi contrar lucrării Sale este în concordanță cu rugăciunea noastră?

Să ne aducem aminte fără încetare că Domnul Isus este în mijlocul nostru. Astfel, adunarea va fi marcată de influența înălțătoare și conducătoare a Duhului lui Dumnezeu. Se va dovedi că acea înțelepciune care „vine de sus” și este „întâi, curată, apoi pașnică, ... plină de îndurare și de roade bune” (Iacov 3,17) nu poate greși. În toate planurile și deciziile se va evidenția acea bunătate care „nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Corinteni 13, 5-7).

Fiecare persoană care ocupă un loc în adunările de comitet să-și scrie în inima ei cuvintele: „Eu lucrez pentru prezent și pentru veșnicie și sunt răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru motivele care mă determină la acțiune”. Acesta să fie motoul ei. Iar rugăciunea ei să fie rugăciunea psalmistului: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele! Nu-mi abate inima la lucruri rele” (Psalmii 141, 3.4). -- Testimonies for the Church 7:258, 259.

Capitolul 96

Salarizarea corespunzătoare a pastorilor

Cei angajați în lucrarea pastorală ar trebui să primească un salariu corespunzător pentru munca lor. Ei își dedică tot timpul, atenția și efortul în slujba Domnului și nu este voia lui Dumnezeu ca salariile care le sunt plătite să fie insuficiente pentru a împlini nevoile familiilor lor. Pastorul care își face partea în conformitate cu aptitudinile lui trebuie să-și primească plata cuvenită.

Oamenii care hotărăsc ce trebuie să primească fiecare lucrător să se străduiască în mod serios să împlinească voia lui Dumnezeu prin deciziile lor. Unii care au slujit în comitetele financiare au fost lipsiți de discernământ și de judecată. Uneori, comitetul a fost alcătuit din oameni care nu înțelegeau bine situația lucrătorilor și care, prin deciziile lor greșite, au adus lipsuri și adevărate asupriri în familiile acestora. Felul lor de administrare i-a dat vrăjmașului ocazia de a-i ispiti și de a-i descuraja pe lucrători, iar în anumite cazuri i-a făcut să plece din lucrare.

În stabilirea salariilor lucrătorilor, trebuie să se manifeste o grijă foarte atentă. Cei aleși să ia parte la comitetele financiare trebuie să fie niște oameni cu o înțelegere clară, familiarizați cu lucrarea de care se ocupă. Să fie niște oameni „destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei” (Exod 18, 21).

Pastorul trebuie să aibă o rezervă pentru lucrare, deoarece resursele lui financiare sunt supuse la numeroase solicitări. Adesea, în lucrarea lui, întâlnește oameni așa de săraci, încât abia dacă au ce să mănânce și cu ce să se îmbrace și sunt lipsiți de condiții de locuit corespunzătoare. El trebuie să-i

ajute pe cei foarte nevoiași, să le astâmpere foamea și să le ofere îmbrăcăminte. De asemenea, de la pastor se așteaptă să ia inițiativa în întreprinderile bune, să ajute la construirea bisericilor și la înaintarea lucrării lui Dumnezeu în alte țări.

Misionarul ales de Dumnezeu nu poate avea o reședință stabilă, ci trebuie să-și mute familia din loc în loc, adesea din țară în țară. Natura lucrării lui face ca aceste mutări să fie necesare. Totuși mutările frecvente îl supun la cheltuieli mari. Apoi, pentru a exercita o influență bună, atât soția și copiii lui, cât și el însuși trebuie să fie un exemplu corespunzător în ce privește îmbrăcăminte curată și decentă. Înfașurarea lor, locuința și locul din preajma casei -- toate acestea trebuie să lase o impresie favorabilă pentru adevărul pe care îl susțin. Ei trebuie să fie întotdeauna voioși, ca să le poată aduce o rază de soare aceluia care au nevoie de ajutor. Adesea sunt nevoiți să-i găzduiască pe frații lor și, deși le face plăcere, acest lucru este de asemenea o cheltuială suplimentară.

Este o nedreptate îngrozitoare ca un comitet financiar să dezamăgească un pastor demn, care are nevoie de fiecare bănuț la care a fost îndemnat să se aștepte. Domnul declară: „Eu, Domnul, iubesc dreptatea, urăsc răpirea și nelegiuirea” (Isaia 61, 8). El dorește ca poporul Lui să dea pe față un spirit de generozitate în toate legăturile cu semenii lor. Principiul care stă la temelia poruncii date poporului Israel din vechime: „Să nu legi gura bouului care treieră grâul!” (1 Corinteni 9, 9; vezi Deuteronom 25, 4) nu ar trebui să fie trecut cu vederea de nici o persoană care se ocupă de salarizarea celor ce s-au consacrat pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în lume și își consacră toată puterea spre a înălța gândurile oamenilor de la contemplarea lucrurilor pământești la cele cerești. Dumnezeu îi iubește pe acești lucrători și dorește ca oamenii să le respecte drepturile.

Sistemul de opt ore de muncă nu-și are locul în programul unui slujitor al lui Dumnezeu. El trebuie să fie gata pentru slujire la orice oră. Este

necesar ca el să-și mențină viața și energia, pentru că, dacă este lipsit de vlagă, nu poate exercita o influență mântuitoare. Dacă ocupă o poziție de răspundere, trebuie să fie pregătit să participe la adunări de comitet, petrecând ore întregi într-o muncă intelectuală, care îi suprasolicită mintea, și plănuiind pentru înaintarea lucrării. Munca de acest fel este foarte obositoare pentru minte și trup.

Pastorul care are o apreciere corectă cu privire la slujire se consideră un soldat al lui Dumnezeu, gata în orice moment. Când aude vocea Domnului spunând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?”, el va răspunde asemenea lui Isaia: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6, 8). El nu poate să spună: Eu sunt propriul stăpân și fac tot ce doresc cu timpul meu. Nici unul dintre cei care și-au dedicat viața pentru lucrarea lui Dumnezeu ca slujitori ai Săi nu trăiește pentru sine. Lucrarea lui este să-L urmeze pe Domnul Hristos, să fie un conlucrător voios al Domnului, primind Duhul Său zi de zi și lucrând așa cum a lucrat Mântuitorul, fără să cadă și fără să se descurajeze. El este ales de Dumnezeu ca un slujitor credincios, ca să promoveze lucrarea misionară în toate țările și de aceea trebuie să cântărească bine calea pe care merge.

Aceia care nu au purtat niciodată poverile unei asemenea lucrări și care presupun că slujitorii aleși și credincioși ai lui Dumnezeu au o viață ușoară trebuie să-și aducă aminte că străjerii lui Dumnezeu sunt la datorie fără încetare.

Munca lor nu este măsurată cu orele. Dacă, atunci când li se calculează veniturile, oamenii egoiști le reduc în mod nedrept salariile, se face o mare greșeală.

Cei care poartă răspunderi administrative în lucrarea lui Dumnezeu nu își pot permite să nu fie corecți și echitabili, punând în aplicare principii

corecte. Dacă, în perioadele de criză financiară, se consideră că salariile trebuie să fie reduse, să fie publicat un buletin informativ, în care este prezentată situația reală, apoi cei angajați de conferință să fie întrebați dacă, având în vedere circumstanțele, ar putea să se descurce cu un venit mai mic pentru întreținerea lor. Toate contractele făcute cu aceia care se află în slujba lui Dumnezeu ar trebui să fie privite ca niște înțelegeri sfinte între un om și semenul lui. Nimeni nu are dreptul să-i trateze pe lucrători ca și când ar fi niște obiecte neînsuflețite, care nu au nici un cuvânt de spus.

Soția pastorului

Faptul că pastorul este plătit pentru munca lui este un lucru bun. Dar, dacă Domnul îi încredințează soției lui răspunderea lucrării, asemenea soțului ei, iar ea își dedică timpul și puterea pentru a face vizite în familii și pentru a le prezenta Sfintele Scripturi, soția pastorului face o lucrare care se încadrează în domeniul slujirii pastorale, chiar dacă nu a fost hirotonită prin punerea mâinilor. Prin urmare, oare ar trebui ca munca ei să fie considerată ca fiind lipsită de valoare?

Uneori, s-a făcut o nedreptate față de femeile care lucrează cu un devotament la fel de mare ca soții lor și sunt recunoscute de Dumnezeu ca fiind necesare pentru lucrarea de păstorie. Metoda de a-i plăti pe cei angajați în lucrare, fără însă a le plăti și pe soțiile lor, care împărtășesc munca alături de ei, nu este în conformitate cu planul lui Dumnezeu, iar dacă este aplicată în conferințele noastre, această metodă tinde să le descurajeze pe surorile noastre în calificarea pentru lucrarea în care ar trebui să se angajeze. Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății, iar dacă pastorii primesc un salariu pentru munca lor, soțiile lor, care se dedică tot atât de dezinteresat în lucrare, ar trebui să fie plătite cu un salariu separat de cel pe care îl primesc soții lor, chiar dacă ele nu au cerut acest lucru.

Advențiștii de ziua a șaptea nu trebuie să micșoreze în nici un fel lucrarea femeii. Dacă o femeie îi încredințează treburile gospodărești unei ajutoare credincioase și înțelepte și își lasă copiii în grija unei surori, în timp ce ea se angajează în lucrare, conferința ar trebui să aibă înțelepciunea de a înțelege dreptul ei de a primi un salariu.

Domnul are o lucrare pe care le-o încredințează femeilor în aceeași măsură ca bărbaților. Dacă au învățat mai întâi în școala lui Hristos lecțiile importante ale smereniei, ele pot aduce la îndeplinire o lucrare bună pentru Dumnezeu. Femeile trebuie nu doar să poarte Numele lui Hristos, ci și să aibă spiritul Său. Ele trebuie să urmeze exemplul Său, curățindu-și sufletul de orice întinare. Apoi, vor fi în stare să le facă bine altora, prezentându-L pe Domnul Hristos. -- Testimonies for the Church 6:117.

Distribuirea înțeleaptă a mijloacelor financiare

Membrii bisericii trebuie să contribuie cu voioșie la susținerea lucrării pastorale. Să practice renunțarea la sine și economia, ca să nu rămână lipsiți de nici un dar bun. Noi suntem niște peregrini și călători în căutarea unei patrii mai bune și fiecare suflet trebuie să facă un legământ cu Dumnezeu prin jertfă. Timpul disponibil pentru salvarea sufletelor este scurt și tot ce nu este necesar pentru împlinirea nevoilor reale ar trebui să-I fie adus lui Dumnezeu ca o jertfă de mulțumire.

Iar cei care lucrează în domeniul cuvântului și al învățaturii au datoria de a dovedi același sacrificiu de sine. Cei care primesc donațiile generoase ale bisericii și administrează banii din vistieria lui Dumnezeu poartă o responsabilitate solemnă. Ei trebuie să cerceteze cu atenție mărturiile providenței lui Dumnezeu, ca să poată discerne locurile în care există cele mai mari nevoi. Ei trebuie să fie niște conlucrători cu Hristos pentru întemeierea Împărăției Sale pe pământ, în armonie cu rugăciunea Mântuitorului: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6, 10).

Lucrarea care se desfășoară pretutindeni în lume trebuie să beneficieze de considerația cuvenită. Sunt teritorii noi în care trebuie să se lucreze. Frații noștri să-și aducă aminte că înaintarea lucrării în teritoriile noi necesită multe mijloace financiare și multă muncă. Cei care se află în conducerea lucrării să examineze îndeaproape nevoile diferitelor zone în care se lucrează, deoarece ei sunt ispravnicii lui Dumnezeu, aleși pentru vestirea adevărului în toate părțile lumii. Dacă rămân în necunoștință cu privire la nevoile lucrării nu vor avea nici o scuză. Ei trebuie să cunoască avantajele și dificultățile din fiecare teritoriu, apoi să lucreze pentru progresul lucrării în ansamblul ei, cu un spirit

lipsit de egoism.

După ce s-au străduit să înțeleagă situația cu claritate și fără un spirit egoist, cei care urmează să folosească banii din vistieria Domnului pentru a împlini nevoile lucrării Sale trebuie să se înfățișeze înaintea tronului harului și să ceară o intuiție limpede și o înțelepciune cerească, pentru a înțelege necesitățile din țările îndepărtate, precum și pe acelea din apropiere. Ei nu-L vor căuta niciodată pe Domnul în zadar. Dacă Îi vor cere să-i ajute în vederea înaintării lucrării în regiunile îndepărtate, ei vor primi harul ceresc.

Lucrătorii locali și cei din țările străine să fie tratați cu o echitate neegoistă. Este necesar să înțelegem din ce în ce mai bine că mijloacele financiare aduse în vistieria Domnului, prin zecimile și darurile poporului nostru, trebuie să fie folosite nu numai pentru susținerea lucrării de acasă, ci și a lucrării din țările străine. Cei care locuiesc în zone unde biserica a fost întemeiată de multă vreme ar trebui să-și limiteze presupusele lor nevoi, așa încât lucrarea în teritoriile noi să poată merge înainte. În instituțiile care au fost înființate cu mult timp în urmă, există uneori dorința de a beneficia de tot mai multe avantaje. Dar Domnul declară că nu trebuie să fie așa. Banii din vistieria Lui să fie folosiți pentru consolidarea lucrării pretutindeni în lume.

Cei aflați în acele locuri ale viei Domnului unde nu s-a făcut decât foarte puțin sau nimic le cer acelora care se află în locurile în care instituțiile noastre sunt deja înființate să înțeleagă situația. Oamenii care se află în teritoriile unde, prin voia Domnului, s-a lucrat deja într-o mare măsură și unde biserica este bine întemeiată să-și restrângă ambiția de a se extinde. Să nu se gândească la lucrurile mari pe care ar dori să le facă, adăugând în continuare facilități, în timp ce alte zone ale viei sunt lipsite de resurse. Numai ambiția egoistă îi face pe unii să ceară tot mai multe mijloace financiare pentru un teritoriu care deține deja facilități ample, în timp ce alte zone misionare sunt în nevoie.

Domnul favorizează lucrarea din unele țări mai mult decât în altele, pentru ca în acele țări să se poată manifesta un spirit de adevărată generozitate, o dorință de a-i sprijini pe cei care au o mare nevoie de ajutor în vederea întemeierii de centre permanente și pentru a consolida lucrarea. Domnul nu are preferințe pentru anumite persoane sau pentru anumite locuri. Lucrarea Sa constituie un mare întreg. Adevărul Său trebuie să-i fie vestit oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor, iar pe măsură ce înaintează în teritorii noi și oamenii acceptă adevărul, trebuie să fie construite case de închinare, școli și alte instituții. În multe părți ale lumii este necesar să fie înființate tipografii.

Lucrarea Domnului în teritoriile noi trebuie să fie dusă mai departe spre realizări pline de succes. Să fie urmate planurile lui Dumnezeu, nu înclinațiile acelor care ar dori să atragă într-un anumit sector de care răspund ei toate avantajele posibile, în timp ce lipsurile evidente ale altor părți ale viei Domnului sunt uitate.

Unele conferințe au considerat că este recomandabil să economisească mijloacele financiare și să arate că în trezoreria lor se află un surplus substanțial. Dar Dumnezeu nu a fost onorat prin acest fapt. Ar fi fost mai bine ca banii puși deoparte să fie investiți cu înțelepciune pentru susținerea lucrătorilor sârguincioși și eficienți din teritoriile aflate în nevoie.

În eforturile lor de a economisi, frații noștri trebuie să fie precauți, ca nu cumva să interzică folosirea banilor acolo unde este necesară o investiție înțeleaptă. Când se înființează școli și sanatorii, să se cumpere suficient teren pentru a asigura aducerea la îndeplinire a planurilor pe care Domnul le-a prevăzut cu privire la aceste instituții. De asemenea, să se asigure mijloacele necesare pentru cultivarea pomilor fructiferi și a zarzavaturilor și, ori de câte ori este posibil, să se achiziționeze o suprafață de pământ suficientă pentru ca

alții să nu poată ridica în apropiere construcții cu un caracter discutabil.

Uneori, o lucrare a fost dusă până la un anumit stadiu, iar când cei care au lucrat stăruitor pentru aceasta au cerut mai mult ajutor, au fost refuzați și nu li s-au acordat avantajele care ar fi putut face eficientă lucrarea lor. Acest fapt a adus descurajarea în inima lor și a împiedicat înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Cei cărora le-a fost teamă să înceapă o lucrare în marile orașe, din cauza faptului că însemna o muncă stăruitoare și investiții financiare, trebuie să înțeleagă cât de mare este darul pe care L-a făcut Domnul, dându-L pe Fiul Său pentru salvarea lumii. Dacă oamenii se vor încrede în Dumnezeu și vor lucra cu seriozitate și altruism, în orașele noastre se va putea face o lucrare importantă.

Capitolul 98

Economia în lucrarea misionară

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze cu inteligență, cumpătare și umilință. Unii își asumă o lucrare prea mare și, prin aceasta, realizează puțin. Eforturile noastre trebuie să fie mai concentrate. Fiecare acțiune să fie puternică. Să gândim bine, pentru a discerne cele mai bune căi și mijloace de a ajunge la inima oamenilor de lângă noi. În efortul nostru de a lucra în zonele mai îndepărtate, adesea lăsăm să ne scape ocaziile favorabile aflate în apropierea noastră. În felul acesta, timpul și mijloacele se pierd în ambele locuri.

Misionarii noștri trebuie să învețe să facă economie. Cel mai mare rezervor, chiar dacă este alimentat de izvoare abundente și inepuizabile, nu va reuși să împlinească întreaga cerere, dacă există scurgeri care îl secătuiesc. Să nu se lase la dispoziția unei singure persoane să decidă dacă un anumit teritoriu va merita sau nu eforturi mari. Dacă organizează lucrarea dintr-un teritoriu în așa fel încât să necesite cheltuieli mari, lucrătorii vor împiedica pătrunderea în alte teritorii importante, care probabil că ar merita mai mult efortul depus.

Lucrătorii mai tineri trebuie să se mulțumească să-și desfășoare activitatea printre oameni încet și sigur, urmând sfaturile celor care au mai multă experiență. Ideile multora sunt prea înalte. O manieră mai umilă de a lucra ar dovedi că aduce rezultate bune. Este încurajator să-i vedem pe tineri mergând în câmpul misionar și investindu-și tot zelul în lucrare, dar ei nu trebuie lăsați să se organizeze singuri și să împovăreze lucrarea lui Dumnezeu cu datorii. Toți trebuie să se străduiască, printr-o administrare înțeleaptă și o muncă stăruitoare, să adune suficient încât să-și plătească propriile cheltuieli. Să se organizeze în așa fel, încât lucrarea să devină

capabilă de a se susține singură și să-i învețe pe credincioși să nu depindă de alții.

Pastorii noștri să nu considere că au dreptul să plătească sume mari de bani pentru închirierea unor săli publice în vederea adunărilor, dacă nu simt răspunderea de a fructifica interesul câștigat printr-o lucrare personală. Rezultatele sunt prea nesigure ca să merite investirea imediată a mijloacelor financiare. Dacă bisericile și sălile publice sunt dispuse să-i primească pe lucrători și există dorința de a asculta adevărul, ei trebuie să folosească ocazia și să facă tot ce pot mai bine, dar nu este înțelept ca o singură persoană să acționeze vehement, ca și când ar avea vreun mare talent sau ca și când ar fi un Moody sau un Sankey, și să facă risipă de bani.

Când trimitem misionari în țările străine, trebuie să-i alegem pe oamenii care știu cum să facă economie, care nu au familii numeroase și, înțelegând scurttimea timpului și marea lucrare ce urmează a fi realizată, se vor feri pe cât posibil de a se ocupa cu orice altă activitate care le-ar putea abate atenția de la marea lor lucrare. Dacă soția pastorului este consacrată și este eliberată de alte răspunderi, ea poate sta alături de soțul ei și poate realiza tot așa de mult ca el. Noi dorim să avem misionari în adevăratul sens al cuvântului, care vor lăsa deoparte orice considerente egoiste, vor pune pe primul loc lucrarea lui Dumnezeu și, lucrând cu singurul scop de a-L slăvi pe Dumnezeu, vor fi gata în orice clipă să meargă acolo unde îi îndeamnă El și să lucreze cu toată puterea pentru a răspândi cunoașterea adevărului. Atât în lucrarea pastorală, cât și în lucrarea misionară, este nevoie de oameni ale căror soții Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El și care pot să-i ajute pe soții lor.

Lucrătorii noștri trebuie să se obișnuiască să facă economie nu numai în eforturile pentru înaintarea cauzei adevărului, ci și în ce privește cheltuielile casei lor. Ei trebuie să se stabilească acolo unde familia lor poate fi întreținută cu cheltuiala cea mai mică posibilă. Donațiile și moștenirile nu

vin în biserica noastră așa cum vin în alte denominațiuni, iar cei care nu s-au educat să trăiască în limitele veniturilor lor vor trebui cu siguranță să învețe sau să se angajeze în alte meserii. Obiceiul îngăduinței de sine sau lipsa de tact și îndemânare din partea soției și mamei pot duce la o epuizare continuă a bugetului și totuși este posibil ca ea să creadă că face tot ce poate mai bine, pentru că nu a învățat niciodată să-și limiteze dorințele sau dorințele copiilor ei și nu a deprins niciodată abilitatea și tactul în treburile gospodărești. Iată de ce o familie ar putea să ceară pentru întreținerea ei o sumă de două ori mai mare decât ar fi suficientă pentru o altă familie de aceeași mărime.

Toți trebuie să învețe cum să țină evidența banilor. Unii neglijează această lucrare ca fiind neesențială, dar este o greșală. Toate cheltuielile trebuie să fie notate cu acuratețe. Mulți dintre lucrătorii noștri vor trebui să învețe să procedeze astfel.

Domnul nu este mulțumit de lipsa actuală de ordine și acuratețe a celor care se ocupă de treburile financiare ale lucrării Sale. Chiar și în adunările administrative ale conferinței, s-ar putea economisi mult timp și ar putea fi evitate multe greșeli printr-o atenție și o punctualitate mai mare. Tot ce are legătură cu lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie făcut într-o manieră aproape desăvârșită, atât cât pot face mințile și mâinile omenești.

În calitate de împreună lucrători cu Dumnezeu, trebuie să fiți într-o relație apropiată. Lecțiile iubirii, ale încrederii și ale respectului reciproc să fie prezentate atât la amvon, cât și în afara lui. Voi trebuie să trăiți ce îi învățați pe alții. Aduceți-vă aminte că noii convertiți privesc la voi pentru a primi un exemplu. Unii dintre cei pentru care lucrați vor dori ca lucrarea să fie făcută în conformitate cu părerile lor, crezând că sunt cele mai bune, dar, dacă veți avea spiritul și blândețea lui Hristos, dacă veți arăta respect și vă veți iubi unii pe alții, Dumnezeu vă va face în stare să îndepliniți lucrarea într-o manieră care va fi pe placul Său. Lucrați pentru propriul suflet până când eul va fi supus, până când Domnul Hristos va recunoaște în voi chipul

Său. Aceasta va fi lecția cea mai impresionantă pe care le-o puteți da celor pe care îi educați.

Îndeosebi în teritoriile din străinătate, lucrarea nu poate fi adusă la îndeplinire fără planuri bine gândite. Deși trebuie să vă străduiți să lucrați în armonie cu instrucțiunile celor aflați în conducerea bisericii, vor apărea multe circumstanțe neprevăzute pentru care ei nu au putut face nici un fel de pregătiri. Cei care se află pe câmpul de luptă trebuie să îndrăznească și să-și asume unele riscuri. Vor fi situații de criză în care este necesară o acțiune promptă.

Când se deschid centre misionare în țările străine, este deosebit de important ca lucrarea să înceapă bine. Lucrătorii să fie atenți să nu limiteze lucrarea prin planuri înguste. Deși starea vistieriei necesită economie, există pericolul de a face o economie care va duce mai degrabă la pierdere decât la câștig. Acest lucru s-a întâmplat realmente în cazul unora dintre centrele noastre misionare, unde lucrătorii și-au folosit aproape toate puterile pentru a plănuți cum să se descurce în maniera cea mai puțin costisitoare. Dacă ar fi existat o administrare diferită, s-ar fi realizat cu mult mai mult, iar din vistierie ar fi fost luați mult mai puțini bani.

În teritoriile noi, dezvoltarea noastră a fost lentă, deoarece adevărurile speciale pe care le prezentăm nu sunt populare pentru cei din lume. Păzirea Sabatului zilei a șaptea este o cruce grea pentru toți cei care acceptă adevărul. Mulți dintre cei care pot înțelege că doctrinele noastre sunt susținute de Sfintele Scripturi evită să le accepte, pentru că nu doresc să fie deosebiți de ceilalți sau pentru că, prin respectarea adevărului, ar ajunge să fie lipsiți de mijloacele lor de întreținere. De aceea, este nevoie de multă înțelepciune pentru a plănuți cum să le vestim oamenilor adevărul.

În unele locuri, lucrarea trebuie să înceapă într-o manieră limitată și să

înainteze lent. Aceasta este tot ce pot face lucrătorii. Dar în multe situații ar putea să fie făcut un efort mai vast și decisiv încă de la început și ar fi rezultate bune. Lucrarea din Anglia ar fi putut fi mult mai avansată decât este acum, dacă frații noștri nu ar fi încercat să lucreze la început într-o manieră așa de puțin costisitoare. Dacă ar fi închiriat săli bune și ar fi condus lucrarea știind că avem niște adevăruri mari, care vor fi în mod sigur biruitoare, ei ar fi avut un succes mai mare. Dumnezeu dorea ca lucrarea să înceapă în așa fel, încât primele impresii să fie cele mai bune cu putință.

Aveți grijă să mențineți înaltul caracter al lucrării misionare. Toți cei implicați în activitatea centrelor noastre misionare, atât bărbați, cât și femei, să se întrebe fără încetare: „Ce sunt eu? și ce ar trebui să fiu și să fac?” Fiecare să-și aducă aminte că nu le poate oferi altora ceva ce el însuși nu deține, prin urmare, să nu fie delăsător și mulțumit cu obiceiurile și căile lui, fără a căuta să facă nici o schimbare spre mai bine. Apostolul Pavel spune: „Alerg spre țintă” (Filipeni 3, 14). Dacă dorim să ne desăvârșim un caracter echilibrat, trebuie să aibă loc o reformă continuă și o dezvoltare neîncetată.

Domnul vrea să aibă oameni care înțeleg măreția lucrării și principiile care s-au împlinit cu ea încă de la început. El nu dorește ca ordinea lumească să intervină pentru a modela lucrarea, orientând-o în direcții întru totul diferite de acelea pe care le-a trasat

El pentru poporul său. Lucrarea trebuie să poarte caracterul Autorului ei. -- Testimonies for the Church 7:209.

Când puneți bazele lucrării în locuri noi, faceți economie pe toate căile posibile. Adunați rămășițele, ca să nu se piardă nimic. Lucrarea de salvare a sufletelor trebuie să fie îndeplinită în modul pe care l-a evidențiat Domnul Hristos. El declară: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16, 24). Noi putem fi ucenicii

Săi numai dacă ascultăm de aceste cuvinte. Ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ și diferitele ramuri ale lucrării lui Dumnezeu trebuie să fie dezvoltate cu mult mai mult sacrificiu de sine decât s-a manifestat până acum. -- Idem, 7:239, 240.

Capitolul 99

În regiunile îndepărtate

Biserica lui Hristos a fost organizată cu scopuri misionare. Lucrarea misionară creștină îi conferă bisericii o temelie sigură, o temelie care are pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” (2 Timotei 2, 19). Prin ea, membrilor li se inspiră zelul de a renunța la ei înșiși și de a depune eforturi pline de sacrificiu, spre a vesti adevărul în regiunile îndepărtate. Biserica are o influență salvatoare asupra celor necredincioși, deoarece, atunci când slujitorii lui Dumnezeu lucrează sub conducerea divină, oamenii lumești sunt determinați să vadă măreția resurselor pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îi slujesc. În misiunile creștine, avem obligația cea mai solemnă de a oferi o ilustrare a principiilor Împărăției lui Dumnezeu. Biserica trebuie să lucreze activ, ca un corp bine organizat, pentru a răspândi până departe influența crucii lui Hristos.

Dumnezeu cheamă oameni care sunt dispuși să lase totul spre a deveni misionari pentru El. Iar chemarea Sa va primi răspuns. În fiecare veac, de la venirea Domnului Hristos, misiunea Evangheliei i-a determinat pe oameni să meargă până la marginile pământului, spre a le duce acelor care sunt în întuneric veștile bune ale mântuirii. Motivați de iubirea față de Hristos și de nevoile celor pierduți, ei au renunțat la confortul de acasă și la societatea prietenilor, chiar și la aceea a soției și copiilor, spre a merge în țări străine, printre idolatri și sălbatici, pentru a propovădui solia harului. În această lucrare, mulți și-au pierdut viața, dar s-au ridicat alții care au dus-o mai departe. În felul acesta, cauza lui Hristos a progresat pas cu pas, iar semințele semănate cu durere au adus un seceriș îmbelșugat. Cunoașterea lui Dumnezeu s-a răspândit și steagul crucii a fost înfipt în țările păgâne.

În ochii lui Dumnezeu, nu există nimic mai prețios ca slujitorii Săi,

care merg în locurile pustii ale pământului pentru a semăna semințele adevărului, așteptând secerișul. Nimeni în afară de Domnul Hristos nu poate înțelege grijile și necazurile slujitorilor Săi în căutarea celor pierduți. El le dă Duhul Său și, prin eforturile lor, sufletele sunt determinate să se întoarcă de la păcat la neprihănire.

Pentru convertirea unui singur păcătos, pastorul trebuie să-și solicite la maximum toate resursele. Omul pe care Dumnezeu l-a creat și pe care Hristos l-a răscumpărat este de o mare valoare datorită posibilităților pe care le are, dacă avantajele spirituale care i-au fost acordate și capacitățile lui sunt vitalizate prin Cuvântul lui Dumnezeu, precum și datorită nemuririi pe care o poate obține prin nădejdea prezentată în Evanghelie. Dacă Domnul Hristos a lăsat cele nouăzeci și nouă de oi pentru a o căuta și a o salva pe cea pierdută, oare avem noi dreptul să facem mai puțin? Oare a neglija să lucrăm așa cum a lucrat Hristos și să sacrificăm așa cum a sacrificat El nu este o trădare a încrederii sfinte?

Nevoile din țările străine mi-au fost descoperite și sunt foarte îngrijorată. În toate părțile lumii, îngerii lui Dumnezeu deschid porți care, cu puțin timp în urmă, erau închise pentru solia adevărului. Din India, din Africa, din China și din multe alte locuri se aude strigătul: „Vino și ajută-ne”.

A manifesta un spirit generos, de renunțare la sine, pentru succesul misiunilor străine este o cale sigură de a dezvolta lucrarea misionară de acasă, deoarece, sub conducerea lui Dumnezeu, prosperitatea lucrării de acasă depinde într-o mare măsură de influența lucrării de evanghelizare din țările îndepărtate. Când lucrăm pentru a împlini nevoile altora, noi aducem propriile suflete în legătură cu Izvorul puterii. Domnul a notat fiecare dovadă a zelului misionar manifestat de poporul Său față de lucrarea în țările străine.

Planul Său este ca în fiecare cămin, în fiecare biserică și în toate centrele lucrării să se manifeste un spirit de generozitate prin ajutorarea teritoriilor din străinătate, unde lucrătorii se confruntă cu mari greutăți pentru a le oferi celor care se află în întuneric lumina adevărului.

Darurile oferite pentru a începe lucrarea într-un teritoriu va duce la consolidarea ei în alte locuri. Dacă lucrătorii sunt eliberați de dificultățile financiare, eforturile lor se pot extinde, iar pe măsură ce oamenii sunt aduși la adevăr și se înființează biserici, va avea loc o creștere a puterii financiare. Pe măsură ce vor deveni tot mai puternice, aceste biserici vor fi în stare nu numai să ducă mai departe lucrarea în locul în care se află, ci și să trimită ajutor în alte locuri.

Ajutorul bisericilor locale

Membrii bisericilor din țara noastră ar trebui să poarte în inima lor preocuparea pentru lucrarea din regiunile îndepărtate. Discutând cu un tovarăș de lucru, un om de afaceri american, care era un creștin serios, declara că el lucrează pentru Hristos douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. „În toate relațiile mele comerciale”, spunea el, „mă străduiesc să-L reprezint pe Domnul meu. Când am ocazia, încerc să-i câștig pe alții pentru El. Întreaga zi, eu lucrez pentru Hristos. Iar noaptea, când dorm, am un om care lucrează pentru El în China.”

De ce membrii unei biserici sau ai mai multor biserici mici nu se unesc pentru a susține un misionar în țările străine? Dacă vor renunța la ei înșiși, vor putea să facă acest lucru. Frații mei și surorile mele, oare nu doriți voi să fiți de ajutor în această mare lucrare? Vă îndemn să faceți chiar acum ceva pentru Hristos. Prin învățătorul pe care banii voștri îl vor susține într-o țară străină, pot fi salvate suflete care să strălucească asemenea unor stele în coroana Răscumpărătorului. Oricât de mic ar fi darul vostru, nu ezitați să-l

aduceți la Domnul. Dacă este oferită dintr-o inimă plină de iubire față de Mântuitorul, cea mai mică donație devine un dar neprețuit, care Îi face bucurie lui Dumnezeu și este binecuvântat de El.

Când Domnul Isus a spus despre văduvă că ea „a aruncat mai mult decât toți ceilalți” (Luca 21, 3), cuvintele Sale erau adevărate nu numai cu privire la motivația dăruitoarei, ci și cu privire la rezultatele darului. Cei „doi bănuți, care fac un gologan” [Marcu 12, 41] au adus în vistieria lui Dumnezeu o sumă de bani cu mult mai mare decât contribuțiile iudeilor bogați. Așa cum un pârâu este mic în locul din care izvorăște, dar, pe măsură ce înaintează spre ocean, devine tot mai larg și mai adânc, tot astfel, pe măsură ce a înaintat prin veacuri, acel mic dar s-a lărgit și s-a adâncit. Exemplul de sacrificiu de sine arătat de văduva săracă a lucrat din nou și din nou în mii de inimi din toate țările și din toate veacurile. El a adus în vistieria lui Dumnezeu darurile celor bogați și ale celor săraci, ale celor din înalta societate și ale celor umili. El a ajutat la susținerea centrelor misionare, la înființarea spitalelor, la hrănirea celor flămânzi și la predicarea Evangheliei pentru săraci. Prin fapta ei neegoistă au fost binecuvântate mulțimi de oameni. În aceeași manieră, fiecare dar oferit și fiecare faptă făcută cu o dorință sinceră pentru slava lui Dumnezeu are legătură cu scopurile Celui Atotputernic. Nici un om nu poate măsura rezultatele ei bune.

Metodele de lucru în țările străine

Îndată ce se pătrunde într-un teritoriu nou, trebuie să înceapă lucrarea în domeniul educației, iar învățăturile să fie prezentate treptat, „poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo”. Nu predicarea este cea mai importantă, ci lucrarea din casă în casă, prezentarea și explicarea dovezilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrătorii care vor câștiga suflete vor fi cei care urmează metodele Domnului Hristos. Aceleași adevăruri trebuie să fie repetate adesea, iar lucrătorul trebuie să depindă întru totul de Dumnezeu. și cât de bogate vor fi experiențele pe care le va câștiga învățătorul, atunci când

îi va învăța pe cei aflați în întuneric! El însuși este un elev și, pe măsură ce le explică altora Sfintele Scripturi, Duhul Sfânt lucrează în mintea și în inima lui, dându-i pâinea vieții pentru sufletele care flămânezesc.

Cel care lucrează în țările străine va intra în legătură cu toate categoriile de oameni și cu o varietate de mentalități și va descoperi că, pentru a împlini nevoile oamenilor, vor fi necesare metode de lucru diferite. Simțământul propriei ineficiențe îl va face să apeleze la Dumnezeu și la Biblie pentru a primi lumină, putere și cunoștință.

Metodele și mijloacele prin care atingem anumite scopuri nu sunt întotdeauna aceleași. Misionarul trebuie să-și folosească rațiunea. Experiența îi va arăta cea mai bună cale de urmat în circumstanțele existente. Adesea, obiceiurile și climatul dintr-o țară alcătuiesc o stare de lucruri care nu ar fi tolerată într-o altă țară. Trebuie făcute schimbări spre mai bine, dar să nu fie prea abrupte.

Nu vă angajați în controverse cu privire la lucrurile lipsite de importanță. Dacă oamenii vor deschide fereastra sufletului spre ceruri și o vor închide spre cele pământești, spiritul iubirii și al harului lui Hristos va uni inimile. Prin puterea adevărului, multe dificultăți ar putea fi îndreptate și controversele care durează de multă vreme își vor găsi liniștea prin acceptarea unor căi mai bune. Grandiosul principiu: „Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” va fi aplicat cu mult mai bine când aceia care cred în Hristos sunt cu adevărat niște împreună lucrători cu Dumnezeu.

Ajutorul din ceruri

Cel care lucrează într-o țară străină trebuie să poarte în inimă pacea și iubirea cerului, deoarece aceasta este unica lui posibilitate de a fi în siguranță. În mijlocul dificultăților și al încercării, al descurajării și al

suferinței, să se prindă cu putere de brațul care nu-l va părăsi niciodată și, cu devotamentul unui martir și curajul unui erou, să spună: „Nu voi cădea și nici nu voi fi descurajat”. El trebuie să fie un cercetător atent al Bibliei și să se roage adesea. Dacă, înainte de a le vorbi altora, va căuta ajutorul cereșc, va avea siguranța că îngerii cerești vor fi cu el. Uneori, poate că sufletul lui dorește nespuse simpatia omenească, dar prin comuniunea cu Dumnezeu va găsi mângâiere și încurajare în singurătatea lui. Să se lase înfiorat de cuvintele Mântuitorului: „și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). De la acest Tovarăș divin, el va primi învățături în ce privește știința salvării de suflete.

În lucrarea misionară este nevoie de energie și de sacrificiu de sine. Dumnezeu cheamă oameni care vor duce mai departe biruințele crucii, care vor persevera în ciuda descurajărilor și a lipsurilor, oameni cu zelul, hotărârea și credința care sunt absolut necesare în lucrarea misionară. Printr-o muncă perseverentă și o încredere fermă în Dumnezeul lui Israel, oamenii hotărâți și curajoși vor face minuni. Cu greu poate exista o limită pentru lucrarea care ar putea să fie realizată, dacă eforturile depuse sunt guvernate de o judecată luminată, însoțită de străduința cea mai serioasă.

Să ne bucurăm că în țările străine s-a făcut o lucrare pe care Dumnezeu o poate aproba. Să ne ridicăm vocea în laude și mulțumiri pentru rezultatele lucrării din regiunile îndepărtate. Totuși Generalul nostru, care nu face niciodată greșeli, ne spune: „Înaintați, mergeți în teritorii noi, ridicați stindardul în fiecare țară. «Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine» (Isaia 60, 1)”.

A sosit timpul când pergamentul este desfășurat înaintea lumii prin solii lui Dumnezeu. Adevărul conținut în prima, a doua și a treia solie îngerească trebuie să ajungă la orice neam, orice seminție, orice limbă și orice popor. El trebuie să lumineze întunericul din fiecare continent și să se extindă în insulele mării. Această lucrare să fie făcută fără nici o întârziere.

Cuvântul nostru de ordine se fie: Înainte, tot înainte! Îngerii cerurilor vor merge înaintea noastră spre a pregăti calea. Nu vom putea abandona răspunderea noastră pentru regiunile îndepărtate până când întregul pământ nu va fi luminat de slava Domnului.

Relația cu alții

Fiecare asociere din viața de zi cu zi necesită exercitarea stăpânirii de sine, a îndelungii răbdări și a simpatiei. Noi suntem așa de diferiți din punct de vedere al înclinațiilor, al obiceiurilor și al educației, încât modul nostru de a înțelege lucrurile diferă. Noi judecăm diferit. Felul în care înțelegem adevărul, ideile noastre cu privire la comportament nu sunt identice sub toate aspectele. Nu există două persoane a căror experiență să fie la fel din toate punctele de vedere. Încercările unuia nu sunt încercările altuia. Îndatoririle pe care unul le consideră ușoare, pentru altul, sunt cele mai dificile.

Natura omenească este așa de fragilă, de ignorantă și de predispusă la o înțelegere greșită, încât fiecare trebuie să fie atent la felul în care îl apreciază pe celălalt. Noi nu cunoaștem ce înrâurire au faptele noastre asupra experienței altora. Ceea ce facem sau spunem poate să ni se pară de o mică importanță, dar, dacă ochii noștri s-ar deschide, am vedea că de aceasta depind rezultatele cele mai importante, în sens bun sau rău.

Considerație pentru cei care poartă răspunderi

Mulți au purtat așa de puține răspunderi și, prin urmare, au întâmpinat așa de puține suferințe reale, s-au confruntat cu așa de puține dificultăți și au suferit așa de puțin pentru alții, încât nu sunt în stare să înțeleagă lucrarea unui adevărat purtător de poveri. Ei nu sunt mai capabili să aprecieze responsabilitățile lui decât este capabil un copil să înțeleagă grija și truda părintelui său împovărat. Copilul se poate mira de temerile și de îngrijorările tatălui său. Ele i se par inutile. Dar, după ce în viața lui se vor adăuga ani de experiență, când el însuși va ajunge să poarte poverile vieții, va privi înapoi

la viața tatălui său și va pricepe lucrurile care odată i-au fost așa de neînțelese. Experiențele amare îl vor face să cunoască mai mult.

Lucrarea multor purtători de poveri nu este înțeleasă, munca lor nu este apreciată, până când moartea îi răpune. Când preiau poverile pe care le-au lăsat ei și se confruntă cu dificultățile pe care le-au întâlnit ei, cei în cauză ajung să înțeleagă modul în care credința și curajul lor au fost puse la încercare. Atunci, greșelile pe care deseori au fost așa de grăbiți să le critice sunt trecute cu vederea. Experiența îi învață ce înseamnă simpatia. Dumnezeu îngăduie ca oamenii să fie așezați în poziții de răspundere. Când greșesc, El are autoritatea de a-i corecta sau de a-i înlătura. Trebuie să fim atenți să nu ne asumăm lucrarea de a judeca lucrurile care Îi aparțin lui Dumnezeu...

Mântuitorul ne avertizează: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura” (Matei 7, 1.2). Aduceți-vă aminte că în curând raportul vieții voastre va fi cercetat de Dumnezeu. De asemenea, amintiți-vă că El a spus: „Omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți... fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri” (Romani 2, 1).

Îndelungă răbdare când suntem tratați greșit

Nu ne putem permite să lăsăm ca spiritul nostru să fie supărat de nici o greșeală reală sau presupusă care s-a făcut față de noi. Eul este vrăjmașul de care trebuie să ne temem cel mai mult. Nici o formă de viciu nu are un efect mai dăunător asupra caracterului decât pasiunea omenească nesupusă față de stăpânirea Duhului Sfânt. Nici o altă biruință pe care o putem câștiga nu va fi așa de prețioasă ca biruința asupra eului.

Să nu îngăduim ca simțămintele noastre să fie rănite cu ușurință. Noi

trebuie să trăim pentru a salva suflete, nu pentru a ne apăra simțămintele sau reputația. Dacă vom fi interesați de salvarea sufletelor, vom înceta să luăm în considerare micile neînțelegeri care apar așa de adesea în relațiile noastre unii cu alții. Orice ar putea alții să gândească despre noi, nu trebuie să tulbure unitatea noastră cu Hristos și părtășia cu Duhul Sfânt. „Ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu” (1 Petru 2, 20).

Nu vă răzbunați. Atât cât puteți, înlăturați orice motiv de neînțelegere. Evitați aparența rea. Faceți tot ce vă stă în putere să vă împăcați cu ceilalți, dar fără să sacrificați principiile. „Dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău, apoi vino de adu-ți darul” (Matei 5, 23.24). Dacă vi se adresează cuvinte pripite, nu răspundeți niciodată în același spirit. Aduceți-vă aminte că „un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia” (Proverbe 15, 1). În tăcere se găsește o putere uimitoare. Uneori, răspunsul dat unei persoane înfuriate nu face decât să o exaspereze, dar mânia întâmpinată prin tăcere, într-un spirit duios și răbdător, se stinge repede.

Când asupra voastră se abate o furtună de critici usturătoare, păstrați-vă gândurile ațintite asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Minte și inimă să vă fie pline de făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă sunteți tratați rău sau sunteți acuzați pe nedrept, în loc de a întoarce un răspuns furios, repetați în gând făgăduințele prețioase: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine” (Romani 12, 21).

„Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra, El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază” (Psalmii 37, 5.6).

„Nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut” (Luca 12, 2).

„Ai lăsat pe oameni să încalce pe capetele noastre, am trecut prin foc și prin apă: dar Tu ne-ai scos și ne-ai dat belșug” (Psalmii 66, 12).

Noi suntem înclinați să așteptăm simpatie și apreciere de la oameni, în loc să le așteptăm de la Domnul Isus. În mila și credincioșia Sa, adesea, Dumnezeu îngăduie ca aceia în care ne încredem să ne dezamăgească, pentru a putea învăța cât de neînțeleaptă este încrederea în om și în puterea omenească. Să ne încredem în Dumnezeu pe deplin, cu umilință și fără egoism. El cunoaște durerile pe care le simțim în adâncurile ființei noastre, dar pe care nu le putem exprima. Când toate lucrurile ni se par întunecate și inexplicabile, să ne aducem aminte de cuvintele Domnului Hristos: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea” (Ioan 13, 7).

Studiați istoria lui Iosif și a lui Daniel. Domnul nu a împiedicat complotul oamenilor care au căutat să le facă rău, dar a făcut ca toate aceste planuri viclene să lucreze spre binele slujitorilor Săi, care și-au păstrat credința și loialitatea în mijlocul încercării și al conflictului.

Atâta vreme cât vom fi în această lume, ne vom confrunta cu influențe potrivnice. Vor fi provocări care vor pune la încercare temperamentul nostru, dar tocmai prin tratarea acestora cu un spirit bun se dezvoltă calitățile creștine. Dacă Domnul Hristos locuiește în noi, vom fi răbdători, buni și vioiși în mijlocul agitației și al supărărilor. Zi de zi și an de an, vom birui eul și vom dezvolta un eroism nobil. Aceasta este sarcina care ne-a fost rânduită, dar ea nu poate fi adusă la îndeplinire fără ajutorul Domnului Isus, fără o hotărâre categorică, fără statornicia în atingerea scopurilor și fără o veghere și rugăciune neîncetată. Fiecare își are luptele personale. Nici măcar

Dumnezeu nu poate să facă așa încât viața noastră să fie folositoare și caracterul nostru să fie nobil, dacă noi înșine nu devenim conlucrători cu El. Cei care evită lupta pierd puterea și bucuria biruinței.

Nu trebuie să păstrăm un raport personal cu privire la încercările, dificultățile, durerile și necazurile noastre. Toate acestea sunt scrise în cărțile cerești, iar Dumnezeu Se va îngriji de ele. În timp ce numărăm lucrurile neplăcute, multe lucruri plăcute la care putem să reflectăm se șterg din memorie. De exemplu, bunătatea plină de milă a lui Dumnezeu, care ne înconjoară în fiecare clipă, și iubirea de care îngerii se minunează și care L-a făcut pe Dumnezeu să-L dea pe Fiul Său să moară pentru noi. Dacă, în calitate de lucrători pentru Hristos, simțiți că ați avut parte de griji și încercări mai mari decât alții, aduceți-vă aminte că pentru voi există o pace necunoscută acelor care evită aceste poveri. În slujba lui Hristos găsiți mângâiere și bucurie. Faceți ca lumea să vadă că viața trăită cu El nu este o pierdere.

Dacă vă simțiți voioși, cu inima ușoară, nu vorbiți despre simțămintele voastre. Nu răspândiți umbra asupra vieții altora. O religie rece și lipsită de soare nu va atrage niciodată suflete la Hristos. Ea le va îndepărta de El și le va trimite în capcanele pe care Satana le-a răspândit pentru picioarele celor rătăcitori. În loc de a vă gândi la descurajările voastre, gândiți-vă la puterea pe care aveți posibilitatea să o cereți în Numele lui Hristos. Imaginația voastră să fie preocupată de lucrurile nevăzute. Gândurile voastre să fie îndreptate spre dovezile mării iubiri a lui Dumnezeu față de voi. Credința poate suporta încercarea, se poate împotrivi ispitei și poate rezista în dezamăgiri. Domnul Isus trăiește și este Apărătorul nostru. Tot ce obține El, prin mijlocirea Sa, este al nostru.

Oare credeți că Hristos nu-i prețuiește pe cei care trăiesc întru totul pentru El? Credeți că El nu-i vizitează pe aceia care, asemenea preaiubitului Ioan în exil, se află în locuri grele și pline de dificultăți pentru cauza Sa?

Dumnezeu nu va îngădui ca vreunul dintre lucrătorii Săi sinceri să fie lăsat singur, să lupte cu mari greutate și să fie înfrânt. Fiecare lucrător a cărui viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu este păzit de El ca o piatră prețioasă. Despre fiecare dintre acești lucrători, El spune: „Te voi păstra ca pe o pecete, căci Eu te-am ales” (Hagai 2, 23).

Prin urmare, vorbiți despre făgăduințele Sale, vorbiți despre dorința lui Isus de a binecuvânta. El nu ne uită nici măcar o clipă. Când, fără a lua în considerare circumstanțele neplăcute, ne găsim liniștea, încrezându-ne în iubirea Sa, și rămânem în El, simțământul prezenței Sale ne va inspira o bucurie adâncă și liniștitoare. Domnul Hristos a zis despre Sine: „Eu nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine. Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8, 28.29).

Cultivați obiceiul de a vorbi de bine despre alții. Gândiți-vă la trăsăturile bune ale celor cu care vă asociați și vedeți cât mai puțin cu putință greșelile și neajunsurile lor. Când sunteți ispitiți să vă plângeți de spusele sau faptele cuiva, lăudați ceva din viața sau caracterul acelei persoane. Cultivați un spirit de mulțumire. Lăudați-L pe Dumnezeu pentru iubirea Sa minunată, exprimată prin faptul că L-a dat pe Hristos să moară pentru noi. Nu merită niciodată să ne gândim la întristările noastre. Dumnezeu ne cere să ne gândim la mila Sa și la iubirea Sa inegalabilă, ca să-L putem lăuda neîncetat.

Lucrătorii sârguincioși nu au timp să se gândească la greșelile altora. Nu ne putem permite să trăim cu pleava greșelilor altora. Vorbirea de rău este un blestem dublu, care se abate mai mult asupra vorbitorului decât asupra ascultătorului. Cel care răspândește semințele neînțelegerilor și ale certurilor culege în propriul suflet roadele mortale. Însăși căutarea răului la alții dezvoltă răul în cei care îl caută. Când ne gândim la greșelile altora, devenim asemenea lor. Dar, dacă privim la Domnul Isus, dacă vorbim despre iubirea Sa și despre desăvârșirea caracterului Său, suntem schimbați după

chipul Său. Prin contemplarea idealului înalt, pe care El l-a pus înaintea noastră, noi vom fi înălțați într-o atmosferă curată și sfântă, chiar în prezența lui Dumnezeu. Dacă rămânem acolo, vom răspândi o lumină care se va revărsa asupra tuturor celor aflați în legătură cu noi.

În loc de a-i critica și de a-i condamna pe alții, spuneți: „Eu trebuie să mă ocup de propria mântuire. Dacă voi coopera cu Acela care dorește să mă mântuiască, trebuie să veghez asupra mea cu atenție. Trebuie să îndepărtez orice rău din viața mea. Să birui orice greșală. Eu trebuie să devin o faptură nouă în Hristos. Prin urmare, în loc de a-i descuraja pe cei care luptă împotriva răului, eu îi pot întări prin cuvinte încurajatoare”.

Suntem prea indiferenți unii față de alții. Prea adesea, uităm că tovarășii noștri de lucru au nevoie de putere și de încurajare. Aveți grijă să-i asigurați de interesul și de simpatia voastră. Ajutații prin rugăciunile voastre și aduceți-le la cunoștință faptul că vă rugați pentru ei. -- The Ministry of Healing, 483-493.

Toți cei care se declară copii ai lui Dumnezeu ar trebui să-și aducă aminte fără încetare că, în calitate de misionari, vor ajunge în legătură cu toate categoriile de oameni și cu diferite mentalități. Vor fi oameni manierați și oameni aspri, umili și mândri, religioși și necredincioși, educați și ignoranți, bogați și săraci. Aceste minți diferite nu pot fi tratate în același fel; și totuși toți oamenii au nevoie de bunătate și de simpatie. Prin legăturile dintre noi, vom deveni manierați și educați. Noi suntem dependenți unii de alții și suntem strâns legați prin relația de frățietate dintre oameni...

Creștinismul intră în legătură cu lumea tocmai prin intermediul relațiilor sociale. Fiecare bărbat sau femeie care a primit iluminarea divină trebuie să răspândească lumină pe cărarea întunecată a aceluia care nu au cunoscut o cale mai bună. Influența socială, sfințită prin Duhul lui Hristos,

trebuie să fie folosită pentru a aduce suflete la Mântuitorul. Domnul Hristos nu trebuie să fie ascuns în adâncul inimii, ca o comoară râvnită, sfântă și plăcută, de care să se bucure doar deținătorul ei. Domnul Hristos trebuie să fie în noi ca un izvor ale cărui ape duc spre viața veșnică, înviorându-i pe toți cei care intră în legătură cu noi. -- The Ministry of Healing, 495-496.

Diversitatea darurilor

Domnul nu-i atribuie nici unui om un teritoriu special în care să lucreze singur. Acest lucru este contrar planului Său. El a prevăzut ca, în fiecare loc unde este prezentat adevărul, să existe mai multe minți și mai multe talente diferite, care să-și exercite influența în lucrare. Nici un om nu are suficientă înțelepciune pentru a răspunde singur la interesul față de adevăr. Fiecare are nevoie de ajutoare și nimeni nu trebuie să se considere capabil să lucreze singur. Faptul că o persoană are o aptitudine într-o anumită direcție nu dovedește că judecata ei cu privire la alte subiecte este desăvârșită și că înțelepciunea altora nu trebuie să se asocieze cu a sa.

Cei care lucrează împreună să se străduiască să fie în armonie. Totuși nimeni să nu simtă că nu poate să colaboreze cu aceia care nu văd lucrurile exact așa cum le vede el și care nu își îndeplinesc activitatea în conformitate cu planurile lui. Dacă toți vor manifesta un spirit umil și se vor lăsa învățați, nu este necesar să existe nici o dificultate. Dumnezeu a pus în biserică daruri diferite. Ele sunt valoroase la locul potrivit și fiecare poate îndeplini o parte în lucrarea de pregătire a unui popor pentru apropiata revenire a Domnului Hristos.

Pastorii noștri aflați în poziții de răspundere sunt niște oameni pe care Dumnezeu i-a acceptat. Indiferent care este originea lor, indiferent care a fost poziția lor anterioară, indiferent dacă au fost agricultori, tâmplari sau au beneficiat de o educație școlară într-un colegiu, dacă Dumnezeu i-a acceptat, toți trebuie să fie atenți să nu facă nici măcar cea mai mică remarcă nepotrivită la adresa lor. Să nu vorbească niciodată cu dispreț despre nici un om, pentru că el ar putea fi mare în ochii Domnului, în timp ce aceia care se consideră mari ar putea să fie mai puțin valoroși înaintea lui Dumnezeu din

cauza perversității inimii lor...

Nici măcar o singură clipă din timpul nostru prețios nu ar trebui să fie dedicată în scopul de a-i face pe alții să se conformeze cu ideile și opiniile noastre particulare. Dumnezeu dorește să-i educe pe oamenii angajați în marea Sa lucrare și să-i conducă la exercitarea cea mai înaltă a credinței și la dezvoltarea unui caracter armonios.

Oamenii au daruri variate, iar unii sunt mai bine adaptați decât alții pentru o anumită ramură a lucrării. Dacă un om nu ar reuși să facă un lucru, fratele lui de slujire ar putea fi capabil să-l aducă la îndeplinire. Munca fiecăruia este importantă în poziția în care se află el. Nici un om nu trebuie să aibă controlul asupra minții altuia. Dacă un om crede că nimeni nu trebuie să-l influențeze, considerând că are judecata și abilitatea de a înțelege fiecare ramură a lucrării, el nu va mai beneficia de harul lui Dumnezeu. -- Testimonies for the Church 4:608-609.

Credincioșia, loialitatea față de Dumnezeu și slujirea motivată de iubire sunt cele care câștigă aprobarea divină. Fiecare îndemn al Duhului Sfânt, care îi conduce pe oameni la bunătate și la Dumnezeu, este notat în cărțile cerurilor, iar în ziua judecății lui Dumnezeu, cei prin care a lucrat El vor primi recomandarea Sa. Când îi vor vedea în Împărăția Sa pe cei care au fost răscumpărați prin lucrarea lor, ei vor intra în bucuria Domnului. Ei au privilegiul de a participa la lucrarea Sa acolo, deoarece s-au pregătit să participe la lucrarea Sa aici. Ceea ce vom fi în ceruri este o reflectare a ceea ce suntem acum, din punct de vedere al caracterului și al slujirii spirituale.-- Christ's Object Lessons, 361.

Capitolul 102

Unitate în diversitate

Dumnezeu are diferite căi de a lucra și are diferiți lucrători cărora le încredințează diverse daruri. Un lucrător poate să fie un vorbitor bun, altul, un scriitor bun, altul ar putea avea darul unei rugăciuni sincere și fierbinți, un altul, darul cântatului, altul poate avea o capacitate deosebită de a explica Sfintele Scripturi cu claritate. Fiecare dar trebuie să devină o putere în lucrarea lui Dumnezeu, deoarece El colaborează cu lucrătorul. Unuia, Dumnezeu îi dă înțelepciune, altuia, cunoaștere, altuia, credință, dar toți trebuie să lucreze având același Conducător. Diversitatea darurilor duce la diversitatea lucrărilor, dar „este același Dumnezeu care lucrează totul în toți” (1 Corinteni 12, 6).

Domnul dorește ca slujitorii Săi aleși să învețe cum să se asocieze într-un efort armonios. Unora ar putea să li se pară că deosebirea dintre darurile lor și cele ale unui colaborator este prea mare pentru a le îngădui să se asocieze într-o lucrare armonioasă, dar, dacă își aduc aminte că există o varietate de mentalități care trebuie să fie abordate și că unii vor respinge adevărul, când este prezentat de un lucrător, dar își vor deschide inima față de adevărul lui Dumnezeu, când este prezentat de un alt lucrător într-o manieră diferită, atunci se vor strădui să colaboreze în unitate. Toate talentele lor, oricât de diverse, pot fi sub controlul aceluiași Duh Sfânt. În fiecare cuvânt și în fiecare faptă se vor da pe față bunătatea și iubirea și, când fiecare lucrător își ocupă cu credincioșie locul rânduit, rugăciunea lui Hristos pentru unitatea urmașilor Săi va primi răspuns, iar lumea va ști că ei sunt ucenicii Săi.

Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să se asocieze într-un spirit de simpatie și de încredere. Cel care face sau spune ceva care tinde să-i despartă

pe membrii bisericii lui Hristos lucrează împotriva scopului Domnului. Certurile și disensiunile din biserică, încurajarea suspiciunii și a necredinței Îl dezonorează pe Domnul Hristos. Dumnezeu dorește ca slujitorii Lui să cultive o iubire creștină unii față de alții. Adevărata religie unește inimile nu numai cu Hristos, ci și între ele, în unitatea cea mai duiosă. Când vom ști ce înseamnă a fi uniți cu Hristos și cu frații noștri, lucrarea noastră va fi însoțită de o influență plăcută oriunde vom merge.

Lucrătorii din marile orașe trebuie să-și aducă la îndeplinire diferitele lor sarcini, făcând toate eforturile pentru a obține rezultatele cele mai bune. Ei trebuie să-și exprime credința și să se comporte în așa fel, încât să-i impresioneze pe oameni. Lucrătorii nu trebuie să limiteze lucrarea la ideile lor particulare. În trecut, noi și poporul nostru am procedat astfel într-o măsură prea mare și succesul lucrării a fost împiedicat...

Nici un om nu trebuie să caute să stabilească o relație cu alții, în așa fel încât să-și asume dreptul de a deține controlul asupra lor, interzicându-le sau poruncindu-le ce să facă, dictându-le și comportându-se asemenea unui ofițer care conduce o companie de soldați. Acesta era modul în care se comportau preoții și conducătorii din zilele Domnului Hristos, dar nu este o procedură corectă. După ce adevărul a impresionat inimile și oamenii au acceptat învățăturile, ei trebuie să fie tratați ca fiind proprietatea lui Hristos, nu proprietatea unui om. Dacă faceți ca mințile lor să fie dependente de voi înșivă, îi determinați să se despartă de Izvorul înțelepciunii. Ei trebuie să depindă întru totul de Dumnezeu, deoarece numai așa pot crește în har.

Oricât de mare ar fi pretenția unui om de a avea înțelepciune și cunoaștere, dacă nu este învățat de Duhul Sfânt, el este foarte neștiutor în ce privește lucrurile spirituale. El trebuie să-și dea seama de lipsa lui de eficiență și de pericolul în care se află și să depindă întru totul de Acela care este singurul capabil să păzească sufletele ce i-au fost încredințate, să le inspire Duhul Său și să le umple cu o iubire neegoistă unul față de altul,

făcându-le astfel în stare să mărturisească faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși. Aceia care sunt cu adevărat convertiți se vor strădui să ajungă la unitatea creștină. În biserica lui Dumnezeu să nu fie nici o dezbinare și să nu se exercite nici o autoritate neînțeleaptă asupra celor care acceptă adevărul. Blândețea lui Hristos să se vadă în tot ce se spune și în tot ce se face.

Domnul Hristos este temelia oricărei biserici adevărate. Noi avem făgăduința neschimbătoare că prezența și protecția Sa le vor fi acordate credincioșilor Săi, care urmează sfatul Său. Spre sfârșitul timpului, Hristos trebuie să Se afle pe locul întâi. El este Izvorul vieții și al puterii, al neprihănirii și al sfințeniei. El este toate acestea pentru aceia care poartă jugul Său și învață de la El cum să fie blânzi și smeriți.

Datoria și plăcerea oricărei slujiri este aceea de a-L înălța pe Hristos înaintea oamenilor. Acesta este scopul oricărei lucrări adevărate. Faceți ca Domnul Hristos să Se vadă în toate, iar eul să fie ascuns în El. Acesta este un sacrificiu de sine care are valoare. -- Testimonies for the Church 9:144-147.

Spiritul de independență

Înainte de a pleca din Australia și după ce am venit în această țară, am fost instruită că în America este o mare lucrare de făcut. Cei care au fost angajați în lucrare la începuturile ei trec la odihnă. Doar puțini pionieri ai cauzei au mai rămas acum printre noi. Multe dintre răspunderile grele, purtate în trecut de oameni cu o experiență îndelungată, acum le revin celor mai tineri.

Acest transfer de responsabilități asupra lucrătorilor cu o experiență mai mult sau mai puțin limitată este însoțit de unele pericole de care trebuie să ne păzim. Lumea este plină de lupta pentru supremație. Spiritul de izolare față de colaboratori și spiritul de dezorganizare constituie însuși aerul pe care îl respirăm. Unii consideră că orice efort de a stabili ordinea este periculos, ca o restrângere a libertății personale, și, prin urmare, trebuie să ne temem de el ca de papalitate. Aceste suflete amăgite cred că este o virtute să se laude cu libertatea lor de a gândi și de a acționa independent. Ele declară că nu vor accepta nici o părere omenească și că nu sunt răspunzătoare față de nici un om. Am fost învățată că acesta este efortul special al lui Satana de a-i determina pe oameni să creadă că lui Dumnezeu Îi place ca ei să-și aleagă propria cale, în mod independent de sfatul fraților lor.

Această atitudine este un pericol grav pentru prosperitatea lucrării noastre. Noi trebuie să acționăm cu înțelepciune, cu sensibilitate și în armonie cu judecata sfătuitoarelor care se tem de Dumnezeu, deoarece numai într-o astfel de conduită vom găsi putere și siguranță. Altfel, Dumnezeu nu poate lucra cu noi, prin noi și pentru noi.

Oh, cât de mult s-ar bucura Satana dacă ar putea să aibă succes în eforturile lui de a se infiltra în mijlocul acestui popor și de a dezorganiza lucrarea, într-un timp când o organizare deplină este esențială și constituie puterea cea mai mare pentru a împiedica redeşeptările false și pentru a respinge declarațiile care nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu! Noi vrem să păstrăm unitatea, ca să nu aibă loc nici o dărâmare a sistemului de organizare și a ordinii care au fost întemeiate printr-o muncă atentă și înțeleaptă. Să nu li se acorde nici o acreditare acelor elemente ale dezordinii, care doresc să preia controlul asupra lucrării din acest timp.

Unii au propus ideea ca, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu să acționeze independent de orice organizație religioasă. Dar eu am fost învățată de Domnul că în această lucrare nu există nici un gând de genul că fiecare om trebuie să fie independent. Toate stelele cerului sunt supuse unei legi, fiecare influențând-o pe cealaltă în împlinirea voinței lui Dumnezeu și fiecare ascultând de legea care controlează acțiunile lor. Pentru ca lucrarea Domnului să poată înainta în mod sănătos și temeinic, oamenii Săi trebuie să colaboreze.

Acțiunile ocazionale și schimbătoare ale unora care pretind că sunt creștini sunt bine reprezentate de munca unor cai puternici, dar neantrenați. Când unul trage înainte, altul trage înapoi, iar la vocea stăpânului lor, unul merge înainte, iar celălalt stă nemișcat. Dacă oamenii nu vor acționa în mod concertat, în marea lucrare grandioasă pentru timpul acesta, va exista confuzie. Nu este un semn bun atunci când oamenii refuză să se asocieze cu frații lor și preferă să lucreze singuri. Lucrătorii să aibă încredere în frații care se simt liberi să evidențieze orice îndepărtare de la principiile corecte. Dacă poartă jugul lui Hristos, ei nu vor putea să lucreze într-o altă direcție, ci vor lucra împreună cu Hristos.

Unii lucrători trudesesc cu toată puterea pe care le-a dat-o Dumnezeu, dar încă nu au învățat că nu trebuie să trudească singuri. În loc să se izoleze, ei

trebuie să lucreze în armonie cu tovarășii lor. Dacă nu vor proceda astfel, vor lucra la timp nepotrivit și în mod nepotrivit. Adesea, vor lucra împotriva a ceea ce ar fi dorit Dumnezeu să facă și în felul acesta lucrarea lor va fi mai rea decât o risipă.

Pe de altă parte, conducătorii din poporul lui Dumnezeu trebuie să vegheze împotriva pericolului de a condamna metodele diferiților lucrători care sunt conduși de Domnul să facă o lucrare specială, dar pentru care doar puțini sunt pregătiți. Frații care poartă răspunderi să nu se grăbească să critice acțiunile care nu sunt într-o armonie perfectă cu metodele lor de lucru. Să nu presupună niciodată că orice plan ar trebui să reflecte personalitatea lor. Să nu se teamă să aibă încredere în metodele altora, deoarece, dacă nu-i acordă încredere unui frate lucrător care, cu umilință și zel consacrat, îndeplinește o lucrare specială în felul rânduit de Dumnezeu, ei încetinesc progresul cauzei Domnului.

Dumnezeu poate și îi va folosi pe cei care nu au beneficiat de o educație cuprinzătoare în școlile omenești. O îndoială cu privire la puterea Sa de a face aceasta este o necredință evidentă și limitează lucrarea atotputerniciei lui Dumnezeu, pentru care nimic nu este imposibil. Fiți atenți la această precauție necuvenită și lipsită de încredere! Ea lasă nefolosite multe puteri nevăzute ale bisericii și închide calea Duhului Sfânt, așa încât să nu-i poată folosi pe oameni. Ea îi lasă în inactivitate pe cei care sunt doritori și nerăbdători să lucreze pentru Domnul Hristos și descurajează implicarea în lucrare a multora care, dacă li s-ar acorda o șansă corectă, ar fi niște colaboratori eficienți ai lui Dumnezeu.

Roțile care erau una în alta și făpturile vii legate de ele i se păreau profetului complicate și inexplicabile. Dar în această viziune el a văzut mâna unei Înțelepciuni Infinite, care se afla în mijlocul roților, iar rezultatul lucrării ei era o ordine desăvârșită. Fiecare roată, condusă de mâna lui Dumnezeu, lucra într-o armonie deplină cu toate celelalte roți. Mi-a fost

arătat că slujitorii omenești sunt predispuși să obțină prea multă putere și să încerce să aibă controlul asupra lucrării. Ei Îl lasă prea mult pe Domnul Dumnezeu, Lucrătorul atotputernic, în afara metodelor și a planurilor lor și nu-I încredințează Lui tot ce privește înaintarea lucrării. Nimeni nu ar trebui să-și închipuie, nici măcar o clipă, că este în stare să conducă lucrurile care Îi aparțin Marelui Eu Sunt. În providența Sa, Dumnezeu pregătește o cale, așa încât lucrarea să poată fi adusă la îndeplinire de slujitori omenești. Fiecare om să stea la postul datoriei lui, să-și facă partea pentru acest timp și să știe că Dumnezeu este învățătorul lui.

Conferința Generală

Adesea, am fost instruită de Domnul că judecata nici unui om nu ar trebui să fie supusă judecății unui alt om. Minte a unui singur om sau a câtorva să nu fie considerată ca fiind suficientă în ce privește înțelepciunea și puterea de a deține controlul asupra lucrării, spunând care sunt planurile ce trebuie urmate. Dar, când frații din toate părțile unde se desfășoară lucrarea sunt adunați la sesiunea Conferinței Generale și își exercită judecata, nici unul să nu-și păstreze o opinie particulară și independentă, ci să se supună. Nici un lucrător să nu considere vreodată că este o virtute să-și mențină cu insistență poziția lui independentă, în contradicție cu decizia adunării generale.

Uneori, când un mic grup de oameni cărora le-a fost încredințată administrarea lucrării, în numele Conferinței Generale, a încercat să aducă la îndeplinire niște planuri neînțelepte și să restrângă lucrarea lui Dumnezeu, eu am spus că nu mai pot considera vocea Conferinței Generale, reprezentate de acești câțiva oameni, ca fiind vocea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă a spune că deciziile Conferinței Generale, luate de adunarea unor oameni bine aleși și reprezentativi, veniți din toate teritoriile lucrării, nu trebuie să fie respectate. Dumnezeu a rânduit ca, atunci când sunt adunați în cadrul sesiunii Conferinței Generale, reprezentanții bisericii Sale, veniți din toate

părțile lumii, să aibă autoritate. Greșeala pe care unii sunt în pericolul de a o săvârși este aceea de a-i acorda judecății unui singur om sau a unui mic grup de oameni deplina măsură a autorității și a influenței cu care Dumnezeu și-a investit biserica prin judecata și declarațiile Conferinței Generale, întrunite pentru a plănui prosperitatea și înaintarea lucrării Sale.

Când această putere, pe care Dumnezeu i-a conferit-o bisericii, îi este atribuită în întregime unui singur om, iar el este investit cu autoritatea de a fi rațiune pentru alte minți, atunci adevărata ordine biblică este schimbată. Eforturile lui Satana asupra minții unui asemenea om vor fi cele mai subtile și uneori aproape copleșitoare, deoarece vrăjmașul va spera ca, prin mintea lui, să poată afecta multe altele. Să-i acordăm celei mai înalte autorități organizate în biserică acel credit pe care suntem predispuși să i-l acordăm unui singur om sau unui mic grup de oameni. -- Testimonies for the Church 9:257-261.

Considerație față de cei care se confruntă cu dificultăți

Timp de mai mulți ani, în tratarea oamenilor care își asumă lucrarea Domnului în locurile dificile și o fac să înainteze, s-a arătat o lipsă de înțelepciune. Adesea, acești oameni muncesc mult peste puterile lor. Ei nu au mulți bani pe care să-i investească în dezvoltarea lucrării și, pentru a o continua, sunt obligați să facă sacrificii. Ei lucrează pentru salarii mici și practică economia cea mai strictă. De asemenea, acești lucrători fac apel la ajutorul financiar al oamenilor și ei înșiși oferă un exemplu de dărnicie. Ei îl laudă pe Dumnezeu pentru ce se realizează, recunoscând că El este autorul și desăvârșitorul credinței lor, și prin puterea Lui sunt făcuți în stare să progreseze.

Uneori, după ce acești lucrători au purtat povara în arșița zilei și după ce, printr-un efort răbdător și perseverent, au înființat o școală sau un sanatoriu sau alte instituții pentru dezvoltarea lucrării, frații lor decid că un alt om ar putea lucra mai bine și urmează să preia sarcina lucrării pe care o îndeplinesc ei. În unele cazuri, decizia este luată fără a li se acorda o considerație și un credit convenit acelor care au îndeplinit partea neplăcută a lucrării, care au muncit, s-au rugat și au luptat, investind în eforturile lor toată puterea și energia de care dispuneau.

Dumnezeu nu este mulțumit de acest mod de tratare a lucrătorilor Săi. El îi cheamă pe cei ce alcătuiesc poporul Său să susțină mâinile celor care consolidează lucrarea în locurile noi și dificile și să le adreseze cuvinte de simpatie și de încurajare.

În zelul lor arzător pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, acești

lucrători ar putea să facă greșeli. Poate că, în dorința lor de a obține mijloace financiare pentru susținerea unor întreprinderi aflate în nevoie, se angajează în proiecte care nu sunt pentru binele cel mai mare al lucrării. Domnul vede că aceste proiecte îi vor abate de la planurile Sale și îngăduie ca asupra lor să vină dezamăgirea care zdrobește speranțele lor. Când banii investiți sunt pierduți, cei care au sperat ca în acest fel să obțină mijloacele necesare pentru susținerea lucrării se întristează foarte tare.

În timp ce lucrătorii își solicitau fiecare nerv pentru a aduna banii de care aveau nevoie în situația de criză, unii dintre frații lor stăteau nepăsători, fără să-i ajute, criticându-i, bănuindu-i de rău, prejudiciindu-i printr-o interpretare greșită a motivelor acestor lucrători împovărați și făcând ca lucrarea lor să fie mai dificilă. Orbiți de egoism, acei căutători de greșeli nu au văzut că frații lor erau suficient de loviți și nu aveau nevoie de critica unor oameni care nu purtaseră poveri și responsabilități grele. Dezamăgirea este o mare încercare, dar iubirea creștină poate să transforme o înfrângere într-o biruință. Schimbările ne vor învăța să fim precauți. Noi învățăm din suferințe. În felul acesta, câștigăm experiență.

Lucrătorii care, deși au făcut greșeli, au manifestat zel și sacrificiu de sine în lucrare să fie tratați cu înțelepciune și atenție. Frații lor să spună: „Nu vom înrăutăți lucrurile, punând pe altcineva în locul tău, fără a-ți da posibilitatea de a-ți repara greșelile și de a ajunge într-o situație favorabilă, eliberat de povara unor critici nedrepte”. Acestor lucrători să li se acorde timp pentru a birui dificultățile care îi înconjoară și pentru a sta înaintea îngerilor și înaintea oamenilor ca niște lucrători vrednici. Ei au făcut greșeli, dar oare cei care i-au criticat ar fi procedat mai bine? Fariseilor care acuzau, Domnul Hristos le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8, 7).

Unii au o dorință prematură de a reforma lucrurile care li se par greșite și cred că ei ar trebui să fie aleși să ocupe locul acelor care au făcut greșeli.

Ei subvaluează lucrarea realizată de acești lucrători, în timp ce alții îi priveau și îi criticau. Prin acțiunile lor, ei spun: „Eu pot face lucruri mari. Eu pot să duc lucrarea mai departe cu succes”. Celor care cred că știu așa de bine cum să evite greșelile, am fost instruită să le spun: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Matei 7, 1). Probabil că ați fi putut evita greșelile în anumite privințe, dar în alte lucruri sunteți predispuși să faceți greșeli grave, care ar fi foarte greu de remediat și ar aduce confuzie în lucrare. Aceste greșeli ar fi putut face un rău mai mare decât greșelile fraților voștri. Există lucrători zeloși, care, în ciuda criticilor unora dintre frații lor, au continuat să îndeplinească lucrarea cerută de Dumnezeu. Oare acum ar trebui să fie înlăturați din poziția lor de răspundere și oare ar trebui să se creeze o impresie nedreaptă față de ei și nefavorabilă pentru lucrare, deoarece schimbările ar fi privite ca o îndreptățire a criticilor nedrepte și a prejudiciului existent? Domnul dorește să nu fie luată nici o măsură care i-ar nedreptăți pe aceia care au lucrat îndelung și serios pentru a îndeplini lucrarea încredințată lor.

Multe dintre schimbări ar fi mai bine să nu fi fost făcute niciodată. Adesea, când lucrătorii ajung nemulțumiți, în loc de a fi încurajați să stea acolo unde sunt și să-și continue lucrarea cu succes, ei sunt trimiși într-un alt loc. Dar acești lucrători iau cu ei aceleași trăsături de caracter care le-au prejudiciat lucrarea în trecut. Ei vor manifesta același spirit necreștinesc, deoarece nu au învățat lecția răbdării și a slujirii umile.

Insist pentru o ordine diferită a lucrurilor. În rândul lucrătorilor din conferința noastră și din instituțiile noastre, trebuie să aibă loc schimbări. Să fie căutați oameni eficienți și consacrați, care să fie încurajați să se asocieze cu aceia care poartă răspunderi și să le fie ajutoare și colaboratori. Între lucrătorii mai vechi și cei noi să fie o unitate armonioasă, în spiritul iubirii frățești. Dar nici o schimbare administrativă să nu fie făcută brusc, într-o manieră în care să aducă descurajarea asupra celor care au lucrat cu seriozitate și cu succes pentru a duce lucrarea până la un anumit stadiu de

progres. Dumnezeu nu va aproba nici o măsură care îi descurajează pe slujitorii Săi credincioși. Cei a căror datorie este să asigure administrarea caselor noastre de editură, a sanatoriilor și a școlilor noastre să urmeze principiile dreptății.

Dumnezeu cheamă lucrători. Lucrarea Sa are nevoie de oameni care s-au educat și, așezându-se în mâinile Domnului ca niște elevi umili, s-au dovedit a fi colaboratorii Săi. Aceștia sunt oamenii necesari în lucrarea de păstorire și în școli. Cei care s-au arătat a fi capabili și fac tot ce pot în slujba Domnului să intre în rândurile lucrătorilor și, printr-un efort continuu, să-și dovedească vrednicia. Noi învățăm să înotăm în apă, nu pe uscat. Prin urmare, acești lucrători să-și ocupe cu credincioșie poziția la care sunt chemați, ca să poată deveni capabili de a purta responsabilități chiar mai mari. Dumnezeu le dă tuturor posibilitatea de a se desăvârși în slujirea Sa...

Dumnezeu i-a înzestrat pe unii dintre slujitorii Săi cu talente speciale și nimeni nu este chemat să discrediteze capacitatea lor. Totuși nimeni să nu-și folosească talentele pentru a se înălța pe el însuși. Să nu se considere favorizat mai presus de semenii lui și nici să nu se înalțe mai presus de alți lucrători sinceri și serioși. Domnul privește la inima omului. Acela care este cel mai consacrat în slujba lui Dumnezeu este omul cel mai prețuit de Cer.

Cerul veghează pentru a vedea cum își îndeplinesc lucrarea de isprăvnicie aceia care ocupă poziții de influență. Mărimea cerințelor care se așteaptă ca ei să le îplinească este în concordanță cu extinderea influenței lor. Ei trebuie să-i trateze pe semenii lor ca niște părinți dreپți, duios și loiali. Să aibă un caracter asemenea lui Hristos, fiind uniți cu frații lor în legătura celei mai strânse părtășii. -- Testimonies for the Church 7:277-282.

“Să veghem unii asupra altora”

Adesea, veți întâlni suflete aflate sub presiunea ispitei. Voi știți cât de dur poate Satana să lupte cu ei. Fiți atenți să nu descurajați astfel de suflete și să-i oferiți ispititorului un avantaj.

Ori de câte ori vedeți sau auziți ceva care trebuie să fie corectat, cereți de la Domnul înțelepciune și har, ca să nu fiți aspri în încercarea de a fi credincioși. Este întotdeauna umilitor când sunt evidențiate greșelile cuiva. Nu faceți ca experiența să fie mai amară, printr-o muștrare inutilă. Critica lipsită de bunătate aduce descurajare și face viața lipsită de soare și fericire. Frații mei, câștigați mai degrabă prin dragoste decât prin asprime. Când cel greșit devine conștient de greșeala lui, fiți atenți să nu-i distrugeți respectul de sine. Nu căutați să răniți, ci mai degrabă să tratați și să vindecați.

Nici o ființă omenească nu este așa de sensibilă și de nobilă cum a fost Mântuitorul nostru. Câtă răbdare manifestă El față de noi! An după an, El suportă slăbiciunea și ignoranța noastră, cu toată îndărătnicia și lipsa noastră de recunoștință. Fără a ține cont de rățăcirile noastre, de asprimea inimii și de neglijența noastră față de cuvintele Sale sfinte, mâna Sa continuă să fie întinsă spre noi. Iar el ne îndeamnă: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 13, 34).

Fraților, considerați-vă niște misionari, nu printre păgâni, ci printre tovarășii voștri din lucrare. Pentru a convinge un suflet cu privire la adevărurile speciale ale acestui timp, este nevoie de un timp foarte îndelungat și multă muncă. Iar când sufletele sunt întoarse de la păcat la neprihănire, îngerii se bucură. Credeți voi că duhurile slujitoare, care

veghează asupra acestor suflete, sunt mulțumite când văd cât de indiferent sunt tratate ele de mulți dintre cei ce pretind a fi creștini? Preferințele omenești au preluat conducerea. Se manifestă părtinire. Unul este favorizat, în timp ce altul este tratat cu asprime.

Îngerii privesc uimiți la misiunea lui Hristos pentru lume. Ei se minunează de iubirea care L-a determinat să Se ofere pe Sine ca jertfă pentru păcatele oamenilor. Dar cu câtă ușurătate îi privesc ființele omenești pe cei care au fost cumpărați cu sângele Său!

Nu trebuie să începem cu încercarea de a ne iubi unii pe alții. Mai întâi, avem nevoie ca iubirea lui Hristos să fie în inima noastră. Când eul este ascuns în Hristos, adevărata iubire răsare de la sine.

Printr-o îndelungă răbdare, vom birui. Numai slujirea răbdătoare este cea care îi aduce sufletului odihna. Bunăstarea lui Israel este promovată numai prin truditori umili, sârguincioși și credincioși. Pentru a supune temperamentul pripit și înclinația spre îndărătnicie, un cuvânt de iubire și încurajare va face mai mult decât căutarea de greșeli și muștrările pe care le puteți revărsa asupra celui greșit.

Solia Domnului trebuie proclamată în spiritul Domnului. Singura noastră posibilitate de a fi în siguranță este aceea de a ne păstra gândurile și impulsurile sub controlul Marelui Învățător. Îngerii lui Dumnezeu îi vor da fiecărui lucrător o experiență bogată în această lucrare. Harul umilinței va modela cuvintele noastre, pentru a fi o exprimare a duioșiei lui Hristos. -- Testimonies for the Church 7:265, 266.

Disciplina bisericească

În tratarea membrilor greșiți, oamenii lui Dumnezeu sunt atenți pentru a respecta instrucțiunea dată de Mântuitorul în capitolul al 18 din Matei (vezi Matei 18, 15-18).

Ființele omenești sunt proprietatea lui Hristos, răscumpărate de El cu un preț infinit și legate de El prin iubirea pe care Domnul Isus și Tatăl Său au manifestat-o pentru ele. Prin urmare, cât de atenți ar trebui să fim în relația unii cu alții! Oamenii nu au nici un drept de a bănuși ceva rău cu privire la semenii lor. Membrii bisericii nu au nici un drept de a-și urma propriile impulsuri și înclinații în tratarea fraților lor care au greșit. Ei nu ar trebui să-și exprime nici măcar prejudecățile proprii cu privire la cel greșit, deoarece în felul acesta pun în mintea altora aluatul răului. Rapoartele nefavorabile cu privire la un frate sau o soră din biserică sunt transmise de la unul la altul. Se comit greșeli și se face nedreptate, pentru că unii nu sunt dispuși să urmeze îndrumările date de Domnul Isus.

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta”, spunea El, „du-te și muștră-l între tine și el singur.” Nu le vorbiți altora despre greșeală. I se vorbește unei persoane, apoi alteia și apoi alteia, până când întreaga biserică este făcută să sufere. Rezolvă problema „între tine și el singur”. Acesta este planul lui Dumnezeu.

„Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva la urmă să nu știi ce să faci, când te va lua la ocări aproapele tău. Apără-ți pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe față taina altuia” (Proverbe 25, 8.9). Nu trece cu vederea păcatul fratelui tău, dar nu-l expune, mărink în felul acesta dificultatea și

făcând mustrarea să pară asemenea unei răzbunări. Corectează-l în felul descris de Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu lăsa ca resentimentul să se transforme în răutate. Nu îngădui ca rana să se infecteze și să erupă în cuvinte otrăvite, care întinează mintea celor ce le ascultă. Nu permite ca gândurile pline de amărăciune să continue să umple mintea ta și a lui. Mergi la fratele tău și vorbește cu el despre problema în cauză, cu umilință și sinceritate.

Oricare ar fi caracterul ofensei, acesta nu schimbă planul pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru rezolvarea neînțelegerilor și a ofenselor personale. Adesea, când vorbim cu acela care greșește, numai și numai în spiritul lui Hristos, dificultatea va fi înlăturată. Mergi la cel greșit, cu o inimă plină de iubirea și simpatia Domnului Hristos, și caută să soluționezi problema. Discută cu el în mod calm și liniștit. Nu lăsa să scape de pe buzele tale cuvinte pline de furie. Vorbește într-o manieră care va face apel la judecata lui. Adu-ți aminte de cuvintele: „Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate” (Iacov 5, 20).

Du-i fratelui tău remediul care va trata boala lipsei de bunăvoință și dragoste. Fă-ți partea în a-l ajuta. Pentru cauza păcii și a unității bisericii, consideră că este atât un privilegiu, cât și o datorie să faci așa. Dacă fratele tău te va asculta, l-ai câștigat ca prieten.

Tot cerul este interesat de conversația dintre cel care a fost prejudiciat și cel care a greșit. Când cel greșit acceptă mustrarea adresată în spiritul iubirii lui Hristos și își recunoaște greșeala, cerând iertare de la Dumnezeu și de la fratele lui, lumina cerului îi umple inima. Conflictul se încheie, prietenia și încrederea sunt recâștigate. Untdelemnul iubirii alină durerea cauzată de greșală. Duhul lui Dumnezeu unește inimile, iar în ceruri este

bucurie pentru unitatea realizată.

Când cei uniți în relația de părtășie creștină își înalță rugăciunile spre Dumnezeu și se hotărăsc să se trateze corect unul pe celălalt, să iubească mila și să umble în umilință cu Dumnezeu, ei primesc o mare binecuvântare. Dacă le-au greșit altora, ei continuă să se pocăiască, să-și mărturisească greșelile și să le repare, pe deplin hotărâți să-și facă bine unul altuia. Aceasta este împlinirea legii lui Hristos.

„Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.” Ia cu tine oameni cu o gândire spirituală și discută cu acela care greșește, despre greșeala lui. Poate că va ceda la apelurile unite ale fraților lui. Când vede că ei sunt de acord cu privire la problema în cauză, mintea lui poate să se lumineze.

„Dacă nu vrea să asculte de ei”, ce trebuie să fie făcut? Oare câteva persoane dintr-o adunare de comitet trebuie să ia asupra lor responsabilitatea excluderii celui greșit? „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii”. Biserica trebuie să fie cea care decide cu privire la membrii ei.

„Dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.” Dacă nu va asculta vocea bisericii, dacă refuză toate eforturile făcute pentru a-l recupera, biserica are responsabilitatea de a-l exclude. Prin urmare, numele lui trebuie să fie șters din registre.

Nici un slujbaș al bisericii nu trebuie să sfătuiască, nici un comitet nu trebuie să recomande și nici o biserică nu trebuie să voteze ca un nume al unui membru greșit să fie îndepărtat din registrele bisericii, până când îndrumarea dată de Domnul Hristos nu a fost respectată cu credincioșie. După ce s-a făcut așa, biserica este liberă de orice vinovăție înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, răul trebuie să fie înfățișat așa cum este și să fie

îndepărtat, ca să nu devină din ce în ce mai răspândit. Sănătatea și curăția bisericii trebuie să fie păstrată, pentru ca biserica să poată sta fără pată înaintea lui Dumnezeu, îmbrăcată în hainele neprihănirii lui Hristos.

Dacă acela care a greșit se pocăiește și se supune disciplinei lui Hristos, trebuie să i se acorde încă o posibilitate de îndreptare. Chiar dacă nu se pocăiește, chiar dacă stă departe de biserică, slujitorii lui Dumnezeu încă mai au o lucrare de făcut pentru el. Ei trebuie să se străduiască în mod stăruitor să-l câștige la pocăință. Oricât de gravă ar putea fi ofensa adusă de el, dacă cedează în fața eforturilor Duhului Sfânt și dă dovadă de pocăință, prin mărturisirea și părăsirea păcatului său, el trebuie să fie iertat și primit bine înapoi în staul. Frații lui să-l încurajeze în direcția cea bună, tratându-l așa cum ar dori să fie tratați și ei, dacă ar fi în locul lui, și luând seama la ei înșiși, ca să nu fie ispitiți.

„Adevărat vă spun”, a continuat Domnul Hristos, „că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer, și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.”

Această declarație și-a păstrat puterea de-a lungul veacurilor. Bisericii i s-a conferit autoritatea de a acționa în Numele lui Hristos. Ea este mijlocul lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și a disciplinei în poporul Său. Domnul i-a delegat bisericii autoritatea de a lămuri toate aspectele cu privire la prosperitatea, curăția și ordinea din cadrul ei. Pe aceasta se bazează responsabilitatea de a-i exclude din rândurile ei pe cei nevrednici, care ar putea dezonoara adevărul prin conduita lor necreștinească. Tot ce face biserica, în armonie cu îndrumările date în Cuvântul lui Dumnezeu, va fi aprobat în ceruri.

Iertarea păcatelor

„Celor ce le veți ierta păcatele”, a spus Domnul Hristos, „vor fi iertate și celor ce le veți ținea vor fi ținute” (Ioan 20, 23). Domnul Hristos nu-i acordă nici unui om dreptul de a-i judeca pe alții. În Predica de pe Munte, El a interzis acest lucru. Judecarea este prerogativa lui Dumnezeu. Dar El îi încredințează bisericii organizate responsabilitatea pentru fiecare dintre membrii ei. Biserica are datoria de a-i avertiza, de a-i instrui și, dacă este posibil, de a-i recupera pe cei care cad în păcat. „Mustră, ceartă, îndeamnă”, spune Domnul, „cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4, 3).

Să vă purtați cu credincioșie față de cei greșiți. Avertizați fiecare suflet aflat în pericol. Nu lăsați pe nimeni să se înșele singur. Spuneți-i păcatului pe nume. Arătați ce a zis Dumnezeu cu privire la minciună, la călcarea Sabatului, la furt, la idolatrie și cu privire la orice alt rău. „Cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5, 21). Dacă persistă în păcat, judecata pe care ați rostit-o din Cuvântul lui Dumnezeu este pronunțată asupra lor în ceruri. Prin alegerea de a păcătui, ei neagă autoritatea Domnului Hristos, iar biserica trebuie să arate că ea nu aprobă faptele lor, altfel, ea însăși Îl dezonoarează pe Domnul ei. Biserica trebuie să declare ce spune Dumnezeu despre păcat. Ea trebuie să trateze păcatul așa cum o îndrumă Dumnezeu, iar decizia ei este aprobată în ceruri. Cel care disprețuiește autoritatea bisericii disprețuiește autoritatea lui Hristos Însuși.

Dar există și o față luminoasă a tabloului. „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate.” Acest gând să fie predominant. Când lucrăm pentru cei greșiți, toate privirile să fie îndreptate spre Domnul Hristos. Păstorii să manifeste o grijă duiosă față de turma Domnului. Să le vorbească celor greșiți despre mila iertătoare a Mântuitorului. Să-l încurajeze pe cel păcătos să se pocăiască și să creadă în Acela care poate ierta. Să declare, pe temeiul autorității Cuvântului lui Dumnezeu: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”

(1 Ioan 1, 9). Toți cei care se pocăiesc au asigurarea: „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor” (Mica 7, 19).

Pocăința celui păcătos să fie acceptată de biserică din toată inima și cu recunoștință. Cel care se pocăiește să fie condus din întunericul necredinței și la lumina credinței și a neprihănirii. Mâna lui tremurândă să fie așezată în mâna iubitoare a lui Isus. O asemenea iertare este aprobată în ceruri. -- *The Desire of Ages*, 805, 806.

Putere pentru slujire

În aceste zile de pericol, biserica are nevoie de o armată de lucrători asemenea apostolului Pavel, care s-au pregătit să fie folositori, au o experiență profundă în domeniul spiritual și sunt plini de zel și seriozitate. Este nevoie de oameni sfințiți și cu spirit de sacrificiu, oameni curajoși și loiali, în a căror inimă s-a format chipul lui Hristos, „nădejdea slavei” (Coloseni 1, 27), și care să „predice Cuvântul” (vezi 2 Timotei 4, 2), cu buzele atinse de focul sfânt. Din cauza lipsei unor astfel de lucrători, lucrarea lui Dumnezeu slăbește, greșelile fatale întinează moralitatea asemenea unei otrăvi mortale și dezamăgesc speranțele unei mari părți din neamul omenesc. -- The Acts of the Apostles, 507.

Cei care sunt niște adevărați bărbați în ochii lui Dumnezeu și despre care este scris în acest fel în cărțile cerurilor sunt oamenii care, asemenea lui Daniel, îi cultivă fiecare însușire în așa fel, încât să reprezinte cel mai bine Împărăția lui Dumnezeu pentru o lume care zace în nelegiuire. Progresul în ce privește cunoașterea este esențial, deoarece în lucrarea lui Dumnezeu cunoașterea este o putere spre bine. Lumea are nevoie de oameni cu o gândire adâncă, oameni ai principiilor, care își dezvoltă fără încetare capacitatea de înțelegere și de discernământ. Tipografia are nevoie de oameni care să folosească cel mai bine avantajele ei, pentru ca adevărul să prindă aripi și să ajungă repede la orice neam, limbă și popor.

Domnul Hristos ne îndeamnă: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa” (Luca 14, 23). Dacă ascultăm acest cuvânt, trebuie să mergem la cei necredincioși care se află în apropierea noastră și la cei care se află departe. „Vameșii și desfrâmatele” trebuie să audă invitația Mântuitorului. Prin bunătatea și îndelunga răbdare a

solilor Săi, invitația devine o putere irezistibilă pentru ridicarea celor căzuți în cele mai mari adâncimi ale păcatului.

Motivația creștină cere ca noi să lucrăm cu un scop temeinic, un interes neșovăitor și o insistență tot mai mare pentru sufletele pe care Satana caută să le nimicească. Nimic nu trebuie să micșoreze zelul și dorul arzător pentru salvarea celor pierduți.

Observați că pretutindeni în Cuvântul lui Dumnezeu este evidențiat un spirit al urgenței, iar bărbații și femeile sunt implorați să vină la Hristos. Trebuie să folosim orice ocazie, în particular sau în public, prezentând fiecare argument și fiecare motiv de o valoare infinită pentru a-i atrage pe oameni la Mântuitorul. Să-i îndemnăm cu toată puterea să privească la Isus și să accepte viața Sa de sacrificiu și renunțare la sine. Noi trebuie să arătăm că așteptăm de la ei să umple de bucurie inima lui Hristos, folosind toate darurile primite de la El pentru a onora Numele Său. -- The Ministry of Healing, 164-165.

Nu lungimea timpului de slujire, ci bunăvoința și credincioșia noastră în lucrare constituie caracteristicile care o fac acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. În întreaga noastră slujire este cerută o deplină consacrare. Dacă este îndeplinită cu sinceritate și uitare de sine, cea mai mică îndatorire este mai plăcută înaintea lui Dumnezeu decât lucrarea cea mai mare, care este afectată de iubirea de sine. Dumnezeu caută să vadă cât de mult cultivăm spiritul Domnului Hristos și câtă asemănare cu Hristos este dezvăluită prin lucrarea noastră. El ia în considerare mai mult iubirea și credincioșia cu care lucrăm decât cantitatea pe care o realizăm.

Când egoismul este mort, când lupta pentru supremație este alungată, când recunoștința umple inima și iubirea face ca viața să aibă un parfum plăcut, numai atunci Domnul Hristos locuiește în suflet, iar noi suntem

recunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu. -- Christ's Object Lessons, 402.

Reformatorii ar trebui să fie cei mai neegoști, cei mai buni, cei mai curtenitori dintre toți oamenii din lume. În viața lor, ar trebui să se vadă adevărata bunătate a faptelor lipsite de egoism. Lucrătorul care manifestă o lipsă de amabilitate, care arată răbdare față de neștiința sau îndărătnicia altora, care vorbește pripit sau lucrează fără înțelepciune poate să închidă ușa unor inimi, așa încât să nu mai poată ajunge niciodată la ele.

Așa cum roua și ploile liniștite cad asupra plantelor care se ofilesc, tot așa cuvintele voastre să fie blânde atunci când căutați să-i corecți pe cei care greșesc. Planul lui Dumnezeu este să ajungem mai întâi la inima oamenilor. Noi trebuie să rostim adevărul cu iubire, având încredere că Dumnezeu îi va da putere pentru schimbarea vieții. Duhul Sfânt va pune în suflet cuvântul rostit cu iubire.

Din fire, noi suntem egocentrice și încăpățânați. Dar, când învățăm lecțiile pe care Domnul Hristos dorește să ni le predea, noi devenim părtași ai naturii Sale și, ca urmare, trăim viața Sa. Exemplul minunat al lui Hristos, duioșia inegalabilă cu care a înțeles El sentimentele altora, plângând cu cei ce plâneau și bucurându-Se cu cei ce se bucurau, trebuie să aibă o influență adâncă asupra caracterului tuturor celor care Îl urmează cu sinceritate. Prin cuvinte și fapte amabile, ei se vor strădui să facă ușoară calea pentru picioarele obosite. -- The Ministry of Healing, 157, 158.

Scopul cel mai înalt al educației nu este acela de a transmite numai cunoștințe, ci de a împărtăși acea energie dătătoare de viață, care este primită prin legătura dintre minte și minte și dintre suflet și suflet. Numai viața poate să dea viață. Prin urmare, ce privilegiu au avut aceia care, timp de trei ani, au fost zi de zi în legătură cu viața divină, de la care a pornit fiecare îndemn

dător de viață, care a binecuvântat lumea! Ioan, ucenicul iubit, s-a lăsat condus de puterea acelei vieți minunate într-o măsură mai mare decât tovarășii lui. El spune: „Viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată”. „Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (1 Ioan 1, 2, Ioan 1, 16).

Apostolii Domnului nostru nu aveau nimic care să le aducă slavă lor înșiși. Era evident că succesul lucrării lor I se datora numai lui Dumnezeu. Viața acestor oameni, caracterul pe care l-au dezvoltat și lucrarea minunată pe care a făcut-o Dumnezeu prin ei sunt o mărturie cu privire la ce va face El pentru toți cei care sunt ascultători și se lasă învățați. -- *The Desire of Ages*, 250.

Înainte de onoare este umilința. Pentru a ocupa un loc înalt înaintea oamenilor, Dumnezeu îl alege pe lucrătorul care, asemenea lui Ioan Botezătorul, ocupă un loc umil înaintea lui Dumnezeu. Ucenicul care seamănă cel mai mult cu un copil este lucrătorul cel mai eficient al lui Dumnezeu. Ființele cerești pot coopera cu acela care nu caută să se înalțe pe sine, ci să salveze suflete. Acela care își simte cel mai adânc nevoia de ajutor divin îl va cere, iar Duhul Sfânt îi va da o înțelegere a lui Isus, care va întări și va ridica sufletul. După timpul petrecut în comuniune cu Domnul Hristos, el va merge să lucreze pentru cei care pier în păcatele lor. El va fi uns pentru misiunea sa și va avea succes acolo unde mulți oameni învățați și educați din punct de vedere intelectual ar da greș. -- *Idem*, 436.

Acela care îi cheamă pe oameni la pocăință trebuie să petreacă un timp de comuniune cu Dumnezeu în rugăciune. El trebuie să se prindă de Cel Atotputernic, spunând: „Nu Te voi lăsa, până nu mă vei binecuvânta. Dă-mi puterea de a câștiga suflete pentru Hristos”.

Apostolul Pavel spune: „Când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12, 10). Când ne dăm seama de slăbiciunea noastră, învățăm să depindem de o putere care vine din afara noastră. Nimic nu poate să pună stăpânire pe inimă cu atâta putere cum o face simțământul lăuntric al responsabilității față de Dumnezeu. Nimic nu poate pătrunde așa de mult în adâncul motivelor comportamentului nostru cum o face înțelegerea iubirii iertătoare a lui Hristos. Trebuie să intrăm în legătură cu Dumnezeu, apoi vom fi umpluți de Duhul Său Sfânt care ne face în stare să intrăm în legătură cu semenii noștri.

Prin urmare, bucurați-vă că, prin Domnul Hristos, ați intrat într-o legătură apropiată cu Dumnezeu, ca membri ai familiei cerești. Când veți privi mai presus de voi înșivă, veți avea un simțământ continuu al slăbiciunii omenești. Cu cât cultivați eul mai puțin, cu atât veți înțelege mai clar și mai cuprinzător excelența Mântuitorului vostru. Cu cât vă apropiați mai mult de Izvorul luminii și al puterii, cu atât lumina care va veni asupra voastră va fi mai mare și veți primi o putere mai mare de a lucra pentru Dumnezeu. -- *The Desire of Ages*, 493.

Nimic nu este mai necesar în lucrarea noastră cum sunt rezultatele practice ale comuniunii cu Dumnezeu. Prin viața noastră de zi cu zi, ar trebui să arătăm că avem pace și liniște în Mântuitorul. Pacea Sa în inimă va face ca înfățișarea să strălucească. Ea îi va da vocii o putere convingătoare. Comuniunea cu Dumnezeu va înnobila caracterul și viața. Oamenii vor ști despre noi, așa cum au știut despre primii ucenici, că am fost cu Isus. Acest fapt îi va da lucrătorului o putere pe care nimic altceva nu o poate conferi. El nu-și poate permite să fie lipsit de această putere.

Noi trebuie să trăim o viață caracterizată de două aspecte -- o viață de meditație și o viață activă, o viață de rugăciune și o viață de muncă stăruitoare. Puterea primită prin comuniunea cu Dumnezeu, unită cu efortul stăruitor de educare a minții pentru meditație și pentru purtarea răspunderilor, ne pregătește în vederea împlinirii datoriilor zilnice și

păstrează liniștea sufletului în orice situație, oricât de dificilă ar fi. -- The Ministry of Healing, 512.

Lucrătorul consacrat simte o mângâiere minunată atunci când știe că Însuși Hristos, în viața Sa pe pământ, Îl căuta zilnic pe Tatăl Său pentru a primi de la El noi rezerve de har, iar după această comuniune cu Dumnezeu, mergea să-i întărească și să-i binecuvânteze pe alții.

Priviți-L pe Fiul lui Dumnezeu așezat pe genunchi, rugându-Se Tatălui Său! Deși este Fiul lui Dumnezeu, El Își întărește credința prin rugăciune și, prin comuniunea cu Dumnezeu, primește puterea de a se opune răului și de a sluji nevoilor oamenilor. Ca Frate mai mare al familiei noastre omenești, El cunoaște nevoile celor care, cuprinși de nedesăvârșire și trăind într-o lume a păcatului și a ispitei, încă doresc să-I slujească. El știe că solii pe care îi consideră potriviți pentru a-i trimite să vestească solia Sa sunt niște oameni slabi și greșiți, dar El le făgăduiește ajutorul divin tuturor celor care se consacră pe deplin în slujba Sa. Exemplul Său este o asigurare că rugăciunea fierbinte și stăruitoare, înălțată spre Dumnezeu cu o credință care conduce la deplina dependență de El și cu o consacrare fără rezerve pentru lucrarea Sa, va reuși să le aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta contra păcatului.

Fiecare lucrător care urmează exemplul Domnului Hristos va fi pregătit să primească și să folosească puterea pe care Dumnezeu a făgăduit-o bisericii Sale pentru a pregăti secerișul pământului. În fiecare dimineață, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Domnului și își înnoiesc votul consacrării față de El, Domnul le acordă prezența Duhului Său, cu puterea Sa înviorătoare și sfințitoare. Când merg să îndeplinească îndatoririle zilnice, ei au asigurarea că prezența nevăzută a Duhului Sfânt îi face în stare să fie niște „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). -- The Acts of the Apostles, 56.

Răsplata slujirii

„Când dai un prânz sau o cină”, a zis Domnul Hristos, „să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine, și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. și va fi fericit de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți” (Luca 14, 12-14).

În aceste cuvinte, Domnul Hristos delimitează contrastul dintre practicile egoiste ale lumii și slujirea dezinteresată de care a dat El dovadă, prin exemplul propriei vieți. Pentru o asemenea slujire, Domnul nu oferă nici o răsplată în domeniul câștigului sau al aprecierii lumești. „Voi veți fi răsplătiți”, spune El, „la învierea celor drești.” Atunci, rezultatele vieții fiecăruia vor fi evidențiate și fiecare va culege ce a semănat.

Pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu, acest gând ar trebui să fie un îndemn și o încurajare. Adesea, în viața aceasta, lucrarea noastră pentru Dumnezeu pare să fie aproape lipsită de roade. Eforturile noastre de a face binele pot fi serioase și perseverente și totuși este posibil să nu ni se îngăduie să vedem rezultatele lor. Pentru noi, efortul poate să pară a fi o pierdere. Dar Mântuitorul ne asigură că lucrarea noastră este notată în ceruri și va fi răsplătită. Scriind inspirat de Duhul Sfânt, apostolul Pavel spune: „Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6, 9). Iar în cuvintele psalmistului citim: „Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța se întoarce cu veselie când își strânge snopii” (Psalmii 126, 6).

Deși răsplata finală este dată la venirea Domnului Hristos, slujirea îndeplinită cu o inimă sinceră pentru Dumnezeu va primi o răsplată chiar și în viața aceasta. Lucrătorul va fi nevoit să se confrunte cu obstacole, cu împotrivirea și cu descurajări care îi zdrobesc inima. Este posibil ca el să nu vadă rodul muncii sale. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, el găsește o răsplată binecuvântată în însăși munca lui. Toți cei care se consacră lui Dumnezeu într-o lucrare de slujire dezinteresată pentru omenire se află într-o relație de colaborare cu Domnul slavei. Acest gând face munca plăcută, întărește voința și pregătește sufletul pentru orice ar putea veni. Când lucrează cu o inimă lipsită de egoism, înnobițați de gândul că sunt părtași ai suferințelor lui Hristos și beneficiind de simpatia Sa, lucrătorii sporesc bucuria Sa și aduc laudă și onoare Numelui Său. Fiind părtași cu Dumnezeu, cu Hristos și cu sfinții îngeri, ei sunt înconjurați de o atmosferă cerească, o atmosferă care aduce sănătate pentru trup, putere pentru intelect și bucurie în suflet.

Toți cei care se consacră în slujba lui Dumnezeu, cu trupul, sufletul și mintea, vor primi fără încetare o nouă înzestrare cu putere fizică, intelectuală și spirituală. Resursele inepuizabile ale cerurilor sunt la dispoziția lor. Domnul Hristos le dă suflarea Duhului Său, viață din viața Sa. Duhul Sfânt investește energiile Sale cele mai înalte pentru a lucra în inimă și în minte.

„Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede.” „Tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»” „Lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua-n amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” (Isaia 58, 8-11).

Multe sunt făgăduințele lui Dumnezeu pentru cei care le slujesc

copiilor Săi suferinzi. El spune: „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește. Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ, și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl sprijină, când este pe patul de suferință: îi ușurezi durerile în toate bolile lui”. „Încrede-te în Domnul, și fă binele; locuiește în țară, și umblă în credincioșie” (Psalmii 41, 1-3). „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must.” „Unul, care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească.” „Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.” „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el” (Proverbe 3, 9.10; 11,24; 19,17; 11,25).

Deși o mare parte din roadele muncii lor nu se văd în această viață, slujitorii lui Dumnezeu au făgăduința Sa sigură cu privire la succesul final. În calitate de Răscumpărător al lumii, Domnul Hristos S-a confruntat fără încetare cu nereușitele aparente. El părea să îndeplinească doar puțin din lucrarea pe care dorea să o facă pentru a-i ajuta și pentru a-i mântui pe oameni. Slujitorii lui Satana lucrau continuu pentru a-L împiedica. Dar El nu a vrut să Se descurajeze. El a văzut rezultatele viitoare ale misiunii Sale. El a știut că adevărul va triumfa în cele din urmă în lupta cu răul și le-a zis ucenicilor Săi: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33). Viața ucenicilor Domnului Hristos avea să fie ca a Sa, o serie de biruințe neîncetate -- nevăzute în viața aceasta, dar recunoscute astfel în viața veșnică.

Cei care lucrează pentru binele altora sunt în colaborare cu îngerii cerești. Ei beneficiază de tovarășia lor continuă și de slujirea lor neîncetată. Îngerii de lumină și putere sunt în permanență aproape, ca să protejeze, să mângâie, să vindece, să învețe și să-i inspire pe lucrători. Lor le aparțin cea mai înaltă educație, cea mai vastă cultură și cea mai înaltă slujire pe care o pot îndeplini ființele omenești din lumea aceasta.

Adesea, milosul nostru Tată ceresc îi încurajează pe copiii Săi și întărește credința lor, îngăduindu-le să vadă aici dovada puterii harului Său asupra inimii și a vieții celor pentru care lucrează. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. Da, veți ieși cu bucurie, și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor răsună de veselie înaintea voastră, și toți copacii din câmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul. și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn veșnic, nepieritor” (Isaia 55, 8-13).

În schimbarea caracterului, în alungarea pasiunilor rele și în dezvoltarea darurilor plăcute ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, noi vedem împlinirea făgăduinței: „Pustia și țara fără apă se vor bucura, pustietatea se va veseli, și va înflori ca trandafirul” (Isaia 35, 1).

Domnului Hristos Îi place să ia un material aparent lipsit de speranță, pe aceia pe care Satana i-a degradat și prin care a lucrat, și să-i facă supușii harului Său. El Se bucură să-i elibereze de suferință și de mânia care va cădea asupra celor neascultători. El face din copiii Săi niște unelte prin care va aduce la îndeplinire această lucrare, iar în succesul ei, chiar și în viața aceasta, ei găsesc o răsplată prețioasă.

Dar ce este aceasta, în comparație cu bucuria pe care o vor avea în marea zi a descoperirii finale? „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip

întunecos, dar atunci, vom vedea față în față.” Acum, cunoaștem în parte, dar atunci vom cunoaște deplin, așa cum am fost și noi cunoscuți pe deplin (vezi 1 Corinteni 13, 12).

Răsplata slujitorilor lui Hristos este faptul că vor intra în bucuria Sa. Acea bucurie pe care Însuși Domnul Hristos o așteaptă cu o dorință nerăbdătoare este prezentată în rugăciunea Sa, adresată Tatălui: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17, 24).

Când S-a înălțat la cer, după învierea Sa, îngerii așteptau să-I spună Domnului Isus bun-venit. Oștirile cerești doreau nespus să-L salute din nou pe Conducătorul lor iubit, întors din închisoarea morții. Când a intrat pe porțile cerului, ei L-au înconjurat cu nerăbdare. Dar El i-a oprit. Inima Sa era cu grupa de ucenici singuri și triști, pe care îi lăsase pe Muntele Măslinilor. Inima Sa continuă să fie alături de copiii Săi, care luptă pe pământ și care încă duc bătălia cu nimitorul. „Tată”, spune El, „vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” Cei răscumpărați de Domnul Hristos sunt mărgăritarele Sale prețioase, comoara Sa deosebită. „Ei sunt pietrele cununii împărătești”, „bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” (Zaharia 9, 16; Efeseni 1, 18). În ei, El „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora” (Isaia 53, 11).

Oare slujitorii Săi nu se vor bucura și ei, când vor vedea rodul muncii lor? Scriindu-le credincioșilor din Tesalonic, apostolul Pavel spune: „Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră” (1 Tesaloniceni 2, 19.20). El îi îndeamnă pe frații filipeni: „Fiți fără prihană și curați... străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” (Filipeni 2, 15.16).

Fiecare îndemn al Duhului Sfânt, care îi conduce pe oameni la bunătate și la Dumnezeu, este notat în cărțile cerului, iar în ziua lui Dumnezeu, tuturor celor care s-au consacrat spre a fi niște slujitori prin care să lucreze Duhul Sfânt li se va îngădui să vadă ce au realizat în viața lor...

Cât de minunată va fi descoperirea, când lanțul de influențe sfinte, cu rezultatele lor prețioase, va fi adusă la lumină! Cât de mare va fi recunoștința sufletelor pe care le vom întâlni în curțile cerești, când vor înțelege preocuparea iubitoare și plină de simpatie care a fost nutrită pentru mântuirea lor! Toată lauda, cinstea și slava pentru răscumpărarea noastră vor fi aduse lui Dumnezeu și Mielului, dar exprimarea recunoștinței față de slujitorii pe care i-a folosit El pentru salvarea sufletelor care erau gata să piară nu va fi o micșorare a cinstei aduse lui Dumnezeu.

Cei răscumpești îi vor întâlni și îi vor recunoaște pe aceia a căror atenție au îndreptat-o spre Mântuitorul cel răstignit. Ce conversație binecuvântată vor avea acești oameni! Se va spune: „Eu am fost un păcătos, fără Dumnezeu și fără speranță în lume, iar tu ai venit la mine și mi-ai îndreptat atenția spre Mântuitorul cel prețios ca fiind singura mea nădejde. Eu am crezut în El. M-am pocăit de păcatele mele și am fost ajutat să stau împreună cu sfinții Săi în locurile cerești, prin Hristos Isus”. Alții vor spune: „Eu am fost un necredincios din țările păgâne. Tu ți-ai lăsat prietenii și căminul confortabil și ai venit să mă înveți cum să-L găsesc pe Isus și să cred în El ca fiind singurul Dumnezeu adevărat. Eu mi-am dărâmat idolii și m-am închinat lui Dumnezeu, iar acum Îl văd față în față. Sunt mântuit, pentru totdeauna mântuit, ca să-L privesc mereu pe Acela pe care Îl iubesc. Atunci, L-am văzut doar cu ochii credinței, dar acum Îl văd așa cum este. Acum pot să-mi arăt recunoștința pentru mila Sa răscumpești, Aceluia care m-a iubit și m-a curățit de păcatele mele cu sângele Său”.

Alții își vor exprima recunoștința față de cei care i-au hrănit pe cei flămânzi și i-au îmbrăcat pe cei goi. Ei vor spune: „Când disperarea îmi cuprindea sufletul lipsit de credință, Domnul te-a trimis la mine ca să-mi adresezi cuvinte de încurajare și de mângâiere. Tu mi-ai adus hrană pentru nevoile mele trupești și mi-ai explicat Cuvântul lui Dumnezeu, stârnindu-mi interesul față de nevoile mele spirituale. Tu m-ai tratat ca pe un frate. Ai simțit împreună cu mine în necazurile mele și ai tratat sufletul meu rănit, ca să mă pot prinde de brațul lui Hristos, care era întins spre mine pentru a mă salva. În neștiința mea, tu m-ai învățat cu răbdare că aveam un Tată în ceruri, care Se îngrijea de mine. Tu mi-ai citit făgăduințele prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-ai inspirat credința că El mă va mântui. Când am contemplat sacrificiul pe care Domnul Hristos l-a făcut pentru mine, inima mea a fost sensibilizată, supusă și zdrobită. Eu am ajuns să flămânzesc după pâinea vieții, iar adevărul a fost prețios pentru sufletul meu. Sunt aici, mântuit, pentru totdeauna mântuit, ca să trăiesc mereu în prezența Sa și să-L laud pe Acela care și-a dat viața pentru mine”.

Ce bucurie va fi când acești oameni mântuiți îi vor întâlni și îi vor saluta pe cei care au purtat o răspundere pentru ei! Cum va tresălta de mulțumire inima celor care nu au trăit cu scopul de a-și plăcea lor înșiși, ci spre a fi o binecuvântare pentru nefericiții care au avut parte de binecuvântări așa de puține! Ei vor înțelege făgăduința: „și va fi fericite de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți” (Luca 14, 14).

„Atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 58, 14). -- Testimonies for the Church 6:305-312.